

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
— **БАРД** —
ПРЕДСТАВЯ:

**КРАЛЕТЕ
НА
ТРИЛЪРА**

ОТ АВТОРА НА:
АЗ, ДЕТЕКТИВЪТ И ИГРАТА НА ЛЪВА

НЕЛСЪН ДЕМШ

„Героизъм, безумие,
коварство, секс,
варварство...
Великолепно!“
„Бостън Глоуб“

ПРИ РЕКИТЕ НА ВАВИЛОН

НЕЛСЪН ДЕМИЛ ПРИ РЕКИТЕ НА ВАВИЛОН

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

„Героизъм, безумие, секс, варварство...
Великолепно!“

„Бостън Глоуб“

Летище Лод, Израел: два „Конкорд“-а отлитат за конференция на ООН, която най-после носи мир на Средния изток. Ескортирани от изстребители F-16, самолетите возят военни, пацифисти, любовници, врагове, политици — и бомба, поставена от гениален терорист. Оказват се принудени да извършат аварийно кацане в древен пустинен град. Почти невъоръжените членове на мирната мисия отчаяно се опълчват срещу армия от опитни палестински десантчици — докато израелските власти правят всичко възможно, за да организират спасителна операция. В земя на кръв и сълзи, в град, наречен Вавилон, се разгаря битка на куршуми и храброст, война до последен дъх.

Тази книга се посвещава на Бърнард Гайс, който рискува, на жена ми Елен, която пое още по-голям риск, и на моите родители, които нямаха избор.

„Нашата борба едва започва. Най-ужасното все още предстои. Европа и Америка трябва да знаят, че няма да настъпи мир... Не ни плаши опасността да предизвикаме трета световна война. Светът ни използва и ни забрави. Време е да разберат, че съществуваме. Ще продължаваме да се борим на каквато и да е цена. Без нашето съгласие другите араби не могат да постигнат нищо. А ние никога няма да се съгласим на мирно споразумение. Ние сме жокерът в колодата.“

Д-р Джордж Хабаш^[1], лидер на
Народния фронт за освобождение на
Палестина

„Ние евреите просто отказваме да изчезнем. Колкото и могъщи, жестоки и безмилостни да са нашите врагове, ние съществуваме. Милиони жертви, живи погребани или изгорени — ала никой не е успявал да пречупи духа на еврейския народ.“

Голда Меир^[2] пред Втората
конференция за положението на
съветските евреи, Брюксел, 19
февруари 1976 г.

Благодаря на капитан Томас Блок за безценната му техническа помощ, на Бърнард Гайс, неговия екип от „Бърнард Гайс Асошиейтс“ и особено на Джудит Шафран и

Джеси Кроуфорд за изключителните им редакторски напътствия.

Франция: Сен Назар

Нури Саламех, помощник-електромонтьор, отново потупа издутите джобове на белия си гащеризон. Стоеше леко приведен сред гигантския самолетен завод, неуверен в следващата си стъпка. Другите френскоговорещи емигранти от Алжир около него сякаш се движеха с нереална мудност в очакване на звънеца, който щеше да обяви края на работната им смяна.

Лъчите на късното следобедно слънце се процеждаха на прашни снопове през високите колкото шестетажна сграда прозорци и изпълваха студено помещение с мека златиста светлина.

Навън се включваха лампите на летището. Ято металически сини „Миражи“ летеше над пистата във V-образно формование. Пристигаха автобусите, които щяха да откарат работниците от завода в Сен Назар.

Флуоресцентните тръби на тавана внезапно заблестяха и сепнаха алжиреца. Той бързо се огледа. Поне един от сънародниците му избягваше да срещне очите му. Саламех знаеше, че съдбата му вече не е в неговите ръце, нито в ръцете на Аллах.

Той се понесе на крилете на надеждата и се издигна от бездните на отчаянието към най-опасните върхове на свръхувереността — древният порок на арабите. Саламех енергично закрочи по бетонния под.

Пред него се извисяваше металното скеле на огромния „Конкорд“. Над самолета се издигаха стоманените греди на крана. По-голямата част от корпуса все още липсваше и работниците пълзяха по дългото тяло като мравки по полуизяден труп на водно конче.

Алжирецът се изкачи по стълбата на горната платформа и се покатери по гредата, която минаваше покрай основата на дванайсетметровата опашка. На една от небоядисаните алуминиеви плочки беше написан производственият номер: 4X-LPN.

Саламех си погледна часовника. Десет минути до края на работното време. Трябваше да го направи сега, преди монтьорите от нощната смяна да завършат опашката. Той взе закачения за гредата

график и бързо го прочете. После хвърли поглед през рамо. Един от алжирците долу гледаше към него, после се извърна и продължи да мете пода.

По лицето му струеше пот, макар в хангара да беше студено. Нури избърса челото си с ръкав и се спусна в задната част на отчасти облицования алуминиев корпус. Опашната част представляваше лабиринт от запоени с лазер подпори и извити скоби. Той стъпи върху тръбите над единайсетия резервоар на самолета, приведе се и запълзя назад към недовършеното херметично покритие.

Между пътническото и багажното отделение имаше шестима души. Те повдигаха шперплатовите плоскости на временния под, поставяха изолация, порцеланови плочки и пластмасова облицовка, след което връщаха плоскостите на място. Над корпуса висяха флуоресцентни лампи, ала Саламех не включи тази над опашката. В продължение на няколко минути той остана приклепнал в сумрака на опашната част.

Накрая Нури Саламех се прокашля и повика:

— Инспектор Лавал.

Висок французин се извърна от аварийния изход, който разглеждаше, и закричи към високата до гърдите стена. Позна алжиреца и се усмихна.

— Саламех. Защо се криеш като плъх в мрака?

Нури се насили да отговори на усмивката му и му подаде графика.

— Готово е за затваряне, нали?

Анри Лавал се наведе над преградата, насочи мощното си фенерче към заострената опашна част и бегло я огледа. С другата си ръка взе графика от арабина и бързо прелисти страниците. Човек не можеше да има вяра на тези алжирци. После повторно прочете графика. Всеки инспектор поставяше свой собствен знак. Проверките на електрическата, хидравличната и зарядната система бяха завършени. Неговата също.

— Да. Всичко е готово — отвърна той.

— И електрическата система ли? — попита Саламех.

— Да. Да. Отлично си се справил. Готово е. Може да се затваря.

— Лавал му върна графика, пожела му лека нощ и си тръгна.

— Благодаря ви, инспекторе. — Нури закачи графика на колана си и предпазливо се запромъква под опорните греди. След няколко секунди скришом хвърли поглед през рамо. Инспектор Лавал го нямаше. Шестимата работници в корпуса събраха инструментите си и се спуснаха по скелето. Някой изключи повечето работни лампи в пътническото отделение и в опасната част стана още по-тъмно.

Нури Саламех насочи фенерчето си към кухата опашка, бавно се заизкачва по опорите, стигна почти до самия край на самолета и извади от страничния си джоб черна кутия, не по-голяма от пакет цигари. Устройството имаше метална плочка с фалшив идентификационен номер SFNEA#CD-3265-21.

От друг джоб взе тубичка лепило, изстиска малко върху алуминиевата облицовка, силно притисна кутията към корпуса на самолета и я задържа няколко секунди. После изтегли от единия ѝ край антена и я завъртя така, че да не се допира до металната стена на опашката.

Алжирецът безшумно прехвърли тежестта си върху другия си крак и опря гръб в една от гредите. По челото му отново бе избила пот.

С помощта на ножче Саламех оголи изолацията на част от зелен кабел с черни знаци, който водеше към навигационната лампа на опашката, и извади от джоба си парче подобен проводник. За единия му край бе закачен малък метален цилиндър с големината на цигара „Голоаз“. Той свърза проводника с навигационната лампа и внимателно залепи около връзката изолирбанд.

После бавно се спусна по скелето, като прокарваше зеления кабел по сноп пъстроцветни проводници. Накрая пусна жицата между кръстосаните подпори, легна по корем върху студения алуминий и протегна ръка към единайсетия резервоар. През няколкото липсващи плочки на корпуса можеше да види главите на работниците, които минаваха под големия самолет. Потта се стичаше от челото му и Нури си представи, че капе върху тях, ала никой не погледна нагоре.

От друг джоб Саламех извади топка бяла, напомняща на маджун материя, която тежеше около половин килограм, предпазливо я залепи върху резервоара, откри висящия метален цилиндър и силно го натисна, за да потъне в топката. Звънецът за края на смяната високо отекна и го стресна.

Алжирецът бързо се изправи и избърса лепкавата пот от лицето и шията си. Цялото му тяло трепереше. Запълзя през подпорите към недовършения участък от опашката, измъкна се навън и скочи върху платформата на скелето. Всичко това му отне по-малко от четири минути, макар да му се струваше, че е изминала цяла вечност.

На платформата се качиха двама монтьори от нощната смяна и любопитно го погледнаха.

Единият беше французин, другият — алжирец. Сънародникът му се обърна към него на френски.

— Готово ли е? — Той протегна ръка.

Нури за миг се смути, после видя, че двамата мъже гледат графика на колана му. Той бързо го откачи и им го подаде.

— Да. Да. Готово е. Електрическата система. Хидравликата. Всичко е проверено. Можете да затваряте.

Монтьорите прегледаха списъка с инспекциите, кимнаха и се заеха да подготвят алуминиевите плочки, нитовете и занитващите устройства. Известно време Саламех продължи да ги наблюдава, а когато усети, че коленете му престават да треперят, неуверено се спусна по стълбата и вкара работната си карта в апарата за отчитане на часа на напускане.

Нури Саламех се качи на един от автобусите и тихо седна сред работниците, които пиеха вино направо от бутилките.

Слезе в центъра на Сен Назар и закрачи по лъкатушните павирани улици към своя пълен с хлебарки апартамент на втория етаж над стара месарница. Поздрави на арабски жена си и четирите си деца и им съобщи, че трябвало да го почакат за вечеря, тъй като имал важна работа.

Взе велосипеда си от тъмната тясна площадка на стълбището и подкара към кея, където Лоара се вливаше в Бискайския залив. Гумите имаха нужда от напомпване и той тихо ругаеше, докато колелото подскачаше по неравния калдъръм.

Движението по смрачаващите се улици постепенно оредяваше. Саламех пресече по оживения док и се насочи към пустинния район на огромните бетонни укрития за подводници, построени от немците през Втората световна война. Бомбоубежищата се издигаха от черните води

сиви, грозни и порутени. Товарните кранове се извисяваха над кея и отразяваха последните слънчеви лъчи.

Нури Саламех стигна до ръждивото стълбище, което се спускаше към укритията, и скри велосипеда си в близките храсти. После предпазливо заслиза по скърцащите стъпала.

Запъти се към едно от бомбоубежищата. Миришеше на дизелово гориво и морска вода. Нури спря и прочете избелелия олющен надпис на бетона. След обичайното „Achtung!“ и още няколко немски думи видя цифрата 8. Алжирецът бавно се приближи и влезе през ръждивата желязна врата.

Вътре тихо плискаше вода. Единствената светлина идваше от входа. Саламех опипом се насочи към дъното на бомбоубежището, като трепереше от влажния застоял въздух. На няколко пъти потисна кашлицата си.

Внезапно го заслепи лъч на фенерче и той покри очите си с длан.

— Риш? — прошепна Нури. — Риш?

Ахмед Риш изключи фенерчето и тихо заговори на арабски:

— Готово е, нали, Саламех? — Думите му прозвучаха по-скоро като заявление, отколкото като въпрос.

Електромонтьорът усети присъствието на още неколцина мъже.

— Да.

— Да — повтори Ахмед Риш. — Да. — Гласът му излъчваше злобно задоволство.

Нури си спомни за тъмните алжирски очи, които го бяха следили през целия ден.

— Проверките завършени ли са? Тази нощ ще затворят ли опашката? — Говореше като човек, който знае отговорите.

— Да.

— Постави ли приемника в най-високата точка, близо до стената?

— Точно на стената, Ахмед.

— Добре. А антената?

— Разпъната е.

— Ами връзката? Приемникът свързан ли е с акумулаторите на самолета?

Саламех многократно бе репетираше всичко това.

— Свързах приемника с навигационната лампа. Кабелната връзка не е подозрителна. Даже цветът на проводника е същият. Зелен. Никой няма да види приемника, но за всеки случай му залепих идентификационен номер. Няма да се заблуди единствено електроинженер. Никой друг няма да го забележи, а ако някой от поддръжката все пак го види, ще си помисли, че мястото му е там.

Риш като че ли кимна в мрака.

— Отлично. Отлично. — Той замълча за миг, ала Нури чуваше дишането му и усещаше влажния му дъх. — Добре ли свърза електрическия детонатор?

— Разбира се.

— Ами пластичния взрив?

Саламех изрецитира запомнените наизуст инструкции:

— Залепих го за резервоара. Мястото е леко заоблено и между резервоара и детонатора остават десетина сантиметра. — Той облиза студените си устни. Не съчувстваше на тези хора, нито на тяхната кауза и знаеше, че е извършил смъртен грях. Още отначало нямаше желание да се замесва. Но според Риш всеки арабин трябвало да участва в борбата. От Казабланка в Мароко през петте хиляди километра пустиня до Багдад всички били партизани, всички били братя. Повече от сто милиона. Нури Саламех не му вярваше, но родителите и сестрите му все още бяха в Алжир. — С гордост изпълних дълга си — за да запълни тишината, каза той, ала разбираше, че е безполезно. Внезапно осъзна, че съдбата му се е решила в момента, в който тези мъже са се обърнали към него.

Риш сякаш не го чу. Мислеше за друго.

— Пластичният експлозив. Смяташ ли, че се слива с резервоара? Дали не трябваше да го напръскаш с алуминиева боя? — разсеяно попита той.

— Повече никой няма да влезе там. Опашната част е изолирана от пътническото отделение с херметична преграда. Хидравличната и електрическата система се обслужват през малки сервисни панели. Единствено повреда на някой елемент може да наложи демонтиране на занитените плочки. Човешки очи никога повече няма да зърнат тази страна на резервоара. — Чуваше нетърпеливото дишане на поне още трима души в сенките зад Риш. Краят на тунела тънеше в пълен мрак.

От време на време в реката или залива прозвучаваше корабна сирена и приглушеното ехо се разнасяше в студеното бомбоубежище.

Ахмед прошепна нещо.

Нури зачака най-страшното. Защо трябваше да изберат такова тъмно място, когато спокойно можеха да се срещнат в някое удобно бистро или апартамент? В душата си знаеше отговора, ала отчаяно търсеше начин да избяга от предопределената си участ.

— Подадох молба да ме прехвърлят в Тулуза, както ми каза ти. Ще я одобрят. В тамошния завод ще върша същата работа — с надежда рече той.

Риш издаде звук, който можеше да е смях. Саламех потрепери.

— Не, приятелю — отвърна арабинът. — Вече сме се погрижили за това. Твоят жокер е в колодата. Скоро и другият ще е на сигурно място.

Саламех знаеше какво означава това. Тези хора наричаха така себе си и своите операции — жокери в колодата. Играта се играеше сред цивилизованите държави, докато се появеше жокер — взривен самолет, отвличане, писмо-бомба. После играта на дипломати и министри се объркваше. Никой нямаше представа какви са правилата, когато на зеленото сукно падне жокер. Хората започваха да крещят. Изпод масата се вадеха пистолети и ножове. Настъпваше хаос.

Саламех мъчително преглътна.

— Но сигурно... — почна той и в този миг Риш плесна с ръце.

Няколко ръце бързо и опитно го приковаха към хлъзгавата стена на бомбоубежището. Нури усети студената стомана, която прерязва гърлото му, но не успя да извика, защото някой беше запушил устата му. Още два ножа потърсиха сърцето му, но в нервността си убийците само пробиха белите му дробове. По студената му лепкава от пот кожа потече топла кръв. От устата му се разнесоха къркореши звуци. Друго острие се спусна по тила му и се опита да пререже гръбначния му стълб, но се плъзна по костта. Саламех автоматично се съпротивляваше. Знаеше, че мъжете се опитват да свършат бързо. Помисли си за жена си и децата си, които го очакваха за вечеря. После най-последно пронизаха сърцето му и той се изтръгна от мъчителите си с последен предсмъртен гърч.

Докато сенките коленичиха до трупа, Риш тихо заговори. Мъжете взеха портфейла и часовника му, обърнаха джобовете му навън и

събуха здравите му работни обувки. После го завлякоха до края на платформата и го провесиха за глезените над черната застояла вода. Цвъртели по време на кратката битка, плъховете замълчаха в очакване, вперили в хората червените си очи, които сякаш пламтяха с вътрешен огън. Окървавеното лице на Саламех докосна студената черна вода и убийците го пуснаха. Тялото изчезна с едва доловим плисък. Тунелът закънтя от писукането на гадинките, които се хвърлиха след плячката си.

Пневматичните пръскалки на работниците изсъскаха и замлъкнаха. Белият корпус на конкорда блестеше в огромното бояджийско помещение. Зловещо просияха инфрачервени топлинни лампи. Пречистващата система постепенно разпръскваше мъглата от капчици боя около самолета.

Накрая системата автоматично се изключи и инфрачервените лампи угаснаха. Внезапно тъмният хангар се изпълни със синкавобялата светлина на стотици флуоресцентни тръби.

По-късно се появи мъже с бели гащеризони, които се движеха тихо, сякаш се намираха на свято място. В продължение на няколко секунди те мълчаливо гледаха дългия изящен корпус. Самолетът ги наблюдаваше с класическото високомерие и безразличие на свещения нилски ибис.

Мъжете носеха шаблони, пръскалки и двесталитрови контейнери със светлосиня боя. Те се захванаха на работа почти без да разменят думи. От време на време надзирателят им се консултираше с дизайнерските скици.

Върху опасната част все още прозираха бледите очертания на производствения номер. Сега на негово място се появи постоянна международна регистрация: 4X, обозначението за държавата, и LPN, индивидуалната регистрация на самолета.

Двама работници свалиха черния полиетиленов шаблон от горната част на опашката. Върху бялото поле изпъкваше синя шестолъчна Давидова звезда, под която се четяха думите „ЕЛ АЛ“.

[1] Джордж Хабаши (р. 1926) — лидер на НФОП, член на ООП. — Б.пр. ↑

[\[2\]](#) Голда Меир (Голди Мабович, Голди Майерсон) (1898–1978)
— министър-председател на Израел 1969–1974, родена в Русия. —
Б.пр. [↑](#)

ПЪРВА КНИГА ИЗРАЕЛ. РАВНИНАТА ШАРОН

*„... лекуват раните на Моя народ лекомислено,
думайки: «мир! мир!», а мир няма.“*

Йеремия 6:14

*„... въвеждат Моя народ в заблуда, думайки «мир», а
пък мир няма...”*

Йезекиил 13:10

1.

Четирима мъже мълчаливо стояха в мрака преди зазоряване сред Самарските хълмове над равнината Шарон. Почти на девет километра под тях блестяха светлините на международното летище в Лод. Зад него мъгляво сияеха Тел Авив и Херзлия, а още по-нататък залязващата луна се отразяваше в Средиземно море.

До Шестдневната война хълмовете се бяха намирали в границите на Йордания. През 1967 година това място беше играло стратегическа роля, тъй като бе разположено на около половин километър над равнината Шарон и според примирието от 1948 година се вклиняваше в израелската територия. Оттам йорданската артилерия и минохвъргачки бяха изстреляли няколко залпа по летището преди израелските бойни самолети да ги унищожат. Арабският легион беше изоставил тази позиция, както и всички останали по Западния бряг на Йордан. Днес тя нямаше военно значение, защото бе дълбоко в границите на Израел. Нямаше ги бункерите от двете страни на ничията земя, нямаше ги километрите бодлива тел, която ги разделяше. И най-важно: нямаше ги израелските гранични патрули.

Но през 1967 година Арабският легион беше оставил тук три 120мм минохвъргачки и тези четирима палестинци, някога бойци от припадения към бригадата Палестински спомагателен корпус. Навремето те бяха млади мъже, оставени със заповедта да очакват нови нареждания. Всяка съвременна отстъпваща армия използваше този стар военен трик с надеждата, че в случай на ново настъпление войниците ще изпълнят някаква полезна функция.

Четиримата палестинци бяха от недалечното село Будрис, окупирано от Израел, и през последните десетина години бяха живели мирно и тихо. Всъщност дори бяха забравили за минохвъргачките, докато не получиха съобщение, което им напомни за положената клетва, съобщение, появило се от мрака като стар кошмар. Въпреки престорената си изненада, че идва в навечерието на мирната конференция, те знаеха, че причината е тъкмо в нея. Хората, които управляваха живота им от огромно разстояние, не искаха мир. И

нямаше как да не се подчинят на заповедта им. Палестинците бяха примчели в тайната армия също толкова сигурно, колкото и ако носеха униформа.

Мъжете коленичиха сред горичка йерусалимски борове и започнаха да копаят с ръце меката песъчлива почва. Стигнаха до голям найлонов чувал. Вътре имаше дванайсет 120 мм мини, опаковани в картонени кутии. Те покриха чувала с пясък и борови иглички и седнаха, облежани на дърветата. Небето изсветляваше, обаждаха се първите птици.

Един от палестинците, казваше се Сабах Хабани, се изправи, изкачи се на хребета на хълма и отправи поглед към равнината. С малко късмет и източен вятър, пратен от Аллах, трябваше да успеят да улучат главния терминал и самолетната рампа с по шест високоексплозивни и фосфорни мини.

Сякаш в отговор на мислите му, горещ вятър внезапно изду кефията му. Йерусалимските борове се разклатиха и във въздуха се разнесе смолистият им аромат. Беше пристигнал хамсинът.

Вятърът шумно затръшна един от капациите на прозореца и бригадният генерал от военновъздушните сили Теди Ласков седна в леглото си и протегна ръка към нощното шкафче. После видя поклащащите се капаци и се отпусна назад, без да сваля ръка от 44-калибровия си автоматичен пистолет. Горещият вятър изпълни малката стая.

Завивките до него се размърдаха.

— Какво има?

Ласков се прокашля.

— Духа шаравът — използва еврейската дума той. — Настъпва пролетта. Скоро ще настъпи и мирът. Какво може да има? — Ласков отдръпна ръка от оръжието си, потърси цигари в чекмеджето и запали.

Завивката отново се раздвижи. Мириам Бернщайн, заместник-министър на транспорта, се загледа в огънчето на цигарата. Движенията на Теди бяха отсечени и нервни.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма. — Той погледна към нея. Под чаршафа се различаваха очертанията на тялото ѝ, но лицето ѝ оставаше

полузаровено във възглавницата. Генералът включи нощната лампа и отметна завивките.

— Теди. — В гласа ѝ прозвучаха раздразнени нотки.

Ласков се усмихна.

— Искях да те видя.

— Достатъчно си ме гледал. — Тя понечи да се завие, но Теди изрита чаршафа. — Студено ми е — сприхаво рече Мириам и се сви на кълбо.

— Топло е. Не усещаш ли?

Тя изсумтя и чувствено се протегна.

Ласков впи очи в загорялото ѝ голо тяло, плъзна длан по бедрото ѝ, по гъстия триъгълник между краката ѝ, после я премести върху гърдите ѝ.

— Защо се усмихваш?

Мириам разтърка очи.

— Мислех, че е сън. Но не е.

— Конференцията ли? — нетърпеливо попита Теди.

— Да. — Тя постави ръка върху неговата, вдиша сладкия аромат на въздуха и затвори клепачи. — Чудото стана. Започна ново десетилетие и сега израелците и арабите ще седнат на една маса, за да сключат мир.

— За да преговарят за мир.

— Не бъди скептик. Това е лоша поличба.

— По-добре да си скептик, отколкото да се разочароваш от резултата.

— Дай им шанс.

— Разбира се.

Мириам му се усмихна.

— Трябва да ставам. — Тя се прозя и отново се протегна. — Имам среща за закуска.

Теди отдръпна ръката си и въпреки волята си попита:

— С кого?

— С един арабин. Да не ревнуваш?

— Не. Просто взимам мерки за сигурност.

Мириам се засмя.

— Абдел Маджит Джабари. Би могъл да ми е баща. Познаваш ли го?

Ласков кимна. Джабари беше един от двамата израелско-арабски членове на Кнесета, които щяха да участват в мирните преговори.

— Къде?

— В „Мишел“, в Лод. Закъснявам. Може ли да се облека, генерале? — Тя се усмихна.

Само устните ѝ се усмихваха, забеляза Теди. Тъмните ѝ очи не изразяваха абсолютно нищо. Пълните ѝ, сочни устни бяха изключително опитни в разкриването на всички човешки чувства, но очите ѝ само гледаха. Те не бяха прозорец към душата ѝ. „Не иска никой да знае за нещата, които е видяла с тях“ — помисли си Ласков.

Той се пресегна и погали дългата ѝ гъста черна коса. Мириам беше невероятно красива, в това нямаше съмнение, ала тези очи... Теди видя, че ъгълчетата на устните ѝ се повдигат нагоре.

— Никога ли не се усмихваш?

Тя разбра какво я пита, притисна лице към възглавницата и промълви:

— Навярно... когато се върна от Ню Йорк. Навярно тогава.

Ласков престана да я гали по косата. Ако мирните преговори постигнаха успех, това ли искаше да каже? Или ако получише добра новина за съпруга си Йосеф, офицер от военновъздушните сили, изчезнал при полет над Сирия преди три години? Йосеф бе негов подчинен. Генералът беше убеден, че е мъртъв, имаше интуиция за такива неща. Реши да я попита. Трябваше да изяснят отношенията си преди заминаването ѝ за Ню Йорк. Можеха да минат месеци преди отново да я види.

— Мириам...

Някой силно почука на вратата. Ласков спусна крака от леглото и се изправи. Бе едър, снажен мъж, по-скоро със славянски, отколкото със семитски черти, с гъсти вежди, тежко надвиснали над очите му.

— Теди, вземи си пистолета.

Ласков се засмя.

— Палестинските терористи не чукаат.

— Е, поне обуй нещо. Може да търсят мен, нали разбираш, официално.

Той навлече тъмнозелен памучен панталон, запъти се към вратата, после реши, че е излишно да проявява глупава смелост, взе автоматичния колт от нощното шкафче и го пхна в пояса си.

— Предпочитам да не казваш на хората си къде ще прекараш нощта.

Отново се почука, този път още по-настойчиво. Теди мина бос по ориенталския килим в дневната и застана отстрани на вратата.

— Кой е? — После погледна назад и забеляза, че не е затворил вратата на спалнята. Мириам продължаваше да лежи гола на леглото.

Абдел Маджит Джабари стоеше пред „Мишел“. Собственост на арабски християнин, кафенето се намирало на ъгъла край черквата „Св. Георги“. Джабари си погледна часовника. Вече трябваше да е отворено, ала вътре нямаше жива душа. Той се сви в сенките.

Джабари беше тъмнокож мъж с крив нос, класически тип от Арабския полуостров. Носеше тъмен делови костюм, който не му стоеше добре, и традиционната кърпа на черни и бели квадрати, кефия, закрепена на главата му с черен шнур.

През последните трийсет години рядко излизаше сам по тъмно. Още откакто бе решил да склучи свой личен мир с евреите в новосъздадената държава Израел. От този ден името му присъстваше в палестинския списък със смъртни присъди. Изборът му в израелския Кнесет преди две години го беше поставил в началото на този списък. Веднъж за малко да успеят. Част от лявата му длан липсваше в резултат от писмо-бомба.

По улицата мина моторизиран израелски патрул и подозрително го изглежда, но не спря. Джабари отново сведе очи към часовника си. Бе подранил. Не можеше да се сети за друг човек, мъж или жена, който да му определи среща на такова пусто място. Обичаше Мириам Бернщайн, но смяташе, че любовта му е чисто платонична. Макар и необичайна, тази западняшка идея му вдъхваше спокойствие. Мириам запълваше негова душевна потребност, появила се, когато през 1948-а жена му, децата му и всичките му кръвни роднини бяха избягали на Западния бряг. Когато през 1967 година Израел завладя тази територия, той дни наред не можеше да мисли за нищо друго, освен за събирането им. Беше вървял по следите на израелската армия. В бежанския лагер откри, че сестра му е умряла и че всички останали са заминали за Йордания. Синовете му се присъединили към палестинската партизанска армия. В израелски лазарет лежеше ранена само една от

братовчедките му. Джабари се бе удивил от омразата, която изпълваше тези хора, негови сънародници — братовчедка му умря, но отказа да приеме медицинска помощ от евреи.

Нито преди, нито след това не беше изпитвал такова отчаяние. Онзи юнски ден на 1967 година бе далеч по-ужасен от раздялата през 1948-а. Но оттогава беше изминало много време. Сега той щеше да закусва с другия делегат на конференцията на ООН в Ню Йорк, за да обсъдят условията за сключване на мира.

По улицата около него се движеха сенки. Знаеше, че идването му тук е грешка. Но вълнението и очакването на срещата с Мириам Бернщайн и заминаването за Ню Йорк бяха притъпили предпазливостта му. Бе се срамувал да ѝ предложи да се видят след изгрев-слънце. Не можеше да я обвинява, че не е проявила разбиране. Тя просто не познаваше ужаса, с който Джабари живееше от трийсет години.

Хамсинът носеше боклуци по паважа на площада. Този вятър не духаше на пристъпи, а постоянно, като че ли някой е оставил отворена вратата на доменна пещ. Той виеше из града и всяко препятствие играеше ролята на духов инструмент, издавайки звуци с различна височина, сила и тембър. И караше човек да се чувства неспокоен.

От сянката на сградата отатък улицата се появиха трима души и закрачиха към него. Носеха пушки. Ако бяха патрул, щеше да ги помоли да постанат при него. А ако не бяха... Той стисна малката никелирана берета в джоба си. Знаеше, че може да застреля поне един от тях.

Сабах Хабани помогна на другите трима палестинци да изтърколят тежкия камък. Изпод него се разбягаха гущери. Отдолу имаше дупка с ширина малко повече от 120 милиметра. Хабани извади от отвора топка намаслени парцали, бръкна вътре и опипа с ръка. По китката му полази стоножка.

— В добро състояние е. Няма ръжда. — Палестинецът избърса мазните си пръсти в широкия си панталон и погледна малката, невинна наглед дупка.

Това беше стар партизански номер, измислен от Виетконг^[1] и предаден на другите армии на нощта. В голяма яма се поставя

минохвъргачна тръба. Неколцина мъже я държат, докато други пускат мините в дулото ѝ. Накрая една от тях улучва целта: самолетна писта, укрепление или гараж. Стрелбата престава. Отбелязват се наклонът, отклонението и обхватът. Около тръбата бързо се натрупват камъни и пръст. Дулото се покрива с камък. Мъжете избягват. Следващия път, когато се наложи да стрелят — след ден, седмица или десет години — само трябва да разкопаят вече насоченото дуло. Няма нужда да носят тежките допълнителни принадлежности на голямата минохвъргачка. Няма нужда от планшети, компас и карти. Оръжието лежи заровено и чака само да пуснат мините в дулото му.

Хората на Хабани щяха да изстрелят по четири заряда и после да скрият отвора с камъни. И да избягат.

Той взе парцал, напоен с разтворител, бръкна в дългата тръба и я избърса отвътре. Дали през 1967-а наистина се бяха прицелили точно? Дали мините се бяха запазили в изправност? Дали по траекторията им не бяха пораснали дървета?

По парцала бяха останали мъртви насекоми, влага и едва забележими следи от ръжда. Съвсем скоро щеше да получи отговор на всичките си въпроси.

— Ричардсън. — Гласът прозвуча приглушено, но Ласков незабавно отключи.

Мириам Бернщайн скочи гола от леглото, облегна се на касата на вратата в позата на парижка жрица на любовта до уличен стълб и се усмихна прелъстително. На Ласков не му бе до шеги. Той бавно отвори външната врата. Американският военновъздушен аташе Том Ричардсън влезе в момента, в който Теди чу затварянето на вратата на спалнята. Той погледна към лицето на новодошлия. Дали я беше видял? Не можеше да прецени.

— По работа ли идваш?

Ричардсън разпери ръце.

— В пълна униформа съм, а слънцето още не е изгряло.

Високият рус млад офицер бе избран на този пост повече заради способността си да очарова, отколкото да пилотира самолет. Дипломат в униформа.

— Това не отговаря на въпроса ми.

— Защо си напъхал това желязо в панталона си? Даже във Вашингтон не посрещаме гости така.

— А би трябвало. Е, сядай. Кафе?

— Да.

Теди влезе в малкия кухненски бокс.

— Турско, италианско, американско или израелско?

— Американско.

— Имам само израелско, при това нес.

Ричардсън седна на един от фотьойлите.

— Пак ли започва един от онези дни?

— Нима винаги не е така?

— Вникни в духа на нещата, Ласков. Скоро ще настъпи мир.

— Възможно е. — Той постави чайника на единствения газов котлон. Зад стената се чу плисък на душ.

Американецът погледна към затворената врата на банята.

— Преча ли? Да не сключваш сепаративен мир със сестрата на някое местно арабче? — Той се засмя, после сериозно попита: — Мога ли да говоря свободно?

Ласков излезе от бокса.

— Да. Хайде да свършваме с тази работа. Предстои ми тежък ден.

— И на мен. — Ричардсън запали цигара. — Интересува ни какво въздушно прикритие сте планирали за конкордите.

Генералът отиде до прозореца и отвори капациите. Под апартаментата му минаваше магистралата Хайфа — Тел Авив. От частните вили по средиземноморския бряг сияеха светлини. Херзлия беше известна като израелския Холивуд. И като израелската Ривиера. Тук живееха служителите от „Ел Ал“ и от военновъздушните сили — ако можеха да си го позволят. Ласков мразеше това място заради привилегированата му атмосфера, но тук бяха повечето от важните хора, с които си имаше работа.

Мирисът на западен морски бриз, който обикновено се усещаше в жилището му, беше заменен от сухия източен вятър, носещ аромат на портокал и бадемов цвят от Самарските хълмове. Първите слънчеви лъчи осветяваха двама души, застанали пред един от магазините отсатък магистралата. Мъжете отстъпиха назад в сенките. Теди се

извърна от прозореца и седна на един въртящ се стол с висока облегалка.

— Ако не си дошъл с шофьор и телохранител, струва ми се, че някой наблюдава апартамента.

Ричардсън сви рамене.

— Това си е тяхна работа, които и да са. Ние си имаме своя. — Той се наведе напред. — Трябва ми подробен доклад за днешната операция.

Ласков се отпусна на стола си. Неговата пилотска седалка. Понякога се събираха с приятели, за да си разказват за старите битки. Със „Спитфайъри“. „Корсари“. „Месершмити“. Той вдигна поглед към тавана. Отново летеше над Варшава. Капитан Теди Ласков от съветските военновъздушни сили. Струваше му се, че навремето всичко е било по-просто.

Свален за трети път през последните дни на войната, Ласков се бе завърнал в родното си село Заславъл край Минск. За да открие, че малцината от семейството му, едва оцелели от нацистите, са били убити при „граждански безредици“, както ги наричаха комисарите. Той го наричаше „погром“. И тогава реши, че Русия никога няма да се промени. Евреите си бяха също толкова евреи в Съветска Русия, колкото и в Руската империя.

Награден с високи отличия, капитан Ласков се върна в своята ескадрила в Германия. Десет минути след пристигането си се качи на изстребител, бомбардира лагер на собствената си армия край Берлин и кацна на летище, окупирано от американската Втора бронирана дивизия на западния бряг на Елба.

Накрая стигна до Йерусалим, но не и преди да види какво е останало от западноевропейските евреи.

В Йерусалим се присъедини към партизанските военновъздушни сили на Хагана^[2], които се състояха от няколко очукани британски бойни и американски пътнически самолета, скрити сред палмови горички. Не можеше да се сравнява със съветската армия, но когато видя първия си „Спитфайър“ със звездата на Давид, очите му се навлажниха.

От онзи ден през 1946-а той участва във Войната за независимост през 1948 година, Суецката война през 1956-а, Шестдневната война през 1967-а и Войната на Йом Кипур^[3] през 1973

година. Но тези войни не означаваха нищо за него. Беше водил повече сражения между, отколкото по време на тях. Имаше 5136 полета, бяха го улучвали пет пъти, на два пъти го бяха сваляли. По тялото си носеше белези от разбит плексиглас, възпламенено авиационно гориво и шрапнели. Откакто през 1973-та се бе наложило да катапултира от запален „Фантом“, ходеше леко прегърбен. Остаряваше и се чувстваше уморен. Вече рядко участваше в бойни мисии и се надяваше, почти вярваше, че след конференцията никога повече няма да лети. Никога.

Чайникът засвири и Теди погледна към него. Ричардсън се изправи и изключи котлона.

— Е?

Ласков сви рамене.

— Трябва да внимаваме на кого предаваме такава информация.

Военният аташе бързо се обърна. Беше пребледнял и почти трепереше.

— Какво? Какво искаш да кажеш, по дяволите? Виж, трябва да напиша доклад. Трябва да координирам флота ни от самолетоносачи в Средиземно море. Откога криете нещо от нас? Ако намекваш, че има изтичане на информация...

Избухването на Ричардсън го изненада. Преди да преминат към работа, двамата винаги се бяха шегували. Това бе част от играта. Реакцията на американеца му се струваше странна. Реши, че младият офицер е нервен, както навярно и всички останали днес.

— Успокой се, полковник. — Той впери поглед в Ричардсън.

Споменаването на военния му чин оказа нужното въздействие. Том се усмихна и седна.

— Извинявай, генерале.

— Добре. — Ласков се изправи, вдигна телефона, към който беше монтиран скрамблер, и набра номера на Цитаделата, щаба на Израелските военновъздушни сили.

— Свържете ме с E-2D.

Ричардсън зачака. E-2D „Хоукай“ бе най-новата самолетна радарна система на „Груман“. Сложните електронни инсталации на борда можеха да засичат, проследяват и класифицират от разстояние потенциални противници или приятели по суша, море и въздух с непостижима до този момент точност. Информацията се въвеждаше в компютърна банка и се предаваше на военновъздушните сили,

гражданския въздушен трафик и разузнаването. Системата притежаваше и способности за електронно заблуждаване на врага. Израел разполагаше с три такива самолета и единият от тях постоянно се намираше във въздуха.

Ласков затвори слушалката.

— Забелязали ли са нещо? — попита Ричардсън.

— Четири „Миг-25“. Навярно египетски. Маневри, предполагам. И разузнавателен самолет в стратосферата. Вероятно руски.

Американецът кимна.

Докато Ласков правеше нес кафе, двамата обсъдиха техническите подробности. Водата в банята престана да тече.

— С четиринайсетките ли ще ги ескортирате?

— Разбира се. — F-14 „Томкат“ на „Груман“ бе най-добрият изстребител в света. Но „Миг-25“ не му отстъпваше. Зависеше от пилотите. Ласков имаше ескадрила от дванайсет F-14, които бяха стрували на Израел по осемнайсет милиона долара единия. В момента се намираха във военния сектор на аерогара Лод.

— И ти ли ще летиш?

— Естествено.

— Защо не отстъпиш място на по-младите?

— Защо не се разкараш?

Ричардсън се засмя.

— Докъде ще ги придружите?

— Колкото може по-надалече. — Теди отиде до прозореца и погледна към събуждащия се град. — Без бомби и ракети въздух-земя в такъв ден би трябвало да успеем да ги изведем от Царството на исляма, в случай че днес на някого му хрумнат щури идеи.

— Не и извън територията на Либия, Тунис, Мароко и Алжир. Виж, ако решите да продължите чак дотам, можете да кацнете в нашата база на Сицилия. А ако искате, можем да ви презаредим във въздуха.

Ласков се усмихна. Американците бяха страхотни, освен когато панически се опитваха на всяка цена да спасят мира.

— Няма да пресекат цяло Средиземно море. В последния момент конкордите ще поискат промяна на курса и ще стигнат до Италия. Получихме специално разрешение да минат със свръхзвукова скорост над Апенинския полуостров и Франция. Ще се разделим на изток от

Сицилия. Ще ти дам координатите и ако решите, четиринайсетките от вашия самолетноносач могат да ги поемат оттам. Но мисля, че е излишно. Не забравяй, че са адски бързи. А и когато ги оставим, вече ще са далеч от арабските и руските бази.

Ричардсън се протегна.

— Очакваш ли някакви неприятности? Според нашето разузнаване всичко е наред.

— Тук винаги очакваме неприятности. Но честно казано, не. Просто сме предпазливи. С конкордите ще пътуват много важни личности. А и залагаме всичко. Всичко. Трябва само някой побъркан да прецака нещата.

Американецът кимна.

— Как е охраната на земята?

— Това е проблем на шефа на сигурността. Аз съм обикновен пилот. Ако ония смешни самолети успеят да излетят, ще ги придружим до ада и обратно, без да позволим да получат и драскотина. За останалото не зная.

Ричардсън се засмя.

— Аз също. Между другото, какво ще носиш, освен автоматичния си колт?

— Обичайната железария за смърт и унищожение. По два „Сайдуиндъра“ и „Спароу“, и шест „Финикса“.

Полковникът се замисли. Ракетите „Сайдуиндър“ бяха много точни на разстояние от пет до осем километра, „Спароу“ — от шестнайсет до петдесет и шест. Произведените от „Хюс“ ракети „Финикс“ с обseg от петдесет и шест до сто и шейсет километра бяха предназначени да улучат „Миг-25“ преди да успее да се приближи за пряка схватка.

— Послушай съвета ми, Ласков. На височината, на която ще летят конкордите, няма опасност от нищо друго, освен от „Мигове“. Остави двайсетмилиметровите картечници. Тежат деветстотин и петдесет килограма. „Сайдуиндърите“ са ти достатъчни. Правили сме компютърна симулация.

Теди прокара ръка през косата си.

— Може би. Ще ги запазя в случай, че ми се прище да сваля някой разузнавателен самолет.

Ричардсън се усмихна.

— Ще стреляш по невъоръжен самолет в международно въздушно пространство, така ли? — Говореше тихо, сякаш наблизил някой, който не бива да ги чуе. — Каква ще е тактическата ви честота и позивната ви?

— Ще използваме трийсет и първи канал — това е сто трийсет и четири цяло, седемстотин два и пет мегахерца. Ще определя резервната честота в последния момент и ще ти я съобща. Позивната ми днес е „Архангел Гавриил“, плюс номера на самолета ми — трийсет и две. Другите единайсет четиринайсетки имат същата позивна със съответните си номера. По-късно ще ти пратя подробностите.

— Ами конкордите?

— Позивната на компанията за първия, 4X-LPN, е „Ел Ал“ нула-едно. За другия, 4X-LPO, е „Ел Ал“ нула-две. Така ще ги викаме от контролната кула и по честотите на „Ел Ал“. По тактическата ми честота ще използваме кодови имена, разбира се.

— Какви?

Ласков се усмихна.

— Някакъв видиотен чиновник от Цитаделата сигурно по цял ден умува над такива неща. Както и да е, пилотът на първия самолет е много религиозен младеж, затова кодовото му име е Кашер^[4]. Вторият пилот е роден в Америка и в чест на онзи страхотен американски самолетен лозунг нула-две ще се казва крилете на Емануил.

— Ужасно.

В дневната влезе Мириам Бернщайн, облечена в безукорна лимоненожълта рокля и със сак в едната ръка, и Ричардсън се изправи. Позна красивата, известна заместник-министърка на транспорта, но беше достатъчно дипломат, за да не го покаже.

Тя се приближи до него.

— Всичко е наред, полковник, не съм проститутка. Имам право на достъп до секретни материали. Генералът е изключително дискретен човек. — Говореше на английски бавно и точно. Очевидно рядко използваше усвоения в училище език.

Американецът кимна.

Теди усети, че Ричардсън е смутен от появата ѝ. Това го развесели. Зачуди се дали не трябва да ги запознае, ала Мириам вече се насочваше към вратата. Преди да излезе, тя се обърна към Ласков.

— Забелязах мъжете на улицата. Повиках такси. Джабари ме очаква. Трябва да побързам. Ще се видим на последното съвещание. — Мириам хвърли поглед към госта му. — Приятен ден, полковник.

Ричардсън реши да не ги оставя да си мислят, че не е наясно с положението.

— Шалом. И успех в Ню Йорк.

Мириам Бернщайн се усмихна и си тръгна.

Американският аташе погледна чашата си.

— Повече няма да пия тая помия. Ще те заведа на закуска и на път за посолството ще те оставя в Цитаделата.

Ласков кимна, отиде в спалнята и си облече тъмнозелена риза, която спокойно можеше да мине за цивилна, ако не бяха двете маслинови клончета, показващи чина му. Той извади автоматичния пистолет от пояса си, закопча ризата с една ръка и се приближи до прозореца. Двамата мъже долу бързо се извърнаха и се зазяпах в обувките си. Мириам влезе в очакващото я такси и потегли. Теди хвърли пистолета на леглото.

Чувстваше се неспокоен. Заради вятъра. Нещо, свързано с отрицателните йони във въздуха, поне така твърдяха. Лошият вятър имаше много имена — „фьон“ в Централна Европа, „Мистрал“ в Южна Франция, „Света Ана“ в Калифорния. Тук се наричаше „хамсин“ или „шарав“. Някои хора като самия него бяха чувствителни към промените на времето и изпитваха физически и психически смущения. На 19000 метра, височината, на която щяха да летят, нямаше да има значение, но не и тук. Той се вгледа в небето. Поне денят щеше да е чудесен за полет.

[1] Комунистическа партизанска армия, действала в Южен Виетнам по време на Виетнамската война. — Б.пр. ↑

[2] Ционистка военна организация, представлявала мнозинството евреи в Палестина през периода 1920–1948 г. и извършвала саботажни акции срещу британските сили. — Б.пр. ↑

[3] Най-големият еврейски празник. — Б.пр. ↑

[4] Храна, приготвена според юдейските религиозни изисквания. — Б.пр. ↑

2.

Абдел Маджит Джабари седеше пред чаша турско кафе и бутилка арак^[1].

— Не ме е срам да призная, че ужасно се страхувах — каза той. — Още малко и щях да застрелям полицай.

Мириам Бернщайн кимна. Всички бяха нервни. Беше време за ликуване, но и за сериозни опасения.

— Аз съм виновна — каза тя. — Трябваше да помисля за това.

Джабари вдигна ръка.

— Няма значение. Струва ни се, че навсякъде виждаме палестински терористи, но всъщност напоследък не са останали много.

— И тези са предостатъчни. Ти особено трябва да внимаваш. Наистина искат да те убият. — Мириам го погледна в очите. — Сигурно ти е трудно. Чужденец в чужда земя.

Той все още бе на нокти от утринната си среща.

— Не съм чужденец. Тук съм роден. За разлика от теб. — Джабари незабавно съжали за забележката си, усмихна се помирително и заговори на майчиния си език: — Ако смесиш делата си с техните, те са твои братя.

Мириам си спомни друга арабска поговорка.

— Върнах се в родното си място и извиках: „Приатели от моята младост, къде сте?“ И ехото ми отговори: „Къде сте?“ — Тя замълча за миг. — Това се отнася и за двама ни, струва ми се. Когато слязох на палестинския бряг, Абдел, тази земя стана и моя. Изгонен народ, който гони друг нещастен народ. Всичко това е толкова ужасно... толкова жестоко.

Джабари усещаше, че Мириам изпада в мрачно настроение.

— Като оставим настрана политиката и географията, между арабите и евреите има много културни сходства. Мисля, че те най-после са го осъзнали. — Той си наля чаша арак и я повдигна. — На иврит казвате — казваме — шалом алахем, мир вам. На арабски казваме салаам алейкум, което означава същото.

Мириам Бернщайн също напълни чашата си.

— Алехем шалом, мир и вам.

Докато закусваха, обсъдиха какво може да се случи в Ню Йорк. Предстоящата среща лице в лице с араби на заседателната маса в ООН изпълваше Мириам с опасения и разговорът с Джабари играеше ролята на преход. Знаеше, че той от трийсет години се е откъснал от арабската идеология и е верен на Израел, но ако съществуваше такова нещо като народопсихология, Абдел може би я отразяваше.

Докато Мириам говореше с онзи дрезгав глас, който понякога му звучеше уморен и много често — чувствен, Джабари внимателно я наблюдаваше. Постепенно бе научил историята на живота ѝ, както и тя неговата. И двамата знаеха какво е да си изгнаник в бурен свят. Сега се бяха издигнали до върха на своето общество и можеха да променят хода на историята към добро или лошо.

Мириам Бернщайн беше типичен продукт на европейския холокост. Напредващата съветска армия я бе открила в концлагер, чието предназначение беше също толкова неясно, колкото и името му, макар че в ума ѝ се бяха запечатали думите „Medizinische Experimente“. Спомняше си, че някога е имала родители и сестричка и че е еврейка. Не знаеше почти нищо друго. Говореше малко немски, навярно научен от войниците в лагера, и малко полски, навярно научен от другите деца там. Освен това знаеше няколко унгарски думи, които я караха да смята, че е от Унгария. Но иначе бе мълчаливо дете и не я интересуваше къде е родена. Единственото сигурно нещо беше, че е еврейка.

Червената армия бе отвела нея и другите деца в нещо, което трябваше да е трудов лагер, защото пращаха по-големите да поправят пътищата. През онази зима много от тях умряха. През пролетта всички работеха на полето. Накрая се озова в болница, после я повериха на възрастна еврейска двойка.

Един ден дойдоха някакви хора от Еврейската агенция. Заедно с възрастното семейство, и много други седмици наред пътуваха из опустошената от войната Европа в претъпкани влакове. Качиха се на кораб и пресякоха морето. Британските власти в Хайфа ги върнаха обратно. През нощта опитаха по-нататък на брега. На пясъчната ивица се разрази жестока битка между евреите и арабите, които не искаха да им позволят да слязат. Накрая се намесиха британски войници и

корабът отново отплава. Мириам изобщо не разбра закъде е заминал, тъй като бе от малцината, останали на сушата преди да се появят арабите. Възрастната двойка, чието име не си спомняше, изчезна — или бяха загинали, или бяха отпътували с кораба.

От брега я прибра друго еврейско семейство, което каза на британските войници, че името ѝ било Мириам Бернщайн и че била тяхно дете. Изгубила се и случайно попаднала сред битката. Да, била родена в Палестина. Англичаните само я погледнаха и се отдалечиха.

Семейство Бернщайн я отведоха в нов кибуц край Тел Авив. Когато британците напуснаха Палестина, арабите нападнаха селището. Новият ѝ баща отиде да защитава кибуца и повече не се завърна. С годините тя откри, че по-големият ѝ брат Йосеф също е осиновен бежанец. Това не ѝ се стори необичайно, защото си мислеше, че повечето деца на света — поне в нейния свят — идват от лагерите и развалините на Европа. Йосеф Бернщайн бе преживял същото като нея, дори повече. И той не помнеше истинските си родители, истинското си име, националността и възрастта си. Съвсем млади двамата станаха любовници и впоследствие се ожениха. Единственият им син Елиаху загина по време на Войната на Йом Кипур.

Мириам Бернщайн отрано проявяваше интерес към частни миротворчески организации и спечели добронамереността на местните арабски общности. Също като повечето други, нейният кибуц бе враждебно настроен към тях и тя все повече се изолираше от приятелите и съседите си. Разбираше я единствено Йосеф, ала не му беше лесно — пилот изстребител с жена пацифистка.

След Войната от 1973 година нейната партия я назначи на освободено място в Кнесета, като признание за популярността ѝ сред израелските-араби и в женското движение за мир.

Скоро привлече вниманието на Голда Меир и двете се сприятелиха. Когато през 1974 година министър-председателката подаде оставка, стана ясно, че Мириам Бернщайн играе ролята на нейна представителка в Кнесета. С подкрепата на госпожа Меир тя бързо се издигна до заместник-министър. Великата старица отдавна вече не бе в парламента, но Мириам запази поста си по време на всички правителствени кризи. Външно изглеждаше — и тя го вярваше, — че това се дължи на изключителната ѝ компетентност. Враговете ѝ твърдяха, че причината за политическото ѝ оцеляване поне отчасти се

криела в поразителната ѝ красота. Всъщност Мириам Бернщайн притежаваше невероятен инстинкт за самосъхранение, който ѝ помагаше да издържи на високата смъртност в света на парламентарната политика. Тя не съзнаваше тази страна от характера си и ако някога ѝ попаднеше обобщение на собствените ѝ политически машинации или списък на хората, които политически е елиминирала, нямаше да разбере, че всичко това е нейно дело.

Винаги, когато се замислеше за помощта на госпожа Меир, в спомените ѝ изпъкваха дребните неща, например как министър-председателката я канеше в апартамента си след нощно заседание на кабинета и ѝ правеше кафе. Или когато министрите поискаха Мириам да приеме еврейско име в изпълнение на правителствената политика за държавните служители. Госпожа Меир — преди госпожа Майерсон — разбираше нежеланието ѝ да прекъсне единствената връзка с миналото и подкрепи отказа ѝ.

Някои смятаха, че готвят Мириам Бернщайн за бъдеща министър-председателка, ала самата тя отхвърляше такива амбиции. И все пак се твърдеше, че госпожа Меир била назначена за премиер тъкмо защото не желала този пост. Израелците обичаха да издигат личности, които не се стремят към власт. Така беше по-безопасно.

Сега ѝ бяха възложили нещо, за което отдавна копнееше — делегат на мирната конференция. Допреди няколко месеца такава длъжност изобщо не съществуваше, но тя винаги бе знаела, че някой ден мечтите ѝ ще се сбъднат.

В Ню Йорк ѝ предстояха много задачи, имаше и лична работа. Йосеф бе изчезнал преди три години. Чудеше се дали, когато отиде в Америка, ще успее да научи от арабите нещо за съдбата му.

Джабари забеляза някакъв смут пред кафенето и инстинктивно бръкна в джоба си.

Мириам Бернщайн не обърна внимание и продължи да говори.

— Народът избра правителство, готово на отстъпки в замяна на сигурни гаранции, Абдел. Ние показахме на света, че няма да се предадем. Садат беше един от първите съвременни арабски лидери, които го разбраха. И той дойде в Йерусалим по стъпките на безброй други, които още от началото на писаната история са търсили там мир, и в същото време сложи край на трийсетгодишна политика. — Тя се наведе напред. — Ние се борихме упорито и спечелихме уважението

на много държави. Врагът вече не стои пред вратата ни. Дългата обсада свърши. Започват преговорите.

— Надявам се — каза Джабари и погледна над рамото ѝ към тълпата на улицата.

— Ами ти, Абдел? — Арабинът усети дланта ѝ върху ръката си. — Ако основат палестинска държава, ще отидеш ли там?

Джабари се замисли.

— Аз съм депутат от Кнесета. В новата Палестина едва ли ще ме посрещнат с разтворени обятия. — Той протегна обезобразената си ръка. — Но въпреки това навярно ще рискувам. Кой знае, може би там ще се събера със семейството си.

Мириам Бернщайн съжали, че е задала въпроса.

— Е, в бъдеще на всички ще ни се наложи да взимаме съдбоносни решения. Важното сега е, че заминаваме за Ню Йорк, за да преговаряме за траен мир.

Джабари кимна.

— Да. И трябва да действаме бързо, докато и двете страни са настроени позитивно. Все ме е страх, че нещо ще се случи и ще провали всичко. Някакъв инцидент. Недоразумение. — Той се наведе напред. — Всички звезди — обществени, исторически, икономически, военни и политически — вещаят мир в Светите земи, както никога от хилядолетия насам. И е пролет. Така че трябва да преговаряме. Нали? — Арабинът се изправи. — Но ми се ще вече да бяхме в Ню Йорк и конференцията да е започнала. — Той погледна към улицата. — Струва ми се, че самолетите ни пристигат. Да идем да погледнем.

Посетителите на кафенето се изсипваха навън. От север към летище Лод се приближаваха два конкорда. Когато първият започна да се спуска, хората видяха на бялата опашка синята звезда на Давид. В смесената арабско-еврейска тълпа се разнесоха отделни ръкопляскания.

Самолетът мина пред слънцето и Мириам Бернщайн заслони очи с длан. В равнината зад летището се издигаха Самарските хълмове. Тя забеляза, че през нощта са разцъфтели бадемите — склоновете бяха осяяни с розово-бели облаци. Нежнозелените подножия бяха покрити с яркочервени анемони, кремави лупини и жълти маргаритки. Чудото на възраждането се беше случило и наред с дивите цветя, събудени от хамсина, в Светите земи се възцаряваше мир.

Или поне така изглеждаше.

Том Ричардсън и Теди Ласков излязоха от кафенето в Херзлия и се качиха в жълтия корвет на американеца. Вляха се в натовареното петъчно движение на Тел Авив и запълзяха напред. На светофара една пряка преди Цитаделата Ласков отвори вратата.

— Оттук ще продължа пеша, Том. Благодаря.

Ричардсън го погледна.

— Добре. Ще се опитам да се освободя, за да се видим преди да излетиш.

Генералът спусна единия си крак на паважа, после усети ръката на Ричардсън на рамото си и се обърна.

— Виж, внимавайте там горе. Не искаме никакви инциденти.

Ласков свъси вежди и надвика рева на телавивския трафик.

— И ние, Том. Но на онези самолети ще пътува цветът на нацията ни. Ако радарът ми засече нещо, което ми се стори враждебно и е в обсега на ракетите, Бог да ми е на помощ, ще го сваля. Няма да търпя провокации от никого. Не и днес. — Той се измъкна от ниския автомобил и закрачи така, като че ли се канеше да участва в улична схватка.

Светна зелено И Ричардсън потегли и избърса потта от горната си устна. На булевард „Цар Саул“ зави надясно. В мислите си все още виждаше едрия, снажен Ласков. На широките му плещи лежеше огромно бреме. На света нямаше висш военен, който да не се пита дали именно той няма да е глупакът, подпалил трета световна война. Старият воин обичаше да се репчи, ала Ричардсън знаеше, че при извънредни обстоятелства Ласков ще вземе правилно тактическо решение.

Той зави по улица „Хаяркон“, спря пред американското посолство и приглади с пръсти влажната си коса. Денят започваше зле.

Вдигна глава и видя два бели конкорда, които сияеха под ярката слънчева светлина. Единият изчакваше и се насочваше към морето. Другият се спускаше към летище Лод. За миг пътищата им като че ли се пресяха и клиновидните има криле образуваха Давидовата звезда.

Сабах Хабани бавно дъвчеше парче питка и наблюдаваше летището с бинокъла си. Разораните ниви в равнината Шарон тъмнееха с богатия цвят на шоколад. Между тях растяха шаронски рози и момини сълзи, както бяха цъфтели още от времената преди Соломон. Онзи сив участък бе военният затвор „Рамла“, в който гниеха много негови братя. Само допреди няколко дни кафяви, сега скалистите Юдейски хълмове на юг бяха покрити с червени, бели, жълти и сини цветя. Около него хамсинът поклащаше йерусалимските борове, посадени в рамките на програмата за залесяване. Старата Палестина от детството му имаше дива красота. Трябваше да признае, че евреите са я направили още по-прелестна. И все пак...

Хабани извади от джоба си стария си часовник без каишка и го погледна. След по-малко от час VIP-чакалнята на летището трябваше да е пълна. Според инструкциите можеше да стреля по всяко време между пристигането и излитането на самолетите. Той се замисли. Терминалът се намираше малко извън максимално ефективния обсег на минохвъргачките, но ако хамсинът продължеше да духа, навярно щеше да го улучи. Иначе мините щяха да паднат върху рампата, до която щяха да чакат конкордите. Нямаше значение. Просто трябваше да провокира инцидент, за да отложат полета. Не беше сигурен дали всичко това му харесва.

Един от хората му тихо извика. Сабах погледна към мястото, към което сочеше мъжът. От север към Лод един след друг се приближаваха два конкорда. Хабани насочи бинокъла си към тях. Толкова красиви самолети. Бе чел, че резервоарите им побират по 113000 килограма гориво. Четвърт милион. Такава експлозия щеше да се усети чак в Йерусалим.

[1] Източна алкохолна напитка от жито, ориз или фурми. — Б.пр.

3.

Лод, древната Лида, се печеше в пролетната жегата. Първият хамсин за годината започваше необичайно рано. Палещият сух пустинен вятър от изток все по-силно брулеше града. Щеше да продължи няколко дни, после времето щеше да омекне. Според арабската традиция, в годината имаше петдесет такива дни — арабската дума „хамсин“ означаваше „петдесет“. Ала първите му повеи събуждаха дивите цветя по Юдейските и Самарските хълмове и във въздуха се носеше сладко ухание.

Въздухът над пистите на международното летище Лод трептеше. На рампите, където бяха пътническите лайнери, имаше необикновено много израелски войници. Терминалът беше пълен с цивилни агенти от службата за сигурност, които държаха пред себе си разтворени вестници.

През целия ден бяха пристигали таксито и частни автомобили, возещи добре облечени мъже и жени, които охраната бързо въвеждаше във ВИП-чакалнята или офиса на отдела за сигурност на „Ел Ал“ на последния етаж.

В отсрещния край на пистата се издигаха няколко военни сгради. Командоси в камуфлажни униформи бяха вдигнати в бойна готовност. Зад постройките чакаха дванайсет американски F-14 „Томкат“. Техници и оръжейници работеха по изстребителите и разговаряха с пилотите.

Пътят от Йерусалим минаваше през Лод и древния мюсюлмански квартал Рамла, за да продължи към летището. От сутринта местните жители бяха забелязали необичайно натоварения гражданен и военен трафик. В миналото такова раздвижване предвещаваше поредната криза. Този път не бе така.

Гръцката източноправославна черква „Св. Георги“ в Лод беше пълна с араби християни и потомци на кръстоносци и византийци. Нямаше специална служба, но хората идваха, привлечени от желанието да споделят особения момент с други и по някакъв начин да вземат участие в събитията, които щяха да променят живота им.

В градските синагоги мъжете седяха на групички още часове преди вечерната служба и тихо приказваха помежду си. На пазарния площад край „Св. Георги“ еврейски жени пазаруваха за шабат. Пазарлъците като че ли бяха по-оживени и весели, отколкото обикновено в петък следобед.

На площада пред голямата джамия „Джами-ел-Кебир“ в Рамла се тълпяха огромни навалици дълго преди мюезинът да призове правоверните на молитва.

Арабският пазар също гъмжеше от народ, но тук бе по-шумно, отколкото в Лод. По улиците можеха да се видят всякакви превозни средства, от роувъри и буици до арабски жребци и камили.

Палестинските терористи във военния затвор „Рамла“ се надяваха, че скоро ще освободят поне неколцина от тях.

Навсякъде другаде в Израел и Близкия изток цареше същото настроение. В тази част на света по едно или друго време се бяха срещали всички велики сили и бяха превръщали района в бойно поле. Да се опитваш да живееш мирно, казваше една местна поговорка, е все едно да спиш наскрел кръстопът. Безброй огромни армии бяха прегазвали това петънце на картата, известно като Светите земи. Ала из тези наглед голи хълмове и пустини далеч не се бяха сблъскали само войски. Битките на различни идеологии и религии бяха оставили след себе си морета от кръв. Почти всички източни и западни култури бяха представени с древни руини, изправени като надгробни камъни в пустошта или заровени като трупове в пръстта. В съвременен Израел беше трудно да копаяш, без да откриеш останки, а сред тях — човешки кости.

Рамла и Лод символизираха мъчителната история на древната земя — разделението и единството на модерен Израел. Те отразяваха настроенията на сложната многоетническа държава. Надежда без ликуване. Отчаяние без сълзи.

Началникът на отдела за сигурност на „Ел Ал“ Яков Хауснер затвори телефона и се обърна към младия си помощник Мати Ядин.

— Кога ще престанат да ми досаждат тези копелета?

— Кои копелета, шефе? — попита Ядин.

Хауснер избърса някаква прашинка от бюрото в стил Луи XV. Бе мебелирал кабинета си със собствени средства и обичаше да го поддържа в безукорен ред. После отиде до френския прозорец, който гледаше към рампата, и разтвори тежките кадифени завеси.

— Всичките. — Яков махна с ръка, за да покаже, че говори за света като цяло. — Обадиха се от Цитаделата. Малко били обезпокоени.

— Не ги обвинявам.

Хауснер студено изглежда Ядин.

Младият мъж се усмихна и съчувствено кимна. Работата беше тежка — най-меко казано. През последните няколко седмици животът на всички от охраната се бе превърнал в истински ад. Той продължи да наблюдава лицето на шефа си, докато очите на Хауснер блуждаеха някъде навън.

Яков Хауснер бе дете на Петата алия, петата емигрантска вълна в Палестина. Тя се състоеше главно от немски евреи, напуснали домовете си, за да се завърнат в древната си родина след идването на Хитлер на власт през 1933 година. Бяха късметлии или навярно далновидни. Всички се спасиха от холокоста в Европа, докато все още имаха възможност. Освен това бяха заможни и образовани и носеха със себе си толкова нужните капитали и умения. Мнозина от тях се заселиха около старата немска колония в пристанищния град Хайфа и просперираха.

След избухването на Втората световна война седемнайсетгодишният Хауснер постъпи в Ми-6, британската разузнавателна служба. Обучен от англичани, той се отнасяше към работата си по същия начин като наставниците си — от позициите на дилетант. Но подобно на много други британски шпиони, Яков беше изключително добър в областта си. Въпреки че я смяташе за необходимо зло по време на война. Той бе богат младеж, който изглеждаше и се държеше като всякакъв друг, но не и таен агент.

Извън Хайфа лесно минаваше за немец. Задачите му изискваха да посещава приеми и да завързва познанства с важни личности в германските колонии в Кайро и Истанбул. Хауснер се справяше блестящо. Успяваше да проникне в най-сложните детайли на този странен и тъмен двойствен живот и го обичаше също толкова, колкото Шопен, Моцарт и Sachertorte^[1].

Преди войната в пристъп на скука се беше записал в един английски авиоклуб и бе станал един от малкото правоспособни граждански пилоти в Палестина. И между отделните разузнавателни мисии поддържаше уменията си с полети със „Спитфайър“ и „Хърикейн“. След капитулацията на Германия замина за Европа и купи бракувани бойни самолети за нелегалните военновъздушни сили на Хагана. Той беше докарал първия британски „Спитфайър“, на който бе летял генерал Ласков, ала нито един от двамата не знаеше за това.

След Войната от 1948 година Хауснер съвсем естествено стана един от началниците на отдела за сигурност на „Ел Ал“.

В сравнение с повечето си връстници той водеше сравнително спокоен живот. Имаше малка вила в Херзлия на брега на Средиземно море. Поддържаше повече или по-малко постоянни любовници и случайни връзки, но в празнични дни продължаваше да посещава семейството си в Хайфа.

Външно приличаше на европейски аристократ. Имаше тънък орлов нос, високи скули и гъста бяла коса.

Хауснер погледна Ядин.

— Надявам се, че ще ми позволят да участвам в този полет.

Младежът поклати глава и се усмихна.

— А кого ще разпънат на кръст, ако самолетите се взривят, шефе?

— Тук не използваме думи като „взривявам се“ и „самолет“ в едно и също изречение, Мати. — Той се засмя. Можеше да си го позволи. Всичко вървеше добре. Професионалната му кариера беше безупречна и не виждаше причина двата конкорда да променят това положение.

Мати Ядин стана от стола си и се протегна.

— Чува ли се нещо от разузнаването?

Яков продължи да гледа през прозореца.

— Не. Нашите палестински приятели кротували — поне каквото е останало от тях.

— Не са ли прекалено кротки?

Хауснер сви рамене. Никога не правеше необосновани предположения. Липсата на новини просто означаваше, че не се е случило нищо. Вярваше в секретните служби на страната. Рядко го бяха подвеждали. Ако в паяжината на израелското разузнаване

попаднаше насекомо, тя се разтърсваше и паякът го усещаше. Всичко извън паяжината се намираще твърде далеч, за да мисли за него.

Той дръпна завесите и се извърна от прозореца. Поправи възела на вратовръзката си и изглади гънките на сакото си пред огледалото на стената, после пресече кабинета и отвори вратата към съседната заседателна зала.

Ядин го последва и седна в дъното.

В претъпканата, шумна до този момент стая се възцари тишина. Всички се обърнаха към Хауснер.

Край голямата кръгла маса се бяха събрали неколцина от най-влиятелните хора в Израел. Тук бяха Хаим Мазар, шеф на Шин Бет, израелското вътрешно разузнаване, бригаден генерал Ицхак Талман, оперативен началник на военновъздушните сили, генерал Бениамин Добкин от Генералния щаб на армията, Мириам Бернщайн, заместник-министър на транспорта, и Исак Бург, шеф на антитерористичната група Мивцан Елохим, „Гневът Божи“.

Освен Бернщайн присъстваха още петима депутати от Кнесета. Покрай стените седяха секретари и стенографка. Хауснер се приближи до масата.

Целта на импровизираната комисия беше да осигури безопасността на полета. Една от задачите им бе да зададат на шефа на отдела за сигурност на „Ел Ал“ някои въпроси и те бяха готови да го направят.

Яков забеляза, че е единственият с костюм, както обикновено. Погледна към Мириам Бернщайн. И тя с тези нейни очи! Защо му се струваше, че винаги го преценява? И този неин сексапил... Не искаше да признае пред себе си, че тя не го използва, че просто го притежава. Факт. Чувствена жена. Хауснер извърна поглед от нея. Строго погледнато, като министър на транспорта, госпожа Бернщайн му беше началник. Навярно напрежението се дължеше на това, помисли си той и се прокашля.

— Съгласих се да участвам в заседанието, за да няма повече съмнения в способността ми да издигна самолет от земята. — Той протегна ръце напред, за да спре възраженията им. — Добре. Да забравим за това.

Оскъдно мебелираната зала имаше голям френски прозорец с изглед като от собствения му кабинет. Той погледна навън. В

отсрещния край на рампите, настрани от другите самолети, бяха двата дълги лъскави конкорда, всеки с Давидова звезда на опашката. Наоколо охраняваха неговите хора, въоръжени с автомати „Узи“ и снайперистки пушки. От армията бяха пратили пехотен взвод от десет души, което не подобряваше настроението на Хауснер.

Мълчанието започваше да става неловко. Той драматично посочи с ръка.

— Ето ги. Гордостта на компанията. Струват по осемдесет милиона долара с резервна гума и радио. Взимаме от всички пътници цена като за първа класа, плюс двайсет процента отгоре, и въпреки това не сме спечелили от тях нито шекекел. — Хауснер се обърна към Бернщайн, една от най-строгите му критички в Кнесета. — И знаете ли каква е основната причина „Ел Ал“ да няма печалба? Аз осигурявам възможно най-добрите мерки за сигурност. А това струва много пари. — Той закричи покрай огрения от слънцето прозорец. Проследиха го няколко чифта присвити очи. — Само допреди един-два месеца — бавно продължи Хауснер — някои от вас бяха загрижени за печалбите. И бяха готови да рискуват безопасността. Сега същите хора — Яков отново погледна Мириам Бернщайн — се страхуват, че не съм направил достатъчно. — Той се върна при един от свободните столове и седна. — Добре, да свършваме с това. — Хауснер заговори с висок, отсечен глас. — Имаме тези самолети от тринайсет месеца. Оттогава моите хора нито за миг не ги изпускат от очи. Поръчахме на производителите в Сен Назар и Тулуза да бронират вътрешните стени и багажните отделения. Поддръжката изцяло се осигурява от техниците на „Ел Ал“ в Лод. Днес лично проверих горивото. Беше абсолютно чисто, уверявам ви. Когато конкордите пристигнаха, по мое настояване в предния колесник монтираха помощно запалващо устройство. Всички други самолети от този тип по света се запалват с външно устройство. По този начин избягваме приближаването на камиони до тях на чуждите летища. Можем сами да запалваме двигателите си навсякъде и по всяко време. Поемаме допълнителното бреме на деветстотинкилограмовото устройство, както винаги сме поемали допълнително бреме в името на сигурността. По този начин не се печелят пари, разбира се, но не бих се съгласил на нищо друго. Вие също.

Хауснер се огледа в очакване на забележки, ала никой не се обади. Той продължи:

— Освен това извършваме цялото обслужване в Лод. Например самолетите се зареждат с вода единствено тук. Ако летите с „Ел Ал“, в Токио ще пикаете вода от Йордан. Същото се отнася за тоалетните. Нещо повече, след всеки полет самолетите се почистват под наблюдението на моите хора, в случай че някой реши да ни остави подарък. Проверяваме седалките, дори отваряме торбичките за повръщане. Друго: храната се зарежда само в Лод и никъде другаде. Що се отнася до конкордите, лично надзиравах зареждането. Имате моите уверения, че всичко е кашер. Всъщност равинът на компанията яде от храната и получи само киселини. — Хауснер се облегна, запали цигара и продължи по-бавно: — Трябва да отбележа, че в едно изключително важно отношение този полет ще е по-безопасен от всеки друг. Сега не ни се налага да се безпокоим за пътниците.

Той кимна към Мати Ядин.

— Моят помощник прояви желание да оглави охраната на първия конкорд. Аз поисках да ръководя специалната група на втория. Министър-председателят обаче все още не ми е съобщил дали ще ми позволят да участвам в тази мисия. — Хауснер бавно плъзна поглед по присъстващите. — Има ли други въпроси, свързани с мерките за сигурност на „Ел Ал“? Няма? Чудесно.

Последва продължително мълчание. Яков реши, че тъй като това е неговата заседателна зала, на него се пада да играе ролята на председателстващ, и се обърна към Хаим Мазар от Шин Бет.

— Искате ли да ни кажете нещо?

Мазар бавно се изправи. Беше висок слаб мъж с очи на дългогодишен служител от вътрешното разузнаване. Маниерите му бяха резки — някои ги намираха за груби. Той започна без предисловия.

— Основната ни тревога, разбира се, е някой маниак с малка, изстрелвана от рамо топлинно насочваща се ракета, застанал на покрив някъде между летището и брега. Мога да ви уверя, че в момента по покривите в този район няма никой. Нито пък ще има по време на отлитането. Помолих министъра на отбраната да обяви за днес учение по противовъздушна отбрана по маршрута, по който ще минат самолетите. Цялата зона ще бъде покрита от хеликоптери. На

територията на Израел не се забелязват признаци за партизански действия. Убеден съм, че няма да има проблеми. Благодаря ви. — Мазар седна на стола си.

Хауснер се усмихна. Лаконично и точно. Добър човек. Той се обърна към шефа на Мивцан Елохим.

Исак Бург остана седнал, но леко се наведе напред. Нисък мъж с благородно лице, бели коси и блестящи сини очи, той обезоръжаваше с приятното си поведение. Ала това беше само маска. Бе много по-млад, отколкото изглеждаше, и можеше хладнокръвно да убие човек, докато търси в джобовете си капки за нос. Никой не би повярвал, че именно Бург почти е унищожил многобройните палестински терористични организации по света. Хората му жестоко преследваха последните полуразпаднали се групи и в резултат терористичните акции в страната и чужбина рязко бяха намалели. Той се усмихна.

— Едва онзи ден се натъкнахме на палестински партизанин в Париж. Важен член на „Черният септември“. Един от последните. Разпитахме го с всички възможни средства. Уверява ни, че не му били известни планове за възпрепятстване на мирната конференция. Напоследък партизаните са толкова подозрителни, че не сме сигурни дали изобщо разговарят помежду си. Но един от моите хора, който действа под прикритие в палестинското разузнаване, ми съобщи, че не подготвяли нищо.

Бург затършува за лулата си и накрая я намери. Дълго я гледа, после вдигна очи.

— Така или иначе, доколкото можем да преценим, арабските правителства не по-малко от нас искат конференцията да завърши с успех. Чрез различни източници ни дадоха да разберем, че внимателно наблюдават известните и заподозрените терористи в страните си. И ние вършим същото, разбира се, в случай, че службите им за сигурност пропуснат нещо. — Той натъпка ароматичен тютюн в лулата си. — Джон Маклуър от ЦРУ, който работи с нас, ме информира, че неговото управление нямало данни за раздвижване на арабски групи в света. Господин Маклуър случайно утре излиза в отпуска и като проява на любезност ще пътува с един от конкордите. — Докато палеше лулата си, Исак Бург добродушно се усмихна. Към тавана се издигна благоуханен дим. Той погледна към генерал Добкин. — Ами континенталните арабски райони?

Бениамин Добкин се изправи. Беше едър мъж с дебела шия и гъста къдрава черна коса. Подобно на повечето израелски генерали, той носеше обикновена бойна униформа с навити ръкави. Повечето хора първо забелязваха в него яките му ръце. Генералът бе любител археолог и изтощителните разкопки в древните могили бяха добавили много мускули по и без това силното му тяло. Когато командваше пехотна бригада, всички войници волю-неволю се бяха превърнали в археолози. Нито една дренажна траншея, нужник, окоп или противотанково укритие не се изкопаваше без при първа възможност да пресеят пръстта. Бениамин Добкин беше много религиозен и не правеше усилия да крие дълбоката си вяра. В докладите за него винаги се срещаха думи като „солиден“, „благонадежден“ и „хладнокръвен“.

Той склучи широките си длани зад гърба си.

— Както винаги, проблемът е, че партизаните във вътрешността на слаборазвитите държави могат да се измъкват с най-невероятни трикове. Успяхме да прочистим голяма част от териториите на Фатах. Самите арабски правителства отчасти довършиха работата. — Генералът огледа присъстващите. — Но за разлика от някои мои приятели тук, армията не изключва възможността за агресивен акт от страна на палестинци или други араби в онези изостанали райони, в които все още са останали партизански сили. Макар че имаме съвсем ограничен достъп до тях, ние пращаме там много агенти. — Той се поколеба. — Както сме правили винаги. Дори и преди три хиляди години. „Изпрати ги Мойсей... да разгледат Ханаанската земя и им рече: идете в тая южна страна и се качете на планината, и обгледайте земята каква е, и народа, който живее там, силен ли е, или слаб, малоброен ли е, или е многоброен.“^[2]

— И ако не се лъжа — обади се Яков Сапир, ляв депутат от Кнесета, който бе всичко друго, но не и религиозен — тези Мойсееви шпиони съобщили, че в Ханаан течали мляко и мед. Мисля, че оттогава никой не вярва на военните разузнавателни донесения.

Думите му предизвикаха колеблив смях.

Генерал Добкин продължително изгледа Яков Сапир.

— Струва ми се, като член на комисията по пощите в Кнесета навярно ще ви е интересно да научите, че отговорите на коринтяните на писмата на апостол Павел все още чакат в Централната йерусалимска поща.

Този път избухна силен смях.

Хауснер се ядоса.

— Бихте ли престанали с тези библейски остроумия, моля? Ще продължите ли, господин генерал?

Добкин кимна.

— Да. Като цяло, всичко изглежда спокойно. Моите колеги в арабските страни ми съобщиха, че правят всичко възможно, за да неутрализират останалите партизани.

Хаим Мазар се наведе напред.

— Каква операция за възпрепятстване на мирната конференция биха могли да организират, ако не са ги неутрализирали, господин генерал?

— По море и въздух. Този проблем продължава да ни безпокои. От военноморските сили обаче ме увериха, че маршрутът на конкордите над Средиземно море изцяло е покрит не само от техни кораби и Шести американски флот, но и от флотите на Гърция, Турция и Италия, които в момента провеждат учение на НАТО. Освен това ракетите море-въздух от типа, необходим за сваляне на самолет, движещ се със скоростта и на височината на конкордите, са прекалено сложни и скъпи за терористи. И дори да разполагат с такива и да успеят да ги изстрелят, военновъздушният ескорт ще има предостатъчно време, за да ги засече и унищожи. Нали така, господин генерал? — обърна се той към Ицхак Талман.

Оперативният началник на военновъздушните сили стана от мястото си, отиде до прозореца и се загледа в далечината. Беше висок красив мъж с къси британски военни мустачки и елегантния вид на бивш пилот от КВВС^[3]. Говореше смесица от завален иврит и още по-завален идиш с акцент на англичанин от висшата класа. Подобно на британските офицери, на които подражаваше, Талман бе хладнокръвен, безпристрастен и невъзмутим. Но също като мнозина от онези стари воители от Империята, той се преструваше. Всъщност беше изключително нервен и емоционален по природа, ала успешно го криеше.

Генералът се извърна от прозореца и застана с лице към масата.

— Моят най-добър пилот изстребител Теди Ласков лично ще командва ескадрила от грижливо избрани летци, които, от своя страна, ще управляват най-добрите изстребители на света. В момента

проверяват въоръжението и подготовката на тези дванайсет самолета в отсрещния край на летището. Теди Ласков ме увери, че е в състояние да засече, проследи, пресрещне и сваля всичко в небето, включително Миг-25, ракети земя-въздух и самия дявол. — Той погледна над главите на събралите се в залата. — От военновъздушното разузнаване ми докладваха, че партизаните никога не са разполагали с възможности за въздушна атака, не разполагат и сега. Но ако някой реши да нападне тези конкорди, ще му се наложи да прати най-могъщия въздушен флот в района на Средиземноморието. — Талман поглади мустаците си. — Теди Ласков е най-добрият ни пилот. От момента, в който самолетите стигнат до брега, аз поемам отговорността за тях. — Той се върна на мястото си.

Ласков, който слушаше от коридора, тихо отвори вратата. Няколко глави се обърнаха към обекта на току-що изречените похвали. Теди стеснително се усмихна, махна с ръка, за да им даде знак да не му обръщат внимание, и застана до стената.

Мириам Бернщайн се опитваше да привлече погледа на Хауснер, който усърдно я избягваше. Изглежда, никой друг нямаше какво да каже.

— Добре тогава...

Тя се изправи.

— Господин Хауснер.

— Да?

— Бих желала да прибавя нещо.

— О?

— Благодаря ви. — Мириам му отправи усмивка, която той като че ли не забеляза, после погледна надолу, прелисти листовите пред себе си и вдигна глава. — Много внимателно слушах казаното дотук и макар че съм впечатлена от взетите мерки за сигурност, искрено съм загрижена за предизвиканата от тях атмосфера и особено за езика, с който се описват. Господа, ние отиваме на тази среща, на тази конференция, за да сключим брит шалом, мирно споразумение.

Мириам Бернщайн замълча за миг, огледа се и срещна очите на всички присъстващи.

— Говорим за сваляне на самолети и ракети, за разпити с всички възможни средства на заподозрени араби от приятелски страни, за пращане на шпиони в арабските земи — при определени обстоятелства

всичко това е допустимо, но точно в този момент от нашата история аз бих поела риска да не проявяваме абсолютно никаква агресивност. Не бива да влизаме в Обединените нации като шайка каубои, размахващи револвери. Та ние отиваме там, за да преговаряме за мир.

Тя стисна устни и се замисли за думите, които щеше да използва на конференцията. Трябваше да е рационална и в същото време позицията на Израел да не изглежда капитулантска. От много години беше свързана с мирното крило на своята партия и смяташе за свой дълг да отправи това предупреждение. През целия си живот никога не бе живяла на място, където да цари мир. Мириам протегна ръце с длани нагоре.

— Не се опитвам да създавам несъществуващи проблеми. Просто предлагам през следващите седмици всичките ни военни и разузнавателни операции почти изцяло да спрат. Това е израз на доверие от наша страна. Някой трябва пръв да прибере пистолета си. Дори да видите самия сатана на радарния си екран, генерал Талман, не го сваляйте със своите ракети. Просто му обяснете, че изпълнявате миротворческа мисия и че няма да отговаряте на провокации. Той ще види, че твърдо сте решени да не проявявате агресивност, и това — с помощта на провидението — ще го отпрати. — Очите ѝ за миг се спряха върху Теди.

Ласков откри в тях нещо, което малцина бяха забелязвали, ала не беше съвсем сигурен как да го нарече.

Мириам се обърна към прозореца. Зад летището започваха скалистите хълмове, където Хабани и неговите хора спореха кога да стрелят. Хамсинът изпълваше малкото помещение с нетърпима жегата.

— Неколцина от нас не искат да предадат на масата за преговори онова, което са извоювали с кръв. Разбирам ги. Известни са ми и всички аргументи против сключването на мир на всяка цена. Дори приемам някои от тях. Просто ви моля през следващите няколко дни да обмислите думите ми. Благодаря ви. — Тя седна и заби поглед в документите пред себе си.

Никой не отговори. В залата беше абсолютно тихо.

Генерал Талман се изправи, отиде при Теди Ласков, хвана го под ръка и двамата излязоха в коридора.

Постепенно присъстващите тихо заговориха помежду си. После се разделиха на групички, за да координират окончателните планове.

Без да обръща внимание на гласовете наоколо, Яков Хауснер се загледа в Мириам Бернщайн. Помежду им имаше скрито напрежение. Усещаше го. Ако не решише проблема, то все някога щеше да изплува на повърхността. Внезапно си спомни отказа ѝ да прекара уикенда в неговата вила и това го разгневи. Той се отпусна назад и вдигна очи към тавана. По дяволите. Имаше да мисли за други неща, освен за Мириам Бернщайн.

Опитът му през годините го бе подготвял за този момент. Палестинците винаги бяха смятали „Ел Ал“ за военна цел и атаките срещу нея бяха започнали още от самото ѝ създаване през 1948 година. Ала най-сериозните терористични актове бяха извършени през 60-те и 70-те години.

Последният инцидент беше опит за отвличане на Боинг 747 от летище „Хийтроу“. В основата на заговора стоеше Ахмед Риш. Името накара Хауснер да сбърчи лице. Риш. Един от последните и навярно най-опасният. След арестуването му при мисия с неизвестна цел на аерогара Лод го бяха хвърлили във военния затвор „Рамла“. През 1968 година, преди Израел да възприеме политика на отказ за преговори с терористи, го бяха разменили заедно с още петнайсет палестинци срещу израелските пътници на самолет на „Ел Ал“, отвлечен с надеждата да хванат генерал Шарон. Според Хауснер с този ход бяха допуснали грешка и последвалите събития доказаха правотата му.

Искаше му се Ахмед Риш да е загинал при някоя от акциите на Мивцан Елохим през годините. Негова специалност бяха самолетите и мисълта, че Риш е на свобода, го плашеше. Яков беше участвал в разпитите му в „Рамла“. Той бе един от малцината, които го бяха карали да губи равновесие. Спомняше си, че не издържа и го удари. В доклада си заключаваше, че Риш е много опасен човек, който трябва да бъде осъден на доживотен затвор. Но го бяха освободили.

Оттогава Ахмед Риш се бе появявал на много места, винаги в близост до самолет на „Ел Ал“. Носеха се слухове, че бил един от терористите, оцелели при операцията в Ентебе^[4]. Предполагаше, че е вярно.

Когато Исак Бург спомена за заловения във Франция палестинец, Хауснер се сепна. След операцията на „Хийтроу“ бяха забелязали Риш

в тази страна. Защо тъкмо там? Спомни си, че навремето нещо го беше смутило. Какво? Франция. Риш. Начинът му на действие. Точно така. Нещо в поведението на Риш му се бе сторило странно. Този човек не беше луд. Не поемаше излишни рискове за живота си. Предпочиташе да действа отдалече и по много заобиколни пътища.

Защо Франция? Защо не големите арабски общности в Германия? Единствената арабска по-многобройна група в страната бяха алжирците. Риш беше иракчанин, макар че се бореше за палестинската кауза. За останалата част от света всички араби бяха еднакви. Но не и за самите тях. Освен това френската полиция, която имаше опит с алжирците, веднага щеше да забележи иракчанина.

Да, Риш бе насекомо, не толкова отдавна докоснало паяжината на израелското разузнаване. Бяха го забелязали не в Париж, а в провинцията. Странно. Веднъж в Бретан, после на юг до испанската граница. Защо? Изведнъж му хрумна мисълта, че в цялата система за сигурност има слабо звено. Ала не знаеше нито какво, нито къде е. Полазиха го ледени тръпки.

Разполагаше с психологически профил на Риш, освен обичайните отпечатыци. Щеше да ги вземе. После щеше да се свърже с френската СВИКШ^[5]. Хауснер се огледа. Другите все още разговаряха на групички. Той се изправи и каза:

— Ако повече никой няма нужда от мен, ще се върна към задълженията си.

Никой не отговори.

— Госпожо заместник-министър?

— Няма да ви задържа — отвърна Мириам Бернщайн.

— Благодаря. Моля, използвайте заседателната ми зала колкото желаете. Извинете ме. — Хауснер закрачи към вратата, после спря и се обърна. — Шалом — искрено каза той.

[1] Шоколадова торта с пълнеж от кайсиев конфитюр (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Числа 13:18-19. — Б.пр. ↑

[3] Кралски военновъздушни сили. — Б.пр. ↑

[4] Град в южна Уганда, където през 1976 г. израелската армия извършва спасителна акция и освобождава 229 пътници на самолет на „Ер Франс“, отвлечен от терористи от НФОП. — Б.пр. ↑

[5] Служба за външна информация и контрашпионаж. — Б.пр. [↑](#)

4.

Пилотът на втория конкорд капитан Давид Бекер седеше край дългата маса в оперативния център до своя копилот Мойсей Хес. Срещу тях беше бордовият инженер Питър Кан, американски евrein, също като Бекер.

По стените висяха карти, схеми и бюлетини. Големият френски прозорец гледаше към самолетната рампа. Двата конкорда блестяха под силните слънчеви лъчи, отчасти скрити от рампата.

От другата страна на стъклената стена в оперативния център се намираше диспечерската служба с телетипите и климатичните карти.

В отсрещния край на масата бяха членовете на екипажа на първия конкорд. Пилотът Ашер Авидар бе буен сабра^[1], когото Бекер смяташе за прекалено млад и импулсивен, за да му поверят нещо друго, освен изстребители. До него седяха вторият му пилот Зеви Хирш и бордовият инженер Лео Шарет, които балансираха неуравновесеността му.

Авидар разговаряше с хората си и Бекер напрягаше слух, за да го чуе. Полетът беше изключително грижливо планиран и той се боеше от дръзките изпълнения на младежа. Щеше да го следва в дългото пътуване и при високата им скорост горивото щеше да е първостепенен фактор.

Докато слушаше Авидар, Бекер разглеждаше най-новите климатични карти.

Той беше невероятно висок мъж и когато в началото на корейската война постъпи на служба, поради тази причина му отказаха обучение за пилот изстребител в американските военновъздушни сили. В КЗО^[2] не успяха да го разубедят и Давид скоро започна да превозва войници с транспортни самолети С-54. Накрая отчасти задоволи желанието си да участва в сражения, като постъпи в стратегическото командване на ВВС. През 50-те години търпеливо чакаше своя шанс да бомбардира предвидения за него град в Русия, макар да знаеше, че

няма да види последствията. Този град беше Минск или по-точно летището на северозапад от него. Бомбата щеше да унищожи и родното село на Теди Ласков, Заславъл, съвпадение, за което не подозираше нито един от двамата.

Постепенно с възрастта агресивните му склонности се поохладиха и с появата на междуконтиненталните балистични ракети той отново се върна при товарните самолети. После дойде Виетнам и му повериха В-52. Давид уби много хора, ала отдавна вече бе изгубил желанието си да сее смърт. През Шестдневната война участва като доброволец в операцията за подпомагане на Израел. Сроктът на службата му изтече с последния му полет до Лод и по същото време се разведе след двацет и пет годишен брак. Той остана в страната и се ожени за момичето от израелските военновъздушни сили, което винаги го бе затруднявало със списъците на самолетните товари.

Израелските ВВС нито имаха, нито се нуждаеха от нещо подобно на огромните бомбардировачи, които Бекер отлично познаваше, и в Хел Авир, военновъздушния корпус, разполагаха само с няколко бойни транспортни самолета С-130. Но той и без това не желаше да се върне в армията. В крайна сметка стана пилот на товарни ДС-19 в „Ел Ал“.

В американските ВВС имаше хиляди часове полети с тежки реактивни самолети. Освен това можеше да пилотира американския бомбардировач FВ-111 и беше един от малцината в Израел, които познаваха големите свръхзвукови самолети. Когато „Ел Ал“ купиха конкордите, Бекер замина за Тулуза на обучение. Сега му предстоеше най-важният полет в кариерата му и искаше да е сигурен, че всичко ще е наред.

Вратата се отвори и влязоха Талман и Ласков.

Като запасни офицери от Хел Авир, всички в стаята се изправиха. Генералите се усмихнаха и им дадоха знак да седнат.

— Добър ден — поздрави ги Талман. — Току-що идваме от съвещание по въпросите на сигурността и искам да ви съобщя, че положението изглежда спокойно. Но като допълнителна гаранция, няма да минем над Средиземно море до Мадрид, а към Апенините и оттам през „Орли“ за зареждане. Имаме разрешение да прелетим със свръхзвукова скорост над Италия и Франция. Погрижили сме се за всичко, включително за новите планове за полета и климатичните карти. Никой няма да слиза на летището в Париж. Процедурата е

същата като в плана за Мадрид. — Той погледна към всеки един от присъстващите. — Господа... — Талман замълча за миг и потърси подходящи думи, като поглаждаше късите си мустаци. После само прибави: — Желая ви успех. Шалом. — Бригадният генерал се обърна и излезе.

Теди Ласков седна до масата.

— Добре. Имаме една минута за последно доуточняване на подробностите. Аз ще ви наблюдавам с радара и през цялото време ще поддържаме връзка на честотата на компанията. Но ако искаме да разговаряме един с друг, трябва да използваме моята тактическа честота на трийсет и първи канал. Това е сто трийсет и четири цяло, седемстотин дваисет и пет мегахерца. Ако поради някаква причина решим, че тази честота вече не е сигурна, кажете думите „Индикаторът на третия ми резервоар се повреди“ и ще превключим на дваисет и седми канал, сто дваисет и девет цяло, четиристотин седемдесет и пет мегахерца. Ясно ли е? Добре. Ще остана с вас до височина деветнайсет хиляди метра и две цяло и две маха^[3]. Ако имам гориво, ще продължа още малко. Оттам нататък няма да имате проблеми. Някакви въпроси?

Авидар се изправи.

— Искам да изясня нещо, господин генерал. Кой ще упражнява тактическия контрол? Аз съм водач на двата конкорда, вие командвате своите хора и имате по-висок ранг от мен в Хел Авир — но това е граждански полет. Да речем, че ни атакуват. Да речем, че искам да им избягам, а вие настоявате да поддържаме курса, за да знаете къде сме. Кой има решаващата дума?

Ласков продължително го изгледа. Каквото и да мислеха хората за него, младият пилот поне не си губеше времето със заобикалки. Освен това не се страхуваше да изрече немислимото. Теди кимна.

— Добре. Основателен въпрос, Ашер. Ще повторя онова, което вече са ви казали. Не предвиждаме никакви проблеми. Но ако... ако ни нападнат, ще спазвате правилата за операции с тежки бомбардировачи. Тъй като Израел няма такива, ще ви съобща какви са тези правила. Съвсем просто е. Първо: поддържате курса, докато получите инструкции от водача на изстребителите, с други думи от мен. За второто правило се обърнете към първото. Това отговаря ли на въпроса ти?

— Не.

— Виж, Ашер, никой не обича ескортите — помирително каза Ласков. — В Израел нямаме много такива случаи, така че това е нещо ново за теб — но по време на една война, в която съм участвал преди сума ти години, многократно беше доказано, че овцата трябва да си стои при стадото и да слуша овчарските кучета, иначе вълците я изяждат. Колкото и овци да ти се струва, че отмъкват вълците, уверявам те, още по-лошо е да се опиташ да избягаш сам. Аналогията не е съвсем точна, но смисълът ти е ясен. — Той бащински го погледна, ала Авидар продължаваше да се цупи. Теди сви рамене и се обърна към Бекер. — Някакви забележки, Давид?

— Не, господин генерал. Мисля, че това обобщава нещата. Остават само позивните на тактическите честоти.

Ласков се изправи.

— Да. Аз съм „Архангел Гавриил“ плюс номера на самолета ми, трийсет и две. Останалите от ескадрилата ми използват същата позивна със съответните си номера. Ти, Давид, си „Крилете на Емануил“. Ашер, ти си „Кашер“. — Той си погледна часовника. Точно два следобед. — Още нещо. Освен делегатите на мирната конференция с вас навярно ще пътуват още няколко ВИП-персони. На борда ще има и американец. Джон Маклуър. Служител от посолството, който си заминава в отпуск. Предайте на главните си стюарди да очакват допълнение към пасажерския списък.

Бекер прелисти страниците в папката си и намери списъка.

— Ще пътува още един мой сънародник, господин генерал. Том Ричардсън, военновъздушният аташе. Сигурно го познавате. Имал някаква работа в Ню Йорк.

Ласков се замисли. Трябва да бяха взели решението в последния момент. Знаеше, че това означава нещо, ала нямаше представа какво. Може да беше приятелски жест. Теди кимна.

— Той ми е нещо като професионален познат — приятел, освен когато се опитва да ни обяснява как да си вършим работата. Ако не му харесва кашерната храна, изритайте го над Рим. Авидар, ако е в твоя самолет, недей да спориш с него за политика и религия. Той е аполитичен и атеист.

Бекер се усмихна.

— Ричардсън помоли да пътува с мен. Ще се погрижа за него както трябва.

— Непременно — разсеяно отвърна Ласков, запъти се към междинната врата и видя, че Талман разговаря с главния диспечер. После се обърна към пилотите, които отново се изправиха. — Казваш, че той е избрал твоя самолет, така ли, Давид?

— Да. — Бекер му подаде пасажерския списък.

Генералът го прегледа. До името на Ричардсън, прибавено на ръка най-отдолу, бяха написани цифрите „02“. В общия списък не се посочваше нито самолетът, нито номерът на мястото. Разпределението в двата самолета бе чисто държавен въпрос и щеше да се реши в последния момент. Изборът на места зависеше от самите делегати, които щяха да се групират по комисии и да поработят по време на полета. Чудеше се защо Том е поискал да пътува с втория самолет, след като не е знаел дали там ще има негови приятели или познати. Защо не беше изчакал да види как ще се разделят делегатите? И в двата самолета щеше да има достатъчно свободни места. Навярно просто искаше да лети с Бекер. Ласков вдигна глава.

— Ричардсън знаеше ли, че ти ще пилотираш втория конкорд?

— Да, струва ми се. Сигурно си мисли, че ще може да седи на резервната седалка, за да си говорим. Той не знае добре иврит.

— Ясно. Добре, момчета. Лек полет. Ще се видим на около пет хиляди метра височина. Шалом.

Във ВИП-чакалнята имаше стотина души. Завесите бяха спуснати, за да не се претоварва климатичната инсталация, но въпреки това бе горещо. Сумракът обаче създаваше илюзия за прохлада. Час по час някой надзърташе навън към двата охранявани от войници конкорда.

В чакалнята влезе главният стюард на втория самолет. Малкия Яков Лайбер, както го наричаха почти всички, се чувстваше изключително нервен. Искаше му се някой друг да се изправи пред пътниците в този полет. Бе свикнал да изнася кратката си реч тук, но не и пред такива хора. Познаваше повечето по лице и име.

Освен двайсетимата делегати на мирната конференция, имаше необикновено голяма група от помощници, секретарки, преводачи и хора от охраната. Беше доста задимено и както винаги, на бара бе претъпкано.

Яков Лайбер се прокашля.

— Госпожи и господа. Госпожи и господа. — Той вдигна ръце.

Постепенно се възцари тишина. Всички видяха дребния мъж в прекалено голяма бяла униформа, който носеше толкова дебели бифокални очила, че очите му приличаха на стриди.

Лайбер се облегна на бара.

— Добър ден. Аз съм Яков Лайбер, главен стюард на втория конкорд.

— Радвам се, че не е пилотът ни — отбеляза някакъв мъж в дъното. Неколцина се засмяха.

Яков се усмихна.

— Всъщност преди наистина бях пилот, само че веднъж забравих да си взема телефонен указател, за да си го подложка на седалката, и се блъснах в един хангар.

Избухна смях и дори аплодисменти.

Той направи няколко крачки напред.

— Просто искам да ви запозная с някои неща. — Лайбер им обясни за избора на места и им съобщи часа на качване в самолета. — Имате ли въпроси?

Ортодоксалният равин^[4] на делегацията Хаим Левин се изправи.

— Както знаете, млади човече, днес е петък. Според вас ще кацнем в Ню Йорк преди да започне шабат. Наистина ли?

Лайбер потисна усмивката си. Със самолетите на „Ел Ал“ рядко пътуваха равини, дори през седмицата. Някои не искаха да ползват услугите на националния превозвач, защото всички екипажи по едно или друго време бяха нарушавали шабат. Затова предпочитаха чужди компании. Двамата равини в делегацията, ортодоксалният и консервативният, бяха решили да направят изключение и да летят с „Ел Ал“, за да запазят за пред света еврейското единство.

— Да, господине — потвърди Яков. — Слънцето в Ню Йорк залязва в шест часа и осем минути. Но ние ще се движим малко по-бързо от него, така че ще се приземим към два следобед нюйоркско време.

Левин го изгледа продължително.

— С други думи, равини, ще кацнем един и половина часа преди началото на шабат — продължи Лайбер. — Виждате ли...

— Добре, разбрах. И преди съм летял със самолет. — Той стрелна стюарда — нарушителя на шабат — с поглед, обикновено запазен за евреите, които ядат свинско. — Ако се приземим дори само секунда след залез-слънце, пак ще си поговорим.

Някои се засмяха. Яков също се усмихна.

— Да, господине. — Той се огледа. — Ще ви поднесем задушено говеждо и картофени кюгели^[5]. Всеки, който желае, ще може да гледа филм. Жена ми Марсия, която е по-красива от мен, ще е ваша стюардеса на първия конкорд. — Подобно на много семейни двойки, които често летяха, Лайберови никога не бяха на един и същ самолет. Имаха деца. Надяваше се, че никой няма да разбере причините за това разделение. — Още въпроси? Благодаря ви, че избрахте „Ел Ал“ — макар че едва ли имате друга възможност. — Той вдигна ръце. — Шалом.

Капитан Давид Бекер свърши проверката на втория конкорд и застана в сянката на коничния нос. Около самолета бе разположен пехотен взвод. От време на време войниците го поглеждаха. Към него се приближи Натан Брин, служител от охраната на „Ел Ал“.

— Как е, капитане?

— Всичко е наред.

— Ние сме доволни. А вие?

Бекер вдигна очи към самолета и кимна.

— Ще се видим горе. — Брин се отдалечи.

— Добре. — Давид продължи да гледа конкорда. Приличаше на някаква водна птица. Щъркел. Или навярно чайка. Колесниците му бяха високи заради острите ъгли, които трябваше да се използват при клиновидните криле. Ако колесниците бяха ниски, при излитане или кацане самолетът щеше да се влачи по задник. Господ беше създал водните птици с дълги крака поради същата причина. Техниците от „Бритиш еъркрафт корпорейшън“ и „Еропасиал“ бяха стигнали до същото конструктивно заключение. Руснаците също, когато бяха създали свръхзвуковия си лайнер Ту-144. Блестящо. Бе чудесно да видиш, че Бог е прав.

И носът. Като клюн. По време на отлитане и кацане оставаше наведен надолу като на птица за по-добра видимост. По време на полет беше издигнат нагоре за по-добра аеродинамика. Англичаните, французите, руснаците и Господ — не непременно в този ред —

независимо едни от други бяха открили еднакви решения на проблемите. Първите самолети бяха тромави конструкции, което се беше отразявало и на полета им. Птиците бяха гъвкави. Човекът бе постигнал същото с подвижни плоскости на опашките и крилете. После бяха дошли прибиращите се колесници. След това реактивните двигатели. А сега наклонените надолу носове.

Бекер плъзна поглед по тялото на самолета. Всъщност не беше голям. Дължината му бе петдесет и два метра, крилете бяха широки само двајсет и седем. Заедно с пътниците и горивото тежеше 181000 килограма, приблизително наполовина колкото Боинг 747.

В пилотската кабина можеше да се открие една от последните останки от старата английска система от мерки и теглилки. Всички пилоти в света учеха английските мерни единици наред с английския език. Това беше световен стандарт и не бе лесно да се разделят с него. Повечето уреди бяха дублирани по двете системи и в разговорите си пилотите с лекота преминаваха от едната на другата. До индикатора за скоростта в махове се намираше този във възли. Давид възприемаше това като сигурен признак за бързо променящия се свят. Представи си някой стар платноход, който смело се опитва да развие пет възела срещу вятъра.

Бекер започна последната си обиколка. Застана под лявото крило и повдигна глава. Не, този самолет не беше предназначен за двеста пътници туристическа класа. Бе построен да отвежда със свръхзвукова скорост седемдесет ВИП-персони на техните миротворчески мисии или петролни сделки. Елитна машина. Развиваше максимална скорост 2.2 маха — около 2300 км в час в зависимост от температурата на въздуха. Скоростта на куршум. И с тази скорост пилотирането представляваше въздушен танц, при който много от обичайните правила на полета внезапно се променяха.

Ако един от двигателите на нормален пътнически самолет излезеше от строя, никой нямаше особено да се разтревожи. При свръхзвукова скорост обаче пилотът лесно можеше да изгуби контрол. Машината щеше да започне да се премята във въздуха и да се разпада.

При 2 маха температурата на корпуса можеше да достигне 127°C. Ако се покачеше над тази стойност, спойките нямаше незабавно

да се отделят, но това щеше да отслаби конструкцията и да струва скъпо при някой следващ полет.

Трябваше да разсъждаваш светкавично. Ако пилотът искаше да се издигне на 19000 метра и да продължи на тази височина, трябваше да започне да се подготвя още от 17000 метра. Ако направеше корекцията прекалено бързо, пътниците щяха да се залепят за тавана.

После идваше проблемът, който тревожеше Бекер още от първия ден, в който беше достигнал 19000 м. Внезапната декомпресия — все едно, че те е улучила ракета или че на борда е избухнал слаб взрив. В обикновените пътнически самолети, които летяха на сравнително малка височина — около 9000 метра — декомпресията не представляваше сериозен проблем. Но за да може да диша на 19000 метра, човек имаше нужда не от въздушна маска, а от скафандър. Иначе разполагаше само с няколко секунди, за да се спусне на нормална височина. Бордовият компютър веднага реагираше и снижаваше самолета, но дотогава мозъкът щеше да е пострадал непоправимо.

Бекер често сънуваше един и същ кошмар: екипаж с мозъчни увреждания, който идва в съзнание и се опитва да проумее какви са всички онези странни лампички и датчици пред него. Опулени пилоти с точещи се от устата им лиги. И през цялото време компютризираният конкорд продължава по установения курс в очакване на човешка ръка. Неандерталци в „Аполо“. А отзад гримасничат и сумтят седемдесет видиотени пътници. В кошмара му конкордът винаги се приземяваше и от терасата на летището махаха с ръце посрещачи. Нямаше ли да се изненадат, когато приятелите и любимите им слезеха по стълбичката? Бекер затвори очи. Знаеше, че след повече от трийсет секунди без кислород не е възможно да се прибереш у дома от такава височина. Просто ирационален кошмар. И все пак постоянно пращаше на мозъка си една и съща команда: „Ако пилотската кабина не ти изглежда позната, не пипай нищо“. Накрая щеше да свърши горивото.

Той избърса потта от лицето си и погледна към другия самолет. Авидар тъкмо правеше проверката си. Давид се зачуди дали младият пилот сънува такива кошмари. Не, не и Ашер.

[1] Евреин, роден в Израел. — Б.пр. ↑

[2] Корпус за запасни офицери. — Б.пр. ↑

[3] Съотношение на скоростта на даден обект спрямо скоростта на звука (по името на австрийския физик Ернст Мах (1838–1916)). — Б.пр. ↑

[4] Ортодоксалният клон на юдаизма строго се придържа към традиционните вярвания и практики, за разлика от консервативния и реформисткия клон. — Б.пр. ↑

[5] Еврейски картофени кюфтета. — Б.пр. ↑

5.

Мириам Бернщайн седеше във ВИП-чакалнята и пиеше кафе с Джабари. Абдел видя, че пристига другият арабски делегат Ибрахим Али Ариф, извини се и отиде да поговори с него. Бернщайн забеляза, че Яков Хауснер седи сам на бара, изправи се, поколеба се и се запъти към него, но той не се обърна.

— Здравей.

Хауснер погледна през рамо.

— А, здравей.

— Виж, съжалявам, ако преди малко съм накарала някои хора да се почувстват неловко.

Той разклати алкохола в чашата си.

— Няма проблем.

— Добре. — Мириам замълча за миг. — Е, значи идваш с нас, така ли?

— Да. Току-що научих от премиера. Ще пътувам с втория самолет.

Тази новина неочаквано я зарадва, макар че не можеше да разбере защо.

— И аз ще съм на него.

Последва мълчание.

Мириам се насили да се усмихне.

— Искаш ли да се прехвърлиш на другия — или да се прехвърля аз?

Защо му се струваше, че този въпрос цели да го провокира? Хауснер усещаше, че тя потиска някакво силно чувство, което е свързано с него. Той я погледна. Лицето ѝ не изразяваше абсолютно нищо.

— Едва ли е необходимо.

Мириам Бернщайн се обърна към огледалото. Очите ѝ се плъзнаха от собственото ѝ отражение към неговото, сякаш за да се убеди, че нито един от двамата не е свалил маската си. Но чувстваше

тялото си напрегнато. Почти стоеше на пръсти. Този мъж винаги й въздействаше така. Тя се отпусна и неутрално се усмихна.

— Много мило, че идваш. Няма ли да им трябваш тук?

Хауснер пресуши чашата си.

— Имаха избор. Можеха да ме оставят, за да ме разпънат на кръст, или да ме пуснат с надеждата, че ще потъна с кораба, ако се случи нещо.

Мириам кимна.

— И ти реши да потънеш с кораба.

— Те го решиха. Мисля, че им се ще аз да потъна, а корабът да остане невредим. Да те черпя ли нещо?

— Не пия, но...

— Никой в тая скапана страна не пие. Когато бях в Кралските военновъздушни сили, никой не летеше, освен ако не беше сляп. — Той побутна чашата си към бармана. — Е, ще се видим на борда.

— Добре — каза тя, после се обърна и се отдалечи.

Когато видя, че Мириам Бернщайн си тръгва, Мати Ядин се приближи до бара.

— Тая кучка пак ли те тормози, шефе?

Хауснер се замисли за миг.

— Не съм сигурен.

Теди Ласков влезе във ВИП-чакалнята и потърси Том Ричардсън. Искаше да му зададе няколко въпроса. Освен това бе обещал да му съобщи резервната тактическа честота, която току-що бяха избрали с Талман. Помисли си дали да се обади в кабинета на американския военновъздушен аташе, после се отказа. Поради причина, която не можеше да обясни дори на самия себе си, реши да скрие тази информация от Ричардсън. Ако наистина се нуждаеха от нея, когато самолетите му се издигнеха във въздуха, американците щяха да я научат от Талман.

Видя Хауснер и Мириам да разговарят на бара. Тя се обърна и се отдалечи. Ако не знаеше, че двамата се мразят, щеше да каже, че изглежда наранена от нещо. Ревността, която внезапно изпита, го изненада. Теди я проследи с поглед. Мириам не го забеляза. Вече се бяха сбогували. Той се обърна и закрачи с мечешката си походка към

задното стълбище, където го очакваше джип, за да го откара при ескадрилата му.

Бениамин Добкин приказваше с Исак Бург.

— Значи идваш с нас, така ли?

Бург кимна.

— Струва ми се, че няма да е зле да проверя агентите си в Ню Йорк. Пък и имам една приятелка, която след около седем часа ще изпита гнева Божи. — Той се засмя и очите му заблестяха.

Добкин сведе поглед към чашата си, после вдигна глава.

— Това е последната им възможност, нали? Искам да кажа, ако изобщо имат намерение да нанесат удар, би трябвало да го направят сега. Никога не са имали по-важна мишена.

— Да. — Бург впери очи в генерала. — Знаеш ли, когато преди малко излязох от заседанието, бях абсолютно спокоен. Но хората са изключително находчиви и хитри създания. Ако имат желание, ще намерят начин. От много години се занимавам с арабите и съм убеден в това. Те не са шутове, каквито ги изкарва пресата. И двамата отлично го разбираме. — Той кимна. — Да, притеснен съм.

Двата конкорда блестяха под слънчевите лъчи с отворени врати. На борда им вече се бяха качили по шестима души от охраната на Хауснер. Мати Ядин инструктираше групата в първия самолет. Всички бяха въоръжени с автоматични пистолети „Смит & Уесън“ 22-ри калибър. При стрелба куршумите нямаше да излязат от човешкото тяло и да пробият корпуса. На теория изглеждаха безопасни, ала беше по-добре да не ги използват.

Освен това разполагаха със стара американска пушка М-14, модифицирана така, че да може да ѝ се монтират мерници за нощна и дневна снайперистка стрелба. Имаха и израелски автомат „Узи“, съвсем малко оръжие с дължина четирийсет и шест сантиметра, което тежеше само четири килограма, но пълнителят му побираше двайсет и пет 9-милиметрови патрона. Пушката и автоматът можеха да се използват само извън самолета.

На борда имаше и още нещо смъртоносно, за което никой от тях не знаеше. Върху горивните резервоари в опашките на двата конкорда бе залепен по половин килограм пластичен експлозив, поставен там година по-рано от двама вече мъртви алжирци в далечните Сен Назар и Тулуза. Когато самолетите се издигнеха във въздуха, в празните резервоари щеше да се изпомпи гориво, за да се промени центърът на гравитация. Това щеше да им позволи да наберат свръхзвукова скорост. Ако някой натиснеше детонатора, конкордите щяха да се взривят.

Теди Ласков седеше в кабината на своя F-14 и изчисляваше на джобния си калкулатор възможния обseg на самолета си на основата на такива променливи величини като консумация на гориво, тежест, предвиждани маневри и температурата на въздуха. Старият боен пилот Ласков искаше да задържи 20-милиметровите си картечници, ала трябваше да признае, че не само са тежки, но и излишни. Ракети. Днес всичко се свеждаше до тях. Навярно Ричардсън имаше право.

— Свалете двайсетмилиметровите — извика той през отворената кабина на техниците.

Когато заповедта му беше изпълнена, генералът се огледа и нареди по микрофона си:

— Запалете двигателите.

Двайсет и четири двигателя „Прат & Уитни“ едновременно нададоха пронизителен вой.

Минута по-късно Ласков вдигна палец и извика в микрофона:

— Занек! — Излитане.

Дванайсетте изстребителя се насочиха към пистата.

Том Ричардсън със закъснение осъзна, че Ласков не му е съобщил резервната честота. Не можеше да поиска такава информация по телефона от Цитаделата. Освен това, макар да го очакваше, промяната на часа на излитане му бе създавала известни неудобства. Чудеше се дали Ласков е послушал съвета му да не вземе 20-милиметровите картечници. Е, така или иначе, това нямаше толкова голямо значение.

Делегатите на мирната конференция излизаха от чакалнята по задното стълбище и се качваха в очакващите ги автобуси. Ричардсън влезе в кабината до бара и набра телефонен номер в Йерихон — на окупирания Западен бряг. Не вярваше на телефоните, но нямаше нито избор, нито време.

Яков Хауснер надзърна в преддверието на кабинета си.

— Обадиха ли се от френската СВИКШ?

Секретарката му вдигна глава.

— Не, господине.

— По дяволите! — Той погледна през прозореца. Автобусите вече бяха почти пълни. — Трябва да тръгвам. Сигурно утре ще се върна с един от конкордите. Ако докато съм във въздуха се появи нещо важно, позвъни в Цитаделата и те ще те свържат със самолета. Ще пътувам с втория.

— Приятно пътуване. Шалом.

— Нали точно това е причината за проклетото пътуване. Шалом.

— Яков бързо се отдалечи по коридора.

Мати Ядин гледаше през вратата на автобуса, който щеше да отведе пътниците в първия конкорд. Забеляза Хауснер, който припряно крачеше по асфалта.

— Шефе!

Възрастният мъж се обърна.

Ядин се наведе навън.

— Ако не искаш да пътуваш... нали знаеш, можем да се разменим.

Хауснер поклати глава.

— Не. Всичко е наред. Полетът ще е кратък. Освен това промяната на плановите носи лош късмет. — Той се поколеба. Нещо продължаваше да го гризе, но не знаеше точно какво. Ненадейно го връхлетя лошо предчувствие. Виждаше същата нервност в очите на помощника си. — Спомняш ли си Ахмед Риш?

— Как бих могъл да го забравя?

— Наистина, как? Просто си помисли за него и се свържи с мен, ако ти хрумне нещо. Ще се видим в Ню Йорк.

Ядин принудено се усмихна.

— Шалом.

Хауснер стисна ръката му — нещо, което не беше правил никога.

Хаим Мазар стоеше в контролната кула на летище Лод и наблюдаваше с бинокъл приближаването на автобусите към конкордите. Погледът му бе привлечен от проблясък откъм покрива на жилищен блок в града и той насочи бинокъла си натам. Без да откъсва очи от мястото, шефът на Шин Бет взе радиостанцията си и бързо заговори:

— Хеликоптерен контрол, тук Кулата. Забелязах проблясък в трийсет и шести квадрант. Розов жилищен блок. На покрива. Пратете някого там.

След по-малко от минута над покрива се спусна хеликоптер „Хюи“. Още преди да е кацнал, от него изскочиха четирима от хората му, въоръжени с автомати „Узи“. Няколко секунди по-късно от радиостанцията се разнесе задъхан глас.

— Кула, тук „Хюи“ седемдесет и шест.

— Прието, седемдесет и шести. Действайте.

— Няма проблем, Кула. Млада жена с рефлекторни слънчеви очила. — Последва кратка пауза, след което седемдесет и шести весело прибави: — Пече се гола. Край.

Мазар избърса капките пот от челото си и отпи от чашата си с вода.

— Прието. Предполага се, че в момента се провежда учение по противовъздушна отбрана. Дайте ѝ да облече нещо, арестувайте я и я задръжте в хеликоптера, докато можете да я предадете на полицията.

Отговори му продължително мълчание, после се чу:

— Прието, Кула.

— Кула, край. — Мазар се отпусна назад и се обърна към един от диспечерите. — Действаме малко грубо, но денят и без това е достатъчно напрегнат.

Сабах Хабани лежеше на хребета на хълма и гледаше през бинокъла си. Въпреки ясното време девет километра бяха голямо разстояние. Изглежда, че пътниците се качваха в конкордите. Моментът бе подходящ. Той вдигна ръка, ала трябваше да изчака, докато над тях прелети патрулен хеликоптер.

Тримата мъже бяха коленичили на няколко метра един от друг сред борове зад него. Пред всеки от тях имаше малка дупка, от която стърчеше минохвъргачка. Щяха да изстрелят по две високоексплозивни и бели фосфорни мини. Дванайсетте заряда трябваше да покрият целия район между терминала и самолетите. Ако запалителното вещество пробиеше един от резервоарите — а нямаше причина да не стане така — всички на борда щяха да загинат.

Палестинците внимателно наблюдаваха Хабани. Той спусна ръка. Мъжете с треперещи длани пуснаха мините в дулата и чуха звука от плъзгането им по дългите тръби. После запушиха уши и отвориха уста, за да изравнят налягането от взрива.

Бригаден генерал Ицхак Талман стоеше в оперативния център на Цитаделата и следеше радарните и видеодисплеите, по които се излъчваше информацията от Е-2Д „Хоукай“. Дванайсетте изстребителя F-14 изчакваха над брега. На екраните на другите пултове се виждаха няколко частни самолета и корабите в морето. На компютърен монитор се изписваха съобщения, които принтерът разпечатваше. Талман усили звука на една от радиостанциите и чу Ласков да говори на хората си. Дотук добре. Той си наля чаша кафе и седна. Нямаше какво друго да прави, освен да чака.

Капитан Ефраим Диниц чу тъпото тупване на мините в тръбите. Това трябваше да е достатъчно за военния съд, ако по-късно се появяха съмнения в намеренията на арабите. Заедно с хората си той напусна укритието на дърветата и скалите и се затича напред.

— Арестувани сте! — извика капитанът на арабски. — Ръцете на тила!

Погледите на тримата палестинци запрескачаха между безмълвните минохвъргачки и приближаващите се израелски войници.

После палестинците бавно се изправиха и вдигнаха ръце.

Сърцето на Хабани се сви, в гърлото му заседна буца. Във въображението си видя как го хвърлят в затвора „Рамла“, където щеше да зяпа през бодливата тел до края на дните си. Никога повече нямаше да докосне жена си и децата си. Той се надигна и прехвърли хребета на хълма. Един от войниците извика. Хабани се втурна по скалите. Нов крясък. Отсечено тракане на автомати. Около него засвириха куршуми и трябваше да минат няколко секунди, докато осъзнае, че вече не тича, а лежи на земята и кръвта му бързо изтича.

Хаим Мазар взе радиостанцията си. От кулата можеше да види хълмовете, където се бе разиграло всичко.

— Добре, Диниц. Веднага ги разпитай и ми се обади. — Шефът на Шин Бет отново седна на стола си. Разбираше, че нещастните палестински селяни знаят по-малко и от него кой стои зад този жалък опит. Бяха открили минохвъргачките преди десет години и ги бяха оставили там, за да видят кой ще дойде да ги използва. Детонаторите на мините бяха свалени, разбира се. През последната седмица беше наредил да наблюдават мястото по-внимателно от обикновено. А и порано същия ден някой бе предупредил един от агентите му.

Заговорът беше невероятно несръчен и безразсъден и Мазар не вярваше, че целта му е била да успее. Очевидно искаха да отвлекат вниманието от нещо. След осуetyаването на „големия“ терористичен удар всички би трябвало да се отпуснат. Ала той не виждаше нещата така. Ако опитът наистина целеше да ги заблуди, това означаваше само, че има друг, все още неразкрит заговор за саботиране на мирната мисия. Но не знаеше какъв. Мазар сви рамене.

Авиодиспечерът вдигна поглед от радиостанцията си.

— Конкордите са готови за полет.

Хаим кимна.

— Дайте им разрешение и да се махат оттук.

Екипажът на първия конкорд завърши проверката си. Самолетът се насочи към началото на четири хиляди метровата писта. Радиостанцията изщрака.

— Имате разрешение за излитане, първи и втори. През интервал от две минути. Лек полет.

— Прието. — Авидар натисна дроселите напред и самолетът се понесе по пистата.

Давид Бекер седеше от лявата страна в пилотската кабина и гледаше през предното стъкло. Първият конкорд плавно се издигна от земята. Той се обърна към Хес.

— Засечи две минути, Мойсей.

Вторият пилот кимна и сведе очи към часовника си.

Зад пулта на бордовия инженер беше Питър Кан. Светлинните индикатори и стрелките на датчиците бяха стабилни.

— Всички системи са в изправност — съобщи той на Бекер.

— Ясно.

— Една минута.

Пътниците и стюардите отзад тихо разговаряха. Според списъка на борда се намираха десетима делегати, придружавани от двама стюарди и пет членен помощен персонал. Обслужваха ги двама стюарди и две стюардеси, плюс Лайбер. Те седяха точно зад пилотската кабина. Сред пасажерите бяха пръснати шестима души от охраната на „Ел Ал“, командвани от Яков Хауснер. Том Ричардсън си бе намерил място до Джон Маклуър и говореше нещо на мълчаливия агент от ЦРУ. Генерал Добкин преглеждаше информацията, която щеше да представи на шефовете на Пентагона. Исак Бург седеше сам, четеше вестник и смучеше незапалената си лула. Рави Левин водеше религиозен спор с един от делегатите. Пълният списък, заедно с екипажа и стюардите, наброяваше петдесет и пет души. Извънредният багаж доближаваше конкорда до максималната тежест за излитане, особено при тази температура на въздуха.

Мириам Бернщайн зад Абдел Джабари, който седеше до Ибрахим Ариф, другият арабски делегат на борда на втория конкорд. Младият служител от охраната Моше Каплан нервно наблюдаваше двете черно-бели кефии от срещната страна на пътеката.

Пространството бе тясно, с по две седалки от двете страни. Таванът беше малко по-висок от 180 сантиметра. Но французите имаха усет за такива неща и бяха конструирали вътрешността така, че да

изглежда луксозна. А и тези самолети не бяха предвидени за полети над три часа и половина.

На стената беше монтиран голям махометър, който позволяваше на пътниците да виждат скоростта. Червените неонов цифри показваха 0.00.

В пилотската кабина Хес вдигна поглед от часовника си.

— Да вървим.

Бекер освободи спирачките и натисна дроселите напред. Самолетът потегли и постепенно набра скорост по дългата писта.

— Шейсет взела — съобщи Хес.

— Всичко е наред — без да откъсва очи от пулта си, извика Кан.

— Сто взела — каза копилотът.

Вече бяха изминали половината от пистата. От черния асфалт се издигаха горещи вълни, които създаваха илюзията, че останалата част е по-къса. С все по-голяма скорост се образуваха и изчезваха миражни локви вода. Бекер премигна. „Съсредоточи се върху уредите. Не вярвай на очите си.“ Но продължи да гледа навън. Трептенето на въздуха го хипнотизираше и изкривяваше пистата. Усети, че по челото му бликват капки пот. Надяваше се Хес да не забележи. Той извърна очи от предното стъкло и ги сведе към пулта. Стрелките на датчиците за скоростта бързо се движеха. Той леко побутна дросела напред и още по-здраво стисна с лявата си ръка руля. Седалищните му мускули неволно се напрегнаха и Бекер леко се надигна от седалката. „Нагоре, нагоре, по дяволите!“

— Сто шейсет и пет взела — съобщи копилотът. Вече трябваше да излетят, каквото и да показваха уредите.

Давид натисна контролния лост още по-силно. Крилете на конкорда се надигнаха и се врязаха във въздуха под по-остър ъгъл. Наближаваха края на пистата със 75 метра в секунда и за миг Бекер усети, че изпуска нервите си. Врълетяха го всички стари демони на съмнението, които го бяха измъчвали още от първия му полет. „Защо не излиташ? Има нещо, Бекер, и никой няма смелостта да го признае. Защо онзи индикатор там мига? Кой е построил този самолет? Защо мислиш, че изобщо е в състояние да излети? Бекер! Спри! Спри! Ще умреш, Бекер! Спри!“ Мускулите на шията му се стегнаха, ръцете и коленете му затрепериха.

— Двеста и дваайсет взела — каза Хес и на Давид му се стори, че долавя в гласа му тревога.

Когато гумите се откъснаха от пистата, Бекер отпусна руля и погледна към пулта. Скоростта и височината се увеличаваха. Той се усмихна и се прокашля.

— Готово. — Силата и спокойствието на гласа му като че ли прогониха злите духове от кабината. Но той чу прощалното им обещание: „Следващия път ще те убием, Бекер“. Изчака да се включи поредица от светлинни индикатори и нареди: — Проверка след излитане. — После леко наклони самолета, за да последва пътя на първия конкорд. — И когато имаш възможност, Питър, позвъни отзад да донесат кафе. — Той се облегна и мускулите му се отпуснаха. Щяха да кацнат на „Орли“, после в Ню Йорк. След дваайсет и четири часа щеше да се върне в Лод. И незабавно щеше да подаде оставка. Отдавна знаеше, че е време да го направи. При всяко следващо излитане и кацане сфинктерът му се свиваше, дори и най-малката въздушна дупка караше слабините му да се стягат, всяка буря го обливаше в пот. Но това се бе случвало и с по-добри пилоти от него. Просто трябваше да се примири: „Отказвам се“.

— От какво се отказваш? — попита Хес.

Бекер завъртя глава към него.

— Моля?

— От какво се отказваш? — повтори Хес.

— Отказвам се от... — кафето. Не искам кафе.

Мойсей вдигна поглед от пулта си и срещна очите му. И двамата знаеха истината.

— Само две кафета, Питър — обърна се той към Кан.

Бекер избърса лицето и дланите си. Вече можеше да го направи открито. Хес имаше право да знае. Той запали цигара и дълбоко вдиша дима.

6.

Вторият конкорд грациозно започна да се издига. Дългите колесници вече се бяха прибрали в корпуса. Хес дръпна друг хидравличен лост и носът на самолета зае аеродинамичното си положение. В кабината се възцари тишина, само електрониката тихо продължаваше да шепне. Бекер наклони конкорда под 30° и го насочи на запад над Тел Авив. Двойният датчик за височина показваше 6000 фута и 1800 метра. Скоростта достигна 300 възела. Той запали нова цигара. Дотук добре.

Давид изправи курса, отпусна се назад и плъзна поглед по всички уреди. Конкордът се управляваше електронно почти като космическа капсула. Всяко движение на руля или педалите пращаше електронен сигнал до хидравличните контролни активатори. Компютърът предизвикваше изкуствена стабилност и съпротивление на средствата за управление, иначе пилотът нямаше да усеща нищо. Ефектът беше чисто психологически, според Бекер, и с всяко ново техническо откритие ставаше все по-странен. Отдавна, преди да изпита страха, бе усетил тази изолираност в кабината. Да, беше време да остави руля на следващото поколение.

Летяха над брега извън Тел Авив. Той извади от сака си бинокъл и го насочи надолу. Обикновено по плажа се виждаха хиляди хора, но днес заради учението по противовъздушна отбрана нямаше жива душа. Както винаги, Бекер забеляза дома си в Херзлия. Зърна пустия шезлонг на двора и се зачуди дали жена му знае, че той е причината никой да не използва първия топъл пролетен ден. Пред него се простираше тъмносиньото Средиземно море и лазурното безоблачно небе. Бекер леко отпусна руля и натисна дросела. Самолетът увеличи скоростта и височината си.

Загледа се в първия конкорд пред тях. На земята тези машини имаха тромав вид, но във въздуха доставяха чисто естетическа наслада. Бе приятно да ги пилотираш, ала Давид винаги изпитваше неспокойното усещане, че някой ден компютрите ще го подведат. Не, нямаше да го подведат, а да го предадат. Тези чудодейни компютри,

които едновременно можеха да вършат хиляди неща, невъзможни за човешки екипаж. Някой ден тези компютри щяха да го примамят на височина 60000 фута — 19000 метра — със скорост 2.2 маха и да се изключат. На дисплея щеше да се появи съобщение: „Лети си сам, глупако“. Бекер се насили да се усмихне. Още две излитания и три кацания.

Той натисна бутона за предаване на пулта си и заговори в микрофона:

— Контролна кула, тук е втори. Край.

— Продължавай, втори.

— Прието. Виждам първия конкорд. Движа се с триста и осемдесет възела. Ускорявам с нула цяло и осем маха.

— Прието. Изравни на пет хиляди метра.

— Прието. — Давид превключи селектора на честотата на компанията. — Първи, тук втори. Намирам се на около осем километра точно зад теб. Ще се приближа на около пет и ще се спусна малко по-ниско. Не намалявай скоростта.

Авидар му отговори. Поприказваха малко и координираха скоростите си.

Бекер се издигна на 5000 метра и се приближи до него. После отново се свърза с контролната кула.

— Първи и втори са във формиране. Движим се на пет хиляди метра с нула цяло, осемдесет и шест маха. Очакваме разрешение за издигане на деветнайсет хиляди метра.

— Прието. Изчакайте малко. В коридор шест нула нула има самолет на „Еър Иран“. Поддържайте височина пет хиляди метра.

Авидар го повика по честотата на „Ел Ал“.

— Втори, тук първи. Опитай да откриеш овчарското ни куче. Не го виждам.

Бекер премина на 134.725 MHz.

— Гавриил трийсет и две, тук Емануил.

Теди Ласков следеше разговорите на честотите на „Ел Ал“ и контролната кула и сега превключи на 31-ви канал.

— Емануил, тук Гавриил трийсет и две. Отлично те чувам. Виждам ви с Кашер ниско на северозапад. Оставете едната радиостанция на тази честота.

— Прието, Гавриил. Когато получим разрешение от кулата, ще се издигнем на деветнайсет хиляди метра и ще наберем скорост два маха.

— Прието. С вас съм. Дотук добре.

— Дотук. Връщам се на честотата на „Ел Ал“. Копилотът ще поддържа връзка с вас.

— Прието. Край. „Хоукай“, тук Гавриил трийсет и две. Как е при вас?

Е-2D „Хоукай“ се намираше на близо пет километра над конкордите и изстребителите и едновременно покриваше и трите честоти. Офицерът от въздушен контрол взе радиофона си.

— Следя всички ви, Гавриил. Виждате ли самолета, който се приближава под сто осемдесет и три градуса? На около сто и осемдесет километра от вас? Не е пътнически лайнер.

— Виждаш ли нещо, Дан? — попита Ласков копилота си.

Даниил Лавон погледна надолу към монитора си.

— Да, радарът показва нещо в югозападния ъгъл. На малко повече от сто и шейсет километра. Приближава се под прав ъгъл към курса ни.

С петчленния си екипаж и най-модерната електронна техника в света, Е-2D „Хоукай“ бе в по-добро положение за засичане и класифициране на самолети, отколкото F-14. Бордовият техник повика Ласков:

— Опитваме се да се свържем със самолета, но засега не успяваме.

Включи се информационният диспечер на Е-2D „Хоукай“.

— Гавриил, неидентифицираният самолет се движи приблизително с деветстотин и шейсет километра в час. Курсът и скоростта му показват, че ще пресече пътя ви, но с хиляда и осемстотин метра под вас с Емануил и Кашер.

— Прието, „Хоукай“. Свържете се с това копеле и му кажете да промени курса и скоростта си.

— Прието, Гавриил. Опитваме се.

Ласков се замисли. След около минута неидентифицираният самолет щеше да навлезе в сто и шейсет километровия обсег на неговия „Финикс“. Ако беше въоръжен с руски ракети въздух-въздух, непознатият нямаше да може да достигне конкордите, докато не се приближеше на 130 километра. Тази трийсеткилометрова разлика

между руските и американските ракети бе от изключително значение. Тъкмо това беше причината F-14 да е най-добрият изстребител на света. Просто имаше по-голям обseg. Също като двама рицари, чиито копия се различават с половин метър. След още няколко минути обаче Ласков вече нямаше да има това преимущество.

— „Хоукай“, ще сваля целта преди да се приближи на сто и трийсет километра, ако не я идентифицирате, разбира се.

Генерал Талман се надигна от стола си в оперативния център на Цитаделата, грабна радиофона и бързо се намеси.

— Гавриил, тук оперативен контрол. Виж, ти взимаш решението, но за Бога, обмисли го от всички страни. — Той замълча за миг. — Ще те подкрепям, каквото и да се случи. Край. — Талман не искаше да обяснява по радиостанцията политическите усложнения. Вече бяха обсъдили всичко. Той се изправи пред радарния екран и като поглаждаше мустаците си, впери очи в приближаващите се точки.

В същото време на Ласков му се искаше Талман категорично да му нареди да стреля. Ала знаеше, че бригадният генерал няма да го направи.

— Гавриил, тук „Хоукай“. Самолетът не е — повтарям, не е — военен, защото не засичаме сложни радарни сигнали.

— Тогава защо се движи с деветстотин и шейсет километра в час, по дяволите?

— Сигурно е граждански реактивен самолет, Гавриил. Почакайте. Чувам нещо по радиостанцията.

— Не ми пука дали е граждански реактивен самолет! — извика в микрофона Ласков. — Това не му пречи да е снабден с ракети въздух-въздух. Или го идентифицирайте, или го пишете свален!

Не получи отговор.

Дани Лавон го повика по интеркома.

— Господин генерал, това са пълни глупости. Аз ще поема отговорността. Ще кажа, че съм изпаднал в паника и съм натиснал бутона. В момента съм се прицелил в него и...

— Слушай, синко — прекъсна го Ласков, — просто изпълнявай заповедите ми. Нищо повече.

— Гавриил, тук „Хоукай“ — повика го офицерът от въздушен контрол. — Току-що разговаряхме с контролната кула в Кипър. Нашият неидентифициран обект е пътнически реактивен самолет

„Лиър“, модел дваисет и три, с френска регистрация. Извършва полет от Кайро през Кипър и Истанбул за Атина. На борда пътуват шестима души. Бизнесмени. С френски паспорти. Получихме тяхната честота и позивна. В момента се опитваме да се свържем с тях.

Ласков не остана доволен.

— Опитвате ли се? Глупости. Вече са в сто и трийсет километровия обхват, имате честотата им и най-добрите радиостанции на света. Какво става, „Хоукай“?

— Възможно е проблемът да е у тях, Гавриил.

— Прието. — Ласков тежко въздъхна и погледна през плексигласовия прозорец. Двата конкорда се носеха под него като хартиени самолетчета. — Кашер, тук Гавриил. Чухте ли всичко това?

Бекер и Авидар потвърдиха.

— Добре. Съобщете на контролната кула, че променят курса и се насочват на север. Поискайте разрешение незабавно да се издигнете на деветнайсет хиляди метра.

Авидар повика кулата. Отговориха му, че над тях има самолети на „Транс Уърлд Еърлайнс“ и „Луфтханза“ и че ще се наложи да изчакат пет минути.

Ласков нямаше намерение да чака дори пет секунди. Той включи интеркома и се обърна към Лавон. Не се свърза по радиостанцията с останалите пилоти от ескадрилата, защото не искаше да го чуе Талман.

— Зареди „Финикса“, Даниил. Пригответи се за прихващане на целта. — Спомни си думите на Мириам Бернщайн. „Дори да видите самия сатана на радарния си екран... не го сваляйте със своите ракети.“ И на Ричардсън. „Виж, внимавайте там горе. Не искаме никакви инциденти.“ — „Хоукай“, ако не се обади, лиърът има още шейсетина секунди живот.

Този път му отговори пилотът на „Хоукай“.

— Прието, Гавриил. Не можем да се свържем с него. Съжалявам. Нищо повече не мога да направя. Разбирам положението ви. Постъпете така, както смятате за най-добре.

— Благодаря.

Включи се Талман.

— С теб съм, Гавриил. — Бригадният генерал започваше да си мисли, че има нещо нередно. Ако радиостанциите му бяха повредени, лиърът навярно щеше да се върне обратно и да кацне в Александрия.

Ако пък нямаша проблеми, защо не отговаряха? Беше проследил опитите на „Хоукай“ да се свърже по честотата на лиъра. Бяха ги викали на френски, после на английски, международният език на въздушния трафик, дори на арабски. — Нещо смърди, Гавриил — каза Талман.

— Да. — Ласков превключи на интеркома. — Къде е лиърът?

Лавон погледна към радара си.

— На около шейсет и пет километра... и се издига.

За „Финикса“ вече бе прекалено късно.

— Зареди „Спароу“ и... прихвани целта.

— Слушам. — Младият пилот завъртя електрически ключ и отвори малка плоскост на оръжейния пулт. Отдолу се показва червен бутон. Той постави показалеца си върху него.

— Гавриил, тук Емануил — прозвуча напрегнатият глас на Бекер.

Ласков вдигна ръка, за да даде знак на Лавон да изчака, и отговори на Давид.

— Лиърът ни вика по честотата на „Ел Ал“.

— Прието. — Теди бързо превключи радиостанцията. Даниил се свърза с ескадрилата и им предаде да проследят разговора.

— Първи и втори „Конкорд“ на „Ел Ал“. Тук „Лиър“ петдесет и четири. Чувате ли ме?

Ласков усети, че го полазват ледени тръпки. Не можеше да сбърка този акцент. Арабин.

Бекер и Авидар отговориха.

Лиърът бавно и отмерено продължи:

— Слушайте ме много внимателно. Имаме важна информация за вас.

Двамата пилоти потвърдиха, че приемат. В гласовете им се долавяха тревожни нотки.

Ласков осъзна, че непознатият печели време, и се обърна към Лавон.

— Когато вдигна ръка, стреляй.

Талман неподвижно стоеше в средата на оперативния център и смаяно зяпаше тонколониите.

— По дяволите, какво е това? — промълви той.

Лиърът отново заговори, този път много бързо.

— В опашките на двата конкорда са заредени бомби с дистанционно управление. Дистанционно управление — повтори гласът. — Първата беше поставена в Сен Назар, втората в Тулуза. Експлозивът се намира върху единайсетия горивен резервоар. Известно ми е, че имате ескорт от дванайсет изстребителя F-14. Ако видя димната следа на ракетите им да се приближава към мен или забележа проблясък откъм тях, ще натисна бутоните на детонатора и ще ви взривя. Разбирате ли ме? Изстребителите чуват ли ни? Разбрахте ли какво казах?

Ласков не отговори.

— Копеле! — с разтреперан от ярост глас извика по радиостанцията Авидар.

— Прието — спокойно отговори Бекер и натисна бутон на интеркома. — Моля господин Хауснер, генерал Добкин и господин Бург да дойдат в пилотската кабина.

Теди отпусна глава на гърдите си. Просто не можеше да повярва. Толкова грижливо подготвени планове... всички мерки за сигурност... Той извади бинокъл от стария кожен куфар в краката си. Остави го в скута си и се загледа в него. Освен униформата това беше единствената вещ, която бе донесъл със себе си от Русия. Ласков го взе и го насочи към зелено-белия лиър. Двата му турбореактивни двигателя оставяха дълга тънка димна следа. Вече беше прекалено близо дори за шестнайсеткилометровия обхват на ракетите „Спароу“, но все още не бе навлязъл в обсега на осемкилометровия „Сайдуиндър“. Самолетът направи завой на 90° и полетя успоредно с втория конкорд. Виждаше плексигласовия люк в задната част на покрива на пилотската кабина. Някой като че ли гледаше през него и генералът знаеше, че човекът навярно е насочил бинокъл към него. Той отпусна своя.

Дали случайно или нарочно, но лиърът остана в осемкилометровото пространство между обсега на „Спароу“ и „Сайдуиндър“. Тази ничия зона беше занимавала мнозина западни военни специалисти, ала обикновено не се смяташе за съществена. При други обстоятелства Ласков просто щеше да се приближи или отдалечи, за да използва съответната ракета. Но сега се страхуваше да прави резки маневри, защото виждаше, че непознатият наблюдател

следи ескадрилата му през задния люк. Затова продължи да поддържа постоянен курс и тихо каза на Лавон:

— Зареди „Сайдуиндъра“ в случай, че се приближи. — Но разбираше, че е безполезно. Лиърът летеше прекалено близо до конкордите.

Френският самолет направи малка корекция в курса си и се спусна на около 150 метра под втория конкорд. От своята позиция Ласков едва можеше да го вижда.

Талман отпуснато седеше на стола си. Всички в оперативния център бяха абсолютно неподвижни. Бригадният генерал забеляза, че точиците на втория конкорд и лиъра се сливат на екрана. Знаеше, че Ласков е безсилен да направи нещо с ракетите си. Всичко се бе случило ужасно бързо. Той погледна към дигиталния часовник на стената. От момента, в който Гавриил беше засякъл неидентифицирания самолет с радара си, бяха изтекли по-малко от десет минути. Още от самото начало имаше лошо предчувствие. С модерната техника бе възможно всичко. Дори само един безумец можеше да промени съдбата на цели нации. Атомна бомба, взривена в град. Биологично оръжие във водоизточник. Експлозив в конкорд. Как би могъл да предотвратиш нещо толкова нелепо?

Хауснер, Добкин и Бург стояха в кабината, докато Бекер им обясняваше какво се е случило. Том Ричардсън и Джон Маклуър бяха дошли неканени. Бяха забелязали приближаването на лиъра и бяха разбрали, че нещо не е наред.

Маклуър се облегна на пулта на бордовия инженер. Дъвчеше кибритена клечка. Той беше изключително висок, слаб мъж и някои го оприличаваха на голобрад Линкълн. Акцентът от Средния запад допълваше този образ.

— Трябваше да се прибера с „Пан Ам“ — само каза той, когато Бекер им съобщи, че ги отвлечат.

Бург се обърна към пилота.

— Искате ли да повикам министъра на външните работи?

Бекер поклати глава.

— Нямам нужда от съвети на политици. Ще вземаме решенията тук. Просто бъдете готови. — От време на време виждаше лиъра да се подава под дългия нос на конкорда му. Някога във Виетнам един пехотинец му бе разказал, че по време на престрелка партизаните от Виетконг се приближавали така, че американците да не използват тежките си оръжия, за да не избият собствените си хора. Знаеше, че Ласков е с вързани ръце. Всички бяха с вързани ръце.

Хауснер изглеждаше потънал в мислите си, сякаш това не го интересуваше. После на лицето му се изписа странна усмивка. Беше си спомнил онова, което преди му убягваше. Бяха забелязали Риш в няколко френски селца. Навремето имената им не му говореха нищо. Тогава Израел нямаше конкорди. Сега съзнаваше, че те са били в района на Сен Назар и Тулуза. „Имаме тези самолети от тринайсет месеца — бе казал на съвещанието той. — Оттогава моите хора нито за миг не ги изпускат от очи.“ Това беше слабото звено. „Оттогава... Сен Назар, Тулуза. Какъв идиот съм бил!“

Бекер се обърна към него.

— Наистина ли е възможно? Имам предвид бомбата.

Хауснер кимна.

— Съжалявам.

Радиостанцията отново изпраща. По колоните се разнесе гласът на Мати Ядин. Той знаеше, че Яков също е в кабината.

— Имаше право, шефе.

Хауснер не отговори.

Бекер повика Ласков по тактическата честота.

— Какво ще правим, Гавриил?

— Поддържайте връзка. — Генералът виждаше носа на лиъра да се подава изпод втория конкорд. Той погледна към ракетния бутон на пулта си. Представи си как стреля с 20-милиметровата картечница по кабината на френския самолет. Но нямаше 20-милиметрова картечница. И дори да имаше, едва ли щеше да рискува. Преди имаше шанс, но не и сега. Помисли си за Ричардсън и Бернщайн и се почувства предаден. Предаден от хора с добри намерения, но въпреки това предаден. Ласков натисна ракетния бутон. Бойната камера се включи и започна да записва. Той удари с юмрук по пулта пред себе си.

По радиостанциите се разнесе гласът от лиъра.

— Предполагам, че вашият ескорт следи честотите на „Ел Ал“. Внимателно слушайте, пилоти изстребители. Имам наблюдател, който гледа към вас. Ако видя проблясък, ще взривя конкордите. Не ме е страх от смъртта. Чуйте ме. Сега трябва да се отделите и да се върнете в базата си. Тук не можете да направите нищо. Ако до шейсет секунди не се подчините, ще взривя водещия конкорд, за да ви покажа, че говоря сериозно.

Авидар повика Ласков по тактическата честота.

— Добре, овчарско куче. Ами сега?

Теди си помисли дали да не натисне дроселите, да мине под конкорда и да се блъсне в лиъра. Навярно не очакваха такава маневра. Можеше да изпаднат в паника. Но даже да успееше, експлозията със сигурност щеше да повреди втория конкорд.

— Какво ще правим, Гавриил? — повтори Авидар.

Отново се обадиха от лиъра.

— До конкордите. Струва ми, се, че разговаряте с ескорта, си. Безполезно е. Остават им петнайсет секунди да обърнат.

Ласков се зачуди дали терористите ще взривят конкордите веднага щом ескадрилата му се оттегли. Или искаха заложници? Той превключи на честотата на „Ел Ал“ и за пръв път повика лиъра.

— Това е ескорт от изстребители. Няма — повтарям, няма — да ви оставим. Всички се връщаме в Лод. Трябва да ни последвате и да кацнете заедно с нас. Ако не се подчините, ще... — Изведнъж думата „сваля“ не му се стори подходяща. — Ще ви убия — тихо завърши Теди.

Отговори му смях.

— Времето ви изтича. Вървете си, иначе смъртта на тези хора ще тежи на вашата съвест.

Хауснер знаеше кой говори. Той сложи ръка на рамото на Бекер.

— Познавам този човек. Кажи на Ласков, че името му е Ахмед Риш. Няма да се поколебае да ни взриви. Кажи на Ласков да ни оставят.

Ричардсън кимна.

— Няма да ни направят нищо, иначе отдавна да са натиснали детонатора. Това си е чисто и просто отвличане. Попитайте ги какво

искат. — Той замълча за миг. — И предайте на Теди Ласков, че съжалявам за двайсетмилиметровите картечници.

Бекер се обърна към Добкин и Бург. Двата кимнаха. Пилотът предаде съобщенията на Ласков, после повика лиъра.

— Кои сте вие и каква е целта ви?

Отвърна му високият ясен глас на Риш.

— Няма значение кои сме. Целта ни е да ви отведем и да ви задържим като заложници, докато решим да ви пуснем. Ако правите точно каквото ви казваме, никой няма да пострада. Ако обаче ескортът ви не се оттегли до една секунда, ще взривя водещия самолет.

— Ако на борда наистина има бомба — каза по интеркома Дани Лавон, — тук наистина не можем да им помогнем с нищо, господин генерал. Навярно ще е най-добре да се оттеглим и да ги прихванем от сто и шейсет километра разстояние.

Ласков повика Талман.

— Контролна кула, връщам се обратно.

— Аз съм виновен, Гавриил — тихо отвърна бригадният генерал.

Теди знаеше, че никой не е виновен, ала през следващите дни мнозина щяха да повтарят тези думи.

Пак се обади същият глас. Ласков позна Риш, но този път арабинът бе изгубил самообладание. Крещеше му да се отдалечи. В продължение на няколко секунди Теди не му обърна внимание и обмисли положението. Чудеше се как лиърът е успял да получи разрешение за полет в пространството на конкордите. Особено след като часът на излитане бе променен с трийсет минути. Освен това имаше чувството, че терористите подслушват разговорите му по тактическата честота. Той изговори думите „Индикаторът на третия ми резервоар се повреди“ и изстребителите, Е-2D „Хоукай“, Талман и конкордите превключиха на резервната честота. Ласков повика Кашер и Емануил.

— Слушайте. Копелето следи основната тактическа честота — бързо каза той. — Не зная как го прави. Възможно е да подслушва и тази, но въпреки това ще говоря. Няма да ви изоставим. Е-2D „Хоукай“ ще продължи да ви наблюдава. Ще изостанем с неколкостотин километра. Свързвайте се с мен на тази честота и ме дръжте в течение. Ако решите да рискувате, ще атакуваме и ще изстреляме „Финикс“ от

сто и шейсет километра. Има голяма вероятност да не забележат димната следа, ако специално не я търсят. Разбирате ли ме?

Всички потвърдиха.

— Зная, че говорите! — изкрещя по честотата на „Ел Ал“ Ахмед Риш. — Престанете с тия глупости. Стига! Пет секунди. — Той допря показалец до бутона на детонатора, обозначен с цифрите „01“. — Едно, две, три...

— Успех — пожела им по същата честота Ласков, даде заповед и изстребителите рязко се наклониха надясно, направиха обратен завой и скоро се скриха от поглед.

Бекер не видя отдалечаването им, ала внезапно се почувства много самотен.

7.

Това решение не харесваше на Авидар. Той бавно увеличаваше скоростта и смяташе, че е поне на десет километра пред лиъра и втория конкорд. Какъв можеше да е обсегът на детонатор с дистанционно управление? Определено не повече от десетина-дванайсет километра. Младият пилот погледна датчика за височина. Намираха се малко над определените им 5000 метра.

В контролната кула бяха видели на радара, че точката на лиъра се слива с втория конкорд, бяха забелязали, че изстребителите се оттеглят, но не бяха следили разговорите по честотата на „Ел Ал“. И все пак диспечерът знаеше, че се е случило нещо. Той повика конкордите.

— Ако всичко е наред, можете да се издигнете до деветнайсет хиляди метра. Съжалявам, че се наложи да изчакате.

Риш, който очевидно също слушаше кулата, им нареди да потвърдят разрешението.

Двамата пилоти се подчиниха. Авидар погледна индикатора за скорост. Летеше с 1000 километра в час. Ако натиснеше дроселите докрай, можеше да развие свръхзвукова скорост и за по-малко от петнайсет секунди да се отдалечи поне с още три километра.

По радиостанцията се разнесе гласът на арабина.

— Много добре. Много разумно. А сега оставете включени навигационните си светлини и ме следвайте. Ще завия под сто и шейсет градуса със скорост триста възела. Вторият конкорд ще се движи плътно зад мен. Първият ще лети точно зад него. Ще се спуснем до височина сто и петдесет метра. Разбрахте ли ме?

Бекер и Авидар потвърдиха.

Лиърът се наклони наляво и Бекер се приготви да го последва.

Ашер Авидар натисна дроселите и се насочи към средата на облака пред него. Четирите огромни двигателя „Ролс Ройс Олимпъс“ набраха инерция и конкордът се стрелна напред.

— Какво правиш, по дяволите? — извика Зеви Хирш.

Лео Шарет се извърна от пулта си.

— Ашер, недей...

Мати Ядин, който все още бе в кабината, го сграбчи за ръката, но той се отскубна. Ядин извади своя „Смит & Уесън“ и го притисна до главата му. Авидар светкавично го блъсна с ръка, сякаш е досадно насекомо.

Във втория конкорд Мойсей Хес побутна Бекер и му посочи към предното стъкло. Давид видя самолета на Авидар да се скрива в облака.

Всички в пътническото отделение вече знаеха, че нещо не е наред. Яков Лайбер се беше надвесил над една от свободните седалки и следеше с поглед самолета на жена си, който внезапно изчезна в облака от дясната им страна. После отново се появи.

Един от шестимата араби в лиъра извика на Ахмед Риш. Терористът грабна дистанционния детонатор от седалката. На него имаше два червени бутона. Без да поглежда, Риш понечи да натисне онзи с надпис „02“, после осъзна грешката си и премести показалеца си върху другия.

Първият конкорд се понесе нагоре. Когато компютърът определи, че гравитационният център трябва да се премести назад, за да отговаря на скоростта и ъгъла на движение, единайсетият резервоар автоматично започна да се пълни с гориво. Големият дигитален индикатор в пътническото отделение показваше 0.97 маха. Включиха се светлинните надписи за затягане на предпазните колани. Когато гравитационните сили ги притиснаха към седалките, пътниците уплашено се спогледаха. Датчикът показва 0.98, после 0,99 маха.

Ахмед Риш натисна бутона. От единайсет километра разстояние дистанционният детонатор едва получи сигнала. Приемникът го преобразува в импулс, който затвори веригата и позволи на електрическият ток от навигационните светлини да потече по жицата към забития в пластичния експлозив детонатор.

Датчикът показва 1.0 и конкордът премина границата на скоростта на звука. Пълният с 4000 литра гориво резервоар избухна и проби херметичната стена. В пътническото отделение блъвна огнен език. От малки ниши на тавана автоматично се спуснаха кислородни маски.

Ашер Авидар осъзна, че е изгубил играта, още преди да чуе експлозията. Рулят в ръцете му внезапно престана да се съпротивлява и светлинните индикатори по пулта един по един започнаха да изгасват. Вратата рязко се отвори и екипажът чу писъците. Хирш се

завъртя и погледна назад. Видя слънчева светлина и успя да промълви само: „О, Господи!“ Мати Ядин лежеше на пода. Лицето му беше окървавено от удара на вратата. Авидар се обърна към Зеви и надвика свистенето на въздуха:

— Така е по-добре! Не можем да се предадем на ония копелета!

Хирш го зяпна.

Бекер виждаше, че другият самолет се мъчи да запази контрол. С хладно безпристрастие той разбра по изригналите оранжеви пламъци, че бомбата наистина е била поставена на единайсетия резервоар — с други думи, на абсолютно недостъпно място. Предполагаше, че е съвсем малко устройство. По-голямата опасност беше горивото.

— Изключи компютъра и изпомпи номер единайсет — тихо нареди пилотът на Питър Кан, после се обърна към Хес. — Кажи на пътниците по интеркома да се преместят на предните седалки. — Той се зачуди дали херметичната стена ще издържи на взрива.

Бекер отново вдигна очи към първия конкорд. Гледката го хипнотизира. Хауснер, Добкин, Бург, Ричардсън и Маклуър стояха един до друг зад екипажа и смаяно наблюдаваха експлозията.

Повреденият самолет започна невероятно красивия си предсмъртен танц. Клиновидните криле се въртяха около оста му и той приличаше на изящен делтаплан. Давид знаеше какво преживява Авидар, докато дърпа и натиска лостове, дросели, ключове и бутони. Ала губеше битката.

Постепенно се приближаваха към горящата машина. Бекер поиска бинокъла и го вдигна пред очите си. От търбуха на първия конкорд се спусна малка перка. Поне компютърът все още функционираше. Също като мозък на огромно ранено животно, той усещаше, че е в опасност, но за разлика от човешки мозък, не съзнаваше, че раната е смъртоносна, и продължаваше да се бори за живот. Компютърът беше регистрирал всички електрически и хидравлични повреди и перката — напомняща криле на вятърна мелница — трябваше да задейства резервен електрически генератор и хидравлична помпа. Французите наричаха това средство „tres pratique“, ала британците го смятаха за отчаяно. В този случай новият енергиен източник само още повече щеше да влоши положението. Скъсаните електрически проводници щяха да оживеят и от пробитите тръби щеше да потече хидравлична течност. Мъртви нервни окончания и

разкъсани артерии. Но механичното сърце все още биеше и механичният мозък продължаваше да работи. От гледката през бинокъла му се пригади. Той го свали и разтри очите си.

В загиващия конкорд Авидар и Хирш инстинктивно реагираха на всеки нов проблем, защото нямаше какво друго да сторят. Лео Шарет спокойно седеше на пулта си и контролираше системи, които вече не се поддаваха на контрол. Светлинните му индикатори угасваха. Конкордът се запремята през носа си като сребристо листо, носено от вятреца. После избухна и се разхвърча на части.

Бекер чу ужасените викове от пътническото отделение. Над всички се разнесе стонът на Яков Лайбер, който плачеше за жена си.

Към тях полетяха останки и пилотът направи внезапна маневра, за да ги избегне. Петимата мъже, които стояха в кабината, паднаха на пода. Пътниците се хвърлиха към местата си. Питър Кан със закъснение включи надписа за предпазните колани и заговори по интеркома:

— Останете седнали. Всичко ще бъде наред. — Той накратко им обясни положението.

Хауснер погледна Добкин и Бург. Те се извърнаха.

Лиърът ги повика по радиостанцията. Гласът на Риш звучеше почти истерично.

— Те ме принудиха да го направя! — извика терористът. — Сега ме чуйте! Следвайте ме и правете точно каквото ви кажа, иначе ще ви сполети същата участ!

Хауснер грабна микрофона от пулта.

— Риш, гадно копеле! Тук е Яков Хауснер. Жалък убиец! Когато се приземим, лично ще те убия, гадино! — И избълва дълга поредица от специфични арабски ругатни.

След като свърши, гласът от лиъра отново се разнесе по колоните. Риш едва успяваше да надвика прашенето.

— Господин Хауснер, когато се приземим, не вие ще ме убие — аз ще ви убия.

Хауснер започна нова тирада на арабски, но Бекер му взе микрофона и превключи на резервната тактическа честота, за да се свърже с Ласков, ала чу само висок вой.

— Вече не можете да разговаряте нито с ескорта си, нито с мен — каза терористът. — Просто ме следвайте. — Воят стана още по-

пронизителен.

Бекер увеличи звука на всички радиостанции.

— Заглушава ни. Навярно има на борда предавател с широк обхват. — Той се огледа. — Струва ми се, че ни държи в ръцете си. — Давид се обърна към Бург, който имаше най-висок ранг от присъстващите.

Шефът на Мивцан Елохим кимна. Изглеждаше съвсем блед. Всъщност, като всички останали. Видът на премятащия се конкорд продължаваше да ги измъчва.

— Ще ида да поговоря с външния министър и пътниците — зададено рече той. — Трябва да знаят какво става. Извинете ме. — Бург излезе от кабината.

Том Ричардсън се прокашля.

— Може би е най-добре да оставим пилотите на спокойствие.

Добкин кимна.

— Да. Трябва да съобщим на пътниците какво очакваме от тях, когато кацнем. Разумно е да организираме психологическата си защита. Това е от изключително значение.

— Съгласен съм — отвърна Хауснер. — Предполагам, че дълго ще останем в плен. Поне вие.

— Не се безпокойте, господин Хауснер — каза Ричардсън. — Онова копеле само се опитваше да ви сплаши.

Маклуър се обади за пръв път, откакто бе заявил предпочитанието си към „Пан Ам“.

— Не бъди глупав, Ричардсън. Онзи тип току-що уби петдесет души. Щом е казал, че ще убие Хауснер, значи ще го направи.

— Благодаря — рече Яков.

— Не бива да крием истината — отвърна Маклуър, извади нова кибритена клечка от неизчерпаемия си запас и я загриза.

Конкордът последва лиъра на юг. Хауснер остана в кабината, докато другите се върнаха отзад при пътниците. Не можеше да погледне никого в очите. Чувстваше се отговорен, макар че всичко се беше случило заради предпазливостта на Талман и нерешителността на Ласков. Старият пилот омекваше с възрастта и обещанието за мир притъпяваше някогашните му остри военни инстинкти. И заради хората от „Хоукай“, които го бяха уверявали, че става дума само за група бизнесмени. И заради лошите мерки за сигурност във френските

заводи. И заради всичко останало, случило се през последните няколко хиляди години. Но Хауснер потисна тези мисли. Искаше му се да си бе разменил мястото с Мати Ядин.

8.

Генерал Талман седеше на стола си в средата на оперативния център в Цитаделата и избягваше очите на хората около него. Всички бяха видели как първият конкорд изчезва от радарния екран.

Талман продължаваше да следи лиъра и втория конкорд. Наближаваха синайското крайбрежие. Щеше да е в състояние да ги следи, докато предаваният от E-2D „Хоукай“ образ останеше ясен. Но знаеше, че все някога лиърът ще принуди пленниците да се спуснат ниско и да изчезнат от дисплеите.

Дани Лавон стигна до същото заключение.

— Бързо губят височина, господин генерал. Няма да можем да ги виждаме над Синай.

Ласков не отговори.

Талман вдигна телефонната слушалка и повика всичките си ескадрили. Нареди им да навлязат в египетското въздушно пространство и да установят курс, който да им позволи да следят конкорда с радарите си. Един от помощниците му се обади в Кайро. Египтяните щяха да съдействат, но щеше да мине много време преди командването им да вземе решение.

Давид Бекер следваше лиъра, който се спусна на сто метра над водата. Синайското крайбрежие бързо се приближи и те се понесоха над него. Бекер спусна носа на самолета си за по-добра видимост. Под тях се разстиляше пустинята и топлите въздушни течения силно ги разтърсваха. Не знаеше какво е намислил Риш, но не се съмняваше, че е луд. Лиърът със сравнителна лекота маневрираше в турбулентната атмосфера, ала Давид можеше само да поддържа курса на огромния си самолет. Движеха се с 250 възела. Ако паднеха под тази граница, щяха

да се разбият. Ала лиърът като че ли не забелязваше проблемите му. Той ту набираше, ту понижаваше скоростта си и постоянно променяше курса. Бекер едва успяваше да го следва. Реши, че пилотът не е много опитен. Кан наpomпа гориво в десетия резервоар в средата на корпуса, за да уравниwеси самолета.

Устата на Давид беше пресъхнала, сърцето му учестено туптеше. От дясната му страна бе Суецкият канал, под него — проходът Митла. Теренът напред бързо се издигаше. Датчикът за надморското равнище показваше 330 метра или 1100 фута, но той виждаше, че е на по-малко от сто метра над земята. В далечината различаваше мъглявите кафяви върхове на южен Синай, които бяха високи 800 метра. Бекер се зачуди дали вече не трябва да започнат да се издигат.

Хес се обърна към него.

— Този тип ще ни убие, Давид.

Бекер увеличи звука на радиостанцията, ала чу само заглушаващото устройство.

— Копеле! — изкрещя в микрофона той. — Риш! Лиър! Не можем да останем на тази височина! Ти си най-тъпото копеле, което някога е седяло в пилотска кабина! — Воят продължи и той намали звука. — Скапаняк!

— Капитана — извика от пулта си Питър Кан, — горим петстотин осемдесет и пет килограма гориво в минута.

— Още колко ни остава?

— За по-малко от два часа и половина.

Бекер си погледна часовника. Минаваше четири. Ако Риш замисляше ново Ентебе, нямаше да успеят.

— Ако имах представа къде ни води това копеле, щях да знаа дали да се плаша. — Той прокле лошия си късмет. Още две излитания и три кацания. Сега, изглежда, му оставаше само едно кацане и нито едно излитане.

Лиърът внезапно се наклони наляво и Бекер го последва, но не зави толкова рязко и се озова от дясната му страна. Бързо коригира курса и отново изостана на около километър зад него. Той помоли Кан да му подаде бинокъла и го насочи към другия самолет. Ясно виждаше плексигласовия люк. Някой го наблюдаваше с бинокъл.

— Копелета! — Бекер зачака злите духове в главата му да започнат да му се присмиват. Ала тях ги нямаше. Той дълбоко

въздъхна. Чувстваше се странно спокоен, по-уверен, отколкото от много време. Навярно винаги ставаше така, когато човек разбере, че всичко е свършило.

Хауснер, който мълчаливо седеше на сгъваемата седалка, вдигна глава.

— Има ли вероятност нашите да ни следят на радара?

Хес погледна през рамо.

— На такава височина над сушата — едва ли. Е-2D „Хоукай“ има някакъв компютър, който може да анализира образи от земята, но от известно време летим над Египет и предполагам, че вече сме извън обхвата им.

— Ами египтяните?

Мойсей поклати глава.

— Те имат руски наземни радары за нисколетящи самолети, но в момента се намираме зад линията „Хенри Кисинджър“. Египетският радар е насочен на изток към израелската граница. Навярно са ни забелязали с просто око от земята, но докато египтяните решат какво става, вече ще сме над Червено море. Ако продължим по този курс, разбира се. И без това не могат да ни помогнат, даже да искат. Нали така?

— Мислех си за предложението на Ласков да изстреля ракета — отвърна Хауснер. — Ще го приемем ли, ако все още ни следи с радара си?

— Ако продължава да ни следи и ако след залез още сме във въздуха, бих могъл да го обмисля — като продължаваше да маневрира, каза Бекер. — Но по това време на деня не е трудно да се забележи димна следа. Сигналът на електронен детонатор се движи по-бързо от ракетата. Само че сме адски близо до лиъра. На радарния екран почти се сливаме. Ще е невероятен късмет, ако улучи него, а не нас.

Хауснер се изправи.

— Ще отида да хвърля един поглед на херметичната стена.

— Разбира се — рече Бекер. — Но вече мислих за това. Оттук няма начин да стигнем до резервоара — знаеш го. Ако искаш обаче, можеш да се покатериш по опашката. — Бекер незабавно съжали за забележката си, но с всяка следваща минута нервите му все повече се опъваха.

Хауснер излезе от кабината и закрачи по пътеката между седалките. Никой не го заговори. Яков Лайбер го погледна през сълзи. Мъжете, които бяха участвали в съвещанието преди полета, се извърнаха.

Мириам Бернщайн го докосна по ръката, ала той не ѝ обърна внимание. Пътъом потупа по рамото двама от хората си и те го последваха.

Яков мина през задното служебно помещение и влезе в малкото багажно отделение за екипажа и стюардите. На закачалките висяха сака и палта на пътниците. Той ги избута настрани и се втрени в херметичната стена.

Талман слушаше докладите на пилотите от ескадрилата над Синай. Не бяха забелязали самолетите нито с просто око, нито с радарите. Накрая се обади Ласков.

— Кацам в Елат^[1] за презареждане. Искam цистерните да ни чакат на пистата. Когато отново излети, няма да се върна преди да ги открия. Уредете следващия път американските танкери в района да ни заредят в движение. Ще претърся всеки сантиметър от тази зона, докато ги намеря. Пилотите ще почиват на смени във въздуха.

Бригадният генерал поклати глава.

— Почакай, Гавриил. — Той погледна към светлинната тактическа карта. Пространството, в което можеха да се намират самолетите, с всяка изтекла минута се разширяваше в геометрична прогресия. С кръгове бяха обозначени точките, в които за последен път ги бяха забелязали — над крайбрежието. Оттогава се бяха движили в продължение на трийсет минути със скорост около 500 километра в час. Нямаше представа в каква посока са поели. Ако се съдеше по последната им засечена скорост, радиусът на последния кръг бе 250 километра. Той въведе информацията в компютъра и вдигна очи към дигиталния дисплей. Въздушното пространство, което трябваше да се претърси, вече беше 196350 квадратни километра, без да се смята височината от 150 метра до 8 километра. Талман натисна бутона на радиостанцията. — Гавриил, възможно е да са се насочили дори към Лод. Връщай се. Съвсем скоро ще научим къде са. Достатъчно нарушихме чуждото въздушно пространство за днес. Египтяните

проявиха търпение, но вече искат да напуснем. Обещаха да пратят самолети и да ги потърсят. Не насилвай нещата, Гавриил. Точно това искат похитителите. Трябва да го избегнем. Връщай се в хангара, старче. — Той замълча за миг. — Това е заповед.

— Слушам — отсечено отговори Ласков.

Талман въздъхна и се свърза с останалите. Тъй като честотата не бе секретна, не им съобщи, че американските сателити вече се опитват да открият конкорда. Освен това в томосферата вече летяха американски разузнавателни самолети „Локхийд“ SB-71, наследници на U-2, и заснемаха целия Синайски полуостров. Обработването на получената информация щеше да отнеме два дни. И все пак беше по-добре, отколкото да стоят със скръстени ръце. Предполагаше, че същото правят руските сателити и разузнавателни самолети. Чудеше се дали руснаците ще се обадят в Тел Авив, ако имат късмет. Последният му коз бе електронното подслушване. Мощните електронни уши на американското Национално управление за сигурност и израелското разузнаване можеха да засекат широковънновото заглушаващо устройство. В почти всички държави в света имаше платени агенти, които седяха на последните етажи на домовете си и записваха всички радиоемисии в съответния си район. Някой от тях можеше да регистрира излъчванията, които бяха инструктирани да търсят. Ала Талман знаеше, че сигналът на лиъра е съвсем слаб, тъй като се намираше в непосредствена близост до конкорда. Шансовете да го засекат бяха невероятно малки, макар и не нулеви.

За момента не можеше да направи нищо повече. Той вдигна слушалката и поиска да го свържат с министър-председателя. Докладва му за положението, после му предложи оставката си. Затвори преди да получи отговор. Стана от стола си, приближи се до заместника си генерал Хур и размени няколко думи с него. После си взе шапката и излезе от оперативния център. Всички безмълвно го проследиха с поглед.

Конкордът бавно летеше над Синайските планини. Бекер разбираше, че лиърът иска да се движат на 150 метра над земята, но внезапните промени на терена правеха полета ужасен. Неколцина от пътниците вече повръщаха.

Врхът на Синай се извиси пред тях и лиърът премина само на петдесетина метра над него. Бекер натисна дроселите напред и го последва. Стрелката на датчика за височина бясно заподскача между петдесет и сто метра над земята, топлите въздушни течения разтърсваха големите клиновидни криле. Писна му. Той отново натисна дроселите напред и започна да се издига над другия самолет. Лиърът внезапно увеличи скоростта и застана точно пред него. Бекер издърпа обратно дроселите. Конкордът силно се разтърси и почти спря във въздуха. Пилотът за пореден път ускори и стабилизира скоростта.

— За малко — напрегнато отбеляза Хес. — Предполагам, това означава, че иска да го следваме, колкото и да ни е трудно. Сигурно знае, че си страхотен пилот.

Давид избърса студената пот от челото си. Лиърът се спусна на предишната си височина и намали скоростта. Той повтори маневрата. Всичко това бе унижително. Съзнаваше, че Риш е готов да се блъсне в него, ако не му се подчинява. Ръцете му трепереха повече от гняв, отколкото от страх.

Хората на Хауснер свалиха с бойните си ножове пластмасовото покритие на стоманената стена. Нямаше начин да я преодолеят.

— Някакви предложения? — попита Яков.

— Какво ще кажете за една отчаяна идея? — обади се Натан Брин.

— Да я чуем.

Младежът се изправи.

— Можем да извадим барута от патроните си, да направим насочен взрив, да го свържем с електрически кабел и да пробием дупка в стената. После с няколко закачалки и фенерче ще придърпаме жицата на бомбата и ще я прекъснем.

Хауснер се обърна към Моше Каплан.

— Каплан, що за хора работят при мен?

Брин се изчерви.

— Какво и е на идеята?

— Опасно е. И какво те кара да смяташ, че има кабел, а не батерия?

Младежът се замисли.

— Радиоприемникът и детонаторът трябва да са свързани с енергиен източник на самолета. Нещо е взривило бомбата в първия конкорд — но не батерия, поставена там преди повече от година.

Хауснер кимна.

— Добре, ако наистина има кабел, той е свързан с източник с постоянен и стабилен волтаж. Например с навигационните светлини. — Той се замисли за миг, после изскочи от багажното отделение и бързо закрачи към пилотската кабина.

Когато го чу да влиза, Бекер се обърна.

— Какво стана?

— Виж, енергийният източник на радиоприемника и детонатора може да са навигационните светлини. Изключи ги.

Пилотът се замисли. Риш изрично му бе наредил да ги остави включени. Това беше задължително, така или иначе. Тогава защо го бе подчертал?

— Там има и други енергийни източници. Цялата хидравлика в опашната част се контролира и активира електрически. Естествено, мога да изключа навигационните светлини, но нищо повече.

— И аз се сетих за това — обади се от пулта си Кан. — Има голяма вероятност енергийният източник действително да са навигационните светлини. Но всяка дистанционна бомба има и резервна батерия, която постоянно се зарежда от някой от тези източници в опашката. Даже да е била поставена там преди години, батерията се презарежда всеки път, щом запалим двигателите. Възможно е обаче и да греша. Мога да изключа навигационните светлини. Или ще се взривим, или няма. Някой иска ли да опита?

Никой не искаше.

Хауснер мрачно седна на съгъваемата седалка и запали цигара.

— Навярно бихме могли да вдигнем част от пода, бронята и изолацията и да минем през алуминиевия покрив на багажното отделение. Оттам ще е по-лесно да проникнем в опашката.

Бекер отново поклати глава. Не искаше хората да пробиват дупки в самолета му и да бърникат из него.

— Херметичната стена е ужасно дебела. Даже да успеете... не ми се ще да я пробивате. Не мога да рискувам. Там има прекалено много кабели.

Хауснер се изправи и се усмихна принудено.

— В такъв случай едва ли ще ти допадне идеята да използваме барут от патрони, за да взривим херметичната стена, нали?

Бекер се засмя.

— Съжалявам. — Знаеше, че Хауснер би предпочел да умрат, отколкото да живее с угризенията за случилото се тук, освен ако лично не спаси положението. Вече не можеше да се довери на преценката му.

— Господин Хауснер, благодаря ви за усилията. Но като капитан на този самолет, имам право на вето върху всякакви идеи, които излагат на опасност екипажа и пътниците. Докато сме във въздуха, командвам аз. Не вие, нито Бург или външният министър. Аз. — Той погледна през рамо. — Виж, Яков, разбирам какво ти е. Просто се успокой. Остават ни още около два часа полет. Хайде да видим какво ще се случи.

Хауснер кимна.

— Добре. — И излезе от кабината.

[1] Пристанищен град в южен Израел. — Б.пр. ↑

9.

Прелетяха над края на Синайския полуостров и се насочиха към Червено море, после рязко завиха наляво и продължиха към Саудитска Арабия. Бекер беше любопитен къде отиват, но това му се струваше все по-маловажно.

С увисналия си нос самолетът приличаше на голяма измъчена водна птица, която иска да кацне в морето, ала, кой знае защо, не може.

— Наближаваме брега, Давид.

Равното крайбрежие бързо се плъзна под тях. Бекер облекчено въздъхна.

— Вече няма да е толкова трудно.

Хес погледна към него.

— Искаш ли аз да поема руля за малко?

Давид се зачуди дали копилотът му е способен да следва лиъра при тези обстоятелства и реши да го попита директно.

— Ще се справиш ли?

— Бих могъл да пилотирам и щайгата, в която получихме този конкорд.

Бекер се усмихна, предаде му управлението и затършува в джоба си за цигари. Чувстваше се сравнително добре. Бе съвсем нормално да изпусне нервите си над Синай. Каквото и да се случеше отсега нататък, поне го утешаваше мисълта, че този последен полет е бил най-добрият му.

Лиърът бързо набра скорост и достигна 800 километра в час. Хес с мъка успяваше да задържи конкорда на 150 метра над земята.

Напред Бекер видя неколцина бедуини на камили — гледаха нагоре към самолета. Самолетът хвърляше огромна сянка над тях. Животните се подплашиха и тромаво препуснаха. Давид дълбоко вдиша дима от цигарата си. Полетът над равнината изглеждаше абсолютно безопасен, ала той знаеше, че ако при тази скорост и височина носът съвсем слабо се наклони надолу, ще се разбият преди да имат възможност да коригират курса.

Питър Кан вдигна очи от уредите си.

— Остава гориво за час и петдесет минути, капитане.

В пилотската кабина влезе Добкин и постави ръка върху рамото на Бекер.

— Как е?

— Всичко е наред. Някакви идеи?

Генералът кимна.

— Проведохме малко съвещание.

— И?

— Ами... стигнахме до заключението, че терористите са много хитри. На първо място, не изнесоха дълга политическа реч, както обикновено правят тези типове, за да не разберем кои са, освен че навярно са палестинци. Хауснер съвсем случайно позна гласа на Риш. Всичко това изключително затруднява работата на нашето разузнаване по проблема.

— Лошо — отвърна Бекер.

— Адски лошо — потвърди Добкин. — После промениха начина си на действие и заглушиха радиостанциите ни. Това може само да означава, че отиваме на тайно място. Този път няма да кацнем на международно летище, на което са се събрали хиляди журналисти. Няма да има спасителна операция като в Ентебе, защото никой не знае къде сме. Ще ни държат в абсолютна изолация.

Бекер бе стигнал до подобни изводи. Предполагаше, че ще се приземят в пустинята. Надяваше се, че поне пистата ще е в добро състояние.

Генералът сякаш прочете мислите му.

— Можете ли да кацнете някъде там долу?

— Навсякъде, стига да не е тресавище. Няма проблем. Не се безпокойте за това.

— Ще се опитам.

Хауснер седна до Мириам Бернщайн. Двамата изпитваха едни и същи угризения и се опитваха да ги успокоят с разговор. Един от стюардите беше поел функциите на Яков Лайбер и даваше нареждания на другите да поднесат храна и напитки, независимо дали някой бе в настроение за това. Хауснер си поръча двоен скок.

— Не мога да повярвам, че съм допуснал такава грешка.

Мириам Бернщайн отпи от чашата си.

— Щяха да открият друг начин да го направят.

— Какъвто и да е начинът, пак аз нося отговорността.

— Постоянно си мисля за Теди... за генерал Ласков. Той попадна в същия капан като всички нас. Убедена съм, че нямаше да реагира така, ако аз не бях...

— Не мога да повярвам, че тези копелета наистина успяха.

— Яков... Чух някой да казва, че онзи Риш те познавал. Заплашил те...

— Трябваше да го очистя, когато имах възможност.

— Каза ли ти по радиостанцията, че ще...

— Не вярвай на слухове. През следващите дни ни очакват много такива.

Тя постави длан върху ръката му.

— Спомняш ли си, когато ме попита... дали ще дойда във вилата ти...

Хауснер се засмя.

— Не говори неща, за които ще съжаляваш, щом се върнем в Тел Авив.

Мириам се усмихна.

— Никога не съм те разбирала. Винаги съм ти се възхищавала... но ти плашиш хората.

— Изчакай с изповедите на предсмъртния одър. Още не сме стигнали чак дотам.

— Добре.

Продължиха да приказват за други неща. Сервирах им вечерята, но на нито един от двамата не му бе до храна.

Абдел Маджит Джабари разговаряше с Ибрахим Али Ариф, другия арабски делегат.

— Това е ужасна трагедия.

— Чувствам се много неловко — с пълна уста отвърна Ариф. — Като Даниил в клетката с лъвовете.

Едрият мъж продължи да се тъпче.

— Не мисли само за собственото си неудобство, приятелю — отвърна Абдел. — То е нищо в сравнение с този кошмар. — Той запали

цигара. — Мъчно ми е за евреите, които заложиха репутацията и кариерата си на добрата воля на арабите.

— Не вярвам в националната отговорност. Чувствам се неловко, това да, но не и виновен. Угризенията са еврейски специалитет. — Той погледна недокоснатия поднос на Джабари. — Имаш ли нещо против? — И го премести пред себе си.

Абдел отпи от арака си.

— Така или иначе, клетката на лъвовете е там — посочи той към лиъра. — Докато тези хора тук са наши сънародници. Трябва да можеш да ги гледаш в очите — без да се чувстваш неловко. Изобщо не се съмнявай, че ще споделим съдбата им.

Ариф се засмя.

— Това ще е страхотен късмет, приятелю. Даже някога да освободят евреите, ти отлично знаеш, че към нас ще се отнесат с особено внимание. Ние сме хора без родина, без народ, без рай. Обречени сме. Струва ми се, че бих могъл да хапна още нещо. Стюард!

Лиърът зави на север и конкордът го последва. Напуснаха Саудитска Арабия и навлязоха в Ирак. Слънцето висеше ниско на хоризонта и над земята пълзяха дълги лилави сенки. Бекер изпитваше все по-силна тревога.

— Колко гориво имаме?

— За половин час — отвърна Кан.

Едно от нещата, с които Близкият изток винаги очароваше Давид, беше отсъствието на истински здрач. Просто изведнъж се смрачаваше. Кацането на неравен терен през деня бе трудно, но нощем можеше да е катастрофално.

— Кое ще свърши първо, Питър?

Бордовият инженер разбра какво иска да каже. Вече беше разтворил справочника.

— В този район слънцето залязва в шест и шестнайсет. Пет минути по-късно се спуска пълен мрак. Сега е шест и една. Остават ни двайсет минути светлина и гориво за двайсет и пет. Приблизително.

Бекер вече виждаше луната над помръкващия хоризонт. Бяха изгрели няколко звезди. На север сияеше полярната звезда. Сенките на

земята ставаха все по-дълги и преливаха от лилави в черни. Пустинята бе невероятно красива.

— Гледайте — каза Хес.

Давид отново вдигна очи към предното стъкло. Теренът в далечината се снишаваше към тучни зелени морави. Сред горички от палми лъкатушеше река. По-нататък се виждаше още една. Тигър и Ефрат. Отвъд Тигър се издигаха високите ирански планини. Индикаторът показваше, че теренът се е снижил от 180 метра почти до морското равнище. В момента летяха на 300 метра и лиърът не правеше опити да се сниши.

— Това трябва да е краят на пътя — отбеляза Хес.

Бекер плъзна поглед по земята под тях. Месопотамия. Плодородният полумесец. Люлката на цивилизацията. След суровата кафява пустиня тази гледка го изпълваше с облекчение. Зачуди се дали ще продължат на север към Багдад. Несъзнателно потърси димната следа от ракетата на Ласков. После изгаси цигарата си и се обърна към копилота си.

— Оттук ще поема аз.

Лиърът описа широк кръг и Бекер го последва. Започнаха да губят височина и той разбра, че няма да стигнат до Багдад.

Хес включи сигнала за предпазните колани и взе микрофона на интеркома.

— Започваме подготовка за кацане. Моля, останете по местата си и не пушете.

— Забрави да им благодариш, че са предпочели услугите на „Ел Ал“ — обади се Давид.

— Не е смешно — отвърна Кан.

— Гориво? — попита Бекер.

— Технически резервоарите са празни — каза бордовият инженер.

— А иначе? — Освен компютри и електроника, пилотите имаха още нещо, което наричаха с много имена.

Кан се поколеба.

— Може би около две хиляди килограма.

Бекер кимна. При нормални условия това означаваше по-малко от пет минути полет. Ако започнеше скоро, дотогава можеше спокойно да се приземи. Щеше да има само една възможност. Той зачака да чуе

ужасната тишина, която щеше да се възцари след изгасването на двигателите.

Лиърът зави под прав ъгъл и започна да се спуска.

В далечината Давид забеляза път с посока север-юг.

— Мисля, че това е пистата ни. — Той изправи курса и продължи след другия самолет.

Хес спусна колесниците.

— Виждам съм и по-добри.

Слънцето вече почти бе залязло и пътят едва се различаваше. От двете му страни растяха ниски храсти. Теренът беше неравен.

В кабината се втурнаха Добкин и Хауснер. Генералът извика нещо.

Бекер се ядоса.

— Връщайте се на местата си! Опитвам се да приземя проклетия самолет.

Двамата не си тръгнаха.

— Гласувахме — каза Хауснер.

— Това да не ви е Кнесетът? Пазете тишина!

Долу се включиха четири чифта фарове, подредени от двете страни на пътя, и отчасти го осветиха. Някой размахна мощен фенер. Лиърът прелетя над светлината. Бекер разтърси глава, за да прогони умората, и погледна уредите си. Виждаше ги като в мъгла. Отново вдигна очи, но светлините от земята го заслепиха. Знаеше, че в такава ситуация може да изгуби ориентация. Имаше случаи, в които изтощени до краен предел пилоти се бяха опитвали да кацнат с главата надолу върху Млечния път — вземаха звездите за сигнални светлини и реките за писти. Давид разтърка очи.

Хауснер се приближи зад него.

— Гласуването беше единодушно. Иначе нямаше да важи.

Бекер изтегли дросела и продължи да го държи с една ръка, докато с другата стискаше руля. Опитва се да насочи носа на самолета между фаровете, без да откъсва поглед от навигационните светлини на лиъра.

— Какво гласуване? За какво говориш, по дяволите? В момента подхождам към най-скапаната писта, на която съм кацал някога. Какво искаш?

Хауснер бързо заговори.

— На земята бомбата става почти безопасна, Бекер! Най-много да разбие опашката.

— И? — Лиърът докосна пътя и отскочи. Конкордът прелетя над фенера и Давид още повече изтегли дросела. Големият самолет започна да се спуска.

— Гласувахме да окажем съпротива — продължи Яков. — Моите хора са въоръжени. Можеш ли да се приземиш някъде другаде? — Хауснер почти викаше.

Бекер усещаше, че под клиновидните криле се образува въздушна възглавница.

— Защо не ми го каза преди две минути? — попита той. От двете му страни прелетяха камиони и хора. Пътят бе лош и конкордът опасно отскочи. На около два километра нататък, където трябваше да спрат, чакаше друга група автомобили с включени фарове.

От лявата му страна имаше висок хълм с полегати склонове, чийто хребет трябваше да гледа към Ефрат. Хауснер му извика нещо. Бекер бързо взе решение — преди да успее да го обмисли рационално — и натисна дроселите напред. Конкордът отново се издигна и полетя наляво към лиъра.

Другият самолет бе спрял сред автомобилите от лявата страна на пътя. Ахмед Риш стоеше на крилото и наблюдаваше. Отначало му се стори, че конкордът е отскочил зле и се е изплъзнал от пътя. После разбра какво е намислил пилотът, изключи заглушаващото устройство и изкрещя по радиостанцията:

— Стой! Стой! — И се пресегна към дистанционния детонатор. Огромната машина продължаваше да се носи право към него само на няколко метра от земята.

Конкордът се движеше със 180 възела. Бекер се насочи към издигащия се терен наляво. Воят по радиостанцията утихна и той чу виковете на терориста. Всъщност виждаше лиъра на по-малко от петдесет метра пред себе си. За миг си помисли да се блъсне в него, но осъзна, че смъртта на Риш няма да ги спаси. Щяха да загинат и самите те.

Вече нямаше как да използва дросела. Ако конкордът се издигнеше и опашката се взривеше, всички щяха да умрат. Трябваше да продължи ниско, но не толкова, че да се удари в лиъра или в друго препятствие. Докато прелитаха над него, Бекер затаи дъх. Колесниците

минаха само на сантиметри от другия самолет. Пред тях се издигнаха останки от стена. Давид рискува и леко издигна носа. Задното колело закачи стената и конкордът се разтърси. Бекер продължи да натиска руля напред. Искаше му се да пресече реката, но знаеше, че остават около две секунди преди Риш да натисне бутона.

Когато конкордът прелетя над лиъра, той бясно подскочи. Във въздуха се понесоха останки. Издигна се огромен облак прах и заслепи всички на земята. Риш откри детонатора и потърси с пръсти бутоните.

Бекер изтегли дроселите назад. Терористът продължаваше да крещи по радиостанцията. Задните колела докоснаха склона и отскочиха. Носът се наклони надолу и предното колело се блъсна в земята. Самолетът започна да се разтърсва и запрати на пода мъжете, които стояха зад пилота. Повечето гуми се спукаха. Опашката избухна.

Давид спря и четирите двигателя, Хес натисна пожарогасителния лост, Кан изключи всички системи. Конкордът продължи да се изкачва по склона, всмуквайки останки в двигателите си с ужасяващ вой.

Бекер усети, че педалите хлътват под краката му още преди да чуе взрива. Знаеше, че в единайсетия резервоар все още има керосинови пари, и се опита да прецени колко тежки ще са повредите. Зачуди се дали херметичната стена ще издържи. Вторичната експлозия на горивен резервоар окончателно щеше да разруши самолета.

Внезапно предният колесник се счупи и всички в кабината рязко политнаха напред. Носът изора дълбока бразда в земята. Във въздуха полетяха камъни и предното стъкло се покри с паяжина от пукнатини. Бекер инстинктивно натисна един хидравличен ключ и над стъклото се плъзна защитен визьор. Той се приведе на седалката си и погледна навън. На стотина метра пред тях се издигаше разрушена постройка. Преди визьорът да се бе спуснал докрай, нещо тежко разби стъклото и отломките порязаха ръката и лицето му.

— Дръжте се! — извика Давид. Конкордът постепенно намали скорост и спря на няколко метра от развалините.

— Ако ще се биете, бързо напуснете самолета! — изкрещя Бекер.

Питър Кан се изправи и извика към пътническото отделение:

— Стюарди! Аварийна евакуация!

Яков Лайбер разкопча предпазния си колан още преди самолетът да спре, втурна се към предната лява врата и я отвори. Това активира кислородните бутилки и под люка автоматично се изду аварийна рампа. Другите двама стюарди поведоха пътниците към изхода. Стюардесата отвори двата аварийни люка до седалките над крилете. Хората започнаха да скачат от клиновидните плоскости и да се плъзгат по надуваемите рампи.

Хауснер се надигна от пода в кабината и се насочи към лявата врата. Отвори я, скочи долу още преди рампата да се е надула и извика на хората си:

— Действайте! Копелетата ще дойдат откъм пътя! Натам!

Добкин последва Хауснер навън и бързо прецени положението. Намираха се на височина, което им даваше преимущество. Районът около самолета беше равен. На изток склонът плавно продължаваше към пътя. На запад стръмно се спускаше към реката. В мрака не можеше да види терена на север и юг. Що се отнасяше до оръжието, имаха само шест пистолета 22-ри калибър, автомат „Узи“ и пушка. Знаеше, че арабите разполагат с много повече. Той погледна към опашката. Повредата бе непоправима, но това вече нямаше значение. Задната херметична стена трябва да се беше взривила, защото багажът бе пръснат по пътя на конкорда. Тоалетни принадлежности, обувки и дрехи лежаха в дълбоката бразда като семена, очакващи да бъдат покрити с пръст за пролетната сеитба. Последните слънчеви лъчи бързо гаснеха и небето се покриваше със студени бели звезди. Добкин внезапно потръпна — сети се, че духа хамсинът. Предстоеше им дълга ледена нощ. Зачуди се дали някой от тях ще види изгрева.

Исак Бург стоеше на крилото, докато другите пътници скачаха на земята. После се обърна, покатери се по корпуса и се насочи към взривената опашка. Притисна се към изкривения метал и впери очи

към пътя на около половин километър от тях. По неравния склон подскачаха автомобилни фарове и пред бавно напредващите коли се плъзгаха сенки на тичащи хора. Бург извади пистолета си — американски военен колт 45-и калибър, и зачака.

Джабари и Ариф се плъзнаха по рампата и тичешком се отдалечиха от конкорда. Тромавият Ариф се препъна и Джабари му помогна да се изправи. Двамата изпълзяха зад една ниска височинка и залегнаха. След няколко секунди Абдел надзърна надолу.

— Струва ми се, че няма да избухне.

Ариф избърса потта от лицето си.

— Не мога да повярвам, че гласувах да се бием.

— Самият ти каза, че и без това сме обречени. Също толкова сигурно, колкото и Яков Хауснер. Чу ли, че Хауснер зашлевил Риш през лицето, когато бил в „Рамла“?

— Жалко за Хауснер. Но поне ще умре за нещо. Аз не съм зашлевявал никого, освен жена си, но Риш ще ми пререже гърлото преди да убие евреина.

Абдел запали цигара.

— Ти си егоист, Ибрахим.

— Когато става въпрос за моето гърло, да.

Джабари се изправи.

— Ела. Да идем да помогнем с нещо.

— Аз няма да дойда. Ти върви. — Той свали кърпата от главата си. — Сега приличам ли на евреин?

Джабари се засмя въпреки волята си.

— Как си с иврита?

— По-добре, отколкото мнозина депутати от Кнесета.

— Ако се стигне дотам, струва си да опиташ, Ибрахим.

— Аврам... Аронсон.

Том Ричардсън стоеше на склона и гледаше към Ефрат. Джон Маклуър се приближи до него. Държеше револвер.

— Това беше лош ход.

Маклуър изплю кибритената си клечка и захапа нова.

— Възможно е.

— Виж, не се чувствам длъжен да остана тук. На брега като че ли няма никого. Да вървим. По това време утре можем да сме в Багдад. Агентът от ЦРУ го изглежда.

— Откъде знаеш къде сме?

Ричардсън не отговори.

— Зададох ти въпрос, полковник.

Военновъздушният аташе се насили да срещне очите на другия американец, но продължи да мълчи.

Маклуър вдигна пистолета си към него и видя, че Ричардсън потръпва.

— Мисля, че ще остана тук — тихо каза той.

Другият мъж погледна револвера и спокойно отвърна:

— Е, аз тръгвам.

Агентът забеляза на брега лъчи от фенерчета. На три бейзболни игрища от тях. Това беше единственият начин, по който можеше да преценява разстоянието. Ще рече, на триста ярда. Иначе казано, двеста и седемдесет скапани метра.

— Вече са ни обкръжили — посочи той.

Ричардсън не си направи труда да погледне.

— Може да са цивилни.

— Възможно е. — Маклуър вдигна с две ръце револвера си и стреля два пъти към светлинките. Отговори му залп от автоматично оръжие и покрай тях засвистяха зелени трасиращи куршуми. Двамата залегнаха. Агентът презареди. — Отпусни се. Може да останем тук доста дълго.

Натан Брин подпря пушката си М-14 на един голям камък, включи мерника за нощна стрелба и погледна през него. Всичко се виждаше в зловещо зелен цвят. Той фокусира образа. Намираха се сред развалини на град. Лунен пейзаж. Освен двайсетината араби, които спокойно се изкачваха по склона откъм пътя. Камионите бяха спрели на неколкостотин метра зад тях. Сега арабите бяха на около 200 метра от него. Той се прицели в сърцето на първия. Това беше Ахмед Риш, но Брин не го познаваше. Той леко натисна спусъка, после си спомни на какво са го учили и премести мерника към последния от колоната.

Пушката бе със заглушител и само затворът глухо изтрака. Мъжът безмълвно се строполи. Другарите му не забелязаха нищо и продължиха напред.

Натан се прицели в следващия и натисна спусъка. Металическо изщракване. Арабинът падна и Брин се усмихна. Въпреки цялото му възпитание, това му доставяше удоволствие. Прицели се и отново стреля. Третият се свлече на земята, но очевидно издаде някакъв звук, защото арабите внезапно се пръснаха сред скалите. Брин се скри зад камъка и запали цигара. Беше го направил. За добро или лошо вече нямаха друг изход, освен да се бият. Тази перспектива го радваше. Чу зад себе си шум и завъртя пушката. Хауснер втренчено го гледаше. Брин се усмихна.

— Добре ли беше?

Шефът му кимна.

— Да.

Бекер се взираше в мрака.

— Къде сме, по дяволите?

Преди експлозията Питър Кан беше забелязал координатите на инерциалната навигационна система и в момента разглеждаше въздушна карта под слабата аварийна светлина.

— Основателен въпрос.

Давид разкопча предпазния си колан, изправи се и повдигна главата на Хес. Черепът му бе смазан от голяма тухла, която лежеше в скута му. Не проявяваше признаци на живот. Той внимателно остави главата му и избърса длани в бялата си риза. После се обърна към Кан.

— Мъртъв е, Питър.

Бордовият инженер кимна.

Бекер изтри потното си лице.

— Е, да се връщаме на работа. Къде сме, по дяволите?

Кан отново сведе очи към картата и отбеляза нещо с помощта на транспортир.

— Във Вавилон. Намираме се при реките вавилонски.

Давид постави ръка на рамото му и се наведе над картата.

— Да — каза той, — ние плачехме, когато си спомняхме за Сион^[1].

[1] Хълм в Йерусалим, на който е бил построен Храмът, символизиращ града като религиозен и духовен център. — Б.пр. ↑

ВТОРА КНИГА БАВИЛОН. СТРАЖЕВИТЕ КУЛИ

*При реките Вавилонски — там седяхме и
плачехме,*

*кога си спомняхме за Сион;
на върбите, в сред Вавилон, окачихме
нашите арфи.*

*Там нашите пленители искаха от нас
песни, и нашите
притеснители — веселие: попейте ни песни
сионски.*

*Как да пеем Господня песен на чужда земя?
Ако Те забравя, Йерусалиме, — нека ме
забрави*

*десницата ми;
нека прилепне езикът ми о небцето ми,
ако те не помня, ако не поставя Йерусалим
начело на моето веселие.*

Псалтир 136:1-6

*И Вавилон, красота на царствата,
гордост на халдейци, ще бъде съборен от
Бога,*

*както Содом и Гомора,
не ще се засели никога, и в него не ще има
жители*

от рода в род; няма арабец да разпъне
шатрата си,
и овчари със стада там не ще пладнуват.
Но в него ще обитават зверове пустинни,
и къщите ще се напълнят с бухали;
камилоптици
ще се заселят там, и песоглавци ще
подскачат.
Чакали ще вият в чертозите им,
и хиени — в увеселителните им домове.
Близко е времето му, и не ще закъснеят
дните му...

Исаия 13:19-22; 14:1

10.

На хълма цареше тишина, нарушавана единствено от охлаждащите се четири двигателя „Ролс Ройс Олимпъс“. Със счупения си преден колесник и заровен в пръста нос, огромния бял самолет приличаше на гордо създание, повалено на колене. За миг времето като че ли спря. Някъде колебливо пропя нощна птица, после се разнесоха звуците на неznайни нощни животни.

Яков Хауснер знаеше, че животът, бъдещето им и навярно бъдещето на цялата им нация зависи от следващите няколко минути. Ако палестинците им нанесяха решителна атака, щеше да е свършено с всичките им смели приказки за съпротива. Той се огледа. Под слабата светлина забеляза хора, които безцелно се мотаеха около конкорда. Някои, предполагаше Давид, все още бяха в шок от катастрофата. Никой не знаеше какво да прави. Актьорите бяха готови, ала нямаха сценарий. Хауснер реши да напише такъв в движение, но му се щеше Добкин и Бург да са наблизо, за да му помагат.

Той взе пушката от Брин и погледна през телескопичния мерник. Тримата араби лежаха сред скалите, където бяха паднали. Край тях се виждаха поне два автомата АК-47. Ако успееше да ги вземе, блъфът им нямаше да е толкова отчаян.

Хауснер се обърна към Натан.

— Отивам долу за онези калашници. Покривай ме. — После му върна пушката и извади своя „Смит & Уесън“.

Моше Каплан го настигна.

— Дезертираш ли вече?

— Ако ще идваш с мен — прошепна Яков, — пази тишина и не се изправяй. — Бе забелязал, че пистолетът на Каплан е със заглушител.

Двамата се придвижиха напред, като притичваха от скала до скала и се прикриваха взаимно. Хауснер видя, че онова, което е взел за камъни, всъщност са големи парчета суха глина и пръст, очевидно отчупили се от склона. Движенията му предизвикваха нови свличания.

Врагът трудно можеше да атакува нагоре, ако трябваше да избягва куршуми сред подвижната глина и пясък.

Брин наблюдаваше с мерника за нощна стрелба от хребета на хълма. Палестинците се прегрупираха край камионите на половин километър надолу по склона. Той познаваше стила им. Ако ги изненадаха, те си плюеха на петите. После идваха срамът и взаимните обвинения. След това яростта им постепенно се разгаряше и събираха кураж. Когато възбудата им достигнеше съответното равнище, нанасяха удар и тогава можеха да действат с невероятна решителност. Сега от тълпата се отделиха двайсетина души и отново закрачиха нагоре. Някой взе нещо от един от камионите. Три сгъваеми носилки. Връщаха се за трупове.

Хауснер не различаваше почти нищо в мрака. Опитваше се да се движи по права линия. Телата трябваше да са близо до геологично образувание, което приличаше на корабно платно. Той се втренчи в очертанията на терена, ала знаеше, че от земята сигурно изглежда различно, затова приложи изпитания метод за нощно виждане — къси движения на главата и използване на периферно зрение. Започваше да губи ориентация в непознатата местност.

Докато се спускаше по склона, Яков се чудеше какво правят другите при самолета. Надяваше се Брин да е съобщил на всички, които имаха оръжие, къде е отишъл. Замисли се за огнената им мощ. Петимата му мъже горе имаха „Смит & Уесън“, Натан беше с М-14. „Узито“ бе в някой друг, навярно в Йошуа Рубин. Предполагаше, че на борда е имало много други пистолети, но те не бяха предвидени за стрелба на разстояние над двайсетина метра. Автоматът и пушката бяха единствената им надежда, но щом патроните им свършеха, щеше да настъпи краят. Изходът бяха онези АК-47. Ако имаха достатъчно муниции, можеха да устоят на хълма цял ден. Но Хауснер вече се съмняваше, че ще успее да открие труповете в този неравен ерозиран терен.

Чу някакъв звук и се закова на място.

— Тук съм — изпъшка някой на арабски. — Насам.

— Идвам — също на арабски прошепна Яков. Надяваше се, че акцентът му няма да го издаде. — Идвам.

— Ранен съм — каза арабинът.

— Идвам — повтори Хауснер.

Пропълзя през малко дърве и се озова пред открито пространство, в средата на което се издигаше напомнящото на корабно платно образувание. Под светлината на току-що изгрялата луна се виждаха три тела. Един от проснатите на земята мъже стискаше в ръцете си калашник. Яков изруга под нос.

Каплан се приближи до него и прошепна в ухото му:

— Нека го очистя аз. Със заглушител съм.

Хауснер поклати глава.

— Прекалено е далече. — Ако Моше не го убиеше с първия изстрел, раненият щеше да им отвърне с калашника. — Аз ще го направя.

Той си свали вратовръзката и сакото, извади синята си риза от панталоните си и разкопча горните копчета. После откъсна бялата копринена подплата на сакото, уви я на главата си като кефия и запълзя към арабина.

Каплан вдигна ударника на пистолета си и приклепна в сянката на скалите.

Брин наблюдаваше изкачващите се по склона палестинци. Вече бяха на по-малко от сто метра от мястото, на което за последен път бе видял Хауснер и Каплан. Този път арабите не бяха лесни мишени, а се прикриваха като опитни пехотинци. Натан потърси през мерника шефа си и видя мъж, който пълзеше сред малки могили. Носеше кефия.

— Тук съм — прошепна Хауснер.

Раненият арабин присви очи в мрака.

Яков запълзя още по-бързо.

Брин следеше арабина с малко странната кефия, който се промъкваше напред като гущер. Сега забеляза и ранения, към когото се приближаваше мъжът. Трябва да беше онзи, когото не бе успял да убие. Той насочи пушката към другия и леко натисна спусъка. Колебаеше се. Имаше нещо подло в това да очисти човек, който рискува живота си, за да спаси ранен другар. Взе компромисно

решение. Щеше да застреля пълзящия, но не и ранения. Нямаше представа с какво тази нелогична постъпка ще задоволи бога или боговете на войната, които поставяха хората в такива ситуации. Знаеше само, че е важно да се опитва да играе честно. Отново бързо огледа склона. От Хауснер и Каплан нямаше и следа. Арабите бяха на по-малко от петдесет метра от ранения, ала продължаваха да се крият сред скалите. Брин се прицели в пълзящия мъж.

— Всичко е наред — прошепна Хауснер. Чуваше стъпките на хора, които се изкачваха по склона.

Раненият арабин се надигна на лакът, усмихна се измъчено, вгледа се в него, изненадано възкликна и вдигна автомата си. Хауснер се хвърли отгоре му.

Брин отпусна спусъка.

Арабинът отвори уста да извика. Хауснер напипа някаква тухла в праха и я стовари върху лицето му.

Каплан се затича през откритото пространство и взе калашниците на двамата убити араби, плюс няколко резервни пълнителя. Хауснер изтръгна автомата от ръцете на ранения.

Натан изчака първият арабин да излезе иззад скалите и стреля. Заглушителят глухо изтрака. Мъжът се строполи по гръб.

Хауснер и Каплан впериха очи към мястото, откъдето бяха чули шума на падащия човек, и видяха арабите на по-малко от двайсет метра от себе си.

Брин отново стреля и палестинците се пръснаха. На земята остана втори труп.

Яков подаде оръжието и мунициите на Моше и вдигна ранения на гръб. Дватамата се затичаха нагоре по склона, като заобикаляха неравностите. Внезапно зад тях избухна канонада от автоматичен огън.

Каплан никога не би могъл да забрави характерното кухо тракане на АК-47 — като гърмене на китайски фойерверки. Кръвта му се вледени, когато чу свистенето край ушите си. На няколко пъти му се стори, че е улучен, ала това бяха само парчета пръст или рикоширали куршуми, горещи, но безопасни.

— Остави го! — той извика на Хауснер. Нямаше да успеят да избягат с арабина.

— Не — задъхано отвърна шефът му. — Трябва ни. Бягай напред.

— Как ли не! — Моше се обърна, насочи единия от автоматите и изстреля цял пълнител с трийсет патрона. От хребета на хълма се чуваше пукотът на пистолети „Смит & Уесън“. После се обади узито. Той се обърна и настигна Хауснер. Вече бяха на по-малко от петдесет метра от хребета. Отгоре се спуснаха неколцина мъже и един от тях пое арабина. Каплан се препъна и падна на земята, потен и изтощен. Някой му помогна да се изправи. Продължиха да тичат на зигзаг, около тях хвърчаха пръст и куршуми. Той забеляза Брин, който бавно се прицелваше и стреляше с ужасната си безшумна пушка. После усети, че нещо го улучва — не парче глина, а нещо изгарящо и смъртоносно — и изгуби съзнание.

Хауснер лежеше по гръб и се мъчеше да възстанови дишането си. Опипа земята от двете си страни и откри, че теренът е равен. Беше успял. Чу гласа на Добкин, който спокойно разполагаше хората, въоръжени с новите калашници. Откъм склона затракаха автомати и от тяхната позиция им отвърнаха. Арабите веднага престанаха да стрелят. После ехото на гърмежите утихна и над хълма се спусна зловеща тишина.

Добкин се наведе над него.

— Адски глупаво от твоя страна, Яков. Но сега поне за известно време няма да се опитат да ни нападнат.

— Каплан?

Генералът приклезна.

— Ранен е. Но не тежко. В задника.

Хауснер седна на земята.

— Къде е?

Добкин го побутна да легне пак.

— Първо си поеми дъх. Сега не е моментът да получиш инфаркт.

Едрият мъж скриваше цялото небе над Яков.

— Добре. — Чувстваше се глупаво да лежи така. — Успяхме ли да улучим някого? Взехме ли нови оръжия?

— Очистихме неколцина, но те не повториха грешката си. Взеха ранените и всички автомати. Все пак след тях останаха трупове.

— А моят пленник?

— Жив е.

— Говори ли?

— Ще проговори.

Хауснер кимна.

— Ще ида да проверя хората си.

Добкин го погледна.

— Добре. Внимателно.

Яков бавно се надигна и се озърна.

— Ранен ли е някой друг?

— Мойсей Хес е мъртъв.

Хауснер си спомни разбитото предно стъкло.

— Други?

— Неколцина са с леки контузии от кацането. Бекер и Хес направиха невъзможното.

— Да. — Той пристъпи към Брин, който продължаваше да наблюдава през оптичния мерник. Позицията му бе ключова за отбраната на източния склон — възвишение, заобиколено с нисък хребет. Приличаше на тераса и представляваше съвършен снайперистки пост. Яков се взря в мрака, после отново се обърна към Добкин.

— Къде сме?

— Във Вавилон.

— Питам сериозно.

— Наистина сме във Вавилон.

Хауснер замълча за миг.

— Искаш да кажеш като в „Падна, падна Вавилон“^[1], така ли? Или като в „При реките вавилонски“?

— Точно там.

Яков почти изгуби ориентация. Само допреди няколко часа пътуваше с луксозен модерен самолет за Ню Йорк. Сега пълзеше в праха на Вавилон. Добкин спокойно можеше да му каже, че са на Марс.

— Вавилон — повтори той. Едно от най-известните имена в световната история и география. Всъщност нещо повече от име. Нещо повече от място. Като Хирошима и Нормандия. Като Камелот^[2] И Шангри Ла^[3]. Аушвиц и Масада^[4]. Йерусалим и Армагедон. — Защо?

Генералът сви рамене.

— Кой знае? Някаква шега на Риш, предполагам. Вавилонският плен и така нататък.

— Странно чувство за хумор.

— Е, може да не е шега, а някакво историческо...

— Разбирам. — Хауснер се обърна към Брин. — Чу ли, Натан? Ти си вавилонски пленник. Какво ще кажеш?

Младежът запали цигара, като криеше огънчето в шепа.

— Пленник, по дяволите! По изгрев лично ще слеза долу при ония копелета и ще им дам ултиматум да се предадат.

Яков се засмя и го потупа по гърба.

— Виждаш ли, генерале? Моите хора са готови да очистят ония копелета.

Добкин не се отнасяше с голямо уважение към военизирани организации като полицията или силите за сигурност и само изсумтя.

— Каква е тактическата ни позиция? — попита Хауснер.

— Още е рано да се каже. Докато ти се правеше на герой, аз проучих района на хълма.

— И?

— Ами, намираме се на седемдесетина метра над морското равнище. Предполагам, че не е естествено образуване, а могила, някаква сграда, покрита с пръст. Виж колко е равен върхът, като плато... като Масада. — Аналогията бе неизбежна. — Мисля, че някога това е била цитаделата на северната градска стена. Ако я разкопаем, ще открием стени и кули. Онова малко възвишение ей там навярно е върхът на кула. А онази издаденост, до която стои Брин, е кулата, която се е издавала от стената.

Хауснер го изглежда.

— Значи познаваш това място. Откъде?

— От карти и макети. Никога не съм мислил, че ще го видя. Това е неизпълнима за всеки еврейски археолог мечта. — Той се усмихна.

Яков се взря в него в мрака.

— Наистина се радвам за теб, генерале. Няма да забравя да поздравя „Ел Ал“, че се е възползвала от неочакваната ситуация и е уредила тази екскурзия. Навярно бихме могли да я включим в списъка на постоянните си атракции. С катастрофата и всичко останало.

— Успокой се, Яков.

Хауснер остави мълчанието да се проточи, после тежко въздъхна.

— Добре. Можем ли да организираме отбраната си тук?

Добкин прокара ръка през косата си.

— Хм... да, струва ми се. — Той замълча за миг. — Могилата е овална, приблизително с очертанията и големината на хиподрум. Намира се точно на брега на Ефрат. По това време на годината реката е пълноводна и водата достига до западния склон на могилата. Арабите са завардили склона откъм брега. Онзи американец, Маклуър, изстреля няколко куршума по тях. Има някакъв голям каубойски патлак. С него е полковник Ричардсън.

— Само те ли са там?

— Разположих няколко часови по хребета, но единствено Маклуър е въоръжен. Склонът е съвсем гол и много стръмен. Преди около две хиляди и петстотин години това е била речната стена на цитаделата, предполагам. Във военното инженерство го наричаме „гласис“^[5]. След като им показахме, че наблюдаваме тази страна и можем да ги обстрелваме, едва ли трябва да очакваме сериозна атака оттам.

Хауснер запали цигара.

— Ами откъм отсамната страна на хълма?

— Точно това е проблемът. Разстоянието от север на юг е около половин километър. Склонът плавно се спуска към пътя и равнината. Както сам забеляза, на места има ерозирали дерета и земни образувания. Други участъци са голи и мисля, че няма да се осмелят да нападнат оттам. Разположих трима от твоите хора с калашниците така, че да покрият най-вероятните пътища за атака. С узито е друг младеж, Йошуа Рубин, а Брин е тук с М-14. Хората ти дадоха пистолетите си на онези от пътниците, които им посочих, за да попълнят зоната на отбрана. По-надолу по склона ще пратя наблюдателен пост. — Той дълбоко си пое дъх. — И все пак отбраната ни е слаба. Ако не бяха калашниците, щях да препоръчам да започнем преговори и да се предадем.

Яков силно дръпна от цигарата на Брин, върна му я и погледна към Добкин.

— Смяташ ли, че пак ще ни атакуват през нощта?

— Така би постъпил всеки разумен командир. Колкото повече чакат, толкова по-организирана става отбраната. Преди половин час няхаме почти никакви шансове. Сега навярно ще успеем да издържим до разсъмване.

— Те няма да ни нападнат през деня, нали?

— Няма.

— Бекер излъчи ли сигнал за помощ?

— Опитва се да включи радиостанцията на батерии. Хайде да се върнем при конкорда. Външният министър свиква съвещание и иска да участваш.

— Даже тук? — кисело отбеляза Хауснер.

Брин продължаваше да наблюдава през мерника. На всеки няколко минути го изключваше, за да пести батериите и да даде почивка на очите си. Яков го потупа по рамото.

— По-късно ще пратя някой да те смени.

— Ще трябва да е много силен, за да ми вземе пушката.

Хауснер се усмихна.

— Както искаш. — И последва Добкин.

[1] Исаия 21:9. — Б.пр. ↑

[2] Легендарният замък на крал Артур. — Б.пр. ↑

[3] Тибетската земя на вечната младост в романа „Изгубеният хоризонт“ на Дж. Хилтън. — Б.пр. ↑

[4] Древна крепост на югозападния бряг на Мъртво море, национален символ на Израел. По време на римската обсада през 73 г.сл.Хр. по заповед на водача си десетима от защитниците убили другите и след това сложили край на собствения си живот. — Б.пр. ↑

[5] Преден склон на землено укрепление. — Б.пр. ↑

11.

Конкордът стоеше в средата на плоската могила. В северния и южния край на овала ѝ се издигаха руините от речните стени, които сега образуваха изкачващи се нагоре рампи. Южната бе помогнала на самолета да се плъзне до върха. Хауснер и Добкин пресякоха изораната от носа бразда и се запътиха към конкорда. Яков едва успяваше да върви в крак с едрият мъж.

— Кой ще командва?

Добкин не отговори.

— Хайде да решим този проблем, генерале. Командната верига. Ясно ти е. Може да има само един командир.

Добкин забави крачка.

— Външният министър има най-висок ранг, разбира се.

— Кой е следващият?

— Исак Бург.

— А след него?

Генералът ядосано изсумтя.

— Ами, някой политик.

— Кой?

— Бернщайн. Тя е в правителството.

— Известно ми е. Но това не я прави компетентна при тези условия.

Добкин сви рамене.

— Не ме замесвай в това. Аз съм обикновен войник.

— Кое идва после?

— Ти или аз, навярно.

— Аз имам шестима мъже, всичките въоръжени. Верни са ми. Те са единствената действена бойна сила на хълма.

Генералът спря.

— Единият е ранен в задника. И все още не сме видели на какво са способни останалите. Първите две атаки само ни изпитваха. Следващия път настъплението ще е тотално.

Хауснер се обърна и продължи напред.

Добкин го настигна и го потупа по гърба.

— Добре, разбирам те. Но ти вече изкупи вината си, Яков, и едва не загина. Сега се успокой. Предстоят ни тежки часове.

— По-скоро дни, струва ми се.

— Няма начин. Ще издържим най-много до утре вечер. Макар че се съмнявам.

— Дотогава може да не ни спасят.

Добкин кимна.

— Прав си. По това време на годината тук е най-лошо. Пролетното покачване на водите прави района почти недостъпен. Туристическият сезон започва след месец. Ако Бекер не успее да се свърже с някого по радиостанцията, има вероятност да изминат дни преди да ни открият.

— Смяташ ли, че иракчаните ще се опитат да ни помогнат?

— Кой знае? Арабите са способни на невероятно благородство и ужасно коварство — и това само в рамките на един ден.

Хауснер кимна.

— Мисля, че те наистина искат мирната конференция да завърши с успех. Ако Багдад открие, че сме тук, може би бихме могли да очакваме помощ.

Добкин махна с ръка.

— Нищо не е сигурно. Възможно е мирът вече да е изгубен. Но аз не съм политик. От военна гледна точка ще им е трудно да ни помогнат на този терен.

Яков спря. Бяха съвсем близо до конкорда и можеха да ги чуят, така че той сниши глас.

— Защо?

— Ами, според последните ни разузнавателни сведения, иракчаните почти не разполагат с хеликоптери. Десантните им части са още по-малко и нямат бойни машини, които да могат да преминават през вода. Добре са подготвени за бойни действия в пустинята, но през този сезон между Тигър и Ефрат е пълно с блата и тресавища. Много армии са намирали гибелта си в Месопотамия през пролетта.

— Ами обикновената лека пехота?

Добкин кимна.

— Да. С лека пехота биха могли да стигнат дотук. Но това ще отнеме много време. Малко по на юг има едно градче, Хила, обаче не

зная дали там поддържат гарнизон и дали изобщо са в състояние да се изправят срещу палестинците.

— Предлагам да не го споделяме с другите.

— Това е строго секретна военна тайна. Ще ти издам още една. Цели части от иракската армия са съставени от експулсирани палестинци. Не ми се ще да съм на мястото на иракски командир, който ще трябва да изпита верността им, като ги прати да се бият със собствените им сънародници. Но трябва да поддържаме бойния дух на останалите, така че и това не е за техните уши.

Добкин и Хауснер закрачиха към конкорда и спряха до носа му. На няколко метра оттам се издигаше постройката, в която едва не се бяха блъснали. Приличаше на разрушен овчарски заслон, но стените ѝ не бяха каменни, както отначало си бе помислил Яков, а от печени тухли. Месопотамските печени тухли. Палмите отчасти я покриваха. Хауснер забеляза, че много напомня на овчарските колиби в Израел и навярно в целия Близък изток. Безвременен паметник на най-самотната професия на света. Връзка със света на Авраам. През съборената стена видя, че вътре са се събрали неколцина мъже и жени. Съвещанието на външния министър.

В мрака се разнесе някакъв звук и той се обърна натам. Повечето пътници стояха под дясното крило на самолета. Рави Хаим Левин с малко закъснение започваше службите за шабат. Хауснер различи ниския силует на Яков Лайбер, подкрепян от другите двама стюарди.

Под корпуса нещо се раздвижи. От счупения колесник внезапно се спусна Питър Кан. Държеше фенерче, което бързо изключи.

Добкин се приближи до него.

— Как е?

— Зле.

— Кое е зле? — попита Хауснер.

Кан вдигна поглед към него и се усмихна.

— Това беше страхотна постъпка, господин Хауснер.

— Кое е зле?

— Помощното запалващо устройство. Повредило се е при счупването на колесника.

— И какво от това? Да не би да отлитаме?

Бордовият инженер сбърчи лице.

— Не. Но на дъното на два от страничните резервоари са останали неколкостотин литра гориво. Ако можехме да включим устройството, щяхме да сме в състояние да запалим генераторите и да продължим да излъчваме сигнали за помощ. Батериите няма да са вечни.

Хауснер кимна. За тях вечността можеше да е въпрос на часове, така че и батериите им бяха достатъчни.

— Къде е капитанът?

— В пилотската кабина.

Яков погледна нагоре към наклонения нос. През стъклото се процеждаше зеленикава светлина. Успя да различи силуета на Бекер.

— Отивам да поговоря с него.

— Външният министър иска да приказва с теб.

— По-късно.

— Боя се, че трябва да настоя.

Последва продължително мълчание. Хауснер вдигна очи към кабината, после отново погледна към колибата.

— В ръчния си багаж нося досие на Ахмед Риш с отпечатъците и психологическия му профил — каза Яков. — Искам да го взема.

Генералът се поколеба.

— Хм, всъщност... — И внезапно смаяно възкликна: — Защо го носиш със себе си, по дяволите?

— Предчувствие.

— Впечатлен съм, Яков. Наистина. Добре. Те ще искат да го видят, разбира се.

Хауснер се покатери върху крилото и се насочи към аварийния изход.

Вътре беше тъмно, но през вратата на пилотската кабина проникваше зловеща зелена светлина. Надписите за предпазните колани и забрана на пушенето все още светеха, махометърът също работеше. Дисплеят показваше 0.00. Нямаше никого. Миришеше на изгоряло самолетно гориво. Навсякъде се валяха лични вещи, одеяла и възглавници. Хауснер чу ясния глас на рави Левин през разбитата херметична стена.

Влезе в наклонената пилотска кабина. Бекер настройваше радиостанцията. Носеше се електронно бърмчене и прашене на статично електричество. Мойсей Хес лежеше върху пулта си. Пилотът тихо говореше и Хауснер осъзна, че не вика за помощ, а се моли на мъртвия. Яков се прокашля.

— Давид.

Бекер го погледна за миг, после се върна към работата си.

Хауснер се приближи до седалките. Трупът го караше да се чувства неловко.

— Справи се блестящо.

Бекер продължи да настройва честотите, но не се опитваше да предаде сигнал.

Яков пристъпи още по-близо, случайно докосна с крак Хес и бързо отстъпи. Ако питаха него, незабавно щеше да изгори тялото. Но знаеше, че равинът няма да го позволи на шабат. Освен ако той или някой друг не успееше да докаже, че се налага да го направят поради здравословни причини. Иначе нямаше да го погребат до залез-слънце.

— Ще го изнеса оттук, Давид.

— Няма значение. — Кабината се изпълни с висок вой. Бекер изруга и изключи радиостанцията, после спря и аварийното хранване. Слабата светлина угасна и през прозорците проникнаха лунни лъчи. — Копелето продължава да ни заглушава. От мястото си не се справя много добре, но се опитва.

— Каква е вероятността да се свържем с някого?

— Кой знае? — Пилотът се отпусна назад, запали цигара, погледна навън, после отново се обърна към Хауснер. — Високочестотната радиостанция изглежда безвъзвратно повредена. Трябваше да се очаква. Тя е изключително чувствително устройство. Ако я поправим, теоретично ще сме в състояние да установим контакт с всяко място на света. В зависимост от атмосферните условия, разбира се. Обикновената радиостанция работи добре и в момента предавам на сто двама и едно цяло и пет мегагерца — международната честота за бедствия. Освен това излъчвам и следя последната ни честота на „Ел Ал“. Но не чувам нищо и никой не ми отговаря.

— Защо?

— Хм, защото тази радиостанция работи само при пряка видимост. Не съм поглеждал навън, но предполагам, че наоколо има хълмове, които са по-високи от този.

— Така е.

— Пък и батериите не са толкова мощни, колкото генератора. И не забравяй, че Риш смущава всички честоти с широковънновия си предавател, а двигателите на лиъра не са повредени. — Бекер бавно издиша дима от цигарата си. — Това е.

— Добре. — Хауснер погледна през предното стъкло. В овчарската колиба под тях се движеха хора. — Но навярно няма да е трудно да се свържем с друг самолет във въздуха. Нали?

— Да. Само че къде е този друг самолет?

Хауснер забеляза на пулта окървавената тухла, която бе убила Хес. Под зелената светлина на уредите различни отпечатаните по нея древни знаци. Не можеше да чете клинопис, но беше сигурен, че надписът е същият като по повечето вавилонски тухли: „Навуходоносор, цар на Вавилон, син на Набополасар, цар на Вавилон“. Тухлата изглеждаше абсолютно нелепо в кабината на свръхзвуковия самолет. Яков извърна очи.

— Ще пратя някого на крилото да следи за самолети.

— Добра идея. — Бекер дълго гледа мъртвия Хес, после отново се обърна към Хауснер. — Кан се опитва да поправи помощното запалващо устройство.

— Видях го. Казва, че повредата била сериозна. Колко време ще издържат батериите?

— Трудно може да се прецени. Всеки път, щом излъча сигнал, радиостанцията хаби адски много ток. Батериите са никелово-кадмиеви. Добри са, но няма да предупредят, че са на изчерпване.

Хауснер кимна. Знаеше го. И това го безпокоеше. Нощният оптичен мерник също работеше с никелово-кадмиеви батерии.

— Смяташ ли, че е по-добре да ги запазиш, за да включим помощното запалващо устройство, ако Кан успее да го поправи?

Бекер прокара пръсти през косата си.

— Не зная. Мамка му. Каквото и да направим отсега нататък, ще е за сметка на нещо друго, нали? Ще помисля.

— Добре. — Яков стана да излезе.

— Ще оцелеем ли? — попита Бекер.

— Разбира се. — Хауснер влезе в силно наклоненото пътническо помещение и откри сака си.

Излезе на крилото и скочи на земята. Службата тъкмо свършваше. Повечето от хората бързо се връщаха в границите на защитената зона. Някои се насочваха към овчарската колиба. Сред тях беше и рави Левин. Хауснер го настигна.

— Може ли да погребем Мойсей Хес?

— Не.

— Трябва да започнем да строим някои отбранителни съоръжения. Ще възразите ли срещу работата на шабат?

— Да.

Спряха до стената на колибата. Неколцина души от службата минаха покрай тях и влязоха вътре. Хауснер погледна към равина.

— Ще си помагаме ли, или ще си пречим, рави?

Хаим Левин прибра молитвеника и талита^[1] в палтото си и каза:

— Млади човече, религиите по природа влизат в конфликт с рационалните мирянски цели. Разбира се, Мойсей Хес трябва да бъде погребан тази вечер и вие трябва да построите отбранителните си съоръжения. Ще направим компромис. Вие ще наредите на всички да работят въпреки моите възражения, а аз ще забраня погребението на Хес. От четирийсет и осма година Израел постоянно прави компромиси.

— И те са адски тъпи. Всичко това е пълно лицемерие. Е, нека засега е по вашему. — Хауснер понечи да влезе през отвора в стената.

Рави Левин го хвана за ръка и го спря.

— Оцеляването често е смесица от глупост, лицемерие и компромис.

— Нямам време за такива неща.

— Почакайте. Вие сте англофил, Хауснер. Питате ли се защо в четири часа англичаните изоставят битката по средата и отиват да пият чай? Или защо се обличат за вечеря в тропиците?

— Това е в стила им.

— И е добре за духа. Добре за духа — повтори равинът и го потупа по гърдите. — Нали не искаме хората ни да се побъркат само защото сме на върха на хълм във Вавилон, заобиколени от враждебни

араби? Затова трябва да продължаваме да вършим обикновените ежедневни неща по обикновения ежедневен начин. Провеждаме службите на шабат. Не погребваме мъртвите си на шабат. Не работим на шабат. И нищо не може да ни принуди да ядем гущери или нещо подобно, защото гущерите не са кашер, Яков Хауснер. — Той отново го потупа по гърдите, този път по-силно. — Нито пък ще нарушим някой друг от религиозните си закони. Попитайте генерал Добкин защо войниците трябва да се бръснат всеки ден. Боен дух, Яков Хауснер. Дисциплина. Стил. Цивилизация. Това е начинът да овладеем положението. Мъжете ще се бръснат всеки ден, жените ще поддържат прическите си и ще си слагат червило. Оттам нататък следва всичко останало. Някога бях военен равин. Зная го.

Хауснер се усмихна.

— Интересна теория. Но въпросът ми беше дали ще си помагаме.

Хаим Левин сниши глас.

— Аз ще бъвам гръмки фрази за Закона, вие ще бъвате гръмки фрази за извънредната ситуация. Хората ще застават на някоя от двете страни. Вътрешните конфликти невинаги са вредни. Когато спорят за нещо, хората забравят за безнадеждното си положение. Така че ние с вас ще спорим. И тайно ще правим компромиси. Като сега. Ще присъствам на това съвещание, въпреки че е шабат. Аз съм разумен човек. — И той влезе в колибата.

Хауснер остана зяпнал към мястото, на което допреди секунди стоеше равинът. Не можеше да схване логиката му. Тя представляваше съчетание от византийска и макиавелианска философия, подправена с голяма доза чисто еврейско мислене. Подозираше, че самият равин не разбира всичко от онова, което казва. Определено му се струваше ексцентричен. Но думите му излъчваха смелост.

Яков го последва.

Петнайсетината души вътре замълчаха и обърнаха глави към него. Хауснер спря на входа. През листата на палмите се процеждаха синкавобели лунни лъчи и го осветяваха. Външният министър Вайцман се приближи и се ръкува с него.

— Отлично се справихте, господин Хауснер.

Яков му позволи да стисне ръката му.

— Искате да кажете, че съм допуснал да поставят бомбите на борда на моите самолети ли, господин министър?

Вайцман внимателно се вгледа в лицето му и тихо каза:

— Яков, стига вече. — После се обърна към другите. — Да започваме. Тук сме, за да определим целите си и да преценим възможностите си да ги постигнем.

Хауснер остави сака си на пода и се огледа.

Каплан лежеше по корем до стената, покрит от кръста надолу със синьо фирмено одеяло на „Ел Ал“. За него се грижеха двете стюардеси Бет Абрамс и Рахил Баум. На Моше очевидно му харесваше.

Тук бяха десетимата официални делегати на мирната конференция, включително двамата араби Абдел Джабари и Ибрахим Ариф. Мириам Бернщайн стоеше до отвора в стената. Изглеждаше прелестно на лунна светлина. Яков усети, че я зяпа, и извърна очи.

Палестинският пленник седеше в ъгъла със завързани за глезените китки. Лицето му бе покрито със засъхнала кръв от удара на Хауснер. Униформената му риза беше подгизнала от раната на рамото му. Някой го бе бинтовал. Или дремеше, или го бяха упоили.

Всички се изредиха да говорят, все едно на редовна сесия на Кнесета. Спорове, дневен ред, призови за гласуване. Дори не можеха да решат за какво са тук, защо са били на борда на конкорда и какво да правят. А през цялото време неговите петима мъже с още неколцина доброволци охраняваха невероятно голяма зона. Израелски микрокосмос: демокрация в действие или по-точно в бездействие. Чърчил имаше право, демокрацията беше лоша форма на управление. Но нямаше по-добра.

Виждаше, че Добкин също започва да губи търпение, но и че опитът му го е научил да се отнася с уважение към политиците. Хауснер прекъсна нечия реч.

— Някой разпитвал ли е пленника?

Последва мълчание. Защо този човек не изчакваше реда си? Какво общо имаше пленникът? Депутатът Хаим Тамир погледна палестинеца, който явно вече дълбоко спеше.

— Опитяхме се. Не искаше да говори. Освен това е тежко ранен.

Яков кимна, небрежно се приближи до спящия и го изрита по крака. Неколцина от присъстващите изненадано възкликнаха,

включително единият от арабите. Хауснер се завъртя.

— Виждате ли, госпожи и господа, най-важният оратор тук е този младеж. Онова, което ще ни каже за силите на нашите противници, ще определи съдбата ни. Рискувах живота си, за да ви го доведа, а вие разговаряте само помежду си.

Бург и Добкин изглеждаха едновременно облекчени и нервни. Никой не се обади. Хауснер продължи:

— И ако младежът ни съобщи нещо неприятно, информацията не бива да напуска тази колиба. Затова предлагам да излязат всички, освен външния министър, генерала и господин Бург.

Избухнаха гневни протестни викове.

Вайцман помоли за тишина и въпросително погледна Добкин.

Генералът кимна.

— Наистина се налага незабавно да разпитаме пленника, независимо в какво състояние се намира.

Външният министър се изненада.

— Тогава защо не го казахте по-рано, генерале?

— Ами, той беше ранен и стюардесата му даваше болкоуспокоителни, после вие свикахте това съвещание...

Хауснер се обърна към Бург.

— Ще го направиш ли?

— Нали е по моята специалност — каза шефът на Мивцан Елохим и запали лулата си.

Арабинът разбираше, че говорят за него, и това очевидно не го радваше много.

— Ще продължим съвещанието другаде и ще ви оставим насаме с пленника, господин Бург — каза Вайцман.

Всички последваха външния министър навън. Изглеждаха бесни.

Мириам Бернщайн спря пред Хауснер и вдигна очи към лицето му. Яков ѝ обърна гръб, но тя изненада и него, и самата себе си, като го хвана за ръка.

— За какъв се мислиш, по дяволите?

— Много добре знаеш кой и какъв съм.

Мириам се опита да овладее гнева си.

— Целта, господин Хауснер, не оправдава средствата.

— Тази вечер ги оправдава.

Тя заговори бавно и внимателно.

— Виж, ако се измъкнем от тук живи, трябва да запазим човечността и себеуважението си. Ти за нула време прекъсна демократично събрание и получи разрешение да измъчваш ранен човек.

— Напротив, изненадан съм, че толкова се забавих. — Яков запали цигара. — Виж, Мириам, първият рунд е за груби момчета като нас. И навярно всички рундове до самия край. Затова просто си го набийте в главата, че сте излишни, освен като войници. Ще спася положението, даже да се наложи да превърна тоя скапан хълм в концлагер.

Тя го зашлеви през лицето и цигарата му отхвърча настрани.

Хората, които бяха останали в колибата, се престориха, че не забелязват случилото се в сумрака. Настъпи тишина.

Хауснер се прокашля.

— Господин Бург има работа и вие го задържате, госпожо Бернщайн. Моля, напуснете.

Мириам излезе.

Той се обърна към Добкин.

— Да идем да проверим постовете. Исак, веднага щом установиш нещо конкретно, прати да ни повикат. — Хауснер посочи сака си на пода. — Тук е досието на Риш. Погрижи се за него.

Бург погледна надолу към сака, после вдигна очи.

— За Бога, как...

— Просто случайно предположение. Нищо повече. — Яков приклекна до Каплан, който вече се унасяше. Навярно го бяха упоили. Звуците от разпита едва ли щяха да го събудят. — Как си, Моше? Искаш ли да те преместим?

Каплан поклати глава.

— Не — немощно отвърна той. — Върви да провериш постовете. Отбраната ни трябва да е желязна.

— Имаме ли друга възможност, Моше?

— Не.

Щом Хауснер и Добкин излязоха, остър вик от колибата разцепи нощната тишина. Ако първият изстрел на Брин им беше отрязал всички други пътища, освен този на съпротивата, помисли си Яков,

измъчването на арабин ги лишаваше от възможността да се предадат. Не можеха да молят за по-добро отношение от своето. Вече нямаше връщане назад.

Закрачиха покрай склона. На всеки петдесетина метра стояха или седяха мъже и жени и гледаха надолу към Ефрат.

Бяха предимно от помощния състав на делегацията. Секретарите и преводачите. Младата дипломатическа смяна на нацията. Бяха очаквали с нетърпение Ню Йорк. Някои дори може би щяха да стигнат дотам.

Той спомена на Добкин, че навярно ще се наложи делегатите да стоят на пост наравно с всички останали.

— Това ще им ограничи времето за съвещания — отбеляза Яков. Генералът се усмихна.

Завариха Маклуър и Ричардсън да седят на едно пясъчно възвишение. Хауснер се приближи до тях и каза:

— Извадихте лош късмет.

Маклуър бавно вдигна глава.

— Можеше и да е по-лошо. Можех да прекарам отпуската си с жена си и нейните роднини.

Ричардсън се изправи.

— Какво е положението?

— Тежко — отвърна Хауснер и им обясни ситуацията.

— Искате ли да си тръгнете с бяло знаме? Вие сте в униформа на американските военновъздушни сили, полковник. Що се отнася до вас, господин Маклуър, убеден съм, че имате документи на служител от американското министерство на външните работи. Почти съм сигурен, че няма да ви направят нищо. Напоследък палестинците се опитват да не влизат в конфликти с вашето правителство.

Агентът поклати глава.

— Странно съвпадение. Един мой прачичо е загинал в Аламо^[2]. Чудех се какво е да си под обсада. Нали разбирате. Да отхвърлиш предложенията за капитулация. Да виждаш как мексиканците се катерят по стените. Трябва да е била страхотна битка.

Хауснер се засмя.

— Странен човек сте, господин Маклуър. Но ви благодарим, че оставате. Между другото, вие сте единственият въоръжен от тази страна на хълма.

— И аз така си помислих.

— Добре — рече Яков. — Така че ако някой на склона извика, идете при него и стреляйте, докато пратя хора с автомати.

— Ясно.

— Всъщност, струва ми се, че няма да опитат да ни нападнат откъм реката.

— Навярно няма. — Маклуър вдигна очи към небето, после погледна към него. — Най-добре да организирате отбраната преди луната да залезе.

— Зная — отвърна Хауснер. — Благодаря, господин Маклуър. — После се обърна към Ричардсън. — И на вас, полковник.

— Наричай ме Том — каза аташето. После премина на иврит, което изненада двамата евреи. — Вижте, с вас съм, но смятам, че трябва да се опитаме да преговаряме с тях.

Добкин се приближи към него.

— За какво да преговаряме? Ние сме на миротворческа мисия, а половината от нас вече са мъртви.

Ричардсън не отговори.

— Ще имаме предвид съвета ви, полковник — каза Хауснер. — Благодаря ви.

Маклуър като че ли не обръщаше внимание, че другите разговарят на език, който не разбира. Хауснер усети напрежението между двамата американци. Нещо не бе наред.

[1] Шал с ресни в четирите края, носен върху раменете или главата от мъжете евреи по време на молитва. — Б.пр. ↑

[2] Францисканска мисия в Сан Антонио, завладяна от мексиканците по време на войната за Тексас през 1886 г. — Б.пр. ↑

12.

Хауснер и Добкин продължиха обиколката си. Могилата имаше почти правилна овална форма с големината и очертанията на хиподром, както я беше описал генералът. Очевидно не беше естествено образувание. Почти плоският ѝ връх също доказваше наличието на постройки отдолу. Само наветите от вятъра дюни и ерозираните дерета нарушаваха равната повърхност. Тук-там стърчаха кръгли височини. Добкин обясни, че това най-вероятно са стражеви кули, издигали се над стената на цитаделата, и постави хора на всяка от тях.

Преброиха трийсет души, повечето от които инстинктивно се бяха включили в отбраната на хълма. Веднага след катастрофата генералът бе разположил само няколко поста. Той нареди да започнат да трупат тухли и пръст за бруствери и да копаят окопи, доколкото можеше да се копае в праха. Хауснер се зачуди дали всичко това не е излишно, тъй като защитниците на практика не бяха въоръжени.

Бург беше дал на Добкин своя автоматичен колт 45-и калибър и той на свой ред го повери на стюарда Абел Гелер, когото разположи на стратегическа позиция. Хауснер даде своя „Смит & Уесън“ на младата стенографка Рут Мандел.

— Знаете ли как да го използвате?

Тя погледна оръжието в малката си ръка и отговори:

— Служила съм в армията.

Яков преброи три пистолета малък калибър, плюс шестте „Смит & Уесън“ на хората му. С неговия ставаха десет. После бяха Йошуа Рубин с узито, Брин с М-14 и другите трима от охраната, Яфе, Маркус и Алперн, въоръжени с пленените АК-47. Те бяха разположени така, че да покриват целия източен склон с пресечен огън. На всеки трийсет метра средно се падаше по човек. Положението не беше чудесно, но не можеше да се каже, че е и безнадеждно.

Добкин помоли стюарда Даниил Якоби да направи кафе, за да ободри защитниците на могилата.

Двамата спряха при Брин. На земята до него спеше младо момиче с яркосин гащеризон.

— Коя е? — попита Хауснер.

Натан свали поглед от оптичния мерник.

— Наоми Хабер, стенографка. Прояви желание да остане при мен като куриер. Ако забележа нещо, ще я пратя да ви съобщи.

Какво е положението?

— Всичко е спокойно.

— След като се скрие луната, няма да е така.

— Зная.

Хауснер и Добкин спряха на известно разстояние от Брин и спящото момиче и мълчаливо се загледаха надолу към Вавилон.

Яков запали цигара.

— Е?

Генералът поклати глава.

— Не зная. Зависи дали атаката ще е решителна. Ако е добре подготвен, редовен пехотен взвод би могъл да завладее хълма. От друга страна, няма да е достатъчен и батальон от петстотин души, ако не притежават нужния опит. Нападението срещу укрепена позиция, колкото и слаба да е отбраната, изисква огромна смелост.

— Смяташ ли, че ония типове я притежават?

— Кой знае? Риш обаятелен водач ли е? Хората му ще умрат ли за него? За каузата си? Дори не знаем колко са. Трябва да почакаме, докато Бург научи нещо.

— Ясно. — Хауснер плъзна поглед по източния склон. В далечината различаваше ивици осветена от луната вода и големи блатисти участъци. Но иначе имаше само пясък и глина. Трудно можеше да повярва, че в древността Месопотамия е била обитавана от милиони хора. На около километър оттатък пътя видя ниска стена. — Наистина ли познаваш това място, Бен?

— Сигурно ще мога да нахвърлям карта по памет. Всъщност утре сутрин, когато открия ориентири, ще скицирам чудесна военна карта.

— Чудя се как са стигнали дотук палестинците.

— Как се придвижват партизаните?

— Имаха само няколко камиона.

— Забелязах.

— Тежки оръжия? Минохвъргачки?

— Моля се на Господ да нямат.

— Искали са да ни вземат за заложници. Пленници. Във Вавилон. Струва ми се странно.

— Ако бяхме кацнали на пътя, нямаше да е така — каза генералът. — Питам се дали сме постъпили правилно.

— Навярно никога няма да научим — отвърна Хауснер, запали цигара и пхна замръзналите си ръце в джобовете си. — Възможно е Ашер Авидар да е взел вярното решение.

— Да.

Яков погледна на север. На около седемстотин и петдесет метра в равнината се издигаше висок хълм. Очевидно друга могила.

— Какво е онова там?

Добкин присви очи.

— Някои археолози локализируют там Вавилонската кула.

Хауснер зяпна.

— Ти вярваш ли?

— Кой знае?

Яков се огледа и попита:

— Оттук виждат ли се висящите градини?

Добкин се засмя.

— На шабат не организирам екскурзии. — Той постави тежката си длан на рамото на Хауснер. — Любопитен съм да проверя какво ще успее да разпознае след изгрев-слънце. Основните руини трябва да са на юг оттук.

— Някой живее ли на този хълм?

— Арабите странят от него. Смятат, че го обитават духове. Знаеш ли стиховете от Исая?

— Имаш предвид... „Няма арабец да разпъне шатрата си, и овчари със стада там не ще пладнуват... Но в него ще обитават... зверове пустинни... И хиени в увеселителните им домове...“ Тези ли?

— Да.

— Но тук има овчарска колиба.

Добкин кимна.

— И сред развалините има селце, въпреки библейското запрещение.

Хауснер изгаси цигарата си и запази фасата.

— Можем ли да използваме това село за нещо?

— Едва ли. Преди време действах в Ирак и предавах сведения на нашето военно разузнаване. Много техни села са невероятно примитивни. Тези хора дори не подозират, че са иракски граждани. Живеят като първите месопотамски селяни, които преди пет хиляди години са поставили тук основите на цивилизацията.

— В такъв случай сме абсолютно изолирани от всякакви видове съвременен транспорт и комуникации, така ли?

— На юг е Хила. Но не бих разчитал да ни открият. — Той замълча и като че ли си спомни нещо. — В южната част на развалините при Портата на Ицар има малък музей и мотел.

Хауснер бързо го погледна.

— Продължавай.

— Иракското министерство на паметниците на културата построи двете сгради преди двайсетина години. Познавам уредника на музея. Доктор Ал-Тани. Само преди половин година се видяхме в Атина. Пишем си чрез общ приятел в Кипър.

— Сериозно ли говориш? — Хауснер закрачи насам-натам. — Можеш ли да отидеш там?

— Яков, забрави ли, че сме обсадени? И те имат часови и огневи позиции като нас около цялата могила, не се съмнявай в това.

— Но ако успееш да се промъкнеш...

— Доктор Ал-Тани най-вероятно няма да пристигне преди края на април, когато започва туристическият сезон.

— Може да има телефон.

— Сигурно има. И течаща вода. И сам можеш да се досетиш къде се намира командният пост на Риш.

Хауснер се закова на място.

— И все пак, ако успееш да се добереш дотам, до мотела или музея... това е връзка с цивилизацията. Ал-Тани може вече да е дошъл. Възможно е да намериш джип. Може да не охраняват телефона. Какво ще кажеш, Бен?

Добкин погледна на юг. В далечината се различаваха силуетите на развалини. До Портата на Ицар имаше най-малко два километра.

Часовите около могилата нямаше да са разположени нагъсто. Въпреки това му се искаше поне веднъж да проучи ситуацията на дневна светлина.

— Съгласен съм. Но ако ме хванат, ще ме принудят да им издам всичко за отбраната ни. Всеки проговаря, Яков. Знаеш го.

— Разбира се.

— Ще трябва да взема пистолет, за да... за да не попадна в ръцете им. Можем ли да си го позволим?

— Мисля, че не, Бен.

— И аз.

— Нож — предложи Хауснер.

Добкин се засмя.

— Знаеш ли, никога не съм разбирал откъде предците ни са намирали смелост да се нанизват на мечовете си. Нужен е страхотен кураж. И сигурно адски боли. — Той зарея поглед в далечината. — Не зная дали съм способен на това.

— Е — рече Яков, — ще поразпитаме хората. Може някой да има лекарство, което да е смъртоносно в големи дози.

— Оценявам усилията, които полагаш, за да улесниш самоубийството ми.

— Носим отговорност за повече от петдесет души...

— Зная. Да, ще отида. Но след като проуча обстановката на дневна светлина. Ще тръгна утре вечер.

— Дотогава може да не сме живи.

— Струва си да изчакаме. Ще имам по-голям шанс. Ако го направя сега, само ще си хвърля живота на вятъра. Не искам да умра. Искам да успея.

— Разбира се.

Към тях се приближаваше Исак Бург. Беше захапал лулата си и крачеше тежко като човек, който току-що е изпълнил неприятна задача.

Хауснер и Добкин се запътиха към него. Пръв се обади Хауснер.

— Проговори ли?

— Всеки проговаря.

Яков кимна.

— Мъртъв ли е?

— О, не. Жив е. Всъщност не се наложи да проявявам прекалена настойчивост. Сам прояви желание да говори.

— Защо?

— Всички са такива. Добкин ще ти каже. Самият ти си го виждал в „Рамла“. Смесица от самохвалство, шок, нервност и страх. — Той се втренчи в лулата си за миг. — Освен това му обещах да го пусна при приятелите му.

Генералът поклати глава.

— Няма начин. Военен закон. Всеки, който е видял вътрешността на отбранявана зона, не може да бъде върнат до края на бойните действия. Тук е същото като навсякъде другаде.

— В моя свят на шпиони и тайни агенти не постъпваме така — отвърна Бург. — Обещах му. И можеш да направиш изключение поради медицински причини. Освен това човекът не е видял почти нищо. Няма смисъл да го оставим да умре само защото нямаме условия да го лекуваме.

— Ще помисля — каза Добкин.

Хауснер слушаше спора им. Всъщност двамата просто тълкуваха по различен начин устава. Бург в най-добрия случай представляваше загадка. Не се бе поколебал да измъчва ранения, а сега се опитваше да му спаси живота. А ако го оставеше да умре и арабите завладееха хълма и заловяха Бург жив, със сигурност го очакваше бавна смърт. Ако той беше на негово място, каза си Хауснер, щеше да убие палестинеца и да го зарови надълбоко. А Добкин... Генералът бе образец за военен. Верен, интелигентен, дори находчив. Но държеше на устава. Яков изгуби търпение.

— Оставете това. Какво каза той?

Бург изтръска лулата си.

— Какво каза ли? Много неща. Името му било Мохамад Асад. Бил ашбал. Знаете какво означава това. „Тигърче“ — палестински сирак от войните с Израел. Всъщност всички там долу били ашбали. Възпитани от различни палестински организации. Сега са се събрали и не ни обичат.

Добкин кимна.

— Войната оставя тежко наследство. Това е най-страшното. — Той се замисли за ашбалите. Колко сираци бе виждал да ридаят над телата на родителите си сред останките от арабските села? Война. Сега

всички те бяха пораснали, тези млади жертви. Те бяха кошмар, внезапно завърнал се посред бял ден.

— Не ни обичат — съгласи се генералът.

— Точно така — каза Бург. — И са невероятно опасни. Внушавали са им омраза от деня, в който са започнали да разбират. Отхвърлят всички нормални стандарти на поведение. Омразата към Израел е тяхна религия. — Той потърси в джоба си кесийката за тютюн и я извади. — Освен това са ги обучавали за войници още откакто са проходили.

— Колко са? — попита Добкин.

— Сто и петдесет.

Последва мълчание.

— Убеден ли си? — попита Хауснер.

Бург кимна.

— Това е едно от нещата, за които лъжат войниците, нали, Бен? За броя си. Отначало каза, че били петстотин. Не му се вързах. Затова бяха всички ония писъци. Накрая се спряхме на сто и петдесет.

— Тежки оръжия?

Бург поклати глава.

— Не са очаквали съпротива. Почти всички обаче са въоръжени с калашници.

— Базата им трябва да е наблизо — отвърна Добкин.

— Не чак толкова. В пустинята Шамия. От другата страна на Ефрат. На повече от сто километра оттук. Иракското правителство търпи съществуването на лагера поради различни и до болка познати причини. Така или иначе, пристигнали тук с камиони в края на януари, преди да започне прииждането на реките. Оттогава чакали заповеди. Преди няколко часа се появил Риш и ги повикал по радиостанцията. Останалото е история — в действие.

— Риш е шефът, така ли? — попита Хауснер.

— Да. Заместникът му е Салем Хамади, друг стар приятел. Хамади е и палестинец, и ашбал. Всъщност той ръководеше програмата. Както знаете, самият Риш не е палестинец, а иракчанин. Родното му село не е далеч оттук. Преди известно време обединили силите си и започнали да събират сирачетата от лагерите си. Има и момичета. Двайсетина тигрици. Мохамад твърди, че години наред ги

обучавали в пустинята Шамия за специална задача, от която, изглежда, накрая се отказали.

— Знаели ли са защо са тук? — попита Добкин.

— Съобщили им едва когато лиърът на Риш започнал да се спуска към пътя. Настъпило известно объркване, тъй като смятали, че конкордите са два. — Той замълча, когато си спомни за унищожения самолет. — Казали им, че ще ни вземат за заложници поради различни политически причини, някои от които не бяха много ясни на Мохамад Асад. Призна, че нашият номер направо ги шашнал. Предполагам, че психологически не са били подготвени да се бият и да дадат жертви. Били са готови да се гаврят с два самолета израелски цивилни.

— Но са първокласни войници — рече Хауснер. — Нали така каза?

Бург поклати глава.

— Не съм казвал, че са първокласни войници. Казах, че са отлично обучени. Има разлика. Нито един от тях не е участвал в сражение. — Той се замисли. — Знаете ли, не за пръв път сираци са обучавани за войници още от детството си. В историята има много такива случаи. И не са нито по-добри, нито по-лоши от редовната войска. Всъщност често са се оказвали много по-лоши. Като всички деца, отглеждани без родители, те са малко по-изостанали от връстниците си, израснали в семейна среда. Така е и с ашбалите, сигурен съм. От тях не стават особено добри войници. Липсва им въображение и нямат лични цели в живота. Липсва им опит извън армията и са осакатени в емоционално отношение. Имат съвсем смътна представа за какво се бият, тъй като единственият им дом е казармата. Убеден съм, че ще защитават другарите и лагерите си до смърт, но иначе нямат идея за семейство и родина. Когато напуснат бойната си част, сякаш попадат в мъгла. Има още десетки причини да не са добри войници. Нашият млад приятел Мохамад е типичен пример. — Бург погледна към генерала. — Бен?

Добкин кимна.

— Съгласен съм. Но въпреки това са сто и петдесет и всички са въоръжени. Няма да си съберат палатките и да избягат през нощта.

— Няма — потвърди Хауснер. — Защото имат двама добри водачи.

Генералът отново кимна.

— Това е ключът. Водачите. — Той се замисли за старите битки, после вдигна очи към Яков и Исак. — Ето какво зная за арабите като войници. Първо, те са романтици и представата им за войната е как мъже на бели арабски жребци препускат в пустинята. Всъщност съвременните араби никога не са постигали сериозни успехи в офанзивен план. Отдавна са отминали дните, в които са развявали знамето на исляма над половината цивилизован свят. — Той запали цигара. — Но не ме разбирайте погрешно. Не са и толкова лоши войници, каквито ги изкарвате вие. Общо взето са смели и издръжливи, особено при пасивна отбрана. Подобно на много войници от бедни семейства, те са готови да търпят всякакви трудности и лишения. Имат и недостатъци, разбира се. Не проявяват решителност в настъпление. Не са способни да променят тактиката си с оглед на обстановката. Макар че не са от най-добрите, техните офицери и сержанти поддържат строга дисциплина. Когато убият командира му, средният арабски войник не проявява инициатива и дисциплина. Освен това не са в крак със съвременната военна техника. Всичко това особено се отнася за ашбалите, ако мога да съдя по малкото, което зная за тях. Нещо повече, те са заслепени от внушаваната им омраза и като войници, не са професионалисти.

Бург кимна.

— Съгласен съм. И смятам, че е възможно дори да избягат, ако изгубят водачите си или жертвите станат прекалено много — което, признавам, не е вероятно в нашия случай. От друга страна, ние няма къде да бягаме. Заложен е животът ни. За нас са приемливи всякакви загуби. Просто нямаме алтернатива.

— Ето ви алтернатива — каза Хауснер. — Те ще поискат да преговаряме.

— Но първо още веднъж ще се опитат да ни нападнат — отвърна Добкин и вдигна глава към небето. — Скоро ще имаме възможност да проверим дали ще успеем да им нанесем неприемливи загуби. Луната залязва.

13.

Брин ги видя пръв, още преди двамата от наблюдателния пост по средата на склона.

Движеха се като сенки, облечени в ашбалските си униформи и стиснали автоматите си. Оптичният мерник усилваше и най-слабата естествена светлина, така че Натан можеше да различава неща, незабележими дори за нощните създания. Виждаше сенките им, хвърляни от звездните лъчи. Виждаше бялата кожа под очите им, типичен признак за страх. Виждаше мълвящите им молитви устни, нервното подръпване на косата с пръсти. Момичето стискаше ръката на младежа. Брин се почувства така, сякаш надзърта през ключалка.

Той свали пушката и прошепна на Наоми Хабер:

— Идват.

Тя кимна, докосна го по ръката и се втурна да предаде предупреждението по дългата отбранителна линия на източния склон.

От западната страна на хълма цареше тишина. Искрящите под звездите води на Ефрат осветяваха всичко на сушата. Хората се притискаха към хребета и се взираха надолу. Ала там бе само сребристосивата река, която бавно течеше на юг.

Добкин, Бург и Хауснер стояха на малко възвишение — една от покритите с пръст стражеви кули — почти в средата на източния хребет.

Това беше командно-наблюдателният пост, от който се надяваха, че ще могат да ръководят сражението по петстотинметровата дължина на склона.

В твърдата глинеста почва на възвишението бе забита дълга алуминиева тръба от опашната част на конкорда. На върха на този невероятен пилон се вееше още по-невероятно знаме — детска тениска, извадена от нечий куфар, очевидно подарък за някого в Ню Йорк. На нея с флуоресцентна боя беше отпечатан пейзаж от Тел Авив. Целта на поста бе да установят команден център в мрака — място, на което куриерите да носят информация и да получават заповеди. Това щеше и да е последното им убежище, цитадела в цитаделата, която

щяха да защитават докрай, в случай че врагът пробиеше защитната линия. Тактиката беше стара — от времето преди радиостанциите, телеграфите и полевите телефони. Тримата командири заеха местата си под знамето и зачакаха.

Двамата мъже от наблюдателния пост се строполиха задъхани в подножието на възвишението и съобщиха онова, което Хауснер, Бург и Добкин вече знаеха от Натан Брин и Наоми Хабер.

— Идват.

Брин наблюдаваше ашбалите, които продължаваха безшумно да се изкачват по хълма. Не се движеха в колона като предния път, а в редица по цялата ширина на склона. Бяха стотина, мъже и жени, разположени на по пет метра един от друг. Поддържаха редицата права като опитни пехотинци от друга епоха. Не изоставаха и не се събираха на групи зад естествени укрития, както ги съветваха инстинктите им. Щикове на калашниците им сочеха право напред. Изглеждаха ужасно за всеки, който можеше да ги види. Ала за Брин всичко това бе само представление. Парад. Беше любопитен да види как ще реагират, когато покрай ушите им засвирят куршуми. Предполагаше, че тогава светкавично ще си спомнят модерното си обучение. Щяха да залегнат в деретата, да се придвижват от скала на скала. Но засега бяха образец за класическа пехотна атака. Навярно го правеха заради самите себе си, а не заради израелците, които не ги различаваха в мрака.

Мисълта, че само той е в състояние да ги наблюдава, на няколко пъти го доведе до ръба на паниката. Гуменият окуляр на оптичния мерник стана хлъзгав от пот. Все още бяха много далеч. На около петстотин метра. После на четиристотин.

Добкин и Бург спореха за тактиката. Генералът настояваше да ги обсипят с огън, за да ги задържат извън обсега на слабата отбранителна линия. С малко късмет стрелбата щеше да ги обърне в бягство. От пленника знаеха, че арабите нямат ръчни гранати, ала Добкин не можеше да е сигурен.

Бург искаше да ги оставят да се приближат, за да им нанесат максимално тежък удар с минимално количество муниции.

Никой не питаше Хауснер, който смяташе, че с оглед на ситуацията аргументите на генерала са по-реалистични. Но знаеше, че накрая Добкин, военен до мозъка на костите си, ще отстъпи пред цивилния държавен служител. Трябваше да се вземе субективно решение и в такива случаи рангът винаги имаше думата.

Яков се извини, скочи от възвишението и се запъти към Брин.

Докато следеше приближаващите се ашбали, Натан видимо трепереше. Хауснер не можеше да го обвинява.

— Разстояние? — тихо попита той.

Брин не откъсна поглед от мерника.

— Триста и петдесет метра.

— Разгръщане?

— Все още в редица. Повечето са на открито. С щикове са.

Наоми Хабер седеше на земята и дишаше тежко от продължителното тичане. Хауснер се обърна към нея.

— Иди при някой от мъжете с калашниците и му кажи да открие огън. — Тя скочи на крака и се втурна надолу. Яков отново погледна Брин. — Разстояние?

— Триста.

— Огън — прошепна той.

Натан натисна спусъка, отново се прицели, стреля, прицели се, стреля. После се обади първият автомат, който даде сигнал за откриване на огън. Откъм цялата линия по хребета на хълма се разнесоха изстрели. Глухото тракане на трите калашника заглушаваше малокалибрениите пистолети. Над всички други гърмежи се чуваше острият пукот на 9-милиметровия автомат „Узи“.

Арабите незабавно отвърнаха с тежък огън. Шумът стана оглушителен. Хауснер виждаше куршумите им, които се забиваха в импровизираните израелски бруствери. Нямаше представа дали някой е ранен.

Брин имаше задача да се опита да открие палестинските командири и да ги елиминира. Той плавно завъртя пушката и забеляза антена на полева радиостанция, стърчаща от раницата на радист. На земята до него беше залегнал млад мъж, който държеше слушалката на радиофона. Натан се прицели в устата му и стреля. Устройството и

лицето на мъжа избухнаха. Брин прати следващия куршум в сърцето на радиста.

Ответният огън на ашбалите заглъхна и дългата им редица бързо се разпадна на групички, съсредоточени около естествените укрития. Напредването им се забави, ала продължаваха да се изкачват. Брин внимателно проучи района зад тях в търсене на висшите им командири. Веднъж му се стори, че вижда Риш, но главата на арабина изчезна и секунда по-късно на нейно място се появи млада жена. Той не се поколеба и натисна спусъка. Главата ѝ отскочи настрана, баретата ѝ отлетя и дългата ѝ коса се развя във въздуха, докато тя се свличаше на земята.

Добкин виждаше огнените откоси, докато арабите се изкачваха нагоре по склона. Той поклати глава. Може и да бяха добре обучени, но тактиката им не струваше. Разработен в основната си част от израелската армия, масово възприетият метод за нощна атака коренно се различаваше от действията на ашбалите. В съвременната военна наука се знаеше, че нощните нападения трябва да започват безшумно, а не с артилерийски залпове и викове ура, както в миналото. Отначало палестинците се бяха придържали към този принцип, ала се бяха придвижвали прекалено бавно и преждевременно бяха отвърнали на огъня. Богатият опит на израелците показваше, че бързото безшумно настъпление е най-ефикасен начин за атака. По този начин противникът не осъзнаваше незабавно действителните им сили и докато реагираше, те вече бяха достатъчно близо, за да използват гранати, а секунди по-късно се хвърляха във вражеските окопи. Дори пехотинец с пълно бойно снаряжение можеше да пробяга половин километър за по-малко от две минути.

Генералът наблюдаваше проблясъците, които се движеха в мрака. Ашбалите стреляха тичешком и тогава залягаха, точно обратното на онова, което диктуваше здравият разум. Защитниците на хълма стреляха по тях още докато бяха изправени. Доколкото можеше да види, засега сред неговите хора имаше само една жертва. Струваше му се, че арабите са дали повече. Ала това не го обнадеждаваше. Той се обърна към Бург.

— Те са много лоши войници. Но затова пък са решителни. Мунициите ни съвсем скоро ще свършат. Навярно е най-добре да наредим всички да се прикрият зад това възвишение.

Бург поклати глава. По време на Войната за независимост беше командвал батальон и също имаше усет за тези неща.

— Да почакаме. Имам предчувствие, че ще се оттеглят.

Добкин не отговори.

— След изгрев-слънце ще изправим Хауснер пред военен съд — безизразно прибави Бург.

— Не сме сигурни, че той е дал заповед за откриване на огъня — отвърна генералът.

— Знаеш, че е той. — Шефът на Мивцан Елохим се държеше с една ръка за изкривения алуминиев пилон. Изглеждаше хипнотизиран от проблясъците и писъците на куршумите. Бург си помисли, че липсва само грохотът на артилерията. Това сражение приличаше на американски гангстерски филм — само пистолети и автомати. — Е, генерале? Смяташ ли, че Хауснер е наредил да открият огън въпреки нашата заповед? — попита той.

Добкин нямаше желание за спор.

— Предполагам. Това няма голямо значение, нали?

— За мен има огромно значение — изсумтя Бург. — Огромно.

Огънят по цялата отбранителна линия не стихваше, защото ако израелците започнеха да пестят мунициите си, щяха да покажат на врага, че победата му е близо, стига да издържи. Ала патроните им бързо намаляваха и няколко пистолета вече бяха останали без боеприпаси. Автоматите продължаваха да изстрелват откоси от по три куршума и Йошуа Рубин постоянно тракаше с узито, като спираше само, за да се охлади цевта. Брин беше изхабил най-малко патрони и имаше десет попадения.

Ашбалите вече се намираха на стотина метра от линията, но с всеки следващи десет метра жертвите им нарастваха в геометрична прогресия.

Някой тичаше към командния пост откъм западния склон. Бург и Добкин се приготвиха за ужасната вест, че палестинците са започнали втора атака откъм реката. Само Маклуър имаше пистолет. Останалите

десетина защитници на склона бяха въоръжени с тухли и алуминиеви тръби вместо копия. Куриерът скочи върху възвишението и си пое дъх.

— От запад всичко е спокойно — усмихна се той.

Генералът отвърна на усмивката му и го потупа по гърба.

— Това е единствената добра новина, откакто снощи в Тел Авив една жена ми каза „да“.

Хауснер стоеше на колене до Брин. Смяташе, че краят ще настъпи през следващите няколко минути. Просто нямаха достатъчно боеприпаси, за да поддържат огъня.

Защитниците като че ли прочетоха мислите му и започнаха още по-ожесточено да стрелят в последен опит да обърнат палестинците в паническо бягство. Яков наблюдаваше изкачващите се нагоре араби, чиито силуети вече се различаваха в мрака. Ашбалите се огънаха и редиците им се разкъсаха. Те забавиха настъплението си, но устояха. Макар че се страхуваха да продължат, не проявяваха намерение да се върнат обратно. Командирите им крещяха, ритаха ги и се мъчеха да ги подтикнат напред. Няколко групи неохотно се подчиниха.

Брин се възползва от добрата видимост и за по-малко от трийсет секунди свали двама палестински водачи. Когато осъзнаха какво става, другите се втурнаха да търсят прикритие. Натан отчаяно търсеше Риш. През последния час напрегнато бе разглеждал снимката от досието му и вече му се струваше, че го вижда навсякъде. Но знаеше, че когато наистина зърне това лице, мигновено ще го познае.

Израелците чуха арабските крясъци и забелязаха объркването на враговете си. Очевидно в редиците на ашбалите имаше някакъв проблем. Ветераните сред защитниците знаеха какво да правят. Пред удивения поглед на Хауснер, без никой да им е дал заповед, двайсетина мъже и жени се втурнаха с викове надолу по склона.

Добкин хладнокръвно прецени вероятността за успех. Тази примитивна шумна контраатака целеше да всее страх в сърцата на нападателите. Ако се изпълнеше достатъчно убедително и ако беше спонтанна като сега, тя можеше да вледени кръвта на врага. Той щеше да побегне — първо най-страхливите, после паническата вълна щеше

да залее дори и най-смелите. И ако не бяха подготвили отбранителни съоръжения, щяха да тичат до изнемога.

Но как щяха да се развият събитията тук? Ами ако ашбалите имаха свежи сили откъм реката? Ако атакуваха оттам, Добкин вече нямаше да е в състояние да прехвърли подкрепления на запад. Така ставаше, когато хората не се подчиняваха на заповедите. Генералът се затича към хребета на източния склон.

Хауснер взе пушката от ръцете на Брин и долепи око към оптичния мерник. Ако редиците на палестинците устояха, щеше да настъпи истинска сеч. Контраатакуващите израелци бяха пет пъти по-малко и почти нямаша оръжие. Намираха се на петдесетина метра от ашбалите и все по-точно стреляха по тях. Йошуа Рубин напълно се бе побъркал. Той тичаше и изстрелваше толкова дълги откоси с узито, че можеше да стопи цевта. Яков чуваше дивия му боен вик, който кънтеше над грохота на оръжията.

Хауснер започна да стреля по арабите около Рубин. Първият израелец проби вражеските редици. Последваха го две млади момичета. Сетне и други. Ашбалите побягнаха. Офицерите и сержантите им се опитваха да ги спрат. Яков се прицели в онзи, който, изглежда, постигаше известен успех, и стреля. Мъжът се строполи на земята. Палестинските командири вече разбираха, че някой с много точен мерник им нанася прекалено големи щети. Като се мъчеха да спрат войниците си, те на практика извършваха самоубийство. Хауснер отново се прицели. Имаше опит с всички оръжия, които използваха хората му, но това не беше негова работа и Брин започваше да проявява нетърпение. Яков свали още един офицер и върна пушката на младежа.

Накрая сред виковете за санитарии и носилки за ранените командири, другите арабски водачи се присъединиха към общото бягство. Когато се отдалечиха на известно разстояние от израелците, отстъплението им стана по-организирано. Ашбалите събраха захвърлените оръжия и взеха ранените и убитите си. Докато се спускаха по склона, свличащите се земни маси ги препъваха и ги принуждаваха да зарязват носилките.

Израелците преследваха ариергарда им по петите, но Добкин прати куриер, който им нареди да се върнат. Те прибраха няколко

автомата, които успяха да открият в мрака, и се изкачиха обратно на хребета, мръсни, потни и изтощени. Рубин и стенографката Рут Мандел бяха леко ранени.

Откъм реката все още нямаше новини, но генералът за всеки случай прати двама мъже с калашници. Над хълма се спусна тишина. Неподвижният въздух миришеше на кордит.

Хауснер отново взе пушката от Брин и погледна през мерника към отстъпващите араби. Вече бяха извън обсега му, но ясно ги виждаше. На малко възвишение стоеше самотен мъж, праметнал през рамо тялото на дългокоса жена. Той остана неподвижен, докато покрай него не мина и последният палестинец. После погледна нагоре към склона, който беше отнел живота на толкова много негови братя, и направи движение с ръка — поздрав или проклятие. От това разстояние Хауснер не можеше да различи лицето му, но знаеше, че е Ахмед Риш.

14.

Министър-председателят на Израел без предупреждение влезе в оперативния център на цитаделата. Персоналът на военновъздушните сили си позволи само бегло да погледне към него и се върна към работата си.

Телефоните, телетипите и електронната техника вдигаха невероятен шум — по-силен, отколкото след избухването на Войната на Йом Кипур през 1973 година, помисли си премиерът.

Той автоматично потърси с очи генерал Талман. После си спомни и тръгна към заместника му генерал Мордекай Хур. Спътниците му се пръснаха из залата, за да получат информация и да предадат съответните заповеди.

Министър-председателят се приближи до генерала.

— Има ли оцелели от първия конкорд? — Хур беше копие на бившия си началник: получил образованието си във Великобритания, сдържан, коректен и винаги спретнат. За премиера не можеше да се каже нито едно от тези неща, но двамата с Талман се бяха разбирали добре и той се надяваше, че ще запази същите отношения с Хур.

Военният едва доловимо поклати глава.

— Не, господин премиер. Но събрахме около половината трупове. — Той замълча за миг. — Не е възможно да има оцелели, знаете го.

— Да. — Политикът погледна към електронните дисплеи. — Къде е вторият самолет, Моти?

Обръщението смути Хур.

— Не зная. И всяка следваща минута увеличава района, в който биха могли да се намират, ако са презаредили и продължават да летят. Вече почти изчерпахме възможностите си. Министър-председателят кимна.

— Ами онази американска сателитна снимка от Судан?

Хур взе лист хартия от дълъг плот.

— Получихме доклад от нашия местен агент. Обектът от снимката се оказаха листове алуминиева ламарина. Приблизително с

големината и формата на конкорд.

— За заблуда или случайност?

— Мненията по този въпрос са различни. Според мен е хитра измама. Някои смятат, че е съвпадение. Но имахме още три-четири такива снимки, които трябваше да проверим. Ако не успеем да пратим сигурен агент на място, ще се наложи да направим спектрален анализ. Освен това от различни източници получихме съобщения, които най-вероятно са за отвличане на вниманието.

— Операцията е била отлично планирана. Но за това е нужен вътрешен човек, нали?

— Това не е в моята област, господин премиер. Попитайте Шин Бет.

Министър-председателят бе разпитвал Мазар повече от час, но вътрешното разузнаване беше също толкова изненадано от събитията, колкото и всички останали. За разлика от десетки други обаче, Мазар не бе подал оставка. Премиерът не можеше да не изпита уважение към човек, чиито думи всъщност означаваха: „Майната ти, моята оставка няма да реши проблема“. Но знаеше, че накрая шефът на Шин Бет ще го направи.

Един от сътрудниците му донесе телефон.

— Генералният секретар на Обединените нации, господин премиер.

Министър-председателят взе слушалката.

— Да? — Той изслуша информацията за положението, за която беше помолил по-рано. Генералният секретар говореше предпазливо. Арабските делегати все още били в Ню Йорк. Никой не бил отзован. Всички се страхували, че Израел може да реагира по начин, който да постави арабите в затруднена ситуация. Премиерът не му отговори нищо конкретно, а погледна часовниците на стената. В Ню Йорк бе полунощ. Гласът на генералния секретар звучеше уморено. — Благодаря ви. Можете ли да ме свържете с офиса на израелската мисия? Благодаря.

Разговаря с постоянния си посланик в ООН, после с персонала на мирната мисия, който от месеци се занимаваше с подготовката на конференцията. Мнозина бяха приятели и роднини на делегатите. Настроението им представляваше смесица от гняв, отчаяние и

оптимизъм. Министър-председателят чуваше гласа си да отеква по колоните в офисите на мисията. Той се обърна към всички:

— Вие подготвихте плодородна почва за мира. — По произход бе земеделец и обичаше такива метафори. — Въпреки всичко ще засеем неговите семена. Поддържайте почвата. Но ако се наложи да посипем земята със сол... — Премиерът замълча за миг. Връзката не беше секретна: подслушваха го най-малко ФБР и ЦРУ, ала той искаше да го чуят — ... ще го сторим и ще я оставим на угар за десетина години.

Той затвори и после се обърна към генерал Хур.

— След няколко минути в американското външно министерство ще чуят записа на този разговор и ще ни се обаждат. Хайде да прием по кафе.

Двамата отидоха при кафемашината и си наляха по чаша. Върху една от масите бяха натрупани чужди и израелски вестници с една и съща стара снимка на първа страница: „Конкорд“ с обозначенията на „Ел Ал“. Бяха я разпространили преди повече от година по случай първия полет на новия самолет. Всички заглавия съобщаваха новината за трагедията по различен начин и на различни езици. Министър-председателят набързо прегледа няколко вестника.

— Понякога ми се струва, че сме сами на тази голяма планета. Друг път си мисля, че хората все пак се вълнуват за нас.

Генералът сведе очи към чашата си. По-скоро усещаше, отколкото виждаше зачервените очи, подпухналата кожа, малко разрошената коса. Преди се беше съмнявал, че има смисъл от мирна конференция. Ала сега откриваше колко много хора са вярвали в нея и изпитваше угризения, че се е надявал нещо — нещо безобидно, разбира се — да доведе до отлагането ѝ. Той погледна премиера.

— Целият ми опит на военен показва, че хората си спомнят за мира в последния момент. Дотогава често събитията са необратими.

— И настъпил ли е вече този момент, генерале?

— Не зная. Тъкмо това е проблемът — винаги разбираш след като е станало късно.

Друг сътрудник отново донесе на премиера телефон. — От Вашингтон. Външното министерство.

Министър-председателят погледна генерала, после вдигна слушалката.

— Да, господин министър. Как е онази ваша ферма във Вирджиния? Да, знай, откакто предците ви са се заселили там, почвата в крайбрежния район е станала доста солена. Времената се менят. Океанът е безпощаден. И ние имаме същите проблеми. Морето има толкова място да си вилнее и въпреки това постоянно се стреми към сушата. — В продължение на няколко минути двамата поговориха със заобикалки, после премиерът затвори и се обърна към Хур. — Славата ни, че реагираме прекалено агресивно към тероризма, не ни е навредила, генерале. Всички искат да се убедят, че все още сме в настроение за преговори.

Военният забрави за професионализма си и попита:

— А ние в настроение ли сме?

Министър-председателят след дълго мълчание отвърна:

— Не знай. Не можем да върнем назад случилото се с първия конкорд. Но мисля, че настроението на хората много ще зависи от съдбата на втория. Защо похитителите му не се свързват с нас, генерале?

— Нямам представа.

Премиерът кимна.

— Възможно е да не...

— Да?

— Няма значение. Прочетохте ли доклада, който получихме от „Ероспасиал“?

— Да. Класически пример на измиване на ръце. С нищо няма да ни помогнат.

— Палестинците, които се опитаха да стрелят с онези минохвъргачки, изглежда, не знаят нищо.

— Щях да се изненадам, ако знаеха.

— Не забравяме ли нещо, Моти?

Хур поклати глава.

— Не. Поне така мисля. Правим всичко възможно. Свързахме се с други военновъздушни оперативни центрове от Техеран до Мадрид и те ни съдействат. Сега всичко зависи от разузнаването.

— Възможно е господин Ахмед Риш да ни се обади и да ни информира какво става.

— Предпочитам сами да открием.

— Продължавайте така, Моти. По-късно пак ще се видим.

— Да, господин премиер. Къде мога да ви намеря, ако изскочи нещо?

Премиерът се замисли. Тел Авив притежаваше далеч по-съвременни комуникационни и транспортни възможности. Освен това там беше по-безопасно. Според проучване на военното министерство по време на криза центърът на всички операции трябваше да се разположи именно там. И все пак столицата бе Йерусалим — не само политическата столица, но и сърцето и душата на Израел. Този град представляваше концепция, състояние на ума, духовна и вечна цялост. Даже да беше само развалини и солена земя, както го бяха оставили римляните, той пак щеше да е Йерусалим.

— В Йерусалим. Отивам в Йерусалим.

Хур кимна и си позволи да се усмихне.

Министър-председателят си тръгна.

Теди Ласков стоеше сам на асфалта във военната част на летището. Измамна зора осветяваше небето на изток и очертаваше силуета на Самарските хълмове над равнината Шарон. Той дълго се визира нагоре, докато сиянието не избледня и не се спушна пълен мрак.

Ласков се обърна и погледна към дванайсетте изстребителя F-14. Те стояха неподвижно като часови, охраняващи границите на цивилизацията и човечеството. Хората ги наричаха „бойни“, ала те спокойно можеха да се смятат за самолети на мира. Щяха да му липсват. Мирисът на тяхната кожа, на хидравликата им. Кафето в служебните помещения, пращането на радиостанциите. И най-много щяха да му липсват мъжете и жените, които превръщаха Хел Авир в нещо повече от купчина скъп метал. От първия му самолет в Русия до последния в Израел или от клин до клин, както казваха пилотите, бяха изтекли четирийсет години. Прекалено много време.

Теди закрачи към очакващия го джип. Докато се качваше, си позволи да отправи прощален поглед към изстребителите.

Шофьорът включи фаровете и потегли по пистата към пътя.

Ласков си свали фуражката и я остави в скута си. Нощният вятър брулеше посивялата му коса. Той се отпусна назад и се замисли за Мириам. За няколко минути бе държал съдбата ѝ в своите ръце. Всъщност, докато пилотираше самолета, беше държал в ръцете си

съдбата на цялата нация. Сега не му оставаше нищо друго, освен фуражката. Колебаваше се дали да напусне. Трябваше да го стори, но изпитваше някаква празнота. И без това се чувстваше самотен, а без Мириам щеше да е още по-зле.

Шофьорът хвърли поглед към него.

Ласков завъртя глава и се насили да се усмихне.

Младежът се прокашля.

— У дома ли, господин генерал?

— Да. У дома.

15.

Утрото настъпваше в 06:03 часа. Небето изсветля и стана синьо. Нямахме нито едно облаче. Все още беше студено и откъм реката се надигаше влага. Когато въздухът се затопли, над водата се появи мъгла. Някъде в далечината запяха птици. В 06:09 слънцето се издигна над върховете на Загрос в Иран и прогони мъглите.

Хауснер се чудеше какво са мислили древните обитатели на долината за тези загадъчни, покрити със сняг планини, от които всяка сутрин изгриваше слънчевият диск. Един ден от тях се бяха появили персийците и бяха завладели старата цивилизация на Двуречието. Но накрая завоевателите се бяха претопили в древната земеделска култура.

През около век от околните планини на днешен Иран и Турция се бяха спускали нови групи снажни варвари. Древните градове и села бяха преживявали опустошенията и плячкосванията, изнасилванията и убийствата и бяха продължавали живота си под новата власт. После от пустините на юг бяха дошли арабите и завинаги бяха помели старите богове.

Но най-страшни бяха монголите. След тях градовете и напоителните канали на Месопотамия никога не се бяха възстановили. Земята, изхранвала дваисет-трийсет милиона души — най-концентрираното население на света, освен в Египет и Китай, — се бе превърнала в пустиня, обитавана от няколко милиона измъчвани от болести и войни араби. Приижданията на двете реки бяха оставяли след себе си маларийни блата и пясъчни дюни. С идването на турците няколко века по-късно Двуречието още повече беше упаднало. Когато през 1917 година бяха завладели района, британците не бяха повярвали на очите си. Мястото на легендарния Едем представляваше смъртоносно блато. „Ако това е райската градина — бяха се шегували англичаните, — какъв ли ще е адът?“

Нищо чудно, че съвременните иракчани бяха такива, помисли си Хауснер — смесица от горчивина от жестоката съдба и гордост от древното наследство. Това бе един от ключовете към сложната личност

на Ахмед Риш. Ако някой в Тел Авив или Йерусалим го проумееше, навярно щеше да каже: „Вавилонски плен“.

Яков поклати глава. Не. Във Вавилон беше лесно да се стигне до това заключение. Ала нямаше да е толкова очевидно за хората от военното разузнаване, които следяха радиосигналите и радарните екрани, въздушните снимки и донесенията на агентите.

И все пак Израелските разузнавателни служби бяха известни с въображението и нестандартното си мислене. Ако се вгледаха задълбочено в психологическия профил на Риш — романтик с илюзии за историческо величие и така нататък, — може би щяха да стигнат до верните изводи. Поне се надяваше.

Хауснер обиколи отбранителната линия. Вече имаха още два АК-47 и навярно достатъчно боеприпаси, за да отблъснат атака като от предишната нощ.

Всички работеха по отбранителните позиции, освен малка група доброволци, проявили желание отново да потърсят захвърлено оръжие по източния склон. Те взеха със себе си алуминиеви прътове и плоскости, за да ги използват като лопати и да погребат двамата изоставени мъртви араби.

Израелците имаха седем ранени, един от които тежко — делегатът на мирната конференция Хаим Тамир. Всички бяха удобно настанени в овчарската колиба при Каплан. За тях се грижеха двете стюардеси.

Към дясното крило на конкорда строяха рампа от пръст и глина, за да улеснят достъпа до вътрешността на самолета. Потните, голи до кръста мъже работеха с всевъзможни подръчни средства. Пръстта се пренасяше с одеяла и куфари и се утъпкваше с ръце и крака.

Хауснер се качи по недовършената рампа, скочи върху крилото и влезе в конкорда през аварийния изход.

В дъното на пътническото отделение седяха Бург и Добкин. Военният съд.

Той закрачи по пътеката между седалките. Слънцето осветяваше малките илюминатори. През дупката в задната стена нахлуваше сноп лъчи.

— Добро утро. — Яков остана прав. Мирисът на изгоряло авиационно гориво все още изпълваше отсека.

Двамата мъже кимнаха.

Генералът се прокашля.

— Яков, всичко това извънредно ни натъжава. Но ако ще поддържаме някаква дисциплина, трябва да изправяме пред военен съд всеки, който не се подчинява на заповедите.

— Разбирам.

Добкин се наведе напред.

— Значи си съгласен, че имаме право да те съдим, така ли?

— Не съм казвал такова нещо.

— Няма значение — отвърна генералът. — Ние сме законът тук. Независимо дали си съгласен.

— Съгласен съм, че ние сме законът. Ние можем да съдим хората и да издаваме наказания.

Добкин се намръщи.

— Яков, това е сериозно. Ако те съдим, процесът ще е публичен, с наблюдатели и така нататък, но вече мога да ти кажа, че решението е ясно. Виновен. И единствената възможна при тези обстоятелства присъда е... — Той се обърна към Бург за подкрепа. Шефът на Мивцан Елохим беше настоял за военния съд, ала бе прагматик до мозъка на костите си. Той запали лулата си и продължи да мълчи. Искаше да види как ще се развият нещата. Добкин беше военен, свикнал да изисква и получава пълно подчинение. В своя свят Бург приемаше предателства и компромиси, които биха накарали генералите да настръхнат.

Хауснер си погледна часовника.

— Вижте, единственият проблем тук е, че не можете да ме обвините в неподчинение, тъй като командвам аз. Ако някой друг наруши заповед, включително един от вас, пак ще се съберем в този състав и ще го съдим. Нещо друго?

Добкин се наведе напред.

— Това бунт ли е?

— Не бих го нарекъл така.

— Но не и аз. Най-висок ранг от всички ни има външният министър. Като депутат от Кнесета, той...

— Остави това, генерале. Повечето от въоръжените хора тук са верни на мен. На теория външният министър може да има най-висок ранг, но фактически ние ръководим нещата, и ти го знаеш. Тъкмо затова дори не сте си направили труда да го поканите на тази дружеска среща. Трябва само да се разберем кой от нас тримата ще е главен. Според мен трябва да съм аз. Но ако искате заповедите да минават през външния министър или през някой от вас, нямам нищо против. Стига да ви е ясно кой ги издава. Съгласни ли сте?

Последва продължително мълчание. Накрая Бург за пръв път се обади:

— Това е класическа маневра, основана на игровата теория на фон Нойман и Моргенщерн, струва ми се. Яков узурпира властта от външния министър с нашето мълчаливо одобрение. След като предприемем тази стъпка, няма да има връщане назад. А сега ни се подмазва. — Гласът му звучеше абсолютно неутрално.

Хауснер не отговори.

Отново мълчание.

— Защо го правиш, Яков? — тихо попита Добкин накрая.

Хауснер сви рамене.

— Предполагам, защото съм единственият, който е в състояние да се справи с тази ситуация. Доверете ми се.

Генералът поклати глава.

— Не. Просто смяташ, че след като заради теб сме тук, ти трябва да ни измъкнеш. Искаш ти да си героят, за да можеш да живееш с чиста съвест, когато се приберем у дома. И не ти пука за другите.

Лицето на Хауснер почервения.

— Както кажеш, генерале. — Той се обърна, закрачи към изхода, после погледна назад през рамо. — Точно по пладне съвещание на щаба. Тук в самолета.

Потърси Бекер и Кан. Пилотите седяха над схемата на помощното запалващо устройство. Яков приклекна до тях под сянката на крилото.

— Защо снощи нямахме късмет с радиостанцията?

— Беше ни трудно да се съсредоточим при цялата пукотевица навън — отвърна бордовият инженер.

Хауснер се усмихна.

— Съжалявам. Довечера ще се опитаме да не вдигаме шум.

— Надявам се до довечера да не сме тук — каза Кан.

Яков го погледна.

— До голяма степен ще зависи от вас двамата.

Бекер се изправи.

— От мен. Аз съм капитанът. Ако установим радиоконтакт, успехът ще бъде приписан на мен. В противен случай аз ще поема вината.

Хауснер застана до него.

— Разбира се. Всички следят за самолети. Щом някой забележи, веднага ще ви съобщи. Рампата ще бъде завършена до няколко часа. Ще можете да излъчите сигнал за по-малко от две минути. Това задоволява ли ви?

— Звучи добре — отвърна Бекер.

Яков вдигна поглед към крилото и като че ли взе някакво решение.

— Ще източим оставащото гориво.

Пилотът го зяпна.

— А как ще включим запалващото устройство?

— Запалващото устройство е повредено и няма да успеете да го поправите. Най-важно е да отблъснем арабите. Даже устройството да работи, каква полза от него, ако в пилотската кабина седи Ахмед Риш? Горивото ми е нужно, за да направя експлозиви, капитане.

— Не мога да позволя това.

Хауснер го стрелна със смразяващ поглед.

— Безсмислено е да се мотае с това устройство. Върнете се в кабината и използвайте радиостанциите, докато свършат батериите. Нямаме време да мислим как да си осигурим електричество за по-късно. Може изобщо да няма по-късно, ако сега не приложим в действие наличните средства, както постъпихме снощи. — Той сниши глас. — Освен това не искам горивото да е в резервоарите. Ако някой куршум го възпламени, двамата ще се изпържите вътре.

Бекер разбираше, че и Хауснер е прав. Всички проблеми имаха по няколко еднакво аргументирани решения.

— Виж — отвърна той, — нека се опитаме да поправим помощното устройство, докато радиовръзката е лоша. Вземи колкото

гориво ти трябва. Мисля, че е останало повече, отколкото смятахме. Съгласен ли си?

Хауснер се усмихна.

— Когато бяхме във въздуха, всички безпрекословно ти се подчинявахме. Защото си капитан. Сега командвам аз. Защо да не изисквам същото подчинение?

Бекер поклати глава.

— Положението е различно. Това е технически въпрос и решенията са субективни. Има място за спорове.

— Глупости. — Яков погледна конкорда. Под изгряващото слънце бялата му боя лъщеше в бледожълто. — По-късно ще взема окончателно решение. Междувременно ще започна да правя с горивото коктейли Молотов. До скоро.

Външният министър седеше под разбитата опашна част на самолета заедно с младшите си сътрудници Шимон Пелед и Естер Аронсон и двама делегати на мирната конференция, левият депутат от Кнесета Яков Сапир и Мириам Бернщайн.

Хауснер видя, че са прекъснали предишната си работа и водят оживен парламентарен дебат, и се запъти към тях.

Вайцман вдигна глава. Отначало като че ли се изненада, после кимна. Беше се досетил, че Добкин и Бург няма да успеят да накарат Хауснер да им се подчинява. Той бързо прецени новата ситуация и се изправи да го посрещне.

— Преди не успях да изразя нашата признателност за ролята ви в снощните събития.

Яков кимна.

— Благодаря, господин министър. — Той погледна четиримата, които седяха в праха и се мъчеха да не му обръщат внимание. — Съжалявам, че сутринта нямах време да ви определя задачи.

— Всичко е наред. С радост ще приемем известно насочване на нашите усилия и...

— Имах предвид нещо друго, господин министър. Трябва да съберете целия багаж, който се е изсипал от самолета. Част от него е надолу по склона, така че внимавайте, когато излезете извън охраняемата зона. Изпразнете съдържанието и го подредете. Отнесете

всички празни куфари и дрехите на хората на хълма. Те ще ги пълнят с пясък и глина, за да издигнат бруствери. После ще направят от дрехите чучела, които довечера ще бъдат разположени по позициите. Запазете дрехи за превръзки и приборите всичко останало, което намерите за полезно, като алкохол, лекарства, храна, такива неща. — Той замълча за миг, после сниши глас. — Освен това искам да потърсите лекарство, което в големи дози може да убива бързо и безболезнено. Но го запазете в тайна. — Хауснер високо прибави: — Всичко ли е ясно?

Вайцман кимна.

— Разбира се. Ще започнем веднага щом приключим съвещанието си.

Хауснер едва доловимо поклати глава.

— Хм, навярно бихме могли да приключим още сега — прибави външният министър и се обърна към другите, които продължаваха да седят на земята. — Съгласни ли сте?

Те неохотно потвърдиха, бавно се изправиха и намръщено се отдалечиха. Остана само Мириам Бернщайн.

Яков се обърна и закричи в противоположната посока.

Тя го настигна.

— Току-що унижи един прекрасен човек.

Хауснер не отговори.

— Чуваш ли ме, по дяволите?

Той спря, но не се обърна към нея.

— Всеки, който се опита да ме разиграва, се излага на опасност да бъде унижен, ако не и на нещо още по-лошо. И нямам нито време, нито търпение за твоите лекции, Мириам.

Тя го заобиколи и го погледна в лицето.

— Какво ти е станало, Яков? — тихо попита Мириам. — Не мога да повярвам, че се държиш така.

Хауснер пристъпи към нея. Очите ѝ бяха влажни, но не можеше да каже дали от гняв, или мъка. Дойде му наум, че никога не е бил способен да чете изражението ѝ. Понякога му приличаше на робот, програмиран да изнася мирни проповеди. И все пак усещаше, че под тази маска се крие човек от плът и кръв. Страст. Истинска страст. Бе го открил, докато седяха заедно в конкорда. Ала тогава той се намираше в друго положение и тя беше започнала да се държи човешки. Мириам бе от онези жени, които реагираха на необходимост и слабост. Мъжката

сила и самоувереност я отблъскваха. Предполагаше, че е свързано с черните униформи от детството ѝ. Господи, никога нямаше да разбере евреите от концлагерите. Разбираше арогантните, дръзки сабри, макар че не беше от тях. Собствените му връстници представляваха съвсем малка група и с всяка година оредяваха все повече. Никога не се бе чувствал у дома в новия Израел. Никога не се беше чувствал спокойно с евреи от концлагерите като Мириам Бернщайн. Въпреки волята си той сведе очи към китката ѝ, където бяха татуирани цифрите. Мнозина си бяха направили пластична операция, за да се избавят от тях. Нейните бяха по-светли и размазани от обикновено. Затворнически номер на дете.

— Ще ми отговориш ли?

— Какво? А, да. Какво ми е станало. Е, ще ти кажа, Мириам. Преди няколко минути генерал Добкин и господин Бург бяха готови да ме осъдят на смърт. — Хауснер повдигна ръка, за да спре възклицанието ѝ. — Не ме разбирай погрешно. Не им се сърдя. Съгласен съм с логиката, която ги е накарала да вземат такова решение. Просто не съм съгласен с избора на жертвата. Виждаш ли, те възприемат нещата много по-ясно от вас. Знаят какво трябва да се направи. Мириам, гарантирам ти, че ако това положение продължи още четирийсет и осем часа, всички вие ще гласувате с две ръце за екзекутирането на онези, които крият храна, симулират и заспиват на пост. Но нямаме време да чакаме такова единодушие. Днес моето поведение ти се струва жестоко, но утре ще го смяташ за снизходително.

Тя избърса сълзите си и поклати глава.

— Ти не вярваш в хората, Яков. Повечето от нас не са такива. Предпочитам да умра, отколкото да гласувам за нечия екзекуция.

— И ще умреш, ако продължаваш да стоиш на такива позиции. За човек, който е преживял такива неща като теб, направо се чудя как можеш да вярваш в доброто у хората.

— Повечето човешки същества са добри по природа. Винаги има по неколцина фашисти.

— Искаш да кажеш, че всеки от нас е малко фашист. И тъкмо тази част от теб взима връх, когато играта загрубее. Аз разчитам на нея, за да оцелеем. Съвсем съзнателно. Разчитам на звяра. Сърцето на мрака. — Хауснер я погледна. Мириам бе пребледняла. — Знаеш ли, за

човек, който прекарва толкова много време с генерал от авиацията, ти изобщо не си се повлияла от неговата твърдост.

Тя вдигна очи към него и бледото ѝ лице се изчерви.

— Ти... — Мириам се обърна и бързо се отдалечи.

16.

Хауснер седна при Брин и Наоми Хабер, погледна към източния склон и запали цигара.

— Да използва оптичния мерник и пушката ли я учиш?

Натан сви рамене.

— Тя не иска.

Яков се обърна към момичето.

— Защо?

Наоми изтупа някаква прашинка от синия си гащеризон.

— Не бих могла да застрелям никого. Тичам бързо, затова поисках да стана куриер.

Хауснер понечи да я попита още нещо, но внезапно се появи Добкин. Яков светкавично погледна към ръцете му, но не забеляза оръжие. Брин също се напрегна.

Сякаш забравил инцидента в самолета, генералът кимна и седна на земята. Известно време всички мълчаха.

Хауснер се обърна и посочи на югозапад.

— Какво е онова там?

Добкин проследи погледа му. Утринното слънце хвърляше сянка върху кафеникавата пръст. От блатата се надигаше мъгла.

— Гръцкият амфитеатър. Построил го е Александър Велики. Когато през триста дваисет и трета година преди християнската ера завладял Вавилон, градът вече бил много древен и се намирал в упадък. Опитал се да го възроди, но дните му били изтекли. Знаеш ли, че Александър е умрял тук?

— Не. — Хауснер запали нова цигара.

— Скоро ще се опитат да преговарят — каза Добкин.

— Кои? Гърците ли?

Генералът си позволи да се усмихне.

— С гърците бих могъл да преговарям. Имам предвид арабите.

Хауснер отвърна на усмивката му. Отношенията между двамата продължаваха да са напрегнати.

— Може и да се опитат. — Той се обърна към Брин и Наоми Хабер. — Защо не си починете малко на сянка?

Момичето се изправи. Натан се поколеба, после взе пушката и се отдалечи.

Когато младежите вече не можеха да ги чуят, Добкин продължи:

— Няма никакво съмнение. През деня няма да посмеят да ни нападнат и няма да чакат нощта, за да решат проблема.

— Прав си — съгласи се Хауснер.

— Какво ще им отговорим?

Яков го изглежда.

— С мен ли си?

— Ами... външният министър и Бург имат по-висок ранг от нас.

— Ще видим.

Генералът промени темата.

— Довечера ще тръгна към музея.

— Зная.

— Няма голяма вероятност да успея. Отивам само за да повдигна духа на хората.

— Тъкмо затова те пращам. И аз смятам, че няма да успееш, но другите едва ли ще се досетят. Е, генерале, с мен ли си?

Добкин сви рамене.

— Има ли значение? Ти държиш всички козове. Политиците са уплашени. Твоите хора имат пет от шестте автомата.

— Просто исках да зная. — Хауснер посочи на юг. — Между другото, какво е онова там?

— Няма да ти доставя удоволствието да се присъединя към теб. Да речем просто, че съм неутрален. — Той проследи погледа му. — Трябва да е могилата Касър. От отсрещната страна са разкопките на двореца на Навуходоносор и развалините на Висящите градини. Наблизо са Портата на Ищар, музеят и мотелът. — Генералът замълча за миг. — С нетърпение очаквам да ги видя довечера.

— Радвам се да го чуя — отвърна Яков. Последва продължително мълчание.

Внезапно Хауснер се сепна и посочи на югозапад към Ефрат.

— Онова там дим ли е? Като че ли сред руините има някакво село.

Добкин кимна, без да поглежда.

— Да. Казва се Квеириш.

— Чудя се дали не биха могли да ни помогнат.

— Едва ли. Те са селяни. Няма никаква връзка с външния свят. Освен това съм сигурен, че ашбалите ги държат в ръцете си.

Хауснер различи жалки кирпичени къщи, скупчени като средновековно италианско селище в ъгъла на разрушен римски град.

Целият район наоколо изобилстваше на контрасти. Пустинни земи и блата на изток, по-нататък Тигър и високите планини. На западния бряг на Ефрат се простираха безкрайни заливни тераси. В момента бяха мочурливи, но изгарящото слънце скоро щеше да ги пресуши и пръстта щеше да се напука. По двата бряга упорито се бореха за живот тръстика и няколко палми.

Около моилата бяха пръснати тухли и останки, по-малки възвишения и тресавища. Виждаха се ниските хребети на прави градски стени, от които се издигаха стражевите кули. Вятърът, водата, пясъкът и селяните, използвали тухлите за нови строежи през хилядолетията, бяха заличили от лицето на света някогашния велик град. Хауснер знаеше, че такива случаи често се срещат в Месопотамия. Докато гледаше към земите отвъд Ефрат, го изпълни усещане за празнота. Голите равнини бяха пресечени от прочутите в древността напоителни канали. Дори дивите животни като че ли избягваха това място и то изглеждаше странно и някак зловещо. Някога тук се бяха извисявали огромни храмове на богове, които вече никой не си спомняше, бяха се издигали палати на безследно изчезнали царе.

Тишината кълтеше в ушите му, сякаш чуваше призрачния тропот на вавилонски колесници, писъците на бягащите врагове и виковете на победните месопотамски армии. Могъщият Вавилон. Символ на човешката гордост, тленност и грях в Стария и Новия завет. За съвременните евреи и християни сегашното му състояние доказваше библейското пророчество. Яков разбираше, че в цялата тази пустош, която се простираше пред очите му, трябва да има някакъв смисъл. Или пък смисълът се криеше в самата пустота. Пясък. Прах. Смърт.

Защо Риш ги бе довел тук? Заради аналогията с Вавилонския плен ли? Предполагаше, че е така. Или заради нещо не толкова мелодраматично. Може би просто отговаряше на целите им — заради близостта с палестинския лагер. Но той се намирал на сто

километра... Е, в такъв случай заради Вавилонския плен. В световните библиотеки имаше безброй томове за Вавилон и когато учените подготвеха ново издание, щяха да прибавят бележка под линия: „Любопитен инцидент със свръхзвуков конкорд и...“ Хауснер изгаси цигарата си и запази фаса.

— Ето че идват — тихо каза той.

Откъм пътя се изкачваше група от петима мъже. Първият носеше бяло знаме.

Хабер и Брин, които не се бяха отдалечили много, побързаха да се върнат на поста си. Натан беше монтирал оптичния мерник за дневна стрелба и проследи приближаването им.

— Струва ми се, че Риш не е с тях. — Брин подаде пушката на Хауснер, който застана на колене и погледна през окуляра. После свали оръжието и поклати глава.

— Не ни вярва. Смята, че няма да уважим бялото знаме. Това ме вбесява. Генерале?

Добкин кимна.

— Той наистина не ни разбира. — Военният се замисли. — И това ме плаши.

Хауснер се изправи и се обърна към Брин и Хабер.

— Предайте на другите да не стрелят. Искам всички да се скрият. Никой да не напуска охраняемата зона. Натан. Ако някой се опита, не му позволявай. — Той изгупа дрехите си. — Ще дойдеш ли с мен, генерале?

— Разбира се. — Добкин стана и оправи униформата си. — Каква ирония! Сега те идват да преговаряме. Каквото искахме да направим в Ню Йорк ние. Вече не съм съвсем сигурен, че имам желание за това.

— Съгласен съм — отвърна Хауснер. — Но съм убеден, че делегатите на мирната конференция ще настояят да преговаряме. Нямам им доверие, Бен. Те са професионални миротворци. Винаги са готови да разглеждат всяко предложение само откъм хубавата му страна. Проклети да са миротворците за това, че правят всяка следваща война по-жестоката от предишната.

Добкин се засмя.

— Амин. Преговорите би трябвало да се водят от генерали, а войните — от миротворци. — Лицето му стана сериозно. — Всъщност не сме справедливи към делегатите. Не всички са такива. Повечето знаят как да се пазарят. И са също толкова реалисти, колкото и ние.

Яков закри надолу по склона.

— Съмнявам се. Хайде. Да вървим преди да са ни се нахвърлили десетина професионални посредници.

Добкин го последва.

Палестинците се скриха от поглед в дълбоко дере. Стотина метра надолу Хауснер и генералът зърнаха бялото знаме, после отново видяха мъжете. Бяха въоръжени и се изкачваха бързо. Яков за миг се поколеба, но размаха бяла кърпичка и им извика на арабски. Те го забелязаха и му отговориха. Двете групи бавно се приближиха една към друга. Ашбалите спряха на една равна тераса.

Хауснер се запъти към тях и застана съвсем близо до водача им.

— Къде е Риш? Ще разговарям само с него.

Мъжът дълго го гледа. В тъмните му очи пламтеше омраза и презрение. Очевидно не харесваше задачата си. Накрая заговори тихо и бавно.

— Аз съм Салем Хамади, заместник на Ахмед Риш. Той ви праща почитанията си и ви моли незабавно да се предадете.

Хауснер го измери с поглед. За разлика от Риш, Хамади никога не беше залавян и нямаше досие. Израелските служби дори нямаха представа каква е точната му роля в палестинското движение. Яков знаеше само, че е сирак и е ръководил програмата „Ашбал“. Морални ценности? Доблест? Неизвестно. Дори не можеше да разчита на религиозното му възпитание. Хамади стоеше на по-малко от метър от него. Нисък, но с добре оформено тяло. Имаше къса козя брадичка и очевидно поддържаше по-строга лична хигиена, отколкото терористите в „Рамла“. Хауснер пристъпи още по-близо.

— Къде е той? Искам да говоря с него.

Хамади бавно кимна.

— Ти си Яков Хауснер.

— Да.

— Ще дойдеш ли с мен?

— Може би.

Палестинецът се поколеба.

— Давам ти лична гаранция за живота ти.

— Нима?

Хамади буквално прехапа устни, за да овладее растящото си нетърпение.

— Имаш думата ми. — Той замълча за миг. — Повярвай ми, ние не по-малко от вас искаме да свършим с това. — Арабинът внезапно се усмихна. — Не ти устройваме капан. Можехме да го сторим още сега. А и ти не си толкова важен.

— Риш, изглежда, не смяташе така. Каза, че когато кацнем, ще ме убие.

Салем Хамади зарея поглед в празното пространство.

— Той се отказва от клетвата си.

Хауснер се обърна и махна с ръка на Брин, който го наблюдаваше. Младежът му отговори. Яков забеляза, че от новоиздигнатите бруствери дискретно надничат хора. Той отново се обърна към Хамади. Палестинецът беше зърнал проблясъка на оптичния мерник и се опитваше да запомни местоположението му. Хауснер го заобиколи и нарочно го блъсна с рамо.

— Е, да вървим. Имам и друга работа.

Групата се запуска надолу по склона и тръгна успоредно на еднометровия хребет, който според Добкин представляваше останки от вътрешната градска стена. Яков видя мястото, в което се бе блъснал задният колесник на конкорда. Струваше му се, че се е случило преди сто години. Продължиха на юг и се запътиха към главните развалини.

Руините на града почти не бяха проучвани от археолози. Трябваше много въображение, за да си представиш многолюдния метрополис — момичета с подрънкващи гривни, ядящи и пиещи воители, колоритни пазари, величествени процесии и прочутите вавилонски астролози, които за няколко дребни монети чертаят хороскопи върху влажни глинени плочки. Във въображението си Хауснер виждаше още много неща. Почти усещаше присъствието на духовете по оживената улица около себе си. Екотът в ушите му стана по-отчетлив и той сякаш започна да различава гласове, които говореха на древен семитски език. После се разнесе дума или част от израз на староеврейски. Внезапно усети, че върви по стъпките на някогашен

евреин, минал оттук с цялото си семейство. Отиваха някъде. Към Портата на Ицар. Извън града. Напускаха Вавилон и завинаги се освобождаваха от плена.

Хамади каза нещо и Хауснер осъзна, че са изминали голямо разстояние. Той се огледа. Тук бяха провеждани повече разкопки. Палестинецът отговаряше на Добкин, който го разпитваше за развалините. Въпросите очевидно затрудняваха ашбала и накрая той нареди на генерала да млъкне.

Макар да не познаваше самия град, Яков имаше известна представа от неговата история. Вавилон не бе само име, а символ, концепция. Добкин се интересуваше от постройките. Ако Хауснер изобщо проявяваше любопитство, то беше насочено към нещо много по-дълговечно. А какво можеше да е по-трайно от пълното опустошение и забравата? Тъкмо това превръщаше Вавилон в жив символ. Мястото му в историята се осигуряваше от факта, че падането му е предсказано.

Вавилон бе загинал подобно на много други градове и през вековете пръстта изцяло го беше покрила. Дори легендите, запазили спомена за местоположението на други погребани в земята селища, не споменаваха за него, толкова пълно бе разрушението му.

После бяха започнали разкопките, също като в Израел и в други части на Близкия изток. Всяка разкопана могила напомняща не само за преходността на човешките творения, но и за човешката склонност към самоунищожение. За Хауснер присъствието на евреи тук едновременно беше и смешно, и тъжно. Нямаше значение, че са пристигнали със свръхзвуков самолет. Важно бе, че са тук — въпреки волята си. През хилядолетията човешката природа не се беше изменила много.

Когато стигна до гръцкия амфитеатър, малката група зави на запад към Ефрат и продължи по козя пътека. Мършаво магаре ядеше вездесъщите побелели от сол тръни. Лек ветреца шумолеше сред жълто-зелените листа на самотна палма. Слънцето прежуряше все по-жестоко. Хауснер си спомни, че защитниците на хълма имат вода за по-малко от двацет и четири часа. Храната навярно щеше да стигне за две денонощия. Бяха свалили части от алуминиевото покритие на

самолета, за да събират в тях дъждовна вода, ала тук нямаше почти никаква вероятност да завали.

Вървяха бавно и Добкин проявяваше интерес към пътя и като военен, и като археолог. Спряха на нисък хребет. Яков видя техния хълм на около километър и половина на север. Конкордът едва се различаваше. От това разстояние могилата изглеждаше заплашителна. Сега разбираше защо арабите са готови да преговарят.

На около петстотин метра надолу от тях течеше Ефрат. Оттук Хауснер по-ясно различи селцето Квеириш. Състоеше се от сарифа, груби кирпичени колиби. Когато се приближиха, забеляза забрадени жени и мъже с дълги като ризи връхни дрехи. Някой стържеше на струнен инструмент. Наоколо пасяха мръсни мършави кози. Пастирите им приличаха на библейски фигури с дълги роби и кърпи на главите. Те вършеха същата работа и при същите условия като предците си преди хилядолетия. Тук почти нищо не се беше променило. Само че хората бяха мюсюлмани, а не идолопоклонници, вече не отглеждаха свине и Вавилон не съществуваше. Иначе животът край Ефрат продължаваше да тече по един и същ начин.

Групата се отклони от козята пътека и започна да се изкачва по огромна могила. Стигнаха до стръмни кирпичени стъпала и продължиха нагоре. По пътя минаха покрай изсечена в склона тераса, на която върху каменен постамент се издигаше Вавилонският лъв. За него не се знаеше нищо — нито възрастта му, нито значението му, но изглеждаше величествено, завинаги изправен над паднала жертва.

— Тук ще ви претърсим и ще ви завържем очите — каза Хамади. Хауснер поклати глава.

— Не.

Ашбалът се обърна към Добкин.

— Това е обичайна военна практика в целия свят. Знаете го. Не ви унижаваме.

Генералът кимна.

Яков неохотно се съгласи.

Съблякоха се и арабите внимателно ги претърсиха. После им завързаха очите и бавно им помогнаха да се изкачат по склона. Теренът се изравни. Земята като че ли беше покрита с кирпичени тухли. Спуснаха се по няколко стъпала и въздухът стана по-хладен. Свалиха

им превръзките. Хауснер напрегна очи в сумрака. От ъгъла на помещението се чуваше шепот.

— Аз съм Ахмед Риш — разнесе се тих глас от сенките. Говореше сносен иврит. — Истинско събитие е отново да видя Яков Хауснер. И е чест за мен да се запозная с прочутия генерал Добкин.

Двамата евреи не отговориха. Усещаха, че покрай стените има други хора. Разрушената сграда нямаше покрив, но слънцето все още бе прекалено ниско, за да проникне вътре. Те бавно се огледаха наоколо, докато очите им се приспособяваха към тъмнината.

— Намираме се в руините на Южния дворец — продължи терористът. — В тронната зала, в която Валтасар, син на Навуходоносор, видял фаталния надпис на стената. Вие познавате историята от Книгата На Даниил, разбира се.

Мълчание.

Риш отново заговори в мрака.

— Стоя в нишата, където се е издигал царският трон. Ако се вгледате, можете да си представите сцената на пира — златните и сребърни съдове, взети от Навуходоносор, когато плякосал Йерусалим, мъждукащата свещ, призрачната ръка, появила се от сенките и написала думите за гибелта на Вавилон на стената^[1]. — Той направи драматична пауза. — Това е една от любимите истории на евреите. Затова ви доведох тук. В знак на специално отношение.

Хауснер и Добкин не отговориха.

Арабинът продължи:

— Наблизо е открита огромна пещ. Няма съмнение, че именно в нея Навуходоносор е хвърлил Седрах, Мисах и Авденаго^[2]. Господ направил чудо и те оцелели. Евреите обаче невинаги са били спасявани от такива чудеса. — Риш замълча и в помещението се чу дишането на хора. — Вавилон е място на ужасна скръб за евреите, но и на велики чудеса. Какво ще е този път, господин Хауснер?

Яков запали цигара и каза:

— Вие сте много красноречив, Ахмед Риш. Аз ще бъда съвсем кратък. Какво искате?

— Беше безразсъдно да приземите онзи голям самолет на могилата. Можехте да загинете.

— Какво искате?

— Извинете ме. Забравих да попитам дали желаете нещо освежително? Вода? Храна?

— Имаме си достатъчно, Риш — отвърна Добкин.

Арабинът се засмя.

— Съмнявам се.

Хауснер едва не извика. Не можеше да търпи типичните арабски заобикалки.

— На въпроса. Какво искате?

Риш леко повиши глас.

— Искам всички вие да сте мои заложници, докато преговарям с вашето правителство. Не желая повече кръвопролития.

Очите на Хауснер се приспособиха към светлината. Той различи силуета на Риш, който стоеше в една ниша. Носеше проста бяла роба и сандали. Не се бе променил от срещата им в „Рамла“. Беше изключително висок и красив за арабин. Навремето Яков си бе помислил, че има кавказка или персийска кръв.

— Снощи претърпяхте малко поражение. Имахте трийсетина убити и ранени, предполагам.

— Не съм тук, за да правя анализ на сражението, господин Хауснер. Нямам намерение и да държа дълги политически речи. Ще запазя всичко това за вашето правителство. Сега ще ви дам само една гаранция и един ултиматум. Гарантирам ви, че ако се предадете, нито един израелец няма да бъде убит. И ви поставям ултиматум да се предадете до залез-слънце. Приемате ли?

— Ами ако Израел отхвърли исканията ви? — попита Хауснер.
— Тогава как ще гарантирате, че ще запазите живота на заложниците?

— Ако ни предизвикат да изпълним заплахите си, ще ви освободя. Ще го знаем само ние с вас, разбира се. Но имате думата ми.

Хауснер и Добкин тихо се посъветваха помежду си.

— Мисля, че играта ви ни е известна, господин Риш — каза накрая Яков. — Основната ви цел е да предотвратите провеждането на мирната конференция. Може да сте успели. А може би не. Но втората ви цел е била да заловите два самолета с високопоставени израелци и да изтръгнете от тях военни и политически сведения. Тази информация струва цяло състояние на пазара, нали? И последната ви цел е да ни държите като заложници, за да поставите някакви неизвестни искания на нашето правителство. Даже да сте готови да ни

освободите, ако тези искания не бъдат изпълнени, това ще стане едва след като получите нужните ви сведения с всякакви средства. Прав ли съм? Имам ли вашата дума, че никой от нас няма да бъде разпитван, нито ще му оказвате какъвто и да било натиск?

Риш не отговори.

— Ами израелските араби? — продължи Хауснер. — Струва ми се, че не ги включихте в гаранциите си?

Риш мълчеше, ала въпреки слабата светлина Яков забеляза, че изражението му се е променило. Терористът смяташе евреите за свои традиционни врагове. Но като неверници, според странното мислене на арабите и мюсюлманите, те не подлежаха на най-тежкото наказание. ПравOVERните обаче, особено ако бяха и араби, не можеха да очакват милост за това, че са се отказали от своя народ и религия. Що се отнасяше до Риш, Джабари и Ариф бяха мъртви и Хауснер го знаеше.

— Ядосвате ме, господин Хауснер — каза терористът. — Лъвската бърлога не е мястото, където можете да предизвиквате лъва. Правете го от разстояние.

Яков кимна и внимателно се вгледа в лицето му. Много му се искаше да го попита за момичето, което го беше видял да отнася от бойното поле. Но дали наистина той бе онзи мъж и кое беше момичето? Дали бе мъртво? Ако му зададеше въпроса обаче, щеше да потвърди подозренията на арабина за оптичния мерник. И можеше да го разгневи. В момента Риш изглеждаше спокоен, ала хора като него бяха нестабилни. Тъкмо така го бяха характеризирали психиатрите в „Рамла“. Нестабилен психопат. Но подобно на много психопати убийци, той определено притежаваше чар. А чарът може да те заблуди и да те накара да допуснеш грешка. И тогава врагът ти разкъсва гърлото.

— Откъде да зная, омразата ви може да е толкова силна, че да избие всички ни. Каква гаранция имам, че не сте... побъркан?

— За Бога, Хауснер — прошепна Добкин и го хвана за ръката.

Възцари се абсолютна тишина. Яков знаеше, че Риш се бори с желанието си да го убие. Но и двамата разбираха, че убийството ще сложи край на преговорите.

Арабинът с мъка овладя чувствата си и спокойно отговори:

— Мога само да повторя гаранцията и ултиматума си. Имате време до залез. Нито миг повече. И на двама ни е известно, че по

тъмно радиоприемането е по-ясно. Така че не искайте да удължавам срока. — Той пристъпи напред от нишата. — Освен това е само въпрос на време иракските власти да ни открият. Но не разчитайте да реагират най-малко двайсет и четири часа след като научат, че сме тук. Първо дълго ще се колебаят. Уверявам ви. Имам приятели в правителството. Те ще забавят всеки опит за действие и ще ми съобщят за всяко решение. А и иракската армия се придвижва мъчително бавно, господин Хауснер. Въпреки това трябва да ги имам предвид. Затова, повтарям — ако до залез не се предадете, ще ви нападнем.

Хауснер и Добкин не отговориха. Риш помирително протегна ръце.

— Помислете за последствията от поражението. Всичките ми хора са ашбали. Знаете го от пленника си, нали?

Мълчание.

— Е — продължи терористът, — не зная какво ще се случи в разгара на битката. Хората ми изгубиха много свои другари. Ще искат да отмъстят за тях. Помислете и за жените си... нали ме разбирате?

Хауснер използва най-обидната арабска ругатня, за която можеше да се сети.

Мъжете покрай стените гневно зашепнаха.

Риш пристъпи още по-напред и се усмихна.

— Отлично владеете по-колоритните изрази от родния ми език. Откъде го научихте?

— От вас — в „Рамла“.

— Наистина ли? — Той застана в средата на тронната зала на около два метра от двамата евреи. — Някога бях ваш пленник. Скоро ще си разменим ролите. Когато бях в затвора, вие сте могли да уредите да ме убият други араби, като им обещаете помилване или облекчаване на режима. Но колкото и да сте го искали, не сте го направили. Знаете какво означава честна игра. И все пак аз се заклях да ви убия за това, че ме ударихте. В известен смисъл обаче ви дължа живота си. Ако се предадете, ще бъда честен с вас. — Той внимателно се вгледа в лицето на Хауснер, после пристъпи на метър от него. — Ясно ви е, че обидата продължава да гори в мен, нали? — Риш замахна и го зашлеви с длан през лицето.

Яков се смути за миг, после се хвърли към него. Добкин го хвана и го задържа.

Терористът кимна.

— Всичко свърши. Вече няма обида. Ал аин бел аин ал сен бел сен. Око за око, зъб за зъб. Нищо повече. Нищо по-малко.

Хауснер възвърна самообладанието си и се отскубна от генерала.

— Да. Съгласен съм, Риш. Но все още остава обидата, че взриви самолет с петдесет души на борда.

Арабинът се извърна.

— Няма да обсъждам този въпрос. Имате възможност да спасите другите петдесет. — Той погледна Добкин. — От военна гледна точка, би трябвало да съзнавате, че положението ви е безнадеждно.

Генералът пристъпи към него. Откъм ъглите се разнесе шумолене на дрехи. Риш направи едва забележимо движение с ръка и сенките се отдръпнаха назад. Добкин застана на няколко сантиметра от терориста.

— Снощи наистина беше безнадеждно. Но ви победихме. Довечера ще имаме повече шансове.

Риш поклати глава.

— Довечера ще превземем хълма, господин генерал.

Хауснер хвана Добкин за рамото.

— Достатъчно слушах. Искам да се връщаме.

Арабинът кимна.

— Надявам се, че ще позволите на всички да гласуват, господин Хауснер.

— Да. Там горе взимаме всички решения с гласуване, Риш. Ще ти съобща резултата преди залез-слънце. Междувременно ще ви върна пленника. Нуждае се от медицински грижи. Разполагате ли с условия?

Риш се засмя.

— Какъв несръчен опит да разберете дали имаме медицински средства! Но ще вземем ранения. Благодаря ви. И отново ви предупреждавам, че ако хората ми превземат хълма, няма да мога да ги контролирам.

— Или сте лош командир, или не можете да лъжете — отвърна Добкин.

Терористът се обърна и се върна в тъмната ниша. Отдалечаващият му се глас отекна в тронната зала.

— Аз съм реалист, господа. А вие не сте. Спасете онези хора, господин генерал. Спасете живота им, господин Хауснер.

— Непременно — отвърна Яков и понечи да си тръгне.

— А, още нещо. Това може би ще ви помогне да вземете правилно решение. Имам информация, която навярно ще заинтригува някои ваши хора. — Риш замълча за миг.

Хауснер усети, че го полазват ледени тръпки. Той не се обърна към арабина и не отговори. Добкин също остана неподвижен.

— Някои от хората ви имат семейства в арабски страни. Известна ми е тяхната съдба. Искате ли и вие да я научите? Ако се предадете, ще я споделя с вашите хора. Това ще сложи край на мъките им от неизвестността. Информацията за местонахождението им, ако са живи, може да помогне на семействата им да се върнат в Израел.

Мълчание.

— Например семейството на Абдел Джабари. Или братът на Рахил Баум, изчезнал по време на бойни действия през хиляда деветстотин седемдесет и трета.

Хауснер закричи към изхода. Добкин го последва.

— Един от братовчедите на жена ви не изчезна ли в Синай през шейсет и седма, господин генерал?

Добкин продължи да върви.

— И съпругът на Мириам Бернщайн, Йосеф. Допреди половин година беше в сирийски военнопленнически лагер. После една нощ го отведоха и го разстреляха.

Хауснер забави крачка.

— Или пък това беше братът на Рахил Баум? Струва ми се, че Йосеф Бернщайн все още е в лагера. Е, няма значение. Имам всичко записано. По-късно ще проверя.

Яков трепереше от гняв. В тронната зала зад него отекна ниският подигравателен смях на Риш.

Изведоха ги навън. Придружителите им не бързаха да им завържат очите и стотина метра на изток Добкин успя да зърне кулите на Портата на Ищар. Наблизо се намираха мотелът и малкият музей. Сините глазирани тухли на Портата блестяха под слънчевите лъчи. Недалеч се издигаха стените на Висящите градини, прашни, напукани и без никакви следи от растителност, дори мъх.

Хауснер забеляза, че тази могила е приблизително също толкова висока, колкото тяхната. От мястото си виждаше конкорда и хората, които се движеха около него.

После им завързаха очите и ги отведоха.

След като арабите ги оставиха, Добкин тежко въздъхна.

— Едва не го извади от равновесие. Ти си луд. — Генералът погледна през рамо към отдалечаващите се ашбали. — Не зная защо, но очаквах този човек да е въплъщение на злото.

— Той наистина е въплъщение на злото.

— Не съм сигурен. Риш е луд, убеден съм в това. Но ми се струва, че в моментите, в които възвръща здравия си разум, иска да го харесват и да му се възхищават.

— Така е. И ако получим нова възможност, ще се възползваме от това. — Хауснер се бе задъхал. Той се обърна към генерала, който се изкачваше без усилие. — Прав си, разбира се. За хората ни Риш е самият дявол, което напълно отговаря на целите ни — както и на техните. Но когато ги срещнем лице в лице, нашите дяволи никога не са такива, каквито очакваме.

— Ще се предадат ли? — извика Брин.

Хауснер погледна нагоре и се усмихна.

— Предадох му твоя ултиматум. — Той отново забеляза как изглеждат от там техните позиции. Обърна внимание на свличащите се земни пластове, на коварните дупки и ерозиралите дерета. Нощем теренът трябваше да е кошмарен. Ако трябваше да атакува хълма, бързо щеше да се обезсърчи.

Стигнаха до хребета и около тях се стълпиха всички, които не бяха на пост. Добкин накратко им предаде част от разговора с Риш. Последваха много въпроси и дискусията се разгорещи. Хауснер прекъсна коментарите и обеща преди залез да постави проблема на гласуване. После помоли хората да се върнат на работа по укрепленията, което показва на мнозина, че не може да става и дума за капитулация. Нещо, което и без това всички знаеха.

Продължиха да строят отбранителните съоръжения за очакваната атака. Импровизираха и изобретяваха в движение. Нямаха други инструменти, освен комплекта на бордовия инженер, но с тяхна помощ си приспособяваха други.

Свалиха седалките и части от пода на самолета. Вдигнаха бронираната решетка и я провесиха между алуминиеви пръти като защита срещу куршуми и шрапнели от ръчни гранати.

Един от депутатите си спомни за изобретението на Архимед по време на защитата на Сиракуза. Според легендата, гръцкият учен конструирал гигантско увеличително стъкло, за да подпалва римските кораби. В същия дух, макар и с друга цел, те демонтираха алуминиеви листове от разбитата опашка и ги изправиха на алуминиеви пръти около охраняемата зона. Металът щеше да отразява силните слънчеви лъчи в очите на ашбалите, ако решаха да нападнат през деня. Освен това извънредно затрудняваше снайперистите.

Други алуминиеви пръти бяха забити в склона. Във военната наука този вид препятствия се наричаха „засеки“. Всеки, който се втурнеше в мрака нагоре, щеше да се набучи на острите колове.

С напредването на деня огневите позиции ставаха все по-укрепени, дупките по-дълбоки, брустверите — по-дълги и здрави. Всички материали, които използваха в работата, се маскираха с вездесъщия вавилонски прах. По настояване на Добкин хората направиха същото с дрехите и лицата си. В деретата бяха издигнати ниски глинени стени, така че палестинците, които пълзяха в тях, трябваше да ги прескачат и по този начин да се излагат на обстрел. Отсякоха редките трънливи храсти, които растяха по склона и можеха да предложат известно прикритие. Местните използваха тръните вместо дърва за горене и защитниците на хълма ги отнесоха в охраняемата зона с тази цел. Върху хребета натрупаха отцепени буци глина, някои от които тежаха до сто килограма, за да ги бутат върху нападателите. По склона изкопаха капани с остри алуминиеви колове на дъното и ги покриха с плат, откъснат от седалките. Импровизираха предупредителна система от тел, въжета и консервени кутии, пълни с камъчета.

Липсата на инструменти правеше варварското демонтиране на части от самолета невероятно трудно. Работата се ускори, когато пригодиха примитивна горелка от кислородни бутилки и авиационно гориво. Повечето алуминиеви листове бяха взети от взривената опашна част. Израелците пълзяха по огромния конкорд също като работниците в Сен Назар и стояха на същите подпори, които бе използвал Нури Саламех, за да постави бомбата.

От хидравличните тръби направиха ножове и копия за самоотбрана. Изпразниха в други съдове стъклените буркани от багажа и запасите на самолета и ги напълниха с гориво. В някои от тях прибавиха сапун от тоалетните и други козметични продукти. Получи се примитивен напалм, който щеше да полепва и да гори.

Хората от мирната мисия работеха със смесица от ентузиазъм и отчаяние. Провеждаха кратки неофициални дискусии. Обсъждаха класическите примери на обсада от древността и използваха идеи от някогашните битки. Спомняха си за Архимед и Да Винчи. Призоваваха на помощ училищните си познания за обсадите на Троя, Рим, Сиракуза, Картаген и Йерусалим. Какви бяха елементите на успешната отбрана? Не можеха да не си мислят за Масада. Аналогията надхвърляше сходствата в терена.

Въпросът, който измъчваше всички защитници, бе дали група интелигентни и цивилизовани хора с ограничени средства е в състояние да победи група не толкова цивилизовани, но далеч по-добре въоръжени противници. Хауснер наблюдаваше оформянето на дългата отбранителна линия. Като се имаше предвид, че западният склон е почти непристъпен, защитните съоръжения изглеждаха внушителни. Някой, който наблюдаваше от въздуха — каквото очевидно в момента правеше с лиъра Ахмед Риш, — щеше да заключи, че цитаделата е непревземаема, ако зад тези набързо издигнати укрепления имаше истинска огнева мощ. Ала нямаше.

Хауснер знаеше, че основният въпрос не е колко време ще издържат. Всичко зависеше от това кога ще ги открият. Какво ставаше в Израел, по дяволите?

[1] Даниил 5. — Б.пр. ↑

[2] Даниил 3. — Б.пр. ↑

17.

В Лод беше горещо. Почти непоносимо.

Теди Ласков седеше над чаша бира на маса пред „Майкълс“. На шабат магазините бяха затворени и почти нямаше улично движение, но собственикът на това заведение бе християнин и вътре гъмжеше от посетители. Ласков погледна запотената чаша. Около нея се беше образувала локвичка. Водата се стичаше по мраморния плот на масата и капеше по крака му. Сините панталони потвърждаваха, че вече е граждански гражданин. След почти четирийсет години в една или друга униформа се чувстваше странно. Бе съвсем различно от това да носи гражданско облекло, когато не е на служба. Дрехите бяха същите, но някак му стояха по друг начин.

„Майкълс“ му напомняше за Мириам, ала не беше дошъл поради тази причина. Просто бе удобно място да свършиш малко работа на шабат. Бездействието и нерешителността му бяха продължили точно час, докато крачеше назад-напред в апартамента си. После беше решил да действа.

Генерал Талман се приближи към заведението с обичайната си енергична походка. Винаги приличаше на офицер от КВВС от филм за Втората световна война. Дори без униформа изглеждаше така, сякаш носи пилотски шлем и сребърни криле. Но Ласков забеляза, че бившият му началник не е в по-добро настроение от него и че мустаците му са някак провиснали. Той кимна и седна.

— Адски е горещо.

— Забелязах.

— Е, да започваме. Мазар ще дойде ли?

— Би трябвало вече да е тук.

— Няма да го чакаме — каза Талман.

— Добре. — Теди извади от джобовете си няколко листа с бележки. — Събрах всички възможни подозрения, предположения, информации за радарни засичания, израелски и американски разузнавателни сведения. Мисля, че са се насочили на изток. На изток от Синай.

Талман почука с пръсти по масата.

— Разговарях с Хур. Неофициално, разбира се. Той ми каза, че палестинците оставили много заблуждаващи следи. Но разузнаването било единодушно, че са поели на запад. Към Либия. От политическа гледна точка, това е по-логично. Неколцина от оперативния център обаче са убедени, че са продължили на юг към Судан. И това не е лишено от основание. Може да са кацнали в Сахара, да са презаредили и пак да са излетели за Уганда. В тази част на света почти няма радари и има много безлюдни райони. Всичко изглежда логично от политическа и практична гледна точка. Либия и Судан. — Той замълча и погледна Ласков в очите. — Но и аз смятам, че са се насочили на изток.

Теди се усмихна.

— Добре. Сега ще ти покажа защо. — Той разлисти бележките си.

Талман си поръча джин с тоник и го изслуша.

Хаим Мазар ги подмина и продължи нататък по улицата. После се обърна и закрачи обратно. Огледа се, сякаш търсеше маса, забеляза Ласков и Талман, изненадано се усмихна и се приближи към тях.

— Нещо против да седна при вас? — Високият слаб мъж се сви на малкия стол.

Теди поклати глава.

— Радвам се, че си шеф на Шин Бет, а не агент. Не съм виждал по-слаб актьор.

— Старая се. — Той се озърна. — Току-що идвам от пресконференция. Ако си мислите, че тук духа горещ вятър, трябваше да видите какво беше там.

Талман се наведе напред.

— Много любезно от твоя страна, че правиш това.

Мазар сви рамене.

— Виж, навярно и аз трябваше да подам оставка.

— Защо? — попита Ласков. — След онзи случай с минохвъргачките ти си герой на деня. Правителството се нуждае от герой и няма друг кандидат, освен теб.

— Засега — отвърна Мазар. — Когато се слегне прахът, ще напусна. Вече ти казах, че онази история с минохвъргачките е била за отвлечане на вниманието. Същите хора, които са инсценирали фарса,

са отвлекли и конкордите. Ако нещо беше попречило на Риш да излети с лиъра, щяха да позволят на онези араби да стрелят. Само че лиърът излетя и някой — самите палестинци, разбира се — ни подхвърли информацията за минохвъргачките. Всъщност аз вече знаех за тях.

— Тогава защо да си виновен? — попита Ласков. — Като шеф на вътрешната сигурност, ти си направил всичко, каквото е трябвало. Виновен е... Хауснер... и ние.

— Отчасти. Виждате ли, за да засече конкордите, Риш, който е чакал на летището в Кайро, е трябвало да получи информация за точния час на излитане. Можел е да му я осигури единствено някой от Израел. Шпионин, действащ на наша територия. За това отговарям аз. Не съм в състояние да го открия. Дори не подозирам никого. — Той запали цигара. — Шпионинът се е обадил на свой човек от летището и му е съобщил новия час на излитане, да не споменавам за това, че според вас Риш е знаел основната тактическа честота. Свързах се с Кайро. Под фалшиви имена Риш и неговата група се представили за бизнесмени и заявили полет за Кипър. Но после внезапно променили плана. Контролната кула в Александрия отказала да им позволи по-ранно излитане, но подозирам, че малък подкуп ги е накарал да омекнат, както става навсякъде в земята на исляма. Така или иначе, останалото е история.

Талман кимна.

— Всичко това е интересно, но както казваш, вече е история. Важното сега е къде е вторият конкорд.

— Това е от значение за държавата, за нейното външно разузнаване и въоръжени сили. Важното за мен като шеф на Шин Бет е кой е шпионинът. И положението става още по-сложно, защото се налага да изтегля повечето от агентите и арабските си информатори.

— Защо? — попита Талман.

— Защото Исак Бург, шефът на Мивцан Елохим, знае адски много за Шин Бет. Ето защо. Ако го хванат и го притиснат, ще изтръгнат от него тайните не само на неговата, но и на моята организация.

Ласков поклати глава.

— Абсурд. Той ще се самоубие, но няма да им позволи да го подложат на изтезания.

Мазар кимна.

— Той взе със себе си пистолет. Надявам се само, че е имал време да го използва.

Талман си поръча още един джин.

— Ами Добкин? Той е бил в Аман, нали?

— Да. Добкин беше тясно свързан с военното разузнаване. Освен това знае правителствени тайни. Външният министър знае... всичко. И мисля, че той за нищо на света няма да си пръсне мозъка. — Мазар сведе очи към масата, после погледна Теди. — Мириам Бернщайн имаше достъп до цялата информация на кабинета. Едва ли ще издържи на мъчения. Ти как смяташ? — Той зачака отговор.

Талман се обърна към Ласков, ала не успя да прочете изражението му. Мълчанието се проточи.

Накрая Мазар тежко въздъхна.

— Като разузнавач с трийсетгодишен опит се надявам всички да са мъртви. — Той замълча за миг. — Хауснер със сигурност се е самоубил.

Няколко минути никой не каза нищо. Тримата отпиваха от чашите си и зяпаха трептящия въздух над пътя. Ласков се прокашля.

— Какво ни носиш за Риш?

Мазар отвори дипломатическото си куфарче и извади дебела папка.

— Това е безумие. Нито един от двамата ви няма представа от разузнаване. — Той протегна папката на Талман. — И аз съм луд, че ви я давам.

— Знаем — отвърна генералът и прелисти страниците. — Силата на тази страна е в малките ѝ размери. Информационният поток винаги е бил съпътстван от семейна атмосфера. Нищо не пречи на цивилни лично да разговарят с генерали, на шефовете на една служба да помагат на шефовете на други. Но се боя, че колкото повече остаряваме като държава, толкова повече се бюрократизираме и разпокъсваме като останалия свят. Ти просто забавяш тази опасна тенденция, Хаим.

— Глупости — изсумтя Мазар. — Ако нещо се обърка, всички ще свършим в затвора.

— Носиш ли ни въздушни снимки? — попита нетърпеливо Ласков.

— Да. Имаме хиляди от американски сателити и разузнавателни самолети SR-71. Американците много ни помогнаха с Аман. Но ми беше трудно да им обясня за какво ни трябва. Както и да е, можете да прочетете информацията, както и анализите на снимките.

— След четирийсет години, надявам се — отвърна Ласков, взе купчината фотографии от Талман и погледна най-горната. Беше от брега на Синай. Отстрани с молив бяха обозначени географската дължина и ширина. — През този сезон има плътна облачна покривка.

— Пролет е — неуверено отвърна Мазар. — Така или иначе, снимките са главно от Египет, Судан и Либия. Предполагам, продължавате да смятате, че са поели на изток.

— Да — потвърди Теди. — Риш е иракчанин, нали?

Мазар се усмихна.

— Ще ми се да беше толкова просто. Групата на Риш почти изцяло се състои от палестинци. Те са ислямските скитници, както евреите са скитниците на света. Каква ирония. Може да са навсякъде — от Мароко до Ирак.

Ласков го слушаше с половин ухо, докато разглеждаше поредица снимки на Тигър и Ефрат. Бяха направени от разузнавателен самолет SR-71 в седем часа същата сутрин от височина двайсет и пет километра. На други се виждаше пустинята Шамия в Ирак. Слънцето бе ниско и хвърляше издължени и изкривени сенки по земята. Той вдигна очи към Мазар.

— Има ли снимки от Ирак, правени по обед?

Шефът на Шин Бет се консултира с бележника си.

— Само сателитни. От дванайсет часа и седемнайсет минути. Американците планират разузнавателни полети чак утре вечер.

— Тогава ми намери сателитни снимки — каза Ласков.

— Ще опитам. — Мазар се изправи. — Извършвам престъпление, но това не ме притеснява. — Той затвори дипломатическото си куфарче. — Съобщете ми, ако получите божествена вест. Междувременно трябва да продължавам да търся предателя.

Талман вдигна поглед от психологическия профил и биографията на Риш.

— Разпита ли тримата палестинци с минохвъргачките?

— Да — отвърна Мазар. — Нищо не знаят, разбира се. Поне смятаха, че не знаят. Но научихме някои дребни неща, които им се струваха маловажни. Процедурата ти е ясна.

— Какво научихте? — попита генералът.

— Убеден съм, че ги е пратил Риш. Има още някои улики, но трябва да ги проверя преди да стигна до каквито и да било заключения. Ще ви държа в течение.

Ласков стана и стисна ръката на Мазар.

— Благодаря ти. Истински глупак си, че ни помагаш.

— Да. — Той избърса потта от челото си с носна кърпичка. — Длъжници сте ми. И някой ден ще дойда да си получа дълга.

— Какво ще кажеш да ти се издължим още сега? — Теди надраска нещо върху плажната си салфетка. — Ето го твоя дълг.

Очите на Мазар се разшириха.

— Сигурен ли си?

— Не. Това е в твоята област. Да си сигурен.

Мазар прибра салфетката в джоба на ризата си и бързо се отдалечи към площада на „Св. Георги“, където спря такси.

18.

Лиърът се спусна над могилата, но не прекалено ниско.

— Хайде да го свалим — предложи Брин.

Хауснер поклати глава.

— Сключихме примирие до залез-слънце и това време ни е добре дошло. Така че не обърквай нещата, Брин.

— Глупости. И без това нямаше да ни нападнат по светло. Те не са ни дали това време.

Добкин вдигна поглед от картата, която скицираше.

— Не е точно така. Можеха през целия ден да ни обстрелват със снайперистки пушки. И на мен не ми харесва примирието, но бъди реалист, приятелю. — Той се върна към работата си. Чертаеше височините и долчетата по склона пред себе си. Стрелец, който използваше тази позиция през нощта или при ограничена видимост, трябваше да е в състояние ефикасно да покрива района с помощта на написаната и скицирана информация. Добкин подаде картата на Натан. — Вземи.

— Не ми трябва, господин генерал. Имам мерник за нощна стрелба.

— Батериите са почти съвсем изхабени. А и лупите могат да се счупят.

— Да не дава Господ — рече Хауснер. — Това е най-доброто ни оръжие.

— Тъкмо затова аз стрелям с него — каза Брин и макар и неохотно, взе картата.

Наоми Хабер седеше, облежната на парапета от утъпкана пръст, увила главата си с хавлиена кърпа като с кефия.

— Много си скромна.

Младежът не ѝ обърна внимание.

Добкин се обърна към нея. Пешкирът скриваше дългата ѝ черна коса и челото ѝ. Лицето ѝ му се струваше познато.

— Фамилията ти е Хабер, нали?

Наоми предпазливо погледна към него.

— Да.

— Е, нищо чудно, че си успяла да опитомиш нашия Дейви Крокет^[1].

— Кого?

— Няма значение. — Той се обърна към Хауснер. — Това момиче беше в отбора по стрелба на армията.

Брин искрено се изненада и възкликна:

— Защо не ми каза?

Тя се изправи и се обърна към Добкин.

— Господин генерал... аз... искам да кажа... просто проявих желание да му помагам... да съм негова куриерка. Но... стрелбата по мишени и по човешки същества са съвсем различни неща, нали? Мисля, че не...

Добкин съчувствено я погледна.

— Яков...

Хауснер скочи и грубо я стисна за ръката.

— Слушай, госпожице, нито един от хората ми не може да се сравнява по точност с Брин и когато попитах дали някой на този хълм има представа от снайперистка стрелба, никой не се обади. Ти скри тази информация от мен и за Бога, ще отговаряш за това! Но засега се смятай за снайперист. Когато довечера видиш някой от ония ашбали да се изкачва по склона, помисли какво ще ти направи, ако стигне до върха.

Момичето сведе поглед.

Брин се смути.

— Аз ще се погрижа за това, шефе.

— Непременно — отвърна Хауснер и тръгна към конкорда. Добкин го последва.

Работата не беше престанала през цялата сутрин, но сега, по пладне, когато слънцето прежуряше най-жестоко, повечето хора бяха спрели да си починат, както правеха в Израел и в целия Близък изток. Бяха насядали под самолета, та големите криле да ги пазят от ослепителните лъчи.

Затоплиха недоизядената храна от предишния ден върху алуминиеви листове, поставени над запален с тръни огън. В изкопана

под конкорда дупка пазеха всичките си течности — бутилки сладко вино от багажа, кутии със сок и напитки от самолетните запаси. Тъй като можеха да носят допълнителен багаж, всички бяха взели за подаръци и лична консумация големи количества пакетирани израелски храни. Но след тежкия физически труд хората бяха изгладнели.

Яков Лайбер отговаряше за припасите и изглежда, се справяше добре. Хауснер сложи ръка на рамото на дребничкия мъж.

— Какво е положението, стюард?

Лайбер се насили да се усмихне.

— Имаме предостатъчно храна и напитки... за един ден.

— Ами ако се наложи да останем тук още два дни?

— Ще бъдем гладни и жадни... но ще издържим.

— А три дни?

— Ще сме много жадни.

Хауснер кимна. Ако продължаваха да работят така и времето не позахладнееше, за три дни всички щяха да се обезводнят. Навярно още по-рано. Тогава никой нямаше да е в състояние да разсъждава рационално. Щяха да мислят единствено за вода. Това щеше да е краят, даже отбраната им да устоеше. Колко обсади бяха свършвали така? Вода. Храната нямаше да е проблем. Човек можеше седмици наред да не яде почти нищо. Освен това на хълма гъмжеше от гущери. Предната нощ бе чул вой на чакали. Можеха да примамят няколко... с погребаните араби... По дяволите равин Левин.

Лайбер му говореше нещо.

— Внимателно проверих водните запаси. На ден се пада по половин литър на човек.

— Не е достатъчно.

— Не. — Стюардът сведе очи към земята и ритна парче глина. — Можем да изкопаем кладенец.

— Това е могила, нали? — извика Хауснер на Добкин, който стоеше до овчарската колиба.

— Убеден съм — отвърна генералът. — Разрушена цитадела. Покрита с пръст и останки. — Той се приближи. — Защо?

— Искам да изкопаем кладенец.

Добкин поклати глава.

— Ще откриеш много интересни неща, но не и вода. Трябва да стигнеш до равнището на Ефрат. — Генералът застана до Хауснер и Лайбер. — Защо не пратиш няколко души до реката?

— Знаеш, че арабите са поставили часови.

— Довечера. Ако не атакуват откъм западния склон, ще успеем. Аз ще вода групата.

— Довечера ти ще се обадиш от телефона в мотела.

Добкин се засмя.

— Нямам местни монети.

Хауснер също се усмихна.

Генералът сведе очи към земята, после погледна към Ефрат.

— Изливали са кал и тиня в дървени калъпи и са ги оставяли на слънце — запълни мълчанието той. Мислите му се рееха някъде надалеч. — Тухларните са се простирали до хоризонта във всички посоки. Слънцето изпичало тухлите и те ги залепяли с тиня от Ефрат. Отпечатвали върху тях различни изображения. Лъвове и митични зверове. Царете поставяли клинописните си печати на всяка тухла. „Навуходоносор, цар на Вавилон, син на Набополасар, цар на Вавилон.“ И така до безкрай. Понякога ги покривали с червена, синя, жълта и зелена глазура. Построили един от най-красивите и колоритни градове на света, издигал се като перла сред зелената коприна на долината на Ефрат. — Добкин подритна буца кафява пръст, отдалечи се на няколко крачки и се загледа на запад над мочурищата. Червеникавожълтото слънце все още блестеше високо над хоризонта. — После завладели Израил и довели израилтяните да живеят при реките вавилонски. Тук, Яков. Точно тук е стоял евреин и е градил тази цитадела, за да подсили вавилонската отбрана срещу персийския цар Кир^[2]. Преди повече от две хиляди и петстотин години. Но Кир превзел Вавилон и пуснал евреите да си идат. Защо? Никой не знае. Но те се върнали в Израил. И заварили Йерусалим в развалини. Ала се върнали. Това е важното. — Той вдигна поглед и като че ли се откъсна от унеса си. — Но за нас е по-важно, че не всички се върнали.

— Какво искаш да кажеш?

— Възможно е при реките вавилонски все още да живеят евреи, останали от времето на Вавилонския плен.

— Сериозно ли говориш? — попита Хауснер.

— Съвсем сериозно — потвърди Добкин. — Освен ако иракското правителство не ги е преместило в Багдад, което е малко вероятно. Говоря за иранските евреи, които се опитвахме да измъкнем оттук. Около петстотин души. Това щеше да е едно от условията на мирното споразумение.

— Смяташ ли, че още са тук?

— Тук са от две хиляди и петстотин години. Да се надяваме, че не са ги преместили. Най-голямото им село е на другия бряг на Ефрат. Казва се Ума. На около два километра по течението. Приблизително срещу Квеириш, арабското селище, което видяхме.

— Дали ще ни помогнат?

— О. Това е въпросът. Какво е евреин? Кой е евреин? Защо предците на тези израилтяни са предпочели да останат в греховния Вавилон? Кой знае? Но след всички тези години те са останали евреи, откъснати от основното течение на юдаизма. Това ни е известно. Макар че Бог знае що за иврит говорят... ако изобщо говорят на иврит. — Той разтвори куртката си. — Но това ще познаят. — Генералът извади сребърна Давидова звезда.

— Чудя се дали са научили, че сме тук — обади се Лайбер.

Хауснер постави ръка на рамото му.

— Всички са научили, че сме тук, стюард, освен хората, които са от значение за нас — израелското и иракското правителство. — Той го потупа по гърба. — Но и те скоро ще ни открият. Сега искам да претърсиш всеки сантиметър от това място и да намериш още провизии.

Лайбер кимна и се отдалечи.

— Ако съдя по онова, което видях сутринта — каза Добкин, — няма да успея да стигна до Портата на Ищар. Освен че ми е непознат, теренът е ужасен, навсякъде има необозначени разкопки и арабите ще разположат по пътя постове, сигурен съм.

— Тогава какво предлагаш?

— Районът от отсрещната страна на Ефрат е равнинен и сигурно няма палестинци. Довечера ще се спусна дотам — ако искаш, ще взема със себе си хора, за да наляят вода. А аз ще преплувам реката.

— Забравяш постовете — напомни му Хауснер.

Добкин сви рамене.

— Щом започне престрелката на източния склон, постовете на речния бряг няма да чуват почти нищо. Към два-три след полунощ вече ще са замръзнали от студ, уморени и ще благодарят на звездите, че не са участвали в атаката. Ще успеея.

Яков го погледна скептично.

— И какво ще направиш, след като преплуваш Ефрат и стигнеш до онова еврейско село? Какво очакваш да откриеш там?

Генералът не знаеше отговора на този въпрос. Даже да имаха някакъв превоз, пътищата бяха непроходими. И със сигурност нямаше да имат телефон. С магаре щеше да се добере до Багдад за няколко дни. Хила определено бе възможност, ала трябваше отново да пресече реката. Навярно с лодка. С моторна лодка можеше да стигне до Хила за по-малко от час. А после? „Здравейте, аз съм генерал Добкин от израелската армия и...“

— Защо се усмихваш? — попита Хауснер.

— Помислих си нещо смешно. Виж, не се сетих случайно за това село. Спомних си за него веднага щом разбрах, че сме във Вавилон. Но трябва ли да забъркваме жителите му? Няма ли си достатъчно проблеми?

— Не повече от нас — отвърна Яков. — И те съветвам в бъдеще да не криеш такава информация, генерале. Според мен имаме две възможности — мотелът при Портата на Ищар и Ума.

Добкин кимна. Имаше голяма вероятност еврейското село вече да е необитаемо. Можеше и да е окупирано от палестинците. Но дали имаше право да отиде при някой първобитен евреин, който живееше в кирпичен коптор на брега на Ефрат, да му каже, че е негов сънародник, и да поиска помощ? И ако научеше за това, Риш нямаше ли да накаже онези нещастници? Щеше, разбира се. Но нямаха алтернатива.

— Довечера ще ида в Ума.

— Добре. Предпочитах да опиташ с мотела, но изборът е твой. — Двата се запътиха към овчарската колиба. Докато вървяха, Хауснер се обърна към едрия мъж. — Няма да мога да ти дам пистолет.

— Ясно.

Изминаха няколко крачки в мълчание. Яков се прокашля.

— Помолих външния министър да...

— Да — прекъсна го генералът. — Разбрах. Дигиталин. Един от сътрудниците на Вайцман, Пелед, има болно сърце. Носи лекарство,

достатъчно за един месец. Взех двуседмичната му доза.

— Надявам се, че е достатъчно.

— И аз.

Бург излезе от колибата с двете стюардеси Рахил Баум и Бет Абрамс. Светлосините им униформи бяха подгизнали от пот и някаква тъмна течност, навярно кръв или йод. Момичетата изгледаха Хауснер със смесица от страх и неприкрито отвращение и го отминаха.

Шефът на Мивцан Елохим сви рамене.

— И мен така ме гледат. Отлично се справяха с палестинския си пациент, докато най-последно не го оставих на мира. Никой не ни разбира, Яков.

— Мохамад каза ли нещо ново?

Бург задържа празната си лула.

— Няколко неща. — Той вдигна очи към лиъра, който се отдалечаваше на запад над Ефрат. — Чудя се дали отива в базовия лагер за минохвъргачки и гранати.

Хауснер проследи с поглед самолета, докато не изчезна в далечината.

— Това малко ще усложни нещата довечера.

Добкин запали цигара.

— Радвам се, че няма да съм тук.

— Значи отиваш, така ли? — попита Бург.

— Да. Докато вие се криете от куршумите, аз ще ям маца^[3] и печено агне.

— Май си слънчасал, генерале!

Добкин му обясни за еврейското село.

Бург го изслуша и кимна.

— Извинявай за шегата, но това не ми се струва кашер, Бен. Придържай се към първоначалния план.

— Имам чувството, че шансовете ми в Ума са по-големи.

Бург сви рамене. И в двата случая си бе чисто самоубийство.

— Между другото, Мохамад каза, че заместникът на Риш, Салем Хамади, бил хомосексуалист. Съвсем логично, като се има предвид, че е израснал в дом за сираци.

— На кого му пука? — попита Хауснер.

— На Салем Хамади, когато довечера го разгласим по високоговорителите на самолета.

Яков се усмихна.

— Долен номер.

— В тази игра всичко е оправдано. Монтирахте ли колоните навън?

— Да — отвърна Добкин.

Хауснер застана под сянката на крилото. Глинената рампа беше готова и той се облегна на стената ѝ. Лъхна го горещ вятър. Бекер му бе съобщил, че барометърът на конкорда през целия ден бързо е падал.

— Някой знае ли как наричат тук източния вятър?

— Шерджи — каза генералът. — Усещаш ли го?

— Да, струва ми се.

— Лошо. По-лошо от хамсина в Израел.

— Защо?

— Първо, защото е по-горещ — поясни Добкин. — А тук има само пясък и прах. Може да те задуши. Да те убие. Особено на такъв хълм. Тъкмо затова е изчезнал Вавилон. Някой някога е казал, че цивилизацията ще оцелее, ако обикновените хора всеки ден вършат ежедневните неща. Е, това се отнася за Месопотамия по време на всички нашествия — освен монголското. Веднага щом жените престанали да метат улиците и фермерите да обработват земята, вятърът от персийските планини покрил всичко с прах и тук се възцарила пустинята.

Хауснер погледна далечните върхове. Около подвижните пясъчни дюни се вихреха малки въздушни въртопи. Те се издигаха по възвишенията, изчезваха в деретата, после отново се появяваха и се насочваха към тях.

Добкин проследи погледа му.

— От военна гледна точка, наистина не зная на кого ще донесе преимущество прашната буря.

— Имаме си достатъчно проблеми — отвърна Яков. — Мога да мина и без този. — Той се обърна към Бург. — Ако си свършил с пленника, ще се избавим от него.

— Мислех, че ще го пуснеш.

— Да.

Генералът възрази.

Хауснер му предложи цигара.

— Ще ви разкажа нещо. — Той се отпусна назад на хладната пръстена рампа. — По време на обсадата на Милано през дванайсети век местните пълнели чували с пясък и подсилвали с тях укрепленията. Предвождани от германския император Барбароса^[4], враговете им смятали, че чувалите са пълни с жито, и се обезсърчили. Всъщност градът гладувал, ала Барбароса не го знаел. Няколко години по-късно той обсадил италианския град Алесандрия. Селянин извел кравата си на паша извън крепостните стени и бил заловен от силите на императора. Когато убили кравата, за да я изядат, видели, че стомахът ѝ е пълен с жито. Селянинът обяснил, че сеното и фуражът им били на привършване, но зърното било толкова много, че хранели с него добитъка. Барбароса пак се обезкуражил и вдигнал обсадата. Всъщност алесандрийците гладували и селянинът с кравата били номер.

— Опитваш се да ни кажеш нещо — рече Бург.

— Да. Първо ще си устроим празник. Пеем, танцуваме, правим се, че ядем и пием. Събираме цялото си оръжие в овчарската колиба. Зареждаме по един патрон във всички резервни пълнители, така че да изглеждат пълни. Преструваме се, че не ни пука за храната и боеприпасите. Поставяме фалшива картечница достатъчно надалече, за да не е очевидна измамата. Измисляме още трикове. Все едно че тук е дошла на почивка Трета бронирана дивизия. И после ще освободим господин Мохамад Асад.

На лицето на Добкин се изписа скептично изражение.

— Не е ли прекалено явно?

— За Риш и офицерите му. Но ашбалите ще се замислят. — Той погледна Бург.

— Защо не? — рече шефът на Мивцан Елохим. — Вече свърших с него.

Тримата мъже влязоха в колибата. Каплан все още лежеше по корем, но изглеждаше добре. Четирима други леко ранени, сред които Йошуа Рубин, играеха карти. Стенографката Рут Мандел беше завита с одеяла и имаше треска. Палестинецът боязливо погледна Бург. Хауснер видя, че носът му е счупен. Не му се щеше да го държи при ранените,

ала на хълма нямаше друго закрито пространство, освен конкорда, който се бе нагрял като пещ. А и там Мохамад Асад би могъл да научи информация, която да предаде на командирите си.

Двете стюардеси се бяха върнали и Бет Абрамс разбинтова раната на Каплан. Започваше да гноясва и миришеше отвратително. Цялата кирпичена колиба вонеше на стари бинтове и пот. Момичето започна да маже откритата рана с някаква жълтеникава каша.

— Какво е това? — попита Хауснер.

Тя вдигна очи към него, помълча, после отговори:

— Местно растение, което има кръвоспиращо действие.

— Откъде знаеш?

— Когато бях в армията, прочетох за него в един военен медицински наръчник. — Докато говореше, Бет внимателно мажеше кашата върху раната. — Плодовете са лимоненожълти и гладки. Горедолу колкото топки за тенис. Лежат на земята на дълги дръжки. Забравих как се казва. Растат по склона. Използвам ги за всички ранени. Спиртът свърши. — Тя бинтова Моше и се отдалечи.

— Добре. — Хауснер се обърна към Каплан. — Как ти е задникът?

Младежът пресилено се засмя.

— Стюардесите постоянно ме мажат с тая жълта гадост. Явно не се шегуват, когато казват, че ако летиш с „Ел Ал“, ще се отнасят с теб като с цар Соломон.

Яков се усмихна. Каплан му напомняше за Мати Ядин. Щеше да се погрижи да го повиши.

— Оная по-дребничката, Бет Абрамс, е истинска кучка, но хвърля към задника ти погледи, които нямат нищо общо с медицината. Имай го предвид, когато се върнеш в Лод.

— Ще го имам предвид довечера.

Хауснер забеляза, че Хаим Тамир, тежко ранен по време на контраатаката от предишната нощ, спи спокойно.

Той прекоси малкото помещение, приближи се до мъжете, които играеха карти, и каза на Рубин:

— Никога не си ми споменавал, че си побъркан.

Йошуа, дребен червенокос мъж на двајсетина години, събра картите си и вдигна глава към него.

— Не си ме питал. Кой е с моето узи?

— Прибрахме го. Когато те донесоха, в пълнителя бяха останали само три патрона.

— Тогава ми го върни. Ако случайно ни победят, искам да очистя първото копеле, което влезе през вратата.

— Добре. Ще ти го донеса. — Хауснер се загледа в ранените, които продължиха играта си. Бяха обикновени хора, цивилни граждани, които предната нощ за няколко минути бяха изпаднали в лудост. Сега бяха нормални. Какво мислеше за това Мириам Бернщайн? Разбираше ли, че добрите хора са убийци и убийците са добри хора? Разбираше ли, че човек като Исак Бург може да се усмихва и разоръжаващо да си играе с лулата си, а после да счупи носа на пленник и въпреки това да е добър? Защото важното бе да оцелеят. Ако трябваше да направят нещо, за да постигнат тази цел, щяха да го сторят.

[1] Дейвид Крокет (1786–1836) — един от покорителите на дивия запад, политик и фолклорен герой. — Б.пр. ↑

[2] Кир Велики (ок. 600–529 г. пр.Хр.) — цар на Персия ок. 550–529 г. пр.Хр., основател на Персийската империя. — Б.пр. ↑

[3] Еврейски незаквасен хляб с форма на кора. — Б.пр. ↑

[4] Фридрих Барбароса (1123–1190) — император на Свещената римска империя 1152–1190. — Б.пр. ↑

19.

Слънцето се отразяваше в металния корпус на конкорда. Хауснер и Бург наблюдаваха със заслонени очи разглобяването на опашката. Яков се зачуди защо не са се сетили да проверят недостъпните части. На никой не му бе хрумнало да потърси с рентген странни сенки. На него не му беше хрумнало. Заради неговото недоглеждане бяха загинали хора. До каква степен носеше вина за смъртта им? Как можеше да я изкупи? Нима нямаше неща, които не би могъл да предвиди никой?

Единственият, когото не можеше да вини, беше Ахмед Риш. Той просто си бе вършил работата така, както смяташе, че е редно. А Хауснер беше длъжен да му попречи. Макар да се опитваше да разглежда нещата в съответния им контекст, най-много го измъчваше фактът, че арабинът го е надхитрил. Въпросът бе личен. Като плесница по лицето. Дали не водеше тези хора на смърт заради собствената си гордост?

Евреите винаги бяха смятали прекалената гордост за грях. Неин символ беше Вавилон и предците му го бяха проклели. Дали не го тласкаше нараненото му его? Не. Той следваше прецеденти, установени от Израел през годините. Никакви преговори с терористи. Твърда позиция. Непреклонна. Тя случайно съответстваше на собствената му нагласа, ала не бе лична. И все пак тази мисъл не преставаше да го гризе. Той се обърна към Бург.

— Има ли още нещо неотложно?

Шефът на Мивцан Елохим посочи една долчинка на около двеста метра от тях. Абдел Маджит Джабари и Ибрахим Али Ариф копаеха дупка за нужник. Използваха същите инструменти като всички останали: разбиваха твърдата почва с парчета алуминиеви тръби и изгребваха глината с алуминиеви листове. Ръцете им бяха увити в парчета плат, за да ги предпазват от острия метал.

— Разпитах ги — каза Бург. — И двамата са депутати и не ми е работа да се съмнявам в лоялността им, но положението го изисква.

Малко се обидиха и ужасно се разгневиха. Навярно ще можеш да изгладиш нещата.

Известно време Хауснер наблюдаваше двамата араби.

— Да. Ако се върнем, всички ще трябва да отговаряме за действията си, нали, Исак? Тук Джабари и Ариф са два Троянски коня зад стените на Троя, ако ме извиниш за метафората, В Йерусалим те биха могли да те изправят пред комисия на Кнесета, нали?

Бург го стрелна с мрачен поглед.

— Постъпих така, както смятах за нужно. Ще ме подкрепиш ли?

— Разбира се. — Двата араби се изправиха и избърсах потта от лицата си. Кърпите на главите им ги предпазваха по-добре от шапките, които носеха повечето други. — Те са в много неловко положение. Но мисля, че Риш няма да ги пощади, дори да ни предадат. Затова не искат ашбалите да превземат хълма. Точно обратното. Очаква ги мъчителна смърт. Известно ти е как постъпват палестинците с предателите.

Бург кимна.

— Не е приятно. — Той извади лулата си. — Твоята приятелка госпожа Бернщайн направо ми извади душата за това, че съм клеветял доброто име на Джабари и Ариф. И заради методите, които съм използвал при разпита на пленника. Каза, че всички сме се били превърнали във варвари. Права е, разбира се. Но ние не смятаме, че положението е чак толкова страшно, нали, Яков? Тя обаче смята. Защо всички тези милозливци не искат да видят света такъв, какъвто е в действителност?

— Виждат го, Бург. Просто не могат да пропуснат възможността да се правят на морално извисени пред копелета като нас, които трябва да газят в лайната до колене, за да им позволят да си провеждат семинарчетата за световния мир.

— Хм, аз не съм чак толкова краен в оценката си за тях. Така или иначе, тя създава проблеми и ми се струва, че би трябвало да направиш нещо по въпроса.

— Какво например? — Той погледна към Бург.

— Ти решаващ.

Хауснер избърса длани в панталоните си.

— Ще си помисля.

Докато се отдалечаваше, Яков забеляза нещо като леко хлътване на терена. Добкин смяташе, че това е вътрешният двор на цитаделата. Южният хребет на хълма всъщност бил градската стена, която минавала от цитаделата покрай реката и стигала до могилата Касър на юг. Според него северният хребет също бил стена. Ако не бяха толкова тесни, ашбалите можеха да ги използват, за да се изкачат по тях. Хауснер признаваше, че нито един от двата хребета не прилича на естествено образуване, но нямаше представа как генералът открива в тях стени, стражеви кули и дори вътрешни дворове. Всичко му се струваше обикновена пръст. В Израел никога не беше виждал толкова опустошени древни останки. Добкин му бе казал да си представи дебел саван, покриващ труп. Ако човек познавал анатомията, нямало да му е трудно да различи крака, ръце, лице, корем и гърди по издиганията и хлътванията на савана. Същото било и с градовете. Стени, вътрешни дворове и стражеви кули.

Когато се приближи към тях, двамата араби вдигнаха глави и го погледнаха.

— Нямах възможност да ви поздравя за снощната ви защита на Вавилон — каза Джабари.

— Изразявате се много драматично — отвърна Хауснер.

Ариф се беше задъхал. Бе гол до кръста и гърдите му тежко се надигаха и спускаха.

— И аз бих искал да ви поздравя.

Яков кимна.

— Има ли причини да се съмнявам във вас? — след дълго мълчание попита той.

Джабари пристъпи напред и спря на сантиметри от него.

— Не.

— В такъв случай повече няма да говорим по този въпрос. Предполагам, че господин Бург би искал да ви се извини, но едва ли ще го направи. Надявам се, че го разбирате. — Той се огледа наоколо. — Довечера имам много важна работа за вас двамата.

— По-важна от копаенето на нужник ли? — попита Ариф.

— Да — отвърна Хауснер, седна на земята и провеси крака в недовършената дупка. Арабите се настаниха до него и той им обясни какво иска от тях.

Добкин и Бург обявиха нова почивка и съобщиха на хората да се подготвят за представлението. Всички се подчиниха, макар че танците и песните отнемаха повече енергия, отколкото можеха да си позволят. Петте калашника и десетината пистолета бяха нехайно натрупани в овчарската колиба, сякаш защитниците на хълма не се нуждаеха от тях. На пръстения под бяха захвърлени боеприпаси. Един от хората на Хауснер, Маркус, влезе вътре, провесил узито на рамо, и го подаде на Рубин, който демонстративно го пхна под одеялото си. Двамата младежи поговориха малко, след което Маркус си тръгна. После се появи Алперн, пак с узи, малко по-прашно от другия автомат. Беше същият — единственият. Йошуа го бе подал навън през една пролука в кирпичената стена.

След това влезе Брин, който носеше своята М-14. Мохамад погледна към нея и се втренчи в мерника за дневна стрелба. Натан видя, че го зяпа. Нощният мерник беше единственото им тайно оръжие и Хауснер бе наредил да не го показват. Брин се обърна към пленника на иврит, който Асад не разбираше.

— Не, приятелю, това не е мерникът, с който се прицелих в теб. Имаме друг. Но просто ще те оставя да се чудиш.

Дадоха на палестинеца богат обяд от храна от самолета и пакетиран деликатеси от багажа на пътниците. Някои неща го озадачиха, но опита от всичко. Една от стюардесите наля на ранените вода в пластмасови чаши. Йошуа Рубин изпи половината и изля остатъка през пролуката в стената. Дори да бе забелязал, че преди не са били толкова небрежни с водата, Асад не го показва с нищо.

Двама от хората на Хауснер — Яфе и Алперн — изнесоха пленника навън. Преди да му завържат очите, той видя десетките буркани с авиационно гориво, наредени в яма до колибата. Стюардът Даниил Якоби пълнеше други с алуминиева кана. Една от сътрудничките, Естер Аронсон, правеше фитили. Това не беше измама и Мохамад Асад остана впечатлен.

Алперн каза на Аронсон да му хвърли парче плат за превръзка. Както й бяха наредили, тя мудро се подчини и Алперн гневно и извика да побърза.

Междувременно Яфе завъртя пленника така, че да види нещо, което взе за тежка картечница върху тринога и което всъщност бе счупена подпора от предния колесник на самолета, почернена със сажди. До нея лъщяха на слънцето празни гилзи, завързани една за друга като нови боеприпаси. Даже да се зачуди защо израелците са носили тежка картечница в самолета, Асад не попита. През тези няколко секунди той видя всичко, което му позволиха, после бързо му завързаха очите, изведоха го от охраняемата зона между два от големите алуминиеви отразителя и му помогнаха да прескочи траншеята и пръстената стена. По средата на склона му свалиха превръзката и му дадоха бяла носна кърпичка, завързана на алуминиева тръба. Със същия глас, с който Господ трябваше да е говорил на жената на Лот^[1], Яфе му каза да не поглежда назад. Въпреки раната си Асад бързо се запуска надолу.

Хауснер обяви край на празника и отиде при Бург и Добкин. Дватамата стояха върху стражевата кула, която предната вечер бяха използвали за командно-наблюдателен пост, и контролираха работата по укрепленията. Горещият вятър леко развяваше тениската с пейзажа от Тел Авив.

— Мисля, че трябва пак да поговорим с Бекер — каза Бург. — Той е в пилотската кабина.

Запътиха се към конкорда. Под счупения преден колесник се издигаше платформа от пръст и Кан лежеше по гръб върху нея. Целият бе покрит с машинно масло и пот. Хауснер се зачуди дали няма да е по-добре да използва енергията си за копаене на капани, ала не каза нищо.

— Някакъв напредък? — попита Добкин.

Бордовият инженер се изправи.

— Не. Засега. Но смятам, че съм на прав път.

Генералът кимна.

— Добре.

— Надявам се само батериите да издържат и да е останало достатъчно гориво, за да го включим, ако успея да го поправя. — Кан подчертано погледна към Хауснер.

— Защо? — попита Яков. — За да пуснем климатичната инсталация ли? — Той стъпи на рампата. — Ако установите

радиоконтакт с помощта на батериите, мисля, че няма да имаме нужда от генератора.

Кан не отговори.

Хауснер се изкачи до крилото и погледна към носа.

— Техниците са си такива по природа. Ако нещо е счупено, просто трябва да го поправят. Проклетото запалващо устройство накърнява самолубието ти, Кан, но не мога да проумея каква ще е ползата от него.

Лицето на бордовия инженер почервения, но той успя да се овладее.

Яков направи още няколко крачки и извика през рамо:

— Радиостанцията най-бързо може да ни осигури изход от това положение, но вие двамата, изглежда, не сте в състояние да се справите. — Той скочи върху крилото.

Добкин и Бург останаха долу и тихо продължиха да разговарят с Кан.

В самолета бе горещо като в пещ и въпреки че от известно време не беше пил вода, Хауснер започна да се поти. Докато минаваше през отделението за стюардите, забеляза, че не са останали никакви провизии. Махометърът работеше, което показваше, че Бекер използва аварийния енергиен източник. На дисплея продължаваха да светят цифрите „0.00“, което, кой знае защо, го раздразни. Кой гениален френски инженер бе свързал устройството с аварийния източник? Защо им беше на пътниците да знаят с каква скорост се движат по време на извънредна ситуация? Хрумна му, че след експлозията пасажерите в първия самолет трябва да са виждали как бързо губят скорост.

Усети смрадта от кабината още преди да стигне до нея и надникна вътре. Хес продължаваше да седи проснат върху пулта си, но с вкочаняването трупът се беше изместил и изглеждаше неестествено. През дупката в предното стъкло нахлуваше горещ вятър. Бекер слушаше сигнала на радиостанцията.

— Искам да го махнем — високо каза Хауснер.

Пилотът свали слушалките си.

— Аз нося отговорност за него. Ще остане тук, докато сме готови да го погребем.

Яков не знаеше какво става в главата на Бекер и нямаше желание да научи. Имаше ли значение къде ще е тялото? Навярно наистина беше по-добре другите да не го виждат. Само онзи проклет равин да не...

Левин бе загадка за него. Всички религиозни хора бяха загадка. Не пътуваха с „Ел Ал“, не ядяха гущери даже да умират от глад, не погребваха мъртвите на шабат. Накратко, просто не живееха в двайсети век. Позволяваха на хора като него да нарушават Закона, така че на шабат да имат вода в домовете си, някой да следи радарите и да прави хирургични операции. Левин просто беше друга версия на Мириам Бернщайн, реши той. Те бяха убедени, че са на прав път към рая и че Хауснер се е насочил към ада. Дойде му наум, че или прави изключително проникателни наблюдения, или е станал параноик. Но имаше ли деспот, който да не е такъв?

— Попитах дали искаш да си поиграеш с радиостанцията? — повтори Бекер.

— Какво? Не. Не искам. Чуваш ли нещо? Опитал ли се да предаваш?

— Вече ти казах, през деня излъчването е много трудно.

— Добре. Навярно довечера ще имаме повече късмет.

— Няма.

— Защо?

— Защото вече се свързаха с мен.

Хауснер пристъпи напред.

— Кой?

— Човек на име Ахмед Риш. Преди известно време, когато летеше над нас. Каза, че се надявал Яков Хауснер да си помисли за живота на хората си и така нататък. Освен това ме похвали за способностите ми на пилот. Симпатяга. — Бекер си позволи да се засмее. — Също спомена, че по здрачаване ще се върне да кръжи над конкорда, за да ме заглушава, ако не се предадем.

— Копеле!

— Определено е пълен с изненади. И всичките неприятни. — Той изключи радиостанцията. — Не можете ли да го свалите?

Хауснер избърса потта от тила си.

— На каква височина може да лети, за да е в състояние да те заглушава?

— На каквато си иска. Енергията му е достатъчно и има пряка видимост.

— В такъв случай не можем да го свалим, освен ако не криеш на борда ракети земя-въздух.

Бекер се изправи и отлепи от тялото си подгизналите си дрехи.

— Искам да имам последната дума затова какво да се сваля от самолета, Хауснер. Преди малко двама от хората ти се опитаха да вземат кабела, който свързва радиостанцията с батериите.

Яков кимна.

— Добре. — Забеляза, че пилотът е прежълтял и устните му са напукани. — Пийни малко вода.

Бекер тръгна към вратата и без да се обръща, каза:

— Отивам да изкопая гроб.

Не искаше да се среща с нея, но нямаше начин. Тя стоеше на крилото с още неколцина души от мирната мисия. Бе забелязал, че отделните групи не се смесват. Мириам Бернщайн не общуваше много с младшите сътрудници и екипажа на самолета.

Отиваха да помогнат за демонтирането на опашката. Мириам беше увила дланите си с плат, за да ги предпази от острия метал. Цялата бе покрита с пот и прах. Тя бавно пристъпи по непоносимо нажеженото крило и застана разкочена, за да запази равновесие.

— Изглежда, всички те смятат за герой.

— Аз съм герой.

— Така значи. Никой не обича героите. Страхуват се от тях. Мразят ги. Знаеш ли го?

— Разбира се.

— Изкупи ли греха си, че не си открил бомба, поставена в опашната част преди повече от година във Франция? Вече можеш ли отново да се присъединиш към човешката раса?

— Звучи почти примамливо.

— Тогава го направи.

Хауснер не отговори.

— Какво друго каза Риш?

— Просто искаше да си побъбрим за едно време в „Рамла“.

— Имаме право да знаем.

— Да не започваме пак с това.

— Какви условия предложи?

— Готова ли си да се предадеш при каквито и да било обстоятелства?

Тя се поколеба, после каза:

— Само за да спася живота на хората.

— Нашият скъпоценен живот не струва нищо в сравнение с националното унижение.

Мириам поклати глава.

— Какво съм намирала в теб? Всъщност ти си ужасен човек.

— Не искаш ли да укротиш звяра, Мириам? Не обичаш ли да правиш добрини? — Хауснер си спомни топлотата ѝ в самолета, когато бе смятала, че той се нуждае от някого.

Тя се смути.

— Подиграваш ли ми се?

Яков извади един от фасовете си и дълго се взира в него. Внезапно Мириам му се стори абсолютно безпомощна. Той я погледна.

— Виж, Бург се оплаква от теб. Казва, че си оказвала лошо въздействие върху духа на хората. Така че се стегни и запази мнението си за себе си, докато ти дадат думата в Кнесета. Говоря сериозно, Мириам. Ако той реши да те обвини в подстрекаване на раздори, няма да мога да ти помогна.

Тя впери очи в него, спомни си онова, което ѝ бе казал по-рано, и неочаквано се изчерви.

— Какво? Що за обвинение е това „подстрекаване на раздори“? Не можеш да ме уплашиш с това. Ние сме демократична държава, по дяволите.

— Ние сме във Вавилон. Именно тук Хамурапи^[2] е кодифицирал закона за възмездие — око за око, зъб за зъб — много преди да ни го даде Мойсей. Древната ни история е жестока и за това е имало основателна причина — светът е бил жесток. После сме станали професионалните пацифисти на земята и виж докъде ни докара това. Сега възпитаваме младежи, които след всички тези векове отново трябва да воюват. Може да не ни харесват маниерите им, но на тях не им пука. И те не харесват особено много нашия европейски произход. Ако бяха останали в Европа, моите родители щяха да попаднат в

товарните вагони също като твоите. Ашер Авидар беше глупак, но знаеш ли какво? Такива глупаци ми харесват. Плашат ме хора като теб.

Мириам се разтрепери и задъхано отговори:

— Ако... ако твоите родители бяха останали в Европа... ти щеше да станеш нацист. Те щяха да познаят в теб един от своите.

Хауснер я зашлеви през лицето. Тя падна на крилото, претърколи се няколко метра надолу по наклона и остана да лежи там. Металът изгаряше голата кожа на бедрата ѝ. Не искаше да стане, макар че нищо не ѝ пречеше.

Накрая той се наведе и я изправи.

Всички ги зяпаха.

Хауснер я хвана за ръцете и доближи лицето ѝ към своето.

— Никога няма да се разберем, ако продължаваме да се ръфаме един друг, Мириам. — Той се вгледа в очите ѝ и видя сълзи, които след миг се застичаха по бузите ѝ. — Извинявай.

Тя се отскубна от него с изненадваща сила.

— Върви по дяволите! — Мириам вдигна юмрук, но Яков я стисна за китката и я задържа.

— Така те искам. Не се ли чувстваш по-добре, отколкото ако беше обърнала и другата си буза? Сега си възвърна борбения дух.

Тя се освободи от ръката му, бързо се отдалечи по лъщящото крило и влезе в самолета през аварийния изход.

[1] Господ превърнал жената на Лот в стълб от сол за това, че по време на бягството от Содом погледнала назад. Битие 19:26. — Б.пр. ↑

[2] Цар на Вавилон от XVIII в. пр.Хр. или по-рано. — Б.пр. ↑

20.

Хауснер бавно се спусна по рампата. Бург го чакаше. Яков въздъхна.

— Е, сега какво?

— Чувствам се като твой адютант.

— Да. И мой разузнавач. Добкин ми е заместник. Лайбер е интендант. Всеки изпълнява някаква функция или поне през следващите няколко часа ще му се наложи.

— Даже Мириам Бернщайн ли? — осмели се да попита Бург.

Хауснер го изглежда.

— Да. И тя има своята роля. Кара ни да сме честни. Напомня ни, че сме цивилизовани.

— Предпочитам да не ми го напомня по такъв начин. Както и да е, тя е само аматьор във внушаването на угризения. Професионалистът иска да размени няколко думи с теб.

— Равинът ли?

— Равинът. После, струва ми се, трябва да поговориш с Маклуър и Ричардсън. Като твой разузнавач, смятам, че тук има нещо, което не е съвсем кашер.

— Какво например?

— Не съм сигурен. Така или иначе, като твой адютант, смятам, че няма да е зле малко да им повдигнеш духа. Те са единствените чужденци сред нас. Ако бях на тяхно място, отдавна щях да се чупя.

— Маклуър е твърд като скала. Ричардсън е малко податлив. Ще поприказвам с тях. Нещо друго?

— Поне аз не се сещам, освен ако не искаш да поставиш на гласуване условията на Риш. Става късно.

Хауснер се усмихна.

— Ще гласуваме утре сутрин.

Бург кимна.

— Да. Трябва добре да го обмислим през нощта.

— Къде е Добкин?

— За последен път го видях да изнася лекция по строеж на бруствери, окопи и преградни съоръжения.

— Лекцията за напреднали ли беше?

— Така ми се струва. Довечера ще е последният изпит.

Хауснер кимна.

— Кажи му, че до довечера искам също да изнесе лекция по боравене с оръжие. Нужни са ни колкото може повече подготвени хора. Ако някой падне, всеки друг трябва да е в състояние да го смени.

— Добре. Ако ти потрябвам, ще съм в овчарската колиба. Обещах на двете стюардеси да им помогна за няколко часа.

— Погрижи се да получат всичко, от каквото се нуждаят.

— Разбира се.

Хауснер завари рави Левин да разговаря с Бекер. Пилотът копаяше гроб на малко възвишение, което гледаше към Ефрат.

Равинът го видя, каза нещо на Бекер и се приближи до него.

— Яков Хауснер, Вавилонският лъв. Видя ли своя съименник, когато ходи при Портата на Ищар?

— С какво мога да ви помогна, рави?

— Можеш да ми кажеш точно какви условия ти е предложил Риш.

— Какво значение има? Няма да ги приемем.

— Ние с теб, да, както и повечето хора тук. Но има някои, които са готови да се съгласят. Законът ни учи, че в такива ситуации всеки сам трябва да решава съдбата си.

— Не си спомням в Библията или Талмуда да пише такова нещо. Струва ми се, че сам измисляте тези закони според нуждите си.

Рави Левин се засмя.

— Трудно е да те заблуди човек, Яков Хауснер. Но ще ти кажа какво пише в Закона. Пише, че самоубийството е грях.

— И какво от това?

— Какво от това ли? Би трябвало да си добре информиран. Тук има най-малко шест млади преводачи и секретарки, две момичета и четири момчета, струва ми се, които членуват в дясното крило на Отбранителната лига „Масада“.

— И?

— И те проповядват да приложим решението от Масада, ако не устоим. Няма да го допусна, ти също, предполагам. — Той остро го изгледа.

Хауснер избърса потта от тила си. Вятърът вдигаше прашни въртопи по върха на могилата. От отсрещната страна на Ефрат се простираха безкрайните мочурища. Някога там бяха расли дървета и селяните бяха обработвали ниви, но Вавилон трябваше да се е виждал от керваните, идващи от Западната пустиня по древния път от Дамаск. По който бяха довели в плен евреите. През убийствените пустини на Сирия. Те трябва да бяха видели в далечината богатите наносни равнини по съвсем различен начин, а не както ги бе зърнал той от пилотската кабина на конкорда. Навярно им се бяха сторили примамливи, макар да бяха знаели, че това място ще е техен затвор. А вавилонците бяха стояли по нивите и градските стени, за да наблюдават приближаването на своята огромна армия, водеща окованите във вериги израилтяни, с каруци, пълни със сребро и злато от плякосването на Йерусалим.

— Е?

Хауснер го погледна.

— Пленът... лагерите... погромите... — бавно и тихо заговори той. — Когато съпротивата стане невъзможна... физически невъзможна... тогава просто... просто слагаш край, по дяволите. Не се подлагаш на унижения, изнасилвания и сеч. Слагаш край на живота си преди...

— Господ решава кой да умре и кой да живее! Не човекът. Не Яков Хауснер. Няма да го позволя! Нямаме морално право сами да слагаме край на живота си. И ще ти кажа още нещо за Масада. Постъпката на защитниците ѝ е била невероятно смела, но и там не всички са искали да се самоубият. Някои са били убити от собствените си сънародници преди масовото самоубийство. А това е убийство. И мисля, че ако вземат връх онези буйни глави, тъкмо това ще се случи и тук. Що за младежи възпитаваме, по дяволите? Никога не съм виждал такова безразсъдство.

Хауснер отново си спомни за Авидар. После за Бернщайн. Трябваше да се постигне компромис между двете философии.

— Накрая, ако положението стане безнадеждно, онези, които искат да бъдат взети в плен, ще намерят начин да се предадат. Който е

готов да се бие докрай, ще го стори. Който се реши да отнеме живота си, ще се самоубие. Има ли нещо друго, рави?

Хаим Левин го изгледа със смесица от мъка и отвращение.

— Премъдростта на Яков Соломон Хауснер. Ето ти още малко необичайна мъдрост. Ако онези две жени бяха приели блъфа и се бяха съгласили бебето да бъде разполовено, цар Соломон щеше да се озове в положението на убиец, а не на уважаван съдия. В това ще се превърнеш и ти — в убиец. Не приемам компромиса ти. — Равинът размаха ръце и повиши глас. — Настоявам да позволиш на онези, които искат да се предадат, да го сторят още сега и да забраниш самоубийствата!

Хауснер забеляза, че Левин стиска нещо, и се втренчи в предмета, който се движеше във въздуха. Равинът продължаваше да вика, но Яков вече не го слушаше. Той внезапно постави длан върху рамото му и тихо заговори:

— Не зная. — Хауснер сведе глава. — Просто не зная, рави. Всичко това ми омръзна. Струва ми се, че вече нямам желание да командвам. Аз...

Левин леко стисна ръката му.

— Съжалявам. Виж, хайде засега да оставим този въпрос. Изглеждаш много уморен. Давам ти дума, че известно време няма да настоявам за решение. По-късно, когато се почувстваш по-добре.

Хауснер бързо възвърна самообладание и отдръпна дланта си.

— Добре. Тогава повече не искам да слушам за това. — Той отново погледна предмета в ръката му. — Какво е това, по дяволите?

— Кое? А, това ли? Мерзост. Противно ми е докосването до него. Идол. — Той го повдигна нагоре. — Бекер го откри в гроба.

Яков се приближи. Фигурата изобразяваше крилат демон, навярно керамичен, макар за миг да му се стори, че е нещо мумифицирано. Имаше тяло на мършав мъж с огромен фалос и отвратително лице.

— Предполагам, че това ще накара Добкин да подскочи от радост. Генералът досажда на всички с исканията си през почивките да пресяват останките. Дайте ми го.

Левин прехвърли идола в ръка така, че да го обърне с лицето нагоре.

— Това нещо е толкова светотатствено грозно, че не бива да се излага на светлината на Божия свят. То принадлежи на друго време. Би трябвало да остане в мрака. — Той силно стисна фигурката и кокалчетата на пръстите му побеляха.

Хауснер стоеше като хипнотизиран. Горещият вятър надигна праха около него и за миг замъгли всичко пред очите му.

— Не бъдете глупак! — надвика вихъра той. — В двайсети век не постъпваме така. Дайте ми го!

Рави Левин се усмихна и разтвори длан. Вятърът утихна и кафявият облак постепенно се спусна над земята. Той протегна идола на Хауснер.

— Ето. Това няма значение. Ако го бях счупил, Господ щеше да се присмее на суеверието ми. Дай го на генерал Добкин. Всичко хубаво.

Хауснер бързо закрачи по хребета, който гледаше към Ефрат. Разстоянието до реката беше стотина метра и Яков се зачуди как смята да се спусне Добкин, без да го видят, дори през нощта.

В основата на склона, някога подножието на цитаделата, растяха прашни ниски храсти, които приличаха на рицин. Имаше и тръстика, сред която навярно се криеха постове на ашбалите.

Ефрат изглеждаше студен и примамлив. Докато вървеше на юг по границата на охраняемата зона, Хауснер облиза напуканите си устни. Хората спираха да копаят и вдигаха глави, за да го проследят с поглед. Той ускори ход.

Когато стигна до позицията на Маклуър и Ричардсън, забеляза, че двамата са издигнали сложно укрепление. Глинена стена заобикаляше висок до гърдите бруствер като миниатюрен замък. От тапицерия на седалки и изправени пружини бе направен малък навес. Усилващият се вятър го опъваше и заплашваше да го отвее.

— Прилича на Аламо.

Американците бяха покрити от глава до пети с мръсотия и пот. Синята униформена куртка на Ричардсън лежеше грижливо сгъната в ямата, отчасти завита в дамски панталон. Хауснер не се разгневи от факта, че военновъздушният аташе мисли за бъдещето. Трябваше да му отдаде дължимото. Той продължи, вече по-официално:

— Както навярно сте чули, предложиха ни условия за капитулация. Не можем да ги приемем. Вие обаче можете. При това не бива да се срамувате или да се боите. Риш ще ви задържи само докато се налага да запази това място в тайна. Каквото и да се случи, ще ви освободи. Абсолютно сигурен съм. Те не искат да настройват срещу себе си вашето правителство. Моля ви да напуснете този хълм. Така ще е най-добре за всички.

Маклуър седна на ръба на дупката и провеси вътре дългите си крака.

— Струва ми се, че съм полезен тук. Искам да кажа, че съм единственият човек с пистолет от западната страна на могилата. Снощи бях пръв тук и мисля, че попречих на ония типове да нападнат по този склон. Освен това внесох много подобрения в тоя имот. Ще остана.

Хауснер поклати глава.

— Не искам да оставате. И двамата. Това само усложнява нещата.

Известно време агентът гледа обувките си.

— Е, щом искате да знаете истината, и на мен не ми се ще да съм тук. Но и не желая да рискувам с оня Риш. Ако довечера му духнете под опашката, той бързо ще забрави неутралитета си и ще се опита да изтръгне от нас информация за слабите места на отбраната ви. Помислете за това.

Маклуър имаше право. Хауснер се обърна към Ричардсън.

— Полковник? — Военновъздушният аташе изглеждаше мрачен. Очевидно между двамата американци ставаше нещо.

Ричардсън се прокашля.

— Оставам. Но по дяволите, мисля, че бихте могли преди залез-слънце пак да се опитате да преговаряте.

— Ще имам предвид съвета ви, полковник. И ако някой от двама ви промени решението си... ще трябва да го обмисля в светлината на думите на господин Маклуър.

— Точно така — отвърна агентът. — И пратете насам малко от ония керосинови бомби, които правите. Довечера мога да хвърля една-две по храстите и тръстиката и да осветя целия бряг.

— Това ми харесва. След мръкване и преди да изгрее луната генерал Добкин напуска охраняемата зона. Ще тръгне от вашата

позиция. Опитайте се да проследите на колко време сменят постовете. И изобщо му помогнете с каквото можете.

Маклуър не зададе никакви въпроси. Просто кимна.

Добкин стоеше до голяма черна топка, която стигаше до гърдите му.

Хауснер, който се приближи откъм позицията на американците, видя, че генералът я разглежда под върха на лявото крило.

— Откъде се взе това, по дяволите?

Военният вдигна глава.

— Паднало е от опашката по време на взрива. Лежеше на южния хребет. Лайбер го откри, докато търсеше провизии. Наредих да го донесат тук.

— Чудесно. Какво представлява?

Добкин го потупа.

— Кан казва, че било контейнер за азот под налягане.

Хауснер кимна. Газът изпълняваше хидравлични функции при аварийни ситуации, докато не свършеше.

— Можем ли да го използваме за нещо?

— Да, струва ми се. Това е енергия, която само чака да ѝ намерим някаква работа.

— Пълен ли е?

— Според Кан, да. Има клапан, забеляза ли?

Яков почука по контейнера с кокалчетата на пръстите си.

— Съобщи на хората, че искам да помислят за какво да го използваме. Още един проблем, който да ангажира нашите кариеристчета. Бездейните умове са играчки на дявола... Което ми напомня... — Хауснер му подаде крилатия демон. — Какво е това?

Добкин внимателно го взе и дълго го разглежда.

— Това е Пазузу.

— Моля? — Яков се усмихна, но генералът съвсем сериозно изчовърка с нокът парче пръст от хиперболизирания пенис и продължи: — Демонът на вятъра. Носи болест и смърт.

— Хм... ценен ли е? — попита Хауснер.

Добкин вдигна очи.

— Не много. Фигурата е керамична и не е необичаен екземпляр, но е в добро състояние. Кой я откри?

— Бекер. Копаеше гроб за Хес.

Генералът почисти лицето на фигурката със слюнка.

— Всъщност не очаквах да намерим тук много неща. Това е бил върхът на цитаделата. Бойниците и стражевите кули. Странно, че е излязло от толкова плитка яма. — Той погледна към Хауснер. — Благодаря ти.

— Благодаря на равина. Той преодоля ирационалното си желание да я счупи.

— Чудя се дали е било ирационално.

Останалата част от следобеда премина в изтощителен труд. Траншеите постепенно ставаха все по-дълги и по-дълбоки. На някои места се свързваха помежду си и всъщност целта беше да се организират в цялостна система — от северния до южния хребет. Отбранителните съоръжения по западния склон се състояха само от отделни окопи.

Преди залез Хауснер обяви почивка, за да могат да се погрижат за себе си. Мъжете трябваше да се избърснат. Очакваше спорове, но никой не възрази. След това разтвориха в същата вода кал и направиха маскировъчен „грим“ за лице.

Азотният контейнер се издигаше от кафявата пръст като монолит, черен и ням. Яков обеща половин литър вода на всеки, който измисли за какво да го използват.

Вятърът ставаше все по-силен и по-горещ. Прахът покриваше всичко. Хората с белодробни проблеми започваха да се задъхват.

Слънцето залезе в 18:16. Примирието свърши и съдбата им отново се намираше в собствените им ръце. Огненочервеният диск потъваше в тресавищата на запад. В небето, където нощта се срещаше с деня, изгряха първите звезди. Хоризонтът на изток вече чернееше като кадифе. Според древната еврейска концепция за измерване на времето денят почти изтичаше. Краят на шабат. Влиянието на равина малко щеше да спадне.

Хауснер се запъти към слабо охранявания западен склон. Откри малко дърво, изолирано от всички останали, легна на земята и впери очи

в променящото се небе. Както винаги в пустинята, въздухът бързо се охлаждаше и вятърът утихна. Яков гледаше, без да мига, чудните черни висини, осеяни с ярки звезди. Не беше виждал такова небе от детството си, когато всички дни бяха слънчеви, а нощите — звездни и вълшебни. Отдавна не бе лежал на открито под звездите.

Той се изтегна с наслада върху топлата пръст. Тъмната половина от небето се спускаше на запад и изтласкваше светлината. Всичко беше невероятно красиво. Нищо чудно, помисли си Хауснер, че пустинните народи по света винаги бяха фанатично верни на боговете си. Човек почти можеше да ги види и докосне в поразяващата игра на земните и небесните явления.

Откъм мочурищата завиха чакали. Воят им бързо се приближаваше и Яков предположи, че тичат към Ефрат. Преследваха някакво нещастно животинче, осмелило се да пие вода под прикритието на нощта. После се разнесоха ужасени писъци и звуци от битка. След това — тишина. Хауснер потръпна.

Странният сумрак на пустинята продължи само няколко минути след залеза. Последва мрак.

Луната щеше да изгрее след часове. Дали Риш щеше да атакува като чакалите през този период на тъмнина? Брин не бе забелязал ашбалите да се придвижват от района на Портата на Ищар и да заемат позиция за атака. Оставаха само постовете в подножието на хълма. Ала това не означаваше нищо. Дали Риш щеше да ги атакува през нощта? Всеки командир би го направил. Това даваше на израелците около половин час преди вероятното начало на нападението. Достатъчно време, за да погребат Мойсей Хес.

Хауснер реши да не присъства на погребението. Нямаше смисъл. Можеше да получи повече духовна сила, като гледа небесата, отколкото ямата в земята — и при това да слуша как рави Левин говори за рая.

Опита се да различи съзвездията, но установи, че ги е забравил. Лесно откри Голямата мечка, също Орион и Телец, но само толкова. Постигна по-голям успех със звездите, Кастор и Полукс, Полярната звезда и Вега.

Именно вавилонците бяха първите астролози на древния свят. Подобно на жителите на съвременен Ирак, те бяха спали върху плоските покриви на къщите си. Как да не измислят безброй предания за небесните тела? Отначало ревниво бяха пазили познанията си и не ги бяха предавали на другите цивилизации. Но след упадъка на Вавилон бяха тръгнали по световните пътища като професионални астролози. Дълго след като древните бяха забравили града, името „халдеец“, синоним на „вавилонец“, се бе превърнало в нарицателно за астролог и магьосник. Историята помнеше съдбата на Вавилон заради неговото високомерие и поквара. Неговият народ беше обречен да се скита по света, да продава древните си тайни за парче хляб и накрая да бъде запомнен единствено като племе на магьосници. Но те бяха дали на човечеството огромни познания за звездите. Странно, помисли си Хауснер, от всички цивилизовани народи единствено евреите никога не бяха проявявали интерес към астрологията и астрономията. Навярно можеше да разработи цяла теория за причините, ала се чувстваше прекалено уморен, за да мисли за това.

Тя коленичи до него и го погледна.

— Отвратителна дупка. Излез оттам.

— Това е утроба. — Хауснер не можеше да я види. Как го беше открила и откъде знаеше, че е той? Сигурно беше била наблизо още преди залез-слънце.

— Нищо подобно. Това дърво е сухо и мъртво. Ставай. Погребението започва.

— Ти върви.

— Страх ме е. Съвсем се е стъмнило. Заведи ме дотам.

— На първата среща никога не ходя на погребения. Имаме петнайсетина минути. Искам да се любим.

— Не мога.

— Заради Ласков ли?

— Да. И заради съпруга ми. Не съм в състояние да понеса нови усложнения.

— Може да съм всякакъв, Мириам, но не създавам усложнения.

— Чуваше дишането ѝ. Тя бе съвсем близо, навярно на по-малко от метър. Можеше да се пресегне...

— Не е редно. С Теди е друго. Но ти... Не мога да си го позволя. Той се засмя, тя също, и в същото време се разрида.

— Яков, защо аз? Какво виждаш в мен? — Мириам замълча за миг. — Какво виждам в теб аз? Мразя те. Наистина. Защо се случват такива неща? Ако те мразя, защо съм тук?

Хауснер протегна ръка и стисна китката ѝ.

— Защо ме проследи? — Тя се опита да се отскубне, ала той не я пусна. — Ако проследиш опасно животно, би трябвало да знаеш какво ще правиш, когато откриеш леговището му. Особено когато понечиш да си тръгнеш и го видиш да стои на изхода. Ако можеше да говори, щеше да те попита защо си го проследила. И щеше да ти се наложи да му обясниш.

Мириам не отговори, ала той чу, че дишането ѝ се ускорява. В тялото ѝ премина някаква животинска реакция и Хауснер я усети в онези няколко квадратни сантиметра от кожата ѝ, които бяха притиснати към неговата. После долови мирис, който му показва, че е готова. Дори без да я вижда, разбра, че съдържаната ѝ маска е паднала и тя е станала пасивна и покорна. Собствените му изострени възприятия го изненадаха. Той нежно я придърпа към себе си и тя се претърколи в мръсното му леговище, без да се съпротивлява.

Яков ѝ помогна да се съблече. След това двамата легнаха настрани с лице един към друг и той свали дрехите си. Както очакваше, кожата ѝ беше гладка и студена. Мириам се отпусна по гръб и разтвори крака. Хауснер коленичи между тях и усети, че твърдите ѝ бедра се стягат зад гърба му с удивителна сила. Лесно влезе в нея и за миг остана неподвижен. Искаше да види лицето ѝ и съжаляваше, че не може. Каза ѝ го. Тя отвърна, че се усмихва. И когато я попита дали очите ѝ също се усмихват, Мириам отговори утвърдително.

Той бавно започна да се движи и тя незабавно реагира. Усети, че зърната ѝ се втвърдяват до гърдите му, дъхът ѝ излизаше на ритмични горещи струи, които галеха лицето и шията му.

Яков пъхна длани под дупето ѝ и я повдигна. Тя издаде тих мъчителен стон, когато той проникна прекалено навътре в нея. Той повдигна глава и се взря в лицето ѝ. Нощта бе невероятно тъмна, но звездите ставаха все по-ярки и Хауснер най-сетне успя да види очите ѝ — черни като самото небе, точици отразена звездна светлина. Стори

му се, че прочита нещо в тях, ала знаеше, че това трябва да е само светлинна илюзия.

Мириам започна чувствено да се извива под него. Той се чу да ѝ говори, да ѝ казва неща, които никога не би изрекъл, освен в пълен мрак. И тя му отговаряше по същия начин, навярно под закрилата на същата тази невидимост, като дете, което крие лицето си, докато разкрива най-съкровениите си тайни. Гласът ѝ ставаше гърлен, задъхваше се. По тялото ѝ пробягаха тръпки, последвани от продължителен спазъм. Хауснер се напрегна за миг, сетне мощно се разтърси.

Останаха неподвижни, притиснати един към друг. Вятърът галеше кожата им и изсушаваше потта им.

Яков се претърколи по хълбок, прокара длани по гърдите ѝ и усети как се надигат и спускат. Мислите му все още не бяха съвсем ясни, ала съзнаваше, че е направил компромис с положението си. В Тел Авив този епизод нямаше да го смути. Но можеше да се случи единствено тук. Като оставеше настрана стратегическите и тактическите съображения, Хауснер беше сигурен, че я обича или поне, че съвсем скоро ще се влюби в нея. Искаше му се да я попита за Ласков и съпруга ѝ, но тези неща бяха свързани с бъдещето и в момента нямаха значение. Зачуди се какво да каже, какво ѝ се иска да чуе, ала не му хрумваше нищо.

— Какво би искала да ти кажа? — попита той.

— Не казвай нищо — отвърна Мириам и притисна ръката му към гърдите си.

Звездите грееха по-силно и бяха повече. Ефрат отразяваше студената им светлина и Хауснер забеляза двајсетина тъмни силуета, застанали около гроба и очертани на фона на широката река. Приблужи се, но спря на няколко крачки зад тях. Мириам за миг остана до него, после се присъедини към другите.

Бавно спуснаха Мойсей Хес в ямата. Равинът каза „Ел мале Рахимим“, заупокойната молитва. Високият му ясен глас закънтя по склона, прехвърли реката и се разнесе над тресавищата.

Бекер също стоеше на разстояние от хората около гроба и Яков видя, че лицето му изразява дълбока скръб.

„Странно“ — помисли си той. Във Вавилон лежаха костите на хиляди евреи. Странно, че днес погребваха още един. Той чу гласа на равина, сякаш отнякъде много далеч.

— „Плачехме, кога си спомняхме за Сион. На върбите, всред Вавилон, окачихме нашите арфи...“ — Хауснер осъзна, че тези прочути върби вече не съществуват. Нямаше нито една.

Мириам Бернщайн прошепна нещо на равина. Хаим Левин кимна. Тя се обърна и тихо, едва доловимо заговори на събралите се в мрака хора.

— Мнозина от вас знаят молитвата от Равенсбрюк^[1], написана от анонимен автор на парче опаковъчна хартия и открита след освобождаването на концлагера. Редно е да я чуем сега, на тази служба, за да си спомним, че независимо дали сме във Вавилон, Йерусалим или Ню Йорк, ние сме на миротворческа мисия. — Мириам се обърна, погледна гроба и започна:

*Мир на хората със зла воля
и нека настъпи край на кървавата мъст,
на всички призови за наказание.
Жестокостите нарушават всички норми и принципи,
те надхвърлят границите на човешкото разбиране
и твърде много са мъчениците.
Затова, Господи,
не претегляй страданията им на везните
на Своята справедливост,
и не искай жестоко възмездие,
а наложи присъдата Си по друг начин.
Помилвай всички убийци, предатели и шпиони,
всички лоши хора, и им въздай дължимото
за смелостта и душевната сила на другите...*

Гласът на Мириам все повече се разтреперваше, ала когато наближи края, отново се извиси.

... Нека натежи доброто, а не злото.

*И в памет на нашите врагове
повече не бива да оставаме техни жертви,
техен кошмар и вледеняващи духове,
а да им помогнем, за да утешим яростта им.
Това е единственото, за което ги молим,
за да можем накрая да живеем като човеци сред
човеци
и отново да има мир на тази клета земя
за хората с добра воля,
и този мир да се спусне и над останалите.*

Хауснер слушаше само с половин ухо, докато последните думи заглъхваха в мрака. Безсмислена молитва — дори опасна за хора, които трябваше да живеят с мъстта и омразата в сърцата си, ако оцелееха. Мириам, Мириам. Кога ще проумееш истината?

Погребалната служба свърши. Яков осъзна, че всички са се разотишли и е останал сам. Погледна към мястото, където черното кадифено небе се срещаше с хоризонта — към Йерусалим. Представи си, че съзира светлините на Стария град, ала това беше просто залязваща звезда. Тя изчезна и в този момент Хауснер разбра, че никога няма да се завърне у дома.

[1] Концентрационен лагер в Източна Германия. — Б.пр. ↑

ТРЕТА КНИГА

БАВИЛОН. ПОРТАТА НА ИЩАР

*Излизайте от Вавилон, бягайте от
халдейци,*

*с радостен глас разгласяйте и
проповядвайте това,*

*разпространявайте тая вест до край-земя;
казвайте:*

„Господ изкупì Своя раб Иакова“.

*И не жадуват те в пустините, през които
ги води:*

Той им изтача вода от камък;

разсича скала, — и леят се води.

Исаия 48:20-21

21.

Дойдоха скоро след края на погребалната служба. Не в редица като предишната вечер, а на малки стрелкови групи по трима, шестима и деветима. Бързо и безшумно се придвижваха от едно укритие до друго. Избираха най-удобните маршрути, след като по време на миналата си атака ги бяха открили с много жертви. Ниските стени, преграждащи деретата, ги изненадаха, но те пропълзяваха отгоре им като змии и продължаваха нагоре към хребета. Снаряжението им беше внимателно подготвено, лицата им бяха почернени и за всяко нарушение на заповедите ги очакваше смъртно наказание.

Ахмед Риш се изкачваше заедно със заместника си Салем Хамади на известно разстояние зад напредващата армия. И двамата знаеха, че това навярно е последната им възможност. Провалът щеше да означава унижение и евентуална смърт от ръцете на собствените им хора или на трибунал, съставен от други палестинци. Нещо повече, Мивцан Елохим щеше да ги преследва до края на дните им. Можеха да прекарат остатъка от живота си в „Рамла“. По ирония на съдбата шефът на антитерористичната организация Исак Бург бе на една ръка разстояние, както и славата, и успехът. Риш заслони очи от навяващия прах вятър и се наведе към ухото на Хамади.

— Древните богове са с нас. Пазузу ни праща шерджи.

Другият арабин не беше сигурен за кого е пратен вятърът, така че само изплю пясъка от устата си и изсумтя.

Натан Брин разтърка очи и отново погледна, после изключи оптичния мерник и прегърна Наоми Хабер, която се гушеше до него.

— Очите ми са уморени. От залез-слънце виждам разни странни неща. — Младежът ѝ подаде пушката. — Опитай ти.

Наоми прокара ръка през косата му и избърса потта и камуфлажната кал от челото му. Беше се случило неизбежното след прекараните заедно часове и изключително силното психическо напрежение, съчетано с факта, че нито един от двамата не знаеше дали

ще оцелее до утрото. Тя се съмняваше, че би му обърнала внимание в някое телавивско кафене. Ала сега бяха във Вавилон и навярно в атмосферата на това място се бе запазила частица от някогашния разпътен дух на града.

Припряно се любиха между залеза и края на погребалната церемония, също като Хауснер и Бернщайн, но по-диво. От време на време някой от двамата изпадаше в паника и те спираха, за да огледат склона. Бяха се смели на странното си любовно приключение. Ала това беше преди, когато нямаше голяма вероятност ашбалите да атакуват. Вече бяха облечени и опасността от нападение ставаше съвсем реална.

Наоми Хабер доближи око до мерника и погледна през него. Това бе съвсем различно от състезателната стрелба. Съвсем различно. Можеше да поразява движещи се и неподвижни мишени с невероятна точност, но не и на такъв пресечен терен. При това нощем. Зловещата зеленикава светлина я смущаваше.

— Виждаш ли нещо? — попита Брин.

— Като че ли не. Този проклет вятър...

— Зная — каза той. Вятърът вдигаше прах и хвърляше призрачни сенки по земята, сенки, които можеха да се видят само с мощния мерник.

Наоми тихо изруга и му подаде пушката.

— Нямам опит в такива условия.

Брин взе оръжието и го насочи нагоре. Трябваша му цели три минути, за да забележи кръжащия над хълма „Лиър“. Най-малко на два километра височина. Далеч извън обсега му. Хауснер му беше наредил да следи за самолета и да се опита да го свали. Помисли си дали да не стреля веднъж, но реши да не хвърля на вятъра патроните. Заглушаваха радиостанцията им и трябваше да се примирят с това. Натан изключи мерника и свали оръжието.

— Хайде да дадем на батериите пет минути почивка. — Той запали цигара и скри огънчето в шепи.

Ашбалите не бързаха, изчакваха да си поемат дъх и пъргаво се придвижваха зад следващото прикритие. Знаеха, че израелците са поставили предупредителни устройства и наблюдателни постове.

Имаха заповед отначало да не отвръщат на противниковия огън. Ако в този момент приложеше тактиката на бързата безшумна атака, можеха за минути да преодолеят брустверите и да се хвърлят във вражеските окопи. Ала продължаваха да се изкачват с къси прибежки.

Далеч пред основната ашбалска група пълзяха двама палестинци, които трябваше да убият израелския снайперист. Единият, Амнах Мурад, бе въоръжен с руска снайперистка пушка „Драгунов“ с инфрачервен мерник. Другият, Монием Сафар, носеше компас и АК-47. Мурад и Сафар бяха обучавани да действат заедно от петгодишна възраст. Бяха по-близки от родни братя. Свързваше ги братството на преследването и убийството. Всеки от тях предусещаше ходовете и чувствата на другия. Буквално можеха да разговарят без думи. Докосване, повдигната вежда, незабележимо помръдване на устни, дъх. Следобед лиърът ги беше докарал от базовия лагер.

Двамата младежи се придвижваха към възвишението, където се предполагаше, че се намира израелският стрелец с оптичен мерник за нощна стрелба.

Те се вгледаха нагоре по склона и различиха силуета на черния хребет, очертан на фона на обсипаното със звезди небе. Дотам оставаше половин километър. Мурад застана на колене, включи мерника и го фокусира. Хълмът засия в червеникава светлина и му напомни за кръв и ад. За миг го изпълни безпокойство. Той потърси издайническия проблясък на нощния мерник, ала не забеляза нищо. Отпусна се по корем на земята, опря пушката върху една малка могила и продължи да наблюдава.

Вторият наблюдателен пост се намираше в централната част на склона, на около половин километър надолу от възвишението. Там бяха депутатът Игаел Текоа и неговата секретарка Дебора Гидеон. На Текоа му се стори, че чува нещо отпред, после отляво, след това отзад. Той докосна момичето по рамото и прошепна в ухото му:

— Мисля, че са ни заобиколили.

Дебора кимна в мрака. Когато чуха шумовете, двамата се вцепениха от страх. После вече бяха зад вражеската линия и нямаше

начин да се върнат при своите. Бяха изгубени.

Истинският боен наблюдателен пост трябваше да разполага с устройства за нощно виждане, оръжие и радиостанция или полеви телефон, за да поддържа връзка с основните сили. Тук наблюдателите отиваха на чисто самоубийство. Ала за трите поста бързо се бяха намерили шестима доброволци.

Текоа разбра, че са се провалили. Не бяха изпълнили дълга си да предупредят другите. Откъм израелските позиции все още никой не стреляше, което означаваше, че атаката на арабите ще е изненадваща. Ашбалите можеха да пробият защитата още преди да са ги забелязали.

— Ще извикам, за да ги предупредя.

Дебора стоеше неподвижна като зайче, хипнотизирано от фарове на автомобил.

— Съжалявам. Трябва.

Тя като че ли успя да преодолее ужаса си и го докосна по лицето.

— Разбира се.

Съвсем близо до тях се разнесоха стъпки. Текоа се изправи в плиткия окоп, доближи шепи до устата си, обърна се към върха и дълбоко си пое дъх.

Един от ашбалите се препъна в телта, на която висяха консервени кутии. Камъчетата и металните парчета силно издрънчаха в нощта. После над хълма се спусна пълна тишина. Текоа отново приклезна.

Брин грабна пушката, включи мерника и погледна. На склона не помръдваше нищо. Израелците по цялата отбранителна линия бяха затаили дъх, замръзналите на място араби също. Натан се зачуди дали вятърът не е разклатил консервените кутии. Или може би животно или свличане на пръст? Той се поотпусна, но продължи да наблюдава.

Мурад и Сафар стояха нащрек. Мурад напрегнато се взираше във възвишението и видя светлината на израелския мерник. Забеляза, че е зелена. Американско оптично устройство за нощно виждане. Даваше по-ясен образ от неговия, но това не означаваше, че снайперистът ще стреля по-точно. Ашбалът се чувстваше абсолютно уверен. Той не

изпускаше от очи зеленото сияние и чакаше да се появи главата зад него.

Натан се подаде над ръба на малката тераса, вгледа се надолу и прошепна на Наоми Хабер:

— Можеш да предадеш, че още не виждам нищо.

Тя кимна и безшумно се затича назад към командно-наблюдателния пост.

Мурад видя червеникавобялата кожа на мястото, на което момичето бе избърсало маскировъчната кал от челото на Брин, и бързо стреля три пъти. Заглушителят кашляше глухо като старец, който прочиства гърлото си.

Натан усети само парване по челото, после политна назад и се строполи в праха. Пушката изхвърча от ръцете му и се претърколи надолу по склона.

След няколко минути ашбалите продължиха да се изкачват. Някой закачи друга тел и в нощта отново издрънчаха консервени кутии.

Хауснер стоеше с Добкин и Бург на командно-наблюдателния пост.

Наоми Хабер дълго се лута в мрака, но накрая забеляза флуоресцентното знаме, втурна се към тримата мъже и им докладва.

Хауснер отново се заслуша, но не чу нищо. После се обърна към Хабер и другите двама куриери.

— Идете при хората и им кажете да стрелят непрекъснато в продължение на десет секунди след като чуят изсвирването ми.

Младежите отпрашиха в различни посоки.

След малко Хауснер изсвири с уста. Онези, които бяха най-близо до него, откриха огън и с това дадоха сигнал на всички останали.

Ашбалите замръзнаха на място, после залегнаха на земята. Неколцина бяха ранени, но не извикаха от болка, защото за това щяха да ги накажат със смърт. Офицерите и сержантите им зашепнаха да не

стрелят. Но всяка секунда се проточваше като година и докато петте израелски калашника обсипваха склона с олово, дори най-калените палестински бойци свалиха предпазителите на автоматите си. Точно когато един от тях се готвеше да натисне спусъка, стрелбата престана също толкова внезапно, колкото бе започнала.

Източният вятър разнесе миризмата на кордит и ехото на последните изстрели заглъхна сред околните хълмове. Нито един от защитниците на хълма не вярваше, че ашбалите са толкова дисциплинирани, че да не отвърнат на огъня или да сподавят болезнените си викове, ако са улучени.

Хауснер се обърна към Бург и Добкин.

— Мисля, че сме прекалено нервни.

— Надявам се наблюдателите да не са ранени — отвърна Бург.

— Ако са останали на постове си — каза генералът, — не би трябвало да са пострадали. — Той погледна към източния склон. — И като стана дума за постове, щом те не са чули нищо, предполагам, че наистина няма никой. Животни, вятър, свличаща се пръст. Това им е лошото на предупредителните системи. Веднъж през шейсет и седма в Суец върху сигнална ракета кацна врабче... но на кой му пука за Суец?

— На никого — увери го Хауснер.

Машинописките Мика Горен и Хана Шилоа бяха на първия пост в северния край на склона. Те също със закъснение разбраха, че са ги заобиколили. Двете останаха сгущени в малкия си окоп до края на канонадата. Докато обмисляха следващия си ход, от мрака изскочиха трима млади ашбали с проблясващи ножове и им прерязаха гърлата.

Преводачите Рубен Табер и Леа Илсар седяха в третия пост в южния край на склона. Когато осъзнаха какво се е случило, те излязоха от окопа си и се заизкачваха към върха.

Мурад ги забеляза на по-малко от четирийсет метра от своята позиция, прицели се и ги простреля точно в главите.

Ашбалите запълзяха нагоре, като внимателно опипваха за предупредителни капани. Напредваха бавно, но решително. Първият отряд беше на триста метра от хребета.

Текоа знаеше каква е целта на канонадата и разбираше, че израелците не са видели нищо. Той се обърна към Дебора Гидеон.

— Късмет. — После замахна и я удари по брадичката. Момичето безшумно се свлече на дъното на окопа. Текоа бързо нахвърля отгоре й глина и пръст, изскочи, затича се нагоре и извика:

— Тук е Текоа! Трети пост! По целия склон са!

Така и не разбра дали го е улучил арабски, или израелски куршум, но за него това вече нямаше значение.

Ашбалите нападناха. Първият капан се срути под тежестта на младо палестинско момиче. Тя се набучи на кола, но не умря. Отначало писъците й бяха много по-високи от гърмежите, ала скоро заглъхнаха.

Фактът, че противниците им са толкова близо, донякъде деморализира израелците. Какво се бе случило с наблюдателните постове? С предупредителните системи? Къде беше Брин със своя чудотворен оптичен мерник?

Тричленен ашбалски стрелкови отряд стигна до хребета, но се натъкна на засеките. Единият бе набучен в шията, другият в гърдите. Стюардът Абел Гелер застреля от упор третия с колта на Добкин.

Капаните взимаха своето, ала усърдно изкопаните ями не бяха достатъчно. Щом жертвата паднеше вътре, виковете й предупреждаваха останалите. Мъртвите покриваха коловете с тела и ги правеха безполезни.

Сега защитниците на хълма имаха пет автомата и ашбалите бяха по-малко от предишната вечер, но арабите се бяха появили неочаквано. В такива случаи изненадата винаги играе решителна роля. И този път го нямаше Йошуа Рубин с узито. Нито Натан Брин със снайперисткия мерник, макар че все още никой не го знаеше.

Отряд ашбали се насочи към възвишението, като се придвижваше през участък, непокрит от израелско оръжие. Упътваше ги зеленото сияние на оптичния мерник, който лежеше в праха под височинката.

Палестинците се приближаваха към върха между израелските огневи позиции, които бяха успели да забележат по проблясъците на изстрелите. Имаха още едно преимущество — тази нощ вече бяха ветерани. Предната вечер бяха просто неопитни младежи, омаяни от израелската съпротива. Сега противниковият огън не ги изпълваше с ирационален ужас, а само с нормален страх. Бяха изгубили много свои

братя и сестри и копнееха за мъст. Хамади им бе обещал, че ако победят, ще могат да правят с евреите каквото поискат. Ахмед Риш щеше да им даде цялото лично имущество на победените. Освен това, за разлика от първата атака, Хамади им беше изнесъл дълга вдъхновяваща реч. Сега всички знаеха или поне си мислеха, че знаят срещу кого се сражават.

Яфе прескочи бруствера и се провря между засеките, за да прибере калашниците на набучените араби. Успя да ги хвърли през стената, но докато се връщаше, го улучиха и младежът се претърколи надолу по склона. Друг от хората на Хауснер, Маркус, взе автоматите, както и боеприпасите на ашбала, когото бе застрелял Абел Гелер.

Трите нови оръжия бяха дадени на двама мъже и една жена, обучени от Добкин. И все пак палестинците имаха инициативата и се намираха в онази странна ситуация, която понякога се случва в битка: отстъплението щеше да вземе повече жертви, отколкото атаката. Бяха прекалено близо до хребета.

Израелците бяха разчистили склона пред позициите си и бяха подравнили терена, ала ашбалите вече бяха напреднали достатъчно и с по-голямата си огнева мощ и почти неограничени муниции бяха в състояние да обстрелват брустверите. Защитниците губеха все повече време да се крият. Всеки път, щом надигнеха глава, виждаха, че проблясъците на изстрелите са се приближили още повече.

Куршумите се забиваха в глината, разяждаха укрепленията, предизвикваха малки свличания на пръст и оставяха големи дупки в стените. Пробиваха алуминиевите рефлектори и ги събаряха. Бронираната решетка от конкорда изпълняваше функцията си, но след толкова попадения започна да се разнищва и тръбите, които я поддържаха, една по една падаха на земята. Заострените алуминиеви колове бяха откъртени от гнездата си и оставяха отвори в укрепленията.

Хауснер, Бург и Добкин стояха на поста си и получаваха доклади от куриерите. Генералът разбираше, че палестинците са взели

инициативата и че през следващите няколко минути могат да стигнат до върха. Той постави длан върху рамото на Хауснер.

— Оставам.

Яков грубо отблъсна ръката му.

— Тръгваш, генерале. Веднага. Заповядвам ти.

Добкин повиши глас, което се случваше рядко.

— Чуй ме. Имаш нужда от военен командир. Вече няма защо да търся помощ отвън.

— Точно така — отвърна Хауснер. — Всичко свърши. Но когато положението тук изглеждаше по-оптимистично, ти беше готов да отидеш. Затова сега искам да се спасиш. Освен това ми трябва човек навън, за да могат оцелелите да се надяват на нещо, докато са в плен. Върви.

Добкин се поколеба.

— Върви! — извика Хауснер.

— Върви, Бен — каза Бург. — И най-добрият командир на света не е в състояние да спаси положението. Всичко е в ръцете на войниците — и на Господ. Върви.

Генералът се обърна, скочи от ниското възвишение, без да се сбогува, и се запъти към позицията на Маклуър.

На източния склон двама ашбали бяха успели да се доберат до бруствера, чиито защитници нямаха нито автомати, нито пистолети. Двамата израелски защитници, стюардът Даниил Якоби и стюардесата Рахил Баум, запратиха към тях самоделни алуминиеви копия. Арабите ги избегнаха и откриха огън. Якоби и Баум бяха ранени. Двамата палестинци се промъкнаха между засеките и прескочиха бруствера и окопа. Вече бяха в границите на охраняемата зона.

Алперн се затича към тях, като стреляше с калашника си. Двамата ашбали паднаха в окопа. Той скочи вътре и ги довърши с едно от копията. Двама израелци отнесоха Даниил Якоби и Рахил Баум към овчарската колиба с импровизирана носилка от алуминиеви тръби и тапицерия на самолетни седалки. Алперн повика две невъоръжени жени и им даде автоматите на арабите. Този път бяха извадили късмет, ала ветеранът от войната през 1973 година знаеше, че ако не успее последният им отчаян план, краят приближава.

22.

Капитан Давид Бекер седеше в кабината на конкорда и палеше последната си цигара. Мислеше за децата си в Щатите и за втората си жена в Израел. Радиостанцията издаваше висок, пронизителен вой, но той като че ли не я забелязваше. От време на време в корпуса се забиваха куршуми. Няколко рикошета заподскачаха из кабината. Два пробиха прозорците и оставиха в тях паяжина от пукнатини. Бекер изгаси цигарата, хвърли я на пода и понечи да изключи аварийното хранване, ала си спомни, че Хауснер и Бург искаха да е включено за някаква военна хитрост в последния момент. Пилотът сви рамене. И цялата находчивост на света не означаваше нищо срещу дивите пълчища. Ордите. Американска пехотинска шегга от времето на Корейската война. Китайският взвод се състоеше от три орди и тълпа или нещо подобно. Странно. Като края на Рим. Той се изправи и се приготви да излезе от кабината.

Радиостанцията утихна, после забръмча. По колоните се разнесе глас, който каза на завален иврит:

— Трябва да се предадете. Кажете на „Х“, че трябва да се предаде. — Арабинът говореше бързо и не се осмели да произнесе името на Хауснер. Очевидно се опасяваше, че някой подслушва ефира. След секунда заглушаването продължи.

— Върви на майната си! — изруга Бекер, излезе от кабината и отиде да се включи в битката.

Ашбалският отряд под възвишението беше на стотина метра от светещия оптичен мерник. Мурад и Сафар бяха заели позиция близо до другарите си и безшумно стреляха по подаващите се над брустверите глави.

Бург се обърна към Хауснер.

— Достатъчно близо са, струва ми се.

Яков кимна. Добкин им бе казал да прибегнат до последното си оръжие само ако е абсолютно необходимо. Хауснер знаеше, че вече е

неизбежно, така че даде заповед на куриера си и каза на Бург:

— Ще ида да видя какво става с Брин. Ти ще останеш да ме заместваш тук.

Докато Яков се отдалечаваше, към командния пост се приближи една от куриерките.

— Изкачват се по склона откъм реката.

Бург запали лулата си. Командването на битки от върха на хълм не беше в неговата област. Бе напуснал армията преди трийсет години. Добкин го нямаше, а Хауснер беше отишъл да се самоубие — не се съмняваше в това. От известно време никой не бе виждал външния министър. Навярно се сражаваше като всички останали. Или го бяха убили. А той трябваше да понесе последствията. Щеше да му се наложи да уреди условията на капитулацията, ако изобщо имаше такава възможност. Той, който винаги стоеше надалеч от събитията. Ала този път беше в самия им център, при това сам. Вече не идваха куриери, за да докладват за развоя на битката. Навярно всички бяха на укрепленията. Нямаше с кого да се посъветва. Сега разбираше как трябва да се е чувствал Хауснер. Момичето стоеше до него и Бург се вгледа в лицето му. Естер Аронсон, една от сътрудничките на външния министър. Тя трепереше.

— Какво ще правим? — с пресекнал глас попита Естер.

Той смукна от лулата си. От източния склон чуваше поне десет автомата. Не се съмняваше, че им трябва всеки един от тях, но не можеше да позволи на арабите безпрепятствено да се изкачат откъм запад. За тази страна на хълма отговаряше Вайцман, който навярно съзнаваше, че не е в състояние да се справи с тази задача. Позициите се отбраняваха само от осем души. Плюс Ричардсън и Маклуър. Бург посочи на изток.

— Иди там и изпроси, вземи на заем или открадни два калашника и поне два заредени пистолета. Занеси ги на западния склон. Предай на господин Вайцман незабавно да предприеме последните отбранителни мерки. Ясно ли е?

Тя кимна в мрака.

Бург я погледна. Възлагаше ѝ прекалено голяма отговорност. Трябваше сама да избере съответните оръжия и боеприпаси, после да ги отнесе на неколкостотин метра от източните позиции, да ги предаде там, където най-много се нуждаят от тях, и в същото време да съобщи

заповедта му на външния министър. И всичко това преди арабите да се изкачат до хребета. Той я потупа по рамото.

— Не се тревожи.

— Ще се оправя.

— Добре. Случайно да си виждала там, генерал Добкин?

— Не.

— Ясно. Тогава действай. Късмет.

Момичето се затича към огневата линия.

Добкин стоеше в окопа на Маклуър и Ричардсън.

— Знаех, че все някога ще опитат и по този склон.

Агентът хвана пистолета си с две ръце, прицели се и стреля по два пъти надясно, напред и наляво. После се отпусна назад.

— Адски е трудно да отбраняваш петстотинметров фронт с револвер с шест патрона. — Той затършува в джобовете си за боеприпаси.

— От източната страна ще ви пратят нещо — увери го генералът.

— Надявам се — отвърна Маклуър и започна да презарежда оръжието си.

Когато стрелбата утихна, Ричардсън погледна надолу към стръмния склон. На кратки интервали издрънчаваше тенекиена кутия или се разнасяше арабска ругатня.

— Кога ще вземат последните отбранителни мерки, по дяволите? Къде се изгуби оная куриерка? Къде са автоматите?

Добкин се надигна от окопа.

— Попитайте генерал Хауснер. Аз вече не работя тук. — Той се приведе в поза на спринтьор и каза на Маклуър: — Адиос, тексасецо. Ще се видим в Хайфа или Хюстън. — После прехвърли хребета и сякаш увисна за миг във въздуха. Едва сега осъзна колко стръмно спускане му предстои. Това бе гласис, спомни си генералът. Полегата стена, издигаща се от речния бряг. Следващата му стъпка беше десет метра по-надолу, после на двайсет. Стигна до средата за по-малко от три секунди. Пред него се появиха двама изненадани араби, които се изкачваха в мрака. Те инстинктивно реагираха и насочиха напред щикове на автоматите си.

Хауснер завари Наоми Хабер да държи обезобразената глава на Натан Брин в скута си. Вече поне отчасти знаеше какъв е основният проблем на отбраната им.

— Къде е пушката? — изсумтя той.

Момичето вдигна поглед.

— Мъртъв е.

— Виждам, по дяволите! Къде е проклетата пушка?

Тя поклати глава.

Яков приклепна върху възвишението и с опипване откри мястото, на което Брин бе опирал оръжието си. В пръстта беше останала бразда. По дланта му полепна нещо топло и влажно. Той избърса ръката си. Очевидно не ставаше дума за заблуден куршум. Тази вечер ашбалите имаха поне една снайперистка пушка. И щяха да имат две, когато откриеха тази на Натан. Дали продължаваха да наблюдават тази позиция? Скоро щеше да научи. Хауснер прескочи стената от пръст и се плъзна надолу по склона. Веднага зърна зеленикавото сияние и се насочи към него.

Мурад го видя през мерника си и извика на деветчленния стрелкови отряд, който се приближаваше към пушката, ала другарите му не можеха да забележат Хауснер.

Яков взе оръжието, претърколи се настрани и погледна през мерника. На по-малко от трийсет метра от него се придвижваше група араби. Той изстреля пет патрона един след друг. Улучи един-двама и останалите се пръснаха. Знаеха, че е безсмислено да стрелят срещу невидим снайперист.

Мурад внимателно се прицели в Хауснер. Копнееше да притежава американския мерник. А сега този безумец можеше да го повреди. Ашбалът стреля.

Яков вече пълзеше нагоре, когато чу куршума да се забива край краката му. Той се притисна към земята и проучи терена пред себе си. Арабинът знаеше къде е, но Хауснер нямаше представа за неговата позиция. Ако през следващите няколко секунди не успееше да го открие, можеше да се смята за мъртъв.

Мурад, който го държеше на мушка, започна плавно да натиска спусъка. Нямаше начин да не го улучи. В същия миг ашбалският стрелкови отряд точно зад палестинеца започна наслуки да обстрелва

склона. Зелените трасиращи куршуми очертаваха пресечени линии в мрака, забиваха се в пръстта и продължаваха да сияят като умиращи светулки или рикошираха във всички посоки.

Когато образът в инфрачервения му мерник започна да изчезва, Мурад натисна спусъка. Основният недостатък на устройството по време на битка бе, че светлината размазвате картината. Трасиращите куршуми оставяха бели следи, които се сливаха в мътно сияние. Тъкмо затова искаше американския мерник. Той високо изруга и стреля, без да вижда мишената си.

— Спрете, глупаци! Спрете! — надвика тракането на автоматите Сафар и другарите им се подчиниха.

Хауснер разбираше какво се е случило. Някой друг би казал, че Господ отново го е спасил. Ала Яков смяташе, че Бог си играе с него. Бомбата. Катастрофата. А сега и това. Не беше благословен, реши той. А прокълнат. Нямаше ли най-сетне да дойде краят?

Образът в мерника на Мурад се проясни. Той потърси мястото, на което бе стоял Хауснер, ала не видя нищо.

Яков беше открил плитко хлътване в склона под стръмното възвишение на израелския снайперистки пост — стражевата кула. Като всеки пехотинец, той знаеше как да заляга. Сви всичките си мускули, изпусна въздуха от дробовете си и се притисна към дъното на жалката дупка. Гърдите, бедрата и дори слабините му се смалиха по някакъв метафизичен начин, известен единствено на хора, попаднали под обстрел, и ямата като че ли стана по-дълбока с няколко сантиметра.

Арабинът внезапно се уплаши. Почувства се гол. И също намери естествено укрытие и се сниши в него.

Грохотът на битката над тях кълтеше във въздуха, но на това място сякаш цареше тишина. Хауснер и Мурад се дебнеха един друг. Два оптични мерника за нощна стрелба. Два заглушителя. Две точни пушки. Безшумни, невидими и смъртоносни.

Основните сили на ашбалите се намираха на стотина метра от хребета, но няколко отряда отлично обучени сапъори бяха проникнали до позициите точно под брустверите и засеките. Те неподвижно лежаха там, въоръжени само с ножове и пистолети. Всеки сантиметър гола кожа бе покрит с маскировъчна боя. Чакаха последната атака на

другарите си. Ако имаха ръчни гранати или гранатохвъргачки, щяха да всеят хаос в израелските редици. Но никой не беше допускарал, че ще се наложи да водят такова сражение, за да вземат тези заложници. Не бяха доволни, че ги използват по този начин. Те бяха професионалисти, елитът на всяко пехотно подразделение. Пропълзяването към вражеските позиции пред основните сили си бе чисто самоубийство. Сапърите бяха успели да стигнат дотук, ала не можеха да направят нищо, докато не започнеше последният пристъп. Тогава щяха да се хвърлят в израелските окопи и да избият защитниците. Ех, защо нямаша гранати...

Добкин скочи и профуча покрай двамата смаяни араби. Те се завъртяха, опряха гърбове на склона, забиха пети в неустойчивите пластове глина и пясък, насочиха калашниците си към него и стреляха. Откатът на автоматичното им оръжие ги разтърси и ашбалите се засвличаха надолу. От древните стени се посипа пръст и отдолу се показаха кирпичени тухли.

Генералът буквално летеше. Чуваше свистенето на куршумите покрай себе си. Краката му докоснаха земята и той отново отскочи. Рициновите храсти ожулиха прасците му. Добкин се приземи на брега на реката и светкавично се хвърли напред.

Последваха го зелени трасиращи куршуми. Салтото му във въздуха продължи цяла вечност. Над него сияеше звездното небе на Месопотамия. Покрай очите му като в мъгла премина силуетът на хребета, искрящите води на Ефрат, тресавищата и отново небето. В периферното му зрение зелените фосфорни линии все повече се приближаваха като смъртоносни лъчи от фантастичен филм, кухото кашляне на автоматите се усилваше. Зачуди се защо не пада, защо сякаш виси над реката. После ослепителна зелена светлина го прониза с изгаряща болка и движенията възвърнаха нормалната си скорост, като че ли се събуждаше от сън. Чу плясък и мътните води на Ефрат го погълнаха.

Хауснер реши, че няма да успее да се върне на израелските позиции. Пространството дотам беше прекалено открито, а арабският

снайперист вече знаеше къде е. Но от мястото си не можеше да използва всички преимущества на оптичния мерник, пък и освен това боеприпасите му почти свършваха.

В тока на обувката му се удари куршум и кракът му инстинктивно се сви. Той изруга и леко надигна глава. Не виждаше никъде противник. Арабите от стрелковия взвод бяха преминали на обикновени патрони и стреляха в неговата посока. Яков забеляза помощника на снайпериста, който се придвижваше към тях, навярно за да им съобщи позицията му. Хауснер стреля и Сафар се строполи на земята.

В същия момент Мурад натисна спусъка и Яков усети парване по ухото. Той се завъртя към него и стреля по изчезващия му в дупката силует. После се отпусна на земята. За миг, кой знае защо, си помисли за Мириам.

Съзнаваше, че така няма да постигне нищо. Ашбалите от двете му страни се приближаваха към хребета. Хауснер надвика грохота на оръжията:

— Хабер!

Никакъв отговор.

— Хабер!

Младата жена вдигна поглед. Окървавената глава на Брин все още лежеше в скута ѝ. Наоми нямаше представа къде е отишъл Хауснер. Чу го отново да вика, но не отговори.

Яков си съблече ризата, уви с нея оптичния мерник, хвана пушката за нажежения заглушител, изправи се и я хвърли. Оръжието прелетя над върха на разрушената стражева кула и падна в праха на няколко метра от Наоми Хабер. Тя чу тупването и незабавно разбра от какво е и какво трябва да направи. Наведе глава и целуна мъртвото чело на Натан Брин.

Заповедта за последните отбранителни мерки обходи Израелските позиции и задейства многократно репетирана операция. Щяха да бъдат поставени на изпитание всички хитрини и импровизирани оръжия, които изглеждаха толкова ефикасни на дневна светлина, ала в мрака изпълваха защитниците на хълма със съмнения.

Стотина метра на север от възвишението се разнесе вик на арабски:

— Насам! Тук има пробив в отбраната! Насам! Последвайте ме!

Към гласа се насочиха два ашбалски отряда от по девет души. Те се затичаха нагоре и никой не стреля по тях. Вече бяха на петдесетина метра от привидно пустите бруствери. Още няколко секунди и щяха да са вътре, което щеше да сложи край на съпротивата.

— Насам! Бързо! Към върха!

Даже да бяха обърнали внимание, че думите кънтят някак странно или че палестинският акцент е особен, ашбалите не реагираха. Някой от командирите им сигурно използваше мегафон. Бойците продължиха да се приближават към израелските позиции.

Ибрахим Ариф, който лежеше в окопа зад брустверите, отново извика по микрофона на самолетната аудиоуредба:

— Сега нагоре!

Поставен на трийсет метра пред бруствера, високоговорителят на уредбата мамеше арабите напред.

— Нагоре! Смърт на Израел!

Палестинците се изправиха, втурнаха се напред и закресяха:

— Смърт на Израел!

Каплан, който беше напуснал импровизирания лазарет, Маркус и Ребека Ливни, млада стенографка, току-що получила пленен калашник, откриха огън и изпразниха пълнителите си по ашбалските редици.

Нападателяте спряха объркани пред проблясъците на дулата. Куршумите разкъсваха гърдите им. Те се свличаха един върху друг и трупове им образуваха висока купчина. Това бяха първите им големи жертви до този момент и оставиха сериозна празнота в линията на атаката им.

Естер Аронсон умоляваше да я изслуша всеки, на когото се натъкнеше в мрака. Бург ѝ беше наредил да изпроси, вземе на заем или открадне оръжие. С молби не постигаше нищо. Хората бяха прекалено загрижени за собственото си оцеляване, за да мислят за стратегическите проблеми на атаката в тила им. Съчувстваха ѝ, ала само толкова. Тя започна да търси Хауснер. Той можеше да ѝ даде ясна

заповед. Момичето не искаше нищо повече. Но никой не знаеше къде е. Изчезнал, навярно мъртъв.

Когато видя и чу измамата с високоговорителя, Естер разбра, че прилагат последните отчаяни мерки. На западния склон нямаше на какво да разчитат. Трябваше й оръжие. Тя се затича към Маркус и Ребека Ливни, които предпазливо заобикаляха брустверите и засеките, за да приберат калашниците на убитите ашбали. Каплан ги покриваше. Момичето профуча покрай него, прескочи окопа и стената и се промъкна между заострените колове, като изпревари изненаданите Маркус и Ливни.

— Съжалявам — извика Естер. — Автоматите ми трябва за западния склон. Атакуват ни. — Тя стигна до натрупаните едно върху друго тела и сръчно започна да сваля патрондаши и ремъци с паласки. В тъмното по-често хващаше калашниците за нагорещените дула, които пареха ръцете й, докато ги прехвърляше през рамо.

Маркус и Ливни се присъединиха към нея и започнаха да й помагат. Младежът постоянно я предупреждаваше да внимава за оцелели, ала Естер сякаш не го чуваше. Той застреля един арабин, който се опита да задържи оръжието си.

— Благодаря — извика Аронсон и изчезна оттатък брустверите, помъкнала невероятния си товар.

Под прикритието на Каплан другите двама бързо събраха останалите автомати. Високоговорителят отново кънтеше:

— Назад! Назад! Бягайте, другари! Евреите тук са добре въоръжени. — Ашбалите се подчиниха.

Наоми Хабер зареди нов пълнител в снайперистката пушка и погледна през мерника. По целия склон се виждаха пълзящи и залегнали фигури. Тя проучи района точно под възвишението. Хауснер продължаваше да лежи в дупката си. Дали го бяха ранили? Не знаеше. Трябва да се беше изправил, за да хвърли оръжието от такова разстояние. Нямаше начин арабският снайперист да не го е улучил.

Куршум одраска кокалчетата на дясната й ръка. Наоми извика, едва не изпусна пушката, приклепна под пръстената стена и облиза раната като животно. Това като че ли я поуспокои. Разбираше, че по

нея е стрелял същият човек, който бе убил любимия ѝ. Той трябваше да умре. Момичето бавно се надигна и надзърна надолу.

Мурад вече знаеше, че Сафар е мъртъв. Сафар, приятелят от детството му. Единственият му истински приятел. Неговият любим. И онзи евреин го беше убил. Дали бе успял да го улучи, докато хвърляше пушката? И безценния американски мерник вече го нямаше. Кой го беше взел? Той разгледа пространството между дупката на Хауснер и израелската снайперистка позиция. Най-голямата опасност отново идваше от възвишението, ала чувствата му не му позволяваха да откъсне очи от последното място, на което бе зърнал проклетия евреин.

Хабер си пое дъх и внимателно се прицели. Виждаше цялото тяло на снайпериста на около осемдесет метра надолу по склона. Ако имаше късмет, с един изстрел щеше да го улучи в главата и да унищожи мерника му, но в гърба беше по-сигурно. Тя натисна спусъка два пъти един след друг.

Израелците изправяха на позициите чучелата, които бяха направили с толкова много труд. Арабите ги поваляха, но защитниците на хълма отново ги връщаха по местата им.

Десетина невъоръжени мъже и жени държаха аерозолни спрейове и палеха струите им, за да имитират автоматични откоси. Ашбалите стреляха по пламъците, които избухнаха по целия хребет. Преценката им за броя на пленените калашници значително нарасна.

Междувременно започваха да влизат в действие истинските новопридобити автомати с достатъчно боеприпаси.

Две невъоръжени жени, които през последния половин час бяха записвали еката на битката с двата касетофона на мирната мисия, сега ги поставиха на различни места по отбранителната линия и ги включиха. Грохотът от израелските позиции като че ли се усили.

Военната организация отново се съживи. На командно-наблюдателния пост идваха куриери, които докладваха на Бург и искаха инструкции. Той издаваше заповеди така, сякаш го е правил през целия си живот. Последните защитни мерки очевидно имаха ефект и бойният дух се повишаваше. Ала Бург знаеше, че краят въпреки всичко е близо.

Естер Аронсон се луташе в мрака към западния склон. Извика, но изглежда, никой не я чу.

Временно объркани от стрелбата на Добкин, ашбалите за известно време бяха престанали да се придвижват напред, но сега отново запълзяха към стената. Ясно виждаха хребета, който се очертаваше на фона на звездното небе на по-малко от петдесет метра разстояние. Техният командир Саид Талиб не можеше да повярва на късмета си. Откъм брустверите ги обстрелваше един-единствен пистолет. Но това нямаше да продължава вечно. Той нареди на хората си да побързат. Отначало бе смятал, че Риш праща него и четирийсетте му бойци на сигурна смърт, ала Ахмед го успокои, като му разказа история за някакъв английски генерал, който превзел с армията си хълм, по-непристъпен от този, и така наложил британската власт в Канада. И наистина. Тук никой не можеше да очаква атака.

Кръвта на Талиб кипеше. Той нямаше търпение да се добере до израелците. Докосна обезобразеното си лице. По време на престоя си в Париж беше получил писмо от френското министерство на емиграцията. Когато го отвори, установи, че всъщност е от Мивцан Елохим. Тази небрежност му струваше дясната половина от лицето и оттогава животът му не бе същият. Жените се ужасяваха от него. Извъръщаха се дори мъжете.

Талиб се молеше да открие Исак Бург жив. От всички изтезания, които си беше представял, смяташе, че най-подходящо за шефа на Мивцан Елохим е да го одере. Щеше да му сваля кожата в продължение на цяло денонощие. Може би и по-дълго. И пред погледа на Бург щеше да храни с нея кучетата. Той погледна нагоре. До върха оставаха по-малко от двайсет и пет метра.

Маклуър зареди револвера си. След като изстреляше барабана, щяха да му останат само още два патрона. Той се обърна към Ричардсън, който стоеше неподвижно.

— Как е на арабски „Заведете ме в американското консулство“?

— Трябваше вчера да попиташ Хауснер.

— Значи не знаеш арабски, така ли?

— Не. Трябва ли?

— Просто си мислех, че знаеш. — Агентът се надигна над ръба на окопа и огледа склона. Забеляза мъже, които пълзяха нагоре като гущери, прицели се в един от тях и стреля.

Мириам Бернщайн и Ариела Вайцман откриха Естер Аронсон да се лута в мрака, взеха осемте калашника и боеприпасите и се запътиха в противоположни посоки, като оставяха по един автомат и патрони на всяка от позициите. Бернщайн прескочи окопа на Маклуър и остана сама на южния край на хребета с последното оръжие. На върха се изкачи ашбалско момиче и застана на пет метра от нея. Когато забеляза Мириам, палестинката бавно и решително вдигна калашника си.

Бернщайн нямаше представа как се борава с АК-47 и се съмняваше, че изобщо иска да го използва. Дали бе на предпазител? Зареден ли беше? Знаеше само, че оръжието има спусък. Откри го и се поколеба.

Ашбалката стреля срещу окопа.

Мириам Бернщайн видя проблясъците и те я ослепиха. Спомни си за един ясен слънчев ден в едно йерусалимско кафене. Млад пехотинец разказваше как на Голанските възвишения от някаква къща изскочил арабин и стрелял срещу него от няколко метра. Войникът стоял пред дърво. Навсякъде хвърчали кора и трески и го удряли по главата, шията и гърба. После арабинът изчезнал. Пехотинецът ѝ беше казал: „Онзи ден пред мен стоеше ангел“.

Тя отново чу грохот и автоматичното оръжие разтърси ръцете ѝ. Палестинското момиче сякаш скочи заднишком от хребета.

Мириам се отпусна на колене и скри лицето си в шепи.

Яков Лайбер седеше в конкорда и гледаше американски филм за войната. Следобед вече го бе пускал веднъж и си беше взел бележки. Сега го превърташе на бързи обороти. Когато стигна до откъс със сражение, превключи на нормална скорост и усили звука. От изнесените на позициите тонколони се разнесе тракане на тежка

картечница. Слухове за такова оръжие бяха плъзнали из ашбалския лагер след завръщането на Мохамад Асад. Преди да го екзекутират за измяна, той очевидно подробно беше разказал на пазачите си за израелската мощ.

Палестинците се разколебаха. По израелските позиции проблясваха изстрели. Над склона ехтеше грохотът на все повече автомати, почти заглушавани от тътена на картечницата. Струваше им се, че израелците имат повече оръжия, отколкото хора. Ашбалските бойци усещаха мириса на поражението във въздуха и хвърляха тревожни погледи към командирите си.

Наоми Хабер видя, че тялото на арабския снайперист се разтърсва, и се разтрепери, когато осъзна, че наистина го е улучила в гърба.

— Господин Хауснер! — извика тя. — Той е мъртъв! Ще ви прикривам! — После погледна надолу към дупката, в която неподвижно лежеше Яков. — Господин Хауснер! Той е мъртъв! Ще ви... — Хауснер едва забележимо махна с ръка. Наоми насочи пушката към склона и започна да стреля по ашбалите. Приближаваща се мишена на осемдесет метра. Огън! Попадение! Неподвижна мишена на деветдесет метра. Огън! Попадение! Движеща се отдясно наляво мишена на петдесет метра. Огън! Пропуск. Въвеждане на поправка за разстояние. Огън по същата мишена. Попадение! Следващата мишена.

Хауснер дращеше с пръсти по стръмните страни на надвисналата над него стражева кула, но нямаше как да се изкачи. Той се насочи към по-полегатия склон надясно и се затича нагоре. Чуваше металическото тракане на затвора на снайперистката пушка. Пред него се издигнаха брустверите. Там не трябваше да има никого, защото според първоначалните планове позицията на възвишението покриваше целия участък, но сега той виждаше невероятно много проблясъци на дула по цялата отбранителна линия. Откъде се бяха взели всички тези калашници, по дяволите? Или бяха аерозолни спрейове? Вгледа се по-внимателно и разбра, че оръжията са истински. Покрай ушите му свиреха куршуми и откъм палестинците.

— За Бога! — надвика грохота той. — Не стреляйте! Аз съм Хауснер! Хауснер! — Пяскът под краката му поддаде и Яков се

строполи право върху израелските автомати, като крещеше с пълно гърло. После се озова на дъното на окоп. Млад мъж и жена, въоръжени с АК-47, го гледаха любопитно. Хауснер се изправи.

— Не съм виждал по-неточни стрелци от вас.

— Просто имате късмет — отвърна момичето.

Невъоръжените защитници на хълма започнаха да бутат натрупаните буци глина от хребета. Те се търкаляха надолу по склона, постепенно набираха инерция, предизвикваха нови свличания и чупеха по пътя си крака и ребра.

Внезапно брустверите се осветиха — бяха запалили фитилите на бурканите с коктейли Молотов. Самоделните бомби се издигнаха високо във въздуха и се изсипаха върху ашбалите. За да са сигурни, че ще избухнат, израелците бяха завързали за бурканите парчета от тухли, които при падането се удряха в стъклото и го чупеха. За по-големи разстояния използваха сутиени, с които изстрелваха огнените снаряди като с прашки.

Ашбалите все повече се объркваха. Някои тичаха към по-тъмни места, за да се скрият от светлината на горящия керосин. Други бяха опръскани от импровизирания напалм и писъците им се разнасяха над ужасния рев на битката.

Последните няколко капана, в които не беше паднал никой, най-после взеха своето. Шестима млади мъже и жени с викове започнаха да се гърчат върху коловете, проболи шиите, коремите или слабините им.

Сапъорите, които се преструваха на мъртви точно под брустверите, разбраха, че това наистина е краят им. Собствените им другари вече бяха убили неколцина от тях. Вероятността палестинците да атакуват израелските позиции бързо намаляваше. Но подготовката им предвиждаше почти всякакви случаи. Един по един те се претъркаляха надолу по склона, често спираха и отново се преструваха на убити. Знаеха, че вниманието на защитниците е насочено другаде. По този начин метър по метър постепенно се приближаваха към основните си сили. Придвижването им беше бавно и мъчително и почти всеки от тях бе ранен поне по веднъж, но половината бойци от елитната двайсетчленна група накрая успяха да се върнат при

другарите си. Това обаче в никакъв случай не означаваше, че са въвн от опасност.

Битката на западния склон свърши шейсет секунди след като първият израелски автомат откри огън. Коктейлите Молотов запалиха всички рицинови храсти по брега и силуетите на изкачващите се ашбали се очертаха на фона на пламъците. Буците глина и куршумите светкавично пометоха хората от стръмния склон. Гласисът се оказа също толкова непристъпен, колкото и преди повече от две хиляди и петстотин години, когато за пръв път го бяха видели Дарий и Александър. Почти всички палестинци бяха незабавно убити или изгоряха сред храстите. Неколцината, които паднаха в Ефрат, подобно на повечето араби не можеха да плуват и се удавиха в дълбоките кални води.

Забравил мечтите си да одере жив Исак Бург, Саид Талиб тичаше с крясъци сред пламтящите рицини. Изгарящата болка от два куршума беше непоносима. Накрая видя реката и се хвърли в нея. Плуването бе единственото, на което се беше научил в Европа, и ашбалът се остави на течението. Неколцина от хората му крещяха наблизо, но гласовете им скоро стихнаха. Талиб бе единственият оцелял.

Яков отиде при Бург, който стоеше на командно-наблюдателния пост.

— Ти или си най-добрият командир след Александър Велики, или си проявил благоразумието да не мърдаш оттук и да не правиш нищо.

Бург скри изненадата си, че го вижда жив.

— По малко и от двете, предполагам. — Той видя, че Хауснер е гол до кръста и бос. Лицето му беше окървавено. — Къде беше, по дяволите?

— Долу. — Яков се изкачи на върха на възвишението и плъзна поглед по отбранителната линия. — Арабски снайперист е убил Брин.

— Разбирам. — Бург запали лулата си, която от доста време беше угаснала. — Дадохме много жертви. Боя се, че хората от наблюдателните постове са мъртви.

— Навярно си прав — съгласи се Хауснер. Откъм западния склон се приближиха две куриерки, провесили по няколко автомата през рамо. Едната бе Естер Аронсон.

— Избихме всички — каза тя. — Нямаме ранени и убити. Един обаче е изчезнал.

— Отлично се справи — похвали я Бург.

— Мисля, че на източния склон ще има повече нужда от тези оръжия — продължи Естер.

— Да — отвърна той. — Кой е изчезнал?

— Мириам Бернщайн. В момента я търсят.

Хауснер като че ли не реагира.

Двете млади жени бързо се скриха в мрака.

Яков протегна ръка.

— Дай да си дръпна от проклетата ти лула.

Бург му я подаде.

— Чудо ли стана?

— Съмнявам се — каза Хауснер. Ръцете му трепереха.

— Защо?

— Защото не чух гласа Господен.

— Ти ли трябваше да го чуеш? Единствено ти?

— Точно така.

Бург се засмя.

Яков му върна лулата.

— Добкин?

Шефът на Мивцан Елохим сви рамене.

— Това вече ще е чудо — ако е жив.

— Да. Виж, отивам на западния склон.

— Няма нужда. Там вече всичко е наред.

— Не ми казвай как да командвам, Бург. — Яков скочи от възвишението и бързо закрачи на запад.

Бург го проследи с поглед.

Ибрахим Ариф говореше по микрофона на аудиоуредбата: мъчеше се да надвика грохота на битката и в същото време се подиграваше на ашбалите.

— Вървете си вкъщи, дечица. Здравата ви напляскаха. Хайде, вървете да се скриете. Салем Хамади! Чуваш ли ме? Върви си вкъщи да се гушнеш с приятелчето си! Кой е тази седмица? Али? Абдел? Салман? Или Абдула? Мохамад Асад каза, че тази седмица се чукаш с Абдула!

Ариф продължи да ги дразни с типичния за арабите висок вой. Сърцето му туптеше, в пресъхналата му уста скърцаше пустинен пясък. Между него и страшния нож на Риш имаше шепа евреи, чиито боеприпаси отново бяха на привършване. И даже ако по някакво чудо оцелееше, хората, които някога бе наричал свои братя и сестри, щяха да го преследват до гроб. Ала за това щеше да мисли утре. Тази нощ трябваше да се спаси от ножа на Риш и да изпълни заповедите на Яков Хауснер.

— А може би тази вечер ще е някоя камила или магаре, Салем? Или пък твойт господар Ахмед Риш?

Обърканите ашбали отвърщаха на виковете му. Двама от тях се изправиха, втурнаха се към хребета и бяха свалени. В яростта си някои дълго натискаха спусъците на оръжията си, цевите прегряваха и автоматите избухваха.

Ахмед Риш беше залегнал в едно от деретата до своя радист. Салем Хамади седеше на няколко метра от тях. В мрака не се виждаше добре, но като че ли плачеше, молеше се или просто си приказваше сам.

— Ставай! — извика му Риш. — Трябва да направим последен опит. Мунициите им вече свършват. Луната още не е изгряла. Последен опит. Хайде! Двамата лично трябва да поведем атаката.

Хамади стана и се приближи до него. Повечето от останалите ашбали автоматично го последваха.

Коктейлите Молотов се сипеха върху нападателите, куршуми разкъсваха редиците им. Земните пластове се свличаха под краката им и ги затрупваха.

Накрая иззад тях високо и ясно се разнесе заповед за отстъпление.

— Назад! Назад! Свършено е! Връщайте се!

Абдел Джабари седеше до овчарската колиба и властно говореше по микрофона на уредбата.

— Назад! Назад! Свършено е! Връщайте се! — Кабелите по някакво чудо бяха останали невредими и тонколоната ехтеше от окопа на втория наблюдателен пост. — Назад! Назад!

Екотът свести Дебора Гидеон. Тя изтупа пръстта от лицето си и погледна нагоре към небето. Точно над нея сияеше невероятно красив куп поразителни синьо-бели звезди. Покрай нея се разнесоха стъпки, които бързо се спускаха надолу по склона. Над окопа се надвеси силует и момичето отново затвори очи.

— Назад! — извика Джабари. Макар вече да се бяха досетили, че това е поредната хитрина, младите ашбали се преструваха, че не го знаят, и отстъпваха. Друг глас, също толкова мощен и властен, им заповяда да атакуват върха. Гласът на Ахмед Риш? Или пак измама? Той кънтеше от мрака, придружаван от прашенето на малкото неповредени полеви радиостанции.

— Напред! В атака! Следвайте, ме!

Но другият глас, още по-надолу по склона, отвърна:

— Назад! Връщайте се! — И определено бе по-лесно да се спуснеш надолу, отколкото да продължиш нагоре. И не толкова опасно. Всъщност израелците като че ли казваха: „Вече не сте хванати в капан. Задната врата е отворена. Вървете.“

Питър Кан и Давид Бекер стояха до големия азотен контейнер на двайсетина метра зад източната отбранителна линия. Към кранчето бе монтирана телескопична подпора от предния колесник. Отгоре беше поставена седалка от самолета. Върху нея имаше гума. Бордовият инженер даде сигнал и Бекер доближи кибритена клечка до напоената с керосин седалка. Тя избухна в пламъци и Кан отвори кранчето. Азотът потече по кухата подпора. Седалката и гумата полетяха нагоре, прехвърлиха брустверите като огнен образ от Книгата на Йезекиил, паднаха върху склона и високо отскочиха, обсипвайки редиците на ашбалите с пламтящи парчета.

Кан и Бекер свиха подпората, закрепиха отгоре и друга седалка и последната гума, изстреляха втората огнена ракета и заредиха трета.

Арабите започнаха да отстъпват, отначало неколцина, после всички, дори оцелелите им офицери и сержанти. Движеха се бързо, но не бягаха хаотично. Прибираха ранените си, ако можеха, и оставяха

убитите и полумъртвите на лешоядите и чакалите. Други ранени пълзяха или се търкаляха надолу по склона.

Израелците бяха престанали да стрелят още преди куриерите на Бург да предадат заповедта по отбранителната линия. По негласно споразумение те позволиха на врага да се оттегли необезпокоявано. Така палестинците можеха да събират захвърленото си оръжие, но тази цена за края на атаката бе нищожна. И именно редовите ашбали, а не офицерите, мълчаливо бяха приели предложената от евреите сделка. Бург смяташе, че това е сериозен успех.

Над хълма се възцари тишина. Силният източен вятър разнесе миризмата на кордит и керосин и безпристрастно покри живите и мъртвите с фин пласт прах. Когато екотът в ушите им заглъхна, защитниците забелязаха, че тишината всъщност е била временно оглушаване след сражението. Постепенно започнаха да чуват плач и стенания на мъже и жени по осеяния с останки склон. Чакалите завиха в нощта — като тълпа римляни, току-що присъствала на великолепна гладиаторска битка, като сган, временно изпаднала в хипнотизирано мълчание и внезапно избухнала в одобрителни викове след убийството.

Бург си погледна часовника. Всичко бе продължило само трийсет и девет минути.

23.

Добкин лежеше окървавен на западния бряг на Ефрат. Чу тишината и се зачуди какво означава. Имаше две възможности, разбира се. Опита се да си припомни звуците от последните петнайсет минути и да ги разтълкува, като използва опита си на стар воин. Но болката в бедрото му пречеше да се съсредоточи. И все пак, ако бяха победили ашбалите, щеше да чуе радостните им викове. Той напрегнато се заслуша. Нищо. Тишина. Генералът се остави на болката и изтощението и изпадна в безсъзнание.

Хауснер я откри близо до южния край на западния склон. Мириам седеше, стиснала с една ръка автомат, и се взираше в реката. Той спря на няколко метра от нея и се вгледа в лицето ѝ, осветено от отраженията на водата.

— Убила си някого.

Тя сепнато завъртя глава.

— Аз... Прав си. Наистина. — Мириам пусна оръжието и се обърна към него.

Яков като че ли се поколеба. Да се любиш бе едно, съвсем различно — да проявиш нежност на другата сутрин. Не знаеше дали е готов да се обвърже.

— Хм... смятат те за загинала.

— Не съм. — Тя тихо и нервно се засмя.

— И аз — сякаш не можеше да повярва, отвърна Хауснер. — Успяхме.

— Убих момиче.

— Всеки, който стреля за пръв път, си мисли, че е убил някого.

— Не. Наистина я убих. Падна по склона.

— Може да е била леко ранена и да е избягала.

— Не. Улучих я в гърдите... струва ми се.

— Глупости. — Но знаеше, че не е така. Искаше му се да каже „Браво, Мириам. Вече си една от нас“, ала не можеше. — Стреляла си

и си решила, че си убила някого. Чу ли я да вика?

— Ами... не зная...

— Ела с мен. Трябва да отидем при другите.

Тя взе автомата и го последва. Искаше ѝ се да каже нещо неутрално, например: „Благодаря ти“. Вместо това се чу да изрича:

— Обичам те. — И после още веднъж, по-високо: — Обичам те.

Яков спря, но не се обърна. Знаеше, че няма да оцелее. Никога не се бе чувствал по-уверен. Но навярно и нея я очакваше същата участ. Не можеше да допусне Мириам да загине, без да ѝ е казал, че я обича. Ала ако останеше жива, признанието му щеше да ѝ причини още по-голяма мъка. Той продължи напред и чу тихите ѝ стъпки все повече да изостават.

Рави Левин се грижеше за ранените физически и духовно. Помогна да ги пренесат от брустверите в овчарската колиба, после да ги бинтоват. Самият той приличаше на ранен, целият покрит с кръв и с празен поглед.

След като настаняха хората в и около постройката, равинът започна да ги записва в бележник. Прибави ранените от втората нощ към онези от първата и посочи състоянието им. „Тамир, все така. Рубин, по-добре. Яфе, все така. Каплан, кръвотечението продължава.“ Бяха му казали, че Брин е убит, така че от шестте момчета на Хауснер само Маркус и Алперн можеха да стоят на пост. Рут Мандел все още имаше треска. Не се бяха възстановили нито Даниил Якоби, нито Рахил Баум. Стюардът Абел Гелер лежеше на пода на колибата и кръвта му попиваше в бялата униформа. На древния кирпичен под се бе събрала червена локва. Имаше още шестима ранени, които не познаваше по лице, затова засега ги обозначи с цифри.

Равинът имаше нужда от въздух. Той излезе навън, но там го очакваше същата ужасна гледка. Шимон Пелед, секретарят на външния министър, лежеше мъртъв до стената на колибата. Не беше умрял от сравнително леката си рана, а от инфаркт. Бяха го определили за негоден да участва в сражението, но той бе настоял да му дадат оръжие. Левин поклати глава. През следващите часове и дни щеше да се сблъсква с много глупост и безсмислена упоритост, които щяха да минават за храброст. Той намери няколко хавлиени кърпи и покри с

една от тях лицето на Пелед. На стената бяха облеgnати още две мъртви момичета. Равинът положи телата им на земята, затвори им очите — още един странен обичай, като се замислеше човек — и им покри лицата. По-късно щеше да попита някого за имената им.

Шестима души бяха убити на наблюдателните постове. Хаим Левин ги записа в бележника си. Дебора Гидеон, Игаел Текоа, Мика Горен, Хана Шилоа, Рубен Табер и Леа Илсар. Веднага щом можеше, щеше да прочете молитва за тях.

А къде беше Хауснер? Смятаха го за изчезнал. Нито мъртъв, нито жив. Дори Яков Хауснер не можеше едновременно да е и двете неща. Левин се зачуди дали без него ще са по-добре. Ами генерал Добкин? Дали Бен Добкин бе оцелял? Щеше да каже специална молитва за него.

Влезе пак в колибата. След малко Бет Абрамс припадна от горещината и зловонието и той я изнесе навън. Тя се свести още преди да я е оставил на земята и настоя да продължи работата си. Равинът въздъхна и я пусна. Да, наистина им предстоеше дълга и ужасна нощ. Ако всеки първо се грижеше за себе си, каза си той, за всеки щеше да се грижи поне един човек. Тази мисъл не подходдаше на професията му, но въпреки това му хареса.

Тази нощ израелците не празнуваха. Макар да бяха извършили невероятен подвиг, не само бяха платили висока цена, но и знаеха, че най-тежкото предстои. Идваше ред на глада и жаждата. Даваха на ранените последните запаси от вода. Стоновете и виковете им се носеха над смълчания хълм и понижаваха духа на другите.

Пратиха няколко души надолу по склона, за да потърсят изоставено оръжие. Три други групи отидоха да проверят наблюдателните постове. Когато донесоха трупове на Мика Горен и Хана Шилоа, мнозина от защитниците се разплакаха. Телата на Рубен Табер и Леа Илсар, всеки от двамата улучен точно в главата, бяха оставени при другите мъртви в дъното на овчарската колиба.

От време на време откъм склона се разнасяха единични изстрели. Израелците се преструваха, че не им обръщат внимание, ала не можеха да не забележат, че стоновете на изоставените ранени араби стават все по-малко.

Ужасно се нуждаеха от нещо, което да им повдигне духа, и го откриха в Игаел Текоа. Той вече беше герой — мъртъв, както предполагаша всички — за това че ги е предупредил, без да мисли за собствения си живот. И сега го намериха жив, макар и с много рани. В кратките периоди, в които идваше в съзнание, той им разказа какво е направил, за да спаси Дебора Гидеон, и ги попита къде е тя. Увериха го, че е добре, и незабавно пратиха куриер, за да предаде информацията на групите.

В окопа на втория наблюдателен пост видяха отпечатъка от тялото ѝ в праха, но самата нея я нямаше. Викаха я, претърсиха района, ала бе очевидно, че са я отвели в плен.

Яков Хауснер и Исак Бург стояха на възвишението и наблюдаваха изгрева на луната на изток. Ако пълнолунието наистина правеше лудите неспокойни, тази нощ Ахмед Риш щеше да вие като вълк. Целият склон стана синкавобял и можеха да видят страшните останки от битката.

— Така ще е, докато луната залезе — каза Хауснер.

Бург кимна. Следващият период на мрак щеше да продължи около час и половина. Той се зачуди дали Риш отново ще се опита да атакува. Едва ли. Изгревът можеше да завари ашбалите на склона и това щеше да е краят.

— Може да са се отказали — каза Бург.

Над могилата се носеха стонове, мъчителни викове, плач, пресекливо дишане, тежки, тътрещи се стъпки на хора, изтощени до смърт, звуци от повръщане и от време на време изстрели.

Всичко това беше далеч по-изнервящо от рева на сражението. Хауснер се загледа в трупа на Натан Брин. Искаше му се да каже нещо или да го докосне, но Наоми Хабер, която стоеше на пост с оптичния мерник, едва се задържаше на ръба на истерията. Бе по-добре да запази малките си резерви от състрадание за живите. Яков мислено се сбогува с младежа, после се приближи до Наоми и я прегърна. Удиви се колко силно са се привързали един към друг двамата за толкова кратко време, но си спомни за самия себе си и Мириам.

— Една жена, която означава много за мен, тази нощ също е била принудена да убие. Тя е пацифистка, но успя да го понесе.

— Добре съм — каза Хабер. — Ще се справя. Оставете ме да си върша работата. — После избърса очи и стисна оръжието.

Хауснер я остави и започна самотната си обиколка на отбранителната линия.

Когато утрото наближи и премина първоначалният шок, повечето от защитниците на хълма възвърнаха нормалното си психическо състояние. Разпределиха изчерпващите се запаси от вода и боеприпаси, погрижиха се за ранените и където можеха, възстановиха защитните съоръжения.

След като завърши проверката си, Хауснер намери Бург и двамата се качиха в пилотската кабина на конкорда. Когато влязоха, завариха Бекер да настройва радиостанцията. Воят ѝ изпълваше малкото помещение. Той я изключи и се обърна към тях.

— Лиърът продължава да ни заглушава. Предполагам, че до сутринта няма да кацне за презареждане.

— Е, тогава след изгрев-слънце пак ще опитаме. — Яков отпи от бутилка сладко израелско вино и сбърчи лице. Не беше обърнал внимание на етикета, но знаеше, че не е от най-добра марка. Отпусна се на седалката, вдигна от пода досието на Риш и разсеяно го прелисти. — Един от най-опитните военни психиатри твърди, че Риш може да бъде излекуван. Не казва по какъв начин, но предполагам, че е имал предвид обезглавяване. — Хауснер вдигна глава. — Какво щеше да направиш, ако беше на негово място?

Бург се завъртя на седалката на бордовия инженер, кръстоса крака и смукна от лулата си.

— Ако бях параноик, щях толкова да копнея да си отмъстя, че нямаше да се поколебая пак да поведе ония нещастни копелета в атака.

— Но дали те ще го последват? — попита Бекер.

— Тъкмо за това разговаряхме преди малко — отвърна Хауснер. — Според мен Риш ще ги убеди, че с нас е свършено. Способен е да го направи. Вече има пленничка и каквото и да му е казала за нас, той ще го разтълкува както му е изгодно.

Последва продължително мълчание. И тримата си представяха Дебора Гидеон в ръцете на Ахмед Риш — гола, изнасилена, пречупена, сама... умираща. Яков се надяваше, че си е спестила много мъки и им

е казала каквото знае. Не бе много и не си струваше изтезанията, за да го запази в тайна. Ала се боеше, че въпреки това са я измъчвали, просто за удоволствие. Не можеше да изпитва гняв към Риш, просто съчувстваше на момичето. Гневът към Риш щеше да е чисто лицемерие, както би потвърдил Мохамад Асад.

Бекер си сви цигара от тютюна за лула на Бург и парче климатична карта, прокашля се и наруши мълчанието.

— Какви са шансовете ни сега?

— Всъщност същите — каза Хауснер и продължи да разсъждава на глас: — Имаме близо трийсет автомата, но боеприпасите за всеки от тях са колкото преди. По стотина патрона. Отбранителните ни съоръжения са съборени и нямаме нито вода, нито сили да ги възстановим. Приложихме всичките си трикове и втори път няма да успеем да ги заблудим. Брин е мъртъв и батериите на мерника са на изчерпване. Пък и за пушката са останали само десетина патрона. В момента двама души се опитват да монтират мерника на автомат. — Яков отново отпи от виното и го преглътна преди да е усетил вкуса му. — Между другото, колко керосин имаме?

Бекер се усмихна.

— Не е за вярване, че тези уреди са били толкова неточни. Направо не знам откъде извира.

Хауснер кимна.

— Не казвай на равина, иначе ще ни изнесе проповед за светото гориво. Така или иначе, вече нямаме буркани и използвахме почти всички коктейли Молотов. — Той пресуши бутилката и я пусна на пода. — Но ти попита за шансовете ни. Те все още зависят от ашбалите. Не ние решаваме нещата. Можем само да очакваме следващия им ход. — Яков сведе очи към папката в скута си и се загледа в снимката на Риш. — Ахмед — тихо каза той, — ако имаш поне капка здрав разум, ще си плюеш на петите преди Вавилон да е станал твой гроб. Но ти си абсолютно побъркан, разбира се.

24.

Теди Ласков погледна снимката на Риш и въздъхна:

— Кажи ми нещо, Ахмед.

Ицхак Талман отпи от виното си и прелисти своето копие от досието на терориста.

— Защо още не се е свързал с нас? Какво иска?

В „Майкълс“ беше шумно и оживено. Почти всички разговори бяха свързани с мирната мисия. Посетителите бяха познали двамата бивши генерали от Хел Авир, ала никой не ги наблюдаваше и не ги караше да се чувстват неловко.

Ласков надигна водката си.

— Не вярвам, че са в ръцете му. Ако бяха пленници, вече щеше да е поставил условията си.

— Ако не са пленници, значи са мъртви, Теди.

Ласков се наведе над масата и разплиска водка от чашата си.

— Живи са! Убеден съм. Чувствам го.

— Тогава къде са пленени?

— Във Вавилон. — Той се изненада също толкова, колкото и Талман. Навярно го бе казал, защото използваша еврейската дума „шрим“, която означаваше „взет в плен“, вместо израз като „взет за заложник“. Асоциацията беше неизбежна. Може да му бе помогнала водката. Или се касаеше за нещо повече от комбинация от асоциация и алкохол. — Вавилон — повтори Теди. — Вавилон. — После се изправи и прекатури стола си. — Вавилон! — Хората наоколо погледнаха към него. Талман го хвана за ръката, но Ласков се отскубна, бързо прибра папката в куфарчето си и се втурна на улицата. Другият мъж хвърли няколко банкноти на масата, последва го и едва успя да скочи в таксито, което вече потегляше.

— В Йерусалим! — извика Теди на шофьора.

Талман затвори вратата. Автомобилът пресече площада на черквата „Св. Георги“ и зави по пътя за Йерусалим.

— Вавилон — отново каза Ласков, този път по-тихо.

Шофьорът хвърли поглед през рамо, после продължи да наблюдава лицата на пътниците в огледалото.

— Вавилон — не особено убедено рече Талман. — Да. Възможно е. Вавилон.

— Вавилон — загледан в досието на Риш, каза Яков Хауснер. — Въпреки цялата си опустошеност, Вавилон не е толкова ужасна гледка, колкото опустошеният човешки ум. — Беше го прочел някъде. Той бе намерил рациона на Кан от вино и сега вдигна пълната до половина бутилка от пода. — Много подходяща мисъл. — Хауснер отпи, но не успя да преглътне виното и го изплю. — Ако някога се върна в Хайфа, ще посветя неизчерпаемата си енергия и многобройните си дарби на производството на качествено вино.

Бекер не остана впечатлен нито от ерудицията му, нито от плановете му за бъдещето.

— Най-много ме дразни това, че трябва да чакаме тук този безумец. Че не ние взимаме решенията.

— А навярно би трябвало — отвърна Яков. — Може би е време ние да преминем в нападение.

Бург долови някаква опасност.

— Какво означава това?

Хауснер се протегна на седалката.

— Сигурно вече са се върнали в лагера си при Портата на Ищар. Ако имат намерение да ни атакуват след като залезе луната, първо ще се съберат на известно разстояние от основата на хълма. Изисква го военната тактика. Най-характерната особеност там е градската стена. Можем да им устроим засада. Десетина-петнайсет души би трябвало да са достатъчни.

Бург поклати глава.

— За Бога, Хауснер, да не се смяташ за генерал? Единственото, което можем да направим, е да отблъскваме атаките им. Ако засадата не успее, после ще имаме петнайсет души и толкова оръжия по-малко.

— В такъв случай групата би могла да ги нападне в тил — отвърна Яков. — Или да атакува лагера им, да очисти ранените и санитарите, да разбие комуникационната им техника, да изгори припасите им и навярно даже да спаси Дебора Гидеон.

Бург го зяпна над димящата си лула.

— За кого се мислиш, Хауснер? За Атила? Да очистят ранените... да изгорят припасите им... да не си се побъркал? Не стой много на лунна светлина.

— Той си е побъркан още откакто съм в „Ел Ал“ — каза Бекер. Не се шегуваше.

— Трябва да направим нещо — настоя Хауснер. — Най-малко да пратим група до реката за вода.

Бург отново поклати глава.

— Ако там е останал дори само един ашбал, никой няма да оцелее. Онзи склон, стената де, си е чисто самоубийство. Можем да намерим достатъчно доброволци, сигурен съм, но наистина трябва да възразя срещу пращането на хора извън охраняемата зона. Опасявам се, че това включва и наблюдателни постове. — Вече се чувстваше по-уверен в ръководните си способности. Освен това в известен смисъл Хауснер го бе изоставил и той смяташе, че сега позициите му са по-стабилни. Хората го бяха видели на хълма като командир и това му доставяше удоволствие. Вече не се задоволяваше с неутрално поведение. Можеше да си премери силите с Яков. Поне щеше да го накара да го изслуша. — Плътна отбрана. Никакви излизания извън района. Ще трябва да издържим с наличните водни запаси. Никакви наблюдателни постове. Ще се свием като костенурка в корубата си и ще държим фронта, докато някой ни открие.

Хауснер се изправи и продължително го изглежда.

— Знаеш ли, мислех си, че превръщането на нашите пацифисти в убийци е чудо. Сега разбирам, че се е случило нещо още по-невероятно. От невидим потаен разузнавач Исак Бург се е преобразил в съвсем материален човек. От плът и кръв. И дори има собствено мнение. Фелдмаршал фон Бург. Значи ти е харесало, а? Приятно е да си цар на хълма, господар на съдбата си, и да държиш в ръцете си всички други съдби. Ако тази нощ беше допуснал грешка, нямаше да си по-мъртъв от мен, ако аз бях допуснал грешка. Но ако победиш... това е въпросът, Исак. Ако победиш, ще триумфираш през арката в Яфа като римски император.

Бург също стана.

— Глупости. Просто смятам, че имаш нужда от съвет. Боже мой, Хауснер, не искаш ли да ти помогнем?

Бекер наведе глава над бордовия си дневник.

— Единствената помощ, която мога да приема — отвърна Яков, — е от компетентен военен. От Добкин. Не от теб. — Той сниши глас. — Харесвам те, Исак, но недей да заставаш на пътя ми.

— Вече съм застанал, независимо дали ти харесва. Трябва да участвам във взимането на решения. — Лулата леко подскочи в устата му.

Хауснер разбираше, че Бург говори сериозно и неочаквано се засмя.

— Копеле такова! Добре, щом толкова много искаш, печелиш. Добре дошъл на върха на пирамидата. Ако скоча от нея, пак ще останеш сам. — Яков излезе от кабината, като продължаваше да се смее. После извика от крилото:

— Копеле нещастно!

Бениамин Добкин отвори очи и видя лицата на шест-седем араби, които се бяха навели над него. Един от тях го разтърси за рамото. Говореха му на завален арабски. Защо араби говореха на завален арабски?

Беше пълзял по речния бряг, припадна, после се свести и продължи да пълзи. Нямаше представа преди колко време е напуснал хълма. Луната се издигаше високо в небето. Беше студено. Той бавно пяхна ръка в джоба си и потърси дигиталина. Нямаше го.

Един от арабите разклати найлоновата торбичка с хапчетата пред лицето му. Генералът се пресегна към нея, но мъжът я отдръпна и попита на арабски:

— Лекарство? Трябва ти?

— Да — потвърди Добкин. — Лекарство. Трябва.

Арабите зашепнаха помежду си. Друг се наведе над него и доближи нещо към очите му.

— Пазузу. Зло.

Под лунните лъчи животинската усмивка на демона изглеждаше влажна и мерзка. Бен предполагаше, че присъствието на фигурката няма да му спечели благоразположението на тези араби. Той каза арабската дума за археолог, ала те като че ли не го слушаха. Мъжът хвърли статуетката на земята и се извърна.

Те заговориха помежду си. Добкин постепенно осъзна, че странният им арабски е примесен с думи на иврит.

Бен пхна ръка в ризата си и потърси звездата. Все още бе там. Той я извади навън. Металът заблестя под студената синя светлина.

— Шема Исраел Адонаи Елоейну Адонаи ехад^[1].

Все едно че се беше спуснал от небето със скафандър. И в известен смисъл наистина бе така. Мъжете внезапно замълчаха и го зяпнаха с разширени очи.

Добкин бавно заговори на иврит, като използваше предимно думи от Светото писание.

— Аз съм Бениамин Добкин, алуф — староеврейската дума за пълководец, — алуф на израилтяните. Дойдох с... — Нямах да разберат тази ивритска конструкция, затова каза арабската дума за „самолет“. — Нуждая се от помощ. Евреите на хълма — във Вавилон — се нуждаят от вашата помощ. Ще ни помогнете ли?

Най-старият коленичи до него. Истински вавилонски евреин — тъмнокож, белобрад, тъмноок, облечен в широка роба, малко по-различна от арабските.

— Разбира се, че ще помогнем на израилтянския алуф. Ние сме от един род — прибави той.

— Да — отвърна Добкин. — Не сте забравили Йерусалим.

Хауснер безкрайно обхождаше охраняемата зона. Сам. Чувстваше се уморен, жаден, гладен. Разкъсаното му от куршума ухо гореше. От виното му се виеше свят и му се гадеше.

Той вдигна очи към звездите, после погледна надолу към осветения от луната пейзаж. В тези синкавобели простори имаше нещо непреодолимо. Беше му писнало от хълма, от огромния безполезен конкорд, чиято разбита опашка постоянно му напомняше за неговата трагична грешка. Бе му писнало от другите, от тяхната миризма и близост. Страдаше от нещо, типично за хора, затворени в крепост — клаустрофобия, примесена с отвращение към всички наоколо. И все пак бяха изтекли само двацет и четири часа. Струваше му се, че е тук от цяла вечност. Физически върхът на могилата беше достатъчно просторен. Хората го правеха тесен. Очите им го следваха, където и да идеше.

Хауснер заобиколи откъм западната страна, вгледа се в безкрайните заливни тераси и вдигна ръце към небето.

— Господи, искам да си ида у дома! Уморих се и искам да си ида у дома! — Спомни си вечния въпрос. — Защо аз, Господи? — И сардоничния отговор: — Защо не? — Засмя се и извика: — Да, защо не? Можеш да си играеш с Яков Хауснер също като с всеки друг! Благодаря, Господи! Няма да го забравя!

Отново се засмя, после избухна в тихи ридания и се отпусна на топлата земя. През сълзите си видя куполите и кулите на Йерусалим, окъпани в златистото сияние на залеза. Стоеше на височините над града и край него млади пастири прибираха овце в кошарите. Едновременно беше Песах^[2] и Великден и улиците гъмжаха от народ. После внезапно се озова на терасата на бащиния си дом в Хайфа и гледаше към синия залив. Сега бе есен — суко^[3] — и масите в богато украсената къща бяха отрупани с храна. Той беше младеж и се готвеше да замине на война, да постъпи в британското разузнаване. Животът бе прекрасен. Винаги беше смятал така. Войната му се струваше забавна. Много момичета. Нито едно от тях не приличаше на Мириам, спомни си Яков. Мириам. По онова време тя трябваше да е била дете. Докато нацистите бяха разкарвали Мириам и семейството ѝ голи, той бе седял в бащиния си дом в Хайфа... и четеше немските философи. Или си играеше на война между отпуските. Не беше виновен той, разбира се. Но фактът си оставаше. Всяка жертва има съпруга, съпруг, син, дъщеря, приятел или любим, който оцелява.

Но защо изпитваше угризения? Всеки получаваше своя дял страдание. За него този миг настъпваше много по-късно, ала тотално го опустошаваше — позор, унижение, физически мъки, нещастна любов и... смърт. Смърт. Кога и как? Защо не сега? Той погледна надолу към широкия Ефрат и се изправи. Защо просто не прекрачеше хребета? Ала искаше да си иде у дома. Искаше да отведе Мириам в бащиния си дом, да я покани на вечеря на Песах и да ѝ поднесе храна — цялата храна, която ѝ бе липсвала в детството. Искаше да ѝ обясни, че всъщност и неговият живот по време на войната не е бил приятен. Семейството на майка му беше избито. Дали Мириам го знаеше? Копнееше за това — да я покани на вечеря, да измисли някакво минало страдание, за да го приеме като жертва, и после да ѝ каже, че мъките са свършили.

Той избърса очите и лицето си. Зачуди се до каква степен неочакваната му сантименталност се дължи на алкохола, на Мириам Бернщайн и на изтощението от битката. Във всеки случай не вярваше, че някога отново ще отиде в Хайфа на Песах. А ако по някакво чудо това все пак се сбъднеше, нямаше да е с Мириам Бернщайн.

Вятърът се усили и вдигна във въздуха прах и пясък. Хауснер го чуваше да свири из неподвижния самолет. Чуваше го да стене, сякаш дразнеше страдащите мъже и жени в овчарската колиба. Ако Господ имаше глас, това беше вятърът, помисли си Яков, и този глас казваше всичко, каквото искаш да чуеш.

Той се обърна на изток и ги видя да се приближават. Идваха от хълмовете и носеха още прах за Вавилон. Под синьо-бялата луна се вихреха огромни въртопи, следвани от прашни облаци, които замъгляваха планините. Хауснер се завъртя. Ефрат се вълнуваше. Чуваше плискането му в бреговете. Тъмните вировете по заливните тераси се надигаха и спускаха. Чакалите утихнаха, птиците се вдигаха на многобройни ята. Водните лилии бяха залети, жабите се смълчаха и се скриха в дупките си. Стадо глигани шумно се събираше на отсрещния бряг. Хауснер потръпна.

Пак вдигна очи към небето и се зачуди дали вятърът ще надигне достатъчно прах, за да затъмни пълната луна.

[1] „Слушай, Израилю: Господ, Бог наш, е Господ един“ (ивр.). Второзаконие 6:4. Важна литургична молитва, рецитирана на сутрешните и вечерните служби, утвърждаваща вярата на еврейския народ в Господ. — Б.пр. ↑

[2] Еврейски празник в чест на Изхода на израилтяните от Египет. — Б.пр. ↑

[3] Еврейски празник в чест на жътвата, отбелязващ пътуването на израилтяните през пустинята. — Б.пр. ↑

25.

Теди Ласков стоеше в края на масата в дългата стая. Вятърът разтърсваше стъклата на прозорците и дървените капаци. На стената висяха портрети в цял ръст на Теодор Херцъл и Хаим Вайцман^[1]. На другата стена имаше цветна снимка на Израел, която американският астронавт Уоли Шира бе направил от борда на космическия кораб „Аполо“. Върху заседателната маса и по пода наоколо бяха оставени дипломатически куфарчета. Министър-председателят седеше и гледаше двамата натрапници. В стаята цареше тишина, нетипична за общо заседание на кабинета, началник-щабовете и комисията за национална сигурност.

— Във Вавилон ли? — попита премиерът.

— Да.

— А не край египетските пирамиди, така ли, генерале? Във Вавилон?

— Да.

— Просто подозрение? Предчувствие? Божествено осенение?

— Нещо такова. — Ласков облиза устни. В Израел все още можеше да стигнеш до върха, ако достатъчно дълго крещиш и викаш на секретарките и лакеите. Във всеки случай временният кабинет на министър-председателя в Йерусалим бе съвсем малък и той беше чул виковете на Ласков от портала. Теди погледна застаналия до него Талман. Бившият оперативен началник на военновъздушните сили се опитваше да си придаде достолепен вид — много британски, — макар да бе очевидно, че е нервен и не е съвсем сигурен в правото си да присъства тук. Ласков наруши неловката тишина: — Част от електронната информация, с която разполагаме — радарни засичания, радиоемисии, такива неща — сочи към Ирак, струва ми се.

— Нима? И откъде получихте тези данни, генерале?

Теди сви рамене. Хората в продълговатата зала зашушукаха. Тази малка сграда с червен керемиден покрив имаше дълга история. Някога в нея се беше помещавал Орденът на тамплиерите. През Втората световна война англичаните я бяха използвали като затвор за

германски граждани, заподозрени в шпионаж или съчувствие към нацистите. Яков Хауснер бе пратил тук много немци, ала Ласков не го знаеше. По време на мандатния период в нея се беше намирал британският военен щаб. По някаква случайност в съседната зала бяха разпитвали Теди като заподозрян в участие в нелегалните израелски военновъздушни сили. И ето че отново стоеше тук. Пресъхналата му уста му напомняше за целия му живот. Някои биха го нарекли вълнуващ и романтичен. Той го наричаше бурен и опасен. Защо не бе приел принудителното уволнение? Можеше да остави правителството да мисли за местонахождението на мирната мисия. И щеше да го направи, ако сред изчезналите не беше Мириам.

— Добре, генерале — каза премиерът. — По-късно ще се върнем на въпроса за източника ви на информация. — Той пхна носната си кърпичка в разкопчаната яка на спортната си риза и попи потта си. Министър-председателят бе висок, слаб мъж със странни нервни навици. В момента например късаше на парченца лист хартия. — Е, как предлагате да използваме вашето... осенение?

— Предлагам още сега — довечера — да пратим разузнавателен самолет до Вавилон — високо и ясно отговори Ласков. — Да направи снимки и да обиколи района. Ако са там, ще се опитаме да им покажем, че самолетът е наш, като прелетим ниско, за да ги обнадежим. Трябва да го следва ударна сила, изстребителите Е-14 за подготвителен огън. После десант с транспортни самолети С-130, ако има къде да кацнат. В противен случай — парашутен десант. Или хеликоптери. Това е проблем на армията. Ако разузнавателният самолет потвърди присъствието им, влиза в действие ударната сила.

Премиерът почука с молив по масата.

— Ще възразите ли, ако се обадя на йорданския крал и му кажа, че пращам въздушна армада над суверенното му кралство? — Избухна смях и министър-председателят го изчака да утихне като опитен актьор. После се наведе напред. — И на иракския президент, за да му съобщя, че между другото нахлувам в страната му и имам намерение да бомбардирам Вавилон — просто заради едно време.

Министър-председателят имаше остро чувство за хумор, но след като развесели депутатите и генералите, той насочи вниманието си към Ласков и всъщност беше по-открит за идеи, отколкото средният политик.

— Господин премиер — отвърна Теди, — със сигурност съществува такъв план за извънредни ситуации. Къде очакваме да открием мирната мисия? На брега на Херзлия ли? И какво възнамеряваме да правим, след като ги намерим?

Премиерът се отпусна назад и лицето му помрачня.

— Наистина разполагаме с планове за спасителни операции. Но Ирак е в списъка на страните, които не са достатъчно приятелски, за да ни сътрудничат изцяло... и са достатъчно недоброжелателни, за да ни обявят война.

— Съжалявам, господин премиер, но като всички генерали, аз не разбирам от политика.

— Като всички генерали, вие отлично разбирате от политика и просто не искате да се обременявате с политически проблеми. Не ми се правете на невинен, Ласков. Положението с Ирак ви е ясно. Сега първо трябва да се обадим в Багдад.

Теди леко кимна, за да покаже, че приема заслужения укор, но не отстъпва по всички въпроси.

— Господин премиер — възбудено каза той, — откога оставяме безопасността на израелските граждани в ръцете на чужди правителства?

— Те се намират на чужда територия, генерал Ласков.

— Ами Уганда?

— Друго време, друго място.

— Все същата стара игра. — Той дълбоко си пое дъх. — Вижте, западногерманските десантници го направиха в Сомалия. Ние в Уганда — и пак можем да го направим във Вавилон.

Министър-председателят ядосано изсумтя.

— Наистина първо трябва да се обадя, ако не възразявате. — Той се наведе напред. — А и дори да са във Вавилон, нямаме представа в какво състояние се намират. Мъртви ли са? Живи? Пленници? Вижте, генерале, склонен съм да ви вярвам. Засадаме от трийсет часа и сме адски уморени — а вие нахлувате тук с вик „Вавилон!“ и ние ви даваме думата. Всяко друго правителство най-малкото щеше да ви изхвърли навън. — Той отпи от чаша кафе.

Свиренето на вятъра изпълни тихата зала и капациите на прозорците отново затракаха. Премиерът надвика шума:

— Но предположението ви е логично. Вярвам в Господ, вярвам, че ви го е прошепнал в ухото, Ласков, макар да се чудя защо го е казал на вас, а не на мен. Както и да е, веднага ще се свържем с президента на Ирак и той ще прати разузнавателен самолет. След като анализират получената информация, неговите хора ще ни се обадят. Става ли?

— Не, господин премиер. Така ще изгубим адски много време.

Министър-председателят се изправи.

— По дяволите, Ласков, махайте се оттук преди да ви върна на служба и да ви пратя да миете клозетите. — Той се обърна към Талман.

— Имате ли какво да прибавите, преди да си тръгнете, генерале?

Талман мъчително преглътна и мустаците му потръпнаха. Той дълбоко си пое дъх.

— Ами, смятам, че наистина трябва сами да извършим разузнаването, нали разбирате... искам да кажа, че сме доста добри, а иракчаните може да не са толкова опитни, виждате ли... нямаме пряка връзка с тях и тия неща обикновено се забатачват... поне бихме могли да помолим американците да направят снимка с техните SB-71... няма да се спускат ниско, но може да получат ясен образ и...

Премиерът вдигна ръка.

— Почакайте. — Той се обърна към началник-щабовете, които започваха да стават нервни, и ги повика при себе си. Генералите се събраха около стола му. — Благодаря ви, господа — след малко каза министър-председателят. — Оттук нататък ще продължим ние. Благодаря ви. Да, свободни сте.

Ласков бавно последва Талман към вратата. Чувстваше се странно. По-лошо от странно. Гонеха го от стая, в която щяха да обсъждат държавни тайни. Едно от последствията да напуснеш залите на властта. Сега потребността му от информация се ограничаваше до ежемесечни докладни записки, пращани по пощата, които съдържаха всичко друго, освен въпросите, определени като секретни. В замяна на властта човек получаваше душевен покой. И скука. Теди стигна до вратата и се обърна. Не знаеше за какво са си шепнали началник-щабовете, но донякъде го облекчаваше фактът, че премиерът се е посъветвал с тях, а не с министрите. Реши, че на сбогуване е длъжен да опита още веднъж.

— Те са във Вавилон. И са живи. Усещам го. Нямаме право да залагаме на сигурна игра. Заключение то ви трябва да се основава на

онова, което е добре за тях, и в по-дългосрочен план, за цялата нация. Не се водете само от непосредствените си кариеристични цели.

Някой — Ласков не видя кой — извика:

— Лесно е да говорите така, когато със собствената ви кариера е свършено, генерале.

Теди се обърна и излезе.

Министър-председателят изчака да излезе и Талман и каза:

— Не зная откъде Ласков е получил тази информация и както току-що ми напомнихте, нямаме представа откъде се е сдобил със своята Хаим Мазар. Но ако Мазар е прав за американския военновъздушен аташе Ричардсън, смятам, че американците са ни длъжници. — Той погледна цветната снимка на стената, подарък от САЩ. — Да, можем да ги помолим да пратят извънреден SB-71 над Ефрат. Тогава ще разберем дали Ласков е прав. — Премиерът отпи от кафето си. — Очевидно в ушите на някои хора постоянно шепнат ангели или други небесни създания. Някой от вас да е получавал разузнавателни сведения по такъв начин? Не? Е, значи ние не сме сред избраните. Десет минути почивка, госпожи и господа.

[1] Теодор Херцъл (1860–1904) — еврейски писател и ционист, роден в Австро-Унгария. Хаим Вайцман (1874–1952) — първият президент на Израел 1948–1952, роден в Русия. — Б.пр. ↑

Вятърът брулеше Вавилон и носеше тонове прах и пясък. Изкопаните с толкова много труд траншеи и окопи за броени минути се напълниха догоре. Капаните бяха покрити, предупредителните устройства — отнесени. Ямата с останалите запаси от коктейли Молотов беше затрупана с пясък, алуминиевите рефлектори бяха съборени. Трябваше да увият оръжията в найлон или дрехи, за да ги предпазят. Хората криеха лицата си с парчета плат като пустинни бедуини и ходеха приведени под ужасния вятър.

Само конкордът стоеше изправен на хълма и търпеше поредното унижение със същото надменно безразличие, каквото проявяваше от самото начало на премеждието си. Вихърът проникваше през разкъсания му корпус и покриваше вътрешността му с пластове прах.

Хауснер и Бург посетиха ранените и разговаряха с равина и Бет Абрамс. Състоянието на повечето от жертвите било стабилно, обясни Хаим Левин, ала ако скоро не получили медицински грижи, щели да умрат от инфекции и други усложнения.

Двамата командири излязоха от колибата и отново обиколиха върха на хълма.

— Познавам арабите — извика в ухото на Яков Бург. — Ще разтълкуват вятъра като предзнаменование за атака.

— Според мен би трябвало да го разтълкуват като предзнаменование да си плюят на петите и никога повече да не се връщат тук. — Хауснер вдигна очи към небето. Луната приближаваше зенита си и скоро щеше да започне да залязва. Облаците прах почти скриваха светлината ѝ. От време на време те се издигаха нависоко и затъмняваха самата луна. За няколко секунди над хълма се спускаше мрак. Докато обхождаше с поглед източния склон, на Яков му дойде наум, че ашбалите може да са само на десетина метра от тях и никой да не ги вижда и чува.

Бург уви по-плътено тениската около лицето си.

— Даже по някакво чудо да разберат къде сме, при тези обстоятелства няма да са в състояние да проведат спасителна

операция.

Хауснер повече се интересуваше от възможността за палестинска атака.

— Ако не поставим никакви наблюдателни постове, ашбалите ще ни изненадат.

— Да пратим някого долу означава да го осъдим на смърт.

Беше странно да споделя властта, помисли си Яков. По-точно не странно, а досадно.

— Въпреки това, фелдмаршале, ще пратя поне един човек. Всъщност може да ида самият аз.

Бург се замисли и не отговори.

Продължиха на запад по плоския връх. Вятърът задуха в гърба им и трябваше да полагат усилия, за да не тичат. На първата позиция, до която стигнаха, завариха две жени да спят сред останките от окоп. Бяха завити със синьо одеяло от самолета, върху което постепенно се натрупваше пясък.

Хауснер си спомни лекцията на Добкин за приликата между погребаните градове и покрития със саван човек и се загледа в двете спящи жени. Нямаше почти никаква вероятност ашбалите да атакуват този склон. Всъщност откъм запад можеше да не е останал нито един палестинец. И дали изобщо бяха в състояние да изкачат стръмната стена в този вятър? Но това нямаше значение. По време на всичките си обиколки, подобно на милиони други офицери и сержанти преди него, той се бе надявал, че никога няма да види заспал часови. Сънят, съвсем естествен в цивилния живот, се смяташе за тежко престъпление за човек на пост във всяка армия по света.

Яков приклепна до двете фигури и се прокашля. Искаше му се да ги стресне, за да може да отмине с лека ръка този случай, ала те не реагираха. Усети, че Бург го наблюдава. Той се пресегна и отдръпна одеялото. Естер Аронсон. Повдигна го от другата страна. Мириам.

Една от двете трябваше да стои на пост. Другата имаше право да спи. Едната щеше да доживее, за да сподели съдбата на всички, другата можеше да бъде разстреляна през следващия час.

— Мириам.

Жените не помръднаха.

Бург заобиколи окопа, приклепна срещу Хауснер и внимателно взе автомата, който лежеше наблизо. Тази практика се предвиждаше от

военния устав.

Яков се вгледа в Бург, но не успя да прочете на лицето му нищо. Изражението му беше неразгадаемо. Дали щеше да остави въпроса без последствия? Зачуди се дали той би го направил, ако бе сам, както обикновено. Разбира се. Хауснер постави длан върху рамото на Мириам и я разтърси.

— Мириам. — Забеляза, че гласът и ръката му треперят. — Мириам! — Внезапно се разгневи — за това, че е поставен в такова положение, че съдбата го изправя пред нова дилема. — Мириам, събуди се, по дяволите!

Тя се надигна.

— О!

Бург се приближи и я хвана за ръката.

— Кога сте на пост? — внезапно попита той.

Мириам все още не се беше разсънила.

— Какво? А, от полунощ до два и от четири до зазоряване. Защо? — Тя озадачено се озърна и видя Хауснер, после забеляза спящата до нея Естер Аронсон. И разбра.

Бург бързо си погледна часовника. Дванайсет и петнайсет.

— Естер Аронсон събуди ли ви, за да застъпите на пост? — високо попита той. — Е?

Мириам вдигна очи към Хауснер, който се извърна.

— Събуди ли ви, за да застъпите на пост? — повтори въпроса си Бург и я разтърси.

— Да.

— Тогава ви арестувам за това, че сте заспали на караул. Трябва да ви предупредя, че това е тежко престъпление, госпожо Бернщайн.

Мириам стана. Вятърът развя косите и дрехите ѝ, пясък забрули лицето ѝ.

— Разбирам. — Тя изправи рамене и погледна Бург. — Разбирам, естествено. Изложих на опасност живота на всички останали и трябва да платя за това.

— Точно така — отвърна Бург и се обърна към Хауснер. — Нали?

Яков овладя желанието си да го събори през ръба на гласиса. Той сведе очи към спящата Естер Аронсон, после отново се взря в Мириам. Хората не го обичаха, и в миналото, и сега, главно заради онази му

особеност, която, наричаха „прусашка дисциплинираност“. Това никога не го беше безпокоило. В неговото общество винаги имаше някой, който смекчаваше тираничността му. Сега срещаше човек, който или го предизвикваше, или наистина искаше да разстреля Мириам Бернщайн за назидание. Невероятно. Ала тук всичко бе възможно. Не бяха ли заплашвали, че ще застрелят и него?

— Нали? — повтори Бург. — Мириам Бернщайн трябва да плати за това, че е изложила на опасност живота на близо петдесет души, нали?

Хауснер погледна Мириам, забулена в мрак и прах увила лицето си с шал като изгубено дете.

— Да — отвърна той. — Трябва да я изправим пред съд. На сутринта.

— Сега — възрази Бург. — Може да не доживеем до утре. Във военни условия дисциплината се прилага бързо и строго. Сега.

Хауснер пристъпи към него.

— На сутринта.

Генерал Добкин лежеше на сламеник в кирпичена колиба. Вятърът проникваше през затворените капаци на прозорците и покриваше тялото му с фин прах. Мъждукаше маслена лампа. Мъжът, който лежеше наблизо, се размърда и изпъшка. Добкин усети, че е буден.

— Кой си ти? — на сносен арабски попита той.

— А ти кой си?

Знаеше, че непознатият също е извадена от реката. Нямаше обувки и риза, но панталоните му бяха от маскировъчна униформа. Старецът, който се казваше Шеарясув, беше попитал Добкин дали и той е евреин. Генералът го излъга, че не знае. Вече бе почти сигурен, че раненият е ашбал. Шеарясув, който беше равин в по-стария смисъл на думата, „неръкоположен учител“, също бе попитал дали има причина да не се погрижат за него и да не го настанят в колибата на алуфа. Добкин отговори отрицателно.

Той продължително го изглежда.

— Аз съм рибар. Вятърът обърна лодката ми. Бях ранен. Тези евреи ме откриха и ме спасиха.

Мъжът легна по хълбок и се втренчи в него. Когато пламъчето на маслената лампа освети лицето му, генералът едва не ахна. Беше обезобразено, но отдавна, определено не по време на нощната битка. Ашбалът го преценяваше: прическата му, лицето му, ръцете му. Добкин си бе събул обувките и лежеше в сянка, ала знаеше, че другият е видял достатъчно, за да разбере лъжата.

Арабинът небрежно се претърколи по гръб.

— Хм, рибарю, това е сериозно нещо — да си задължен на евреи.

— Така е — съгласи се Добкин. Той пак погледна другия. Да. Беше го мернал на гласиса. Спомняше си лицето като мъгляв кошмар — но сега бе истинско. — Как се казваш?

— Саид Талиб. А ти?

Генералът се поколеба. Изпитваше извратено желание да отговори: „Бениамин Добкин, генерал от израелската пехота“.

— Просто ме наричай „рибарю“. — Не владееше добре арабски, но се опитваше да не използва сложни изречения, така че Талиб да продължава фарса. Дватама само чакаха шанс да си прегризат гърлата и всяка погрешна дума можеше да е фатална. Зачуди се дали палестинецът е успял да види лицето му при атаката.

Не знаеше колко е тежка раната на Талиб. Нямаше представа колко тежко е ранен самият той. Добкин напрегна мускули под одеялото и дълбоко си пое дъх. Като че ли донякъде успя да възвърне силите си.

Глинената лампа, обикновена паничка с фитил, плаващ в мазнина, мъждукаше на пода между тях. Генералът бавно се огледа и небрежно опипа около себе си. Ножа му го нямаше. Усети нещо твърдо в горния си джоб. Пазузу. Бяха му върнали мерзката фигурка.

Добкин и Талиб лежаха и се наблюдаваха, вслушваха се във вятъра и гледаха премигващия фитил.

— Как е риболовът, рибарю?

— До снощи беше добре. Ти с какво каза, че се занимаваш?

— Търгувам с фурми.

От време на време маските им се смъкваха и те виждаха в очите на другия омраза, страх и заплаха.

— Как се озова в реката?

— Също като теб.

Разговорът секна и двамата дълго останаха неподвижни. Генералът усещаше, че устата му все повече пресъхва и мускулите му изтръпват.

После вятърът отвори един от капациите, угаси лампата и мъжете с протяжен животински вой се хвърлиха един срещу друг в мрака.

Дебора Гидеон лежеше гола на плочките в кабинета на управителя на мотела. Дълги следи от камшик и малки изгаряния от цигара покриваха гърба ѝ. Бедрата, краката и дупето ѝ бяха окървавени от рани, сякаш нанесени ѝ от някакъв звяр.

Ахмед Риш си изми ръцете и лицето в леген с вода и каза на Хамади:

— Нареди да я разстрелят.

Заместникът му повика часовия от входа:

— Касим!

— Риш си изсуши ръцете. Момичето не му беше разказало повече от онова, което и сам бе научил за числеността, отбранителните съоръжения и разположението на израелците. Но сега имаше претекст да измисли нещо, с което да повдигне духа на бойците си.

— Ако вятърът остане на наша страна, Салем, за един час можем да превземем хълма. Той буквално ще избути хората нагоре по склона и ще заглуши шума от придвижването им.

Хамади кимна. Самият Аллах трябваше да им е пратил този вятър, защото ако не бе задухал, щяха да ги убият собствените им другари. Странно, единствено Риш като че ли не го съзнаваше.

— Ще събера хората.

— Добре. — Той погледна Дебора Гидеон, после часовия, който я зяпаше. — Да, да, Касим, можеш да я използваш. След това я разстреляй, изгори трупа и хвърли пепелта в реката. Не искам да оставяме следи. — Риш се обърна към Хамади. — Военната операция е едно, изтезанията и убийството — съвсем друго. Утре ще се наложи да преговаряме с Израел за заложниците.

Заместникът му кимна. Риш правеше точни и в същото време абсурдни разграничения, нещо типично за безумец. Ако целият палестински народ не го смяташе за герой, Хамади отдавна щеше да го убие. От спомена как командирът му стои на четири крака и хапе

момичето отново му се пригади. И той бе измъчвал хора, но поведението на Риш беше съвсем различно. Камшикът и цигарите несъмнено бяха причинили повече болки на нещастницата от ухапванията, ала всъщност я бе пречупил животинският ужас от лудия, който тракаше със зъби, виеше и впиваше зъби в плътта ѝ. Хамади не можеше да я обвинява. Само се надяваше, че мъжете навън няма да научат какво се е случило. Той се обърна, излезе от стаята, прекоси малкото фоайе и застана на верандата.

Оцелелите им бойци, общо петдесетина души, седяха по турски под навесите. Хамади наду свирката си. Ашбалите се втурнаха към терасата и спряха под вятъра, с дълги шалове, увити около устата и смъкнати над очите кефии. Той вдигна ръка и започна:

— Аллах ни прати този шерджи...

Хауснер стоеше върху крилото и гледаше увитите във всевъзможни странни дрехи хора, които ходеха под помръкващата лунна светлина като духове, брулени от вятър и прах.

Обърна се и влезе в самолета. Вятърът и стърженето на пясъка в метала вдигаха почти невъобразим шум. През дупките, пробити в покрива заради дневната жегата, сега проникваше прах, който покриваше пътеката между седалките. Яков се запъти към малкото багажно отделение до разбитата херметична стена. Вътре все още се носеше слаба миризма на керосин и стопена пластмаса.

Мириам Бернщайн си беше направила постеля от полуизгорели дрехи и седеше на пода, опряла гръб на стената и притиснала колене към гърдите си. Четеше книга на светлината на малко фенерче. На тавана светеше аварийна лампа. През пробития корпус се виждаха огънатите алуминиеви плоскости и подпори на опашката. Под студената синкава луна призрачно се поклащаха електрически кабели и хидравлични тръби. „Всяко опустошение излъчва ужасяваща красота — помисли си Хауснер, — дори тази разбита техника, която напомня на всички как се озовахме тук.“

Мириам вдигна глава от книгата си.

— Време ли е?

Яков се прокашля.

— Тя твърди, че не те е събудила. Че заспала на пост и изобщо не те е будила.

Мириам внимателно затвори книгата и я отпусна върху коляното си.

— Лъже, за да ме спаси. Събуди ме, но аз заспах.

— Не бъди благородна, Мириам. — Хауснер прочете заглавието на корицата. „Чужденецът“ на Камю.

— Защо? — Тя изключи фенерчето. — Това ще внесе малко промяна в групата ни.

— Не критикувай онова, което правим.

— Обречените могат да критикуват каквото поискат. Е, време ли е?

— Не още.

Оставиха мълчанието да се проточи. Накрая Мириам заговори. Гласът ѝ звучеше войнствено и предизвикателно.

— Съжалявам. Не трябваше да те критикувам. Вече и аз съм като теб. Искам да кажа, че убих онова момиче.

— Да.

— Нямах друга възможност, разбира се. В този случай ти имаш избор.

— Нямам. Хората схващат самоотбраната по различен начин. За едни това означава да застреляш някой, който те заплашва. За други — да стреляш само ако първо стрелят срещу теб. Това също е самоотбрана, Мириам. Обществото се защитава от небрежните. Просто зависи как ще изтъкуваш фактите. Каква е представата ти за неотложност.

Тя го разбираше, бе го разбирала още от самото начало.

— В такъв случай кого ще съдите?

— И двете ви. Освен ако виновната не си признае.

— Вече си признах.

— Знаеш какво искам да кажа.

— И двете ще излъжем.

— Не се съмнявам. Затова има предвидена военна процедура. И преди се е случвало. И двете ще бъдете обявени за виновни на основата на нашите свидетелски показания с Бург.

— Всичко това само представление ли е, или наистина имате намерение да ни разстреляте?

Хауснер запали цигара. Чудеше се дали изобщо ще намерят хора, които да участват във военния съд, а още по-малко за наказателен отряд. Тогава какво целяха с тази комедия? Да покажат на другите, че играта трябва да се играе според правилата до края ли? Да внушат страх на всички онези изтощени хора, които можеха да заспят на пост или да забавят изпълнението на заповедите им в други ситуации? Или по този начин Бург се опитваше да го съсипе психически?

— Е? Възнамерявате ли да ни разстреляте? В противен случай ме пусни да изляза оттук. Имам си работа. Ако ще провеждате процес, направете го още сега и не ни карайте да чакаме до сутринта.

Хауснер хвърли цигарата си на пода, стъпка я и пак погледна Мириам. Лунните лъчи, които проникваха през илюминатора, осветяваха лицето ѝ. Тя го наблюдаваше и не изглеждаше толкова разгневена, колкото звучеше гласът ѝ. Изглеждаше открита и доверчива, готова да приеме решението му, каквото и да е то. Внезапно осъзна, че всяка тяхна среща може да е последна.

— Ти би ли натиснал спусъка, Яков? — Сякаш го питаше какво е мнението му изобщо за смъртното наказание.

Той пристъпи напред. Колебаеше се какво да каже и да направи. После неочаквано коленичи пред Мириам и постави длани върху голите ѝ колене.

— Бих... бих се самоубил, за да не ми се наложи да го сторя. Бих убил всеки, който се опита да те нарани. Обичам те. — Думите не го изненадаха толкова, колкото нея.

Тя извърна лице и впери поглед през дупката в херметичната стена.

Яков стисна коленете ѝ и ги разтърси.

— Обичам те.

Мириам кимна и постави ръце върху неговите.

— Съжалявам, че те поставям в такова положение, Яков — тихо и дрезгаво рече тя.

— Хм... нали знаеш, всичките ти убеждения отиват на кино, когато се стигне до такива решения — когато решава сърцето, както се казва. — Той се насили да се усмихне.

Мириам отвърна на усмивката му.

— Не е вярно. Ти си изключително последователен. Последователно копеле. — Тя почти се засмя. — Наистина съжалявам,

че те поставям в такова положение. Щеше ли да ти е по-лесно да разстреляш Естер Аронсон?

— Стига вече. Ще измъкна и двете ви.

Мириам стисна ръцете му.

— Бедният Яков. Трябваше да останеш в бащиния си дом. И да водиш охотен живот без задължения.

— Ще дойдеш ли в бащиния ми дом на Песах? — Хауснер внезапно почувства, че ако ѝ зададе този въпрос, навярно и той ще оцелее, за да иде там.

Тя се усмихна, взе дланите му и ги притисна към лицето си.

Изпълни го вълнение, каквото не бе усещал от много години. Изчака малко да преодолее слабостта си, после рече:

— Аз... съжалявам... тогава те изоставих.

— Разбирам те — с тих, дълбок глас отвърна Мириам.

— Наистина ли?

— Бъдещето. Ние нямаме бъдеще. — Тя притисна лице към гърдите му.

Яков я прегърна.

— Нямаме. — Копнееше да живее. Копнееше за бъдеще. Но даже да оцелееше, щеше да я изгуби. Заради Ласков или съпруга ѝ. Или заради друг. Изходът беше предопределен. Тогава щеше да му се иска да е умрял във Вавилон.

Мириам се разплака. Риданията ѝ му напомниха за вятъра, непреодолим и вечно скърбящ.

Усети сълзите ѝ по лицето си. Отначало ги помисли за свои и очите му наистина се навлажниха. „Всичко това е толкова тъжно — помисли си той, — като събуждане след сън от детството, когато откриваш, че в гърлото ти е заседнала буца и по бузите ти се стичат сълзи. После през целия ден си тъжен и не можеш да направиш нищо, защото това е само сън.“

Притискаха се един към друг и Мириам неудържимо плачеше. Яков не знаеше как да я утеши. „Да — каза си той, — плачи, крещи, викай, прави каквото поискаш, Мириам, само недей да страдаш безмълвно. Това е за глупаците. Това е онази Мириам, която познават всички в Тел Авив и Йерусалим. Покажи на света мъката си. Ако всеки вие от всяка неправда, всеки варварски акт, всяка грубост, ние ще

направим първата стъпка към истинската човечност. Защо хората безропотно отиват на смърт? Письък. Вик, Вой.“

Сякаш прочела мислите му, тя отметна глава и нададе протяжен стон.

„Точно така, Мириам. Крещи. Те изстребиха роднините ти, избиха семейството ти, откраднаха ти детството, отнеха ти съпруга, убиха сина ти и приятелите ти и те оставиха сама с мъж като Яков Хауснер. Имаш право да викаш.“

Риданията ѝ станаха по-силни и заглушиха вятъра. Хауснер знаеше, че Бекер ще я чуе, че навярно ще я чуят навън, ала това не го интересуваше.

— Ако можех да сторя нещо, за да оправя нещата, нямаше да се поколебая, Мириам.

Тя кимна, за да покаже, че го разбира, после внезапно хвана главата му в ръце и го целуна така, както беше целунала съпруга си в деня на заминаването му за фронта.

— Йосеф — проплака Мириам. — Яков. — После промълви нещо, което Хауснер не успя да чуе.

Той притисна устни към лицето и шията ѝ и усети вкуса на сълзите ѝ. Йосеф. Теди. Яков. Какво значение имаше? Стига да ѝ носеха утеха и да не я нараняваха още повече. Искаше му се съпругът ѝ да е жив. Трябваше ли да ѝ каже, че Риш знае съдбата му? Не, никога. Никога нямаше да ѝ го каже. Но докато тя чакаше Йосеф Бернщайн, Хауснер се надяваше, че Теди Ласков или някой друг ще ѝ дава онова, от което се нуждае. Искаше му се този някой да е той, ала знаеше, че не е възможно. Повече нямаше да види Йерусалим и даже да се случеше чудото, не би могъл да ѝ даде утеха извън Вавилон. Яков облиза сълзите ѝ като животно, което ближе раните на друго.

Добкин никога не бе усещал вкус на кръв или чужда пот и се изненада колко са солени. Арабинът го стисна за тестисите и той впи зъби в гръкляна му. Бореха се на живот и смърт, но без оръжия, и отначало бяха неуверени. Бяха започнали с удари на очевидните места — в главата и гърдите. Талиб разби маслената лампа в челото на Добкин и по шията и гърба на едрия мъж потекоха кръв и мазнина. Но тези места бяха защитени с естествена броня. После на повърхността

излязоха стари инстинкти, скрити дълбоко в душите им. И двамата усетиха, че ги полазват тръпки, космите на тила им настръхнаха и тестисите им се свиха. Съзнаваха в какво са се превърнали. И тогава откриха слабите места, които природата по необясними причини беше оставила открити.

Добкин съсредоточено стискаше челюсти и се мъчеше да не обръща внимание на изгарящата болка. Не бе улучил сънната артерия на ашбала, но знаеше, че ако упорства, хрущялът на гръкляна ще поддаде.

Талиб се опитваше да хване по-добре тестисите на противника си, но коленете на евреина постоянно се забиваха в него, докато се търкаляха по пръстения под. Палестинецът вдигна ръка към очите на Добкин, но той здраво го стисна за китката и още по-дълбоко зарови лице в шията му. Биеха се в почти пълно мълчание. Нито един от тях дори не си и помисляше да моли за милост.

В друга колиба оттатък лъкатушната уличка двамата мъже, определени да се грижат за ранените, запарваха билков чай на пращия огън, запален с тръни, и си разказваха забавни истории. Не чуваха нищо необичайно, само воя на вятъра и тракането на капациите.

Добкин вече не можеше да понася болката. Раната на бедрото му се отвори и започна да кърви. Усещаше, че ще изгуби съзнание. Той извади керамичната фигурка от джоба си и силно замахна към ухото на Талиб. При удара крилото на демона се отчупи. Викът на арабина се изгуби във внезапния порив на вятъра, който разтвори капациите на прозорците.

Зашеметен, ашбалът отхлаби хватката си. Добкин се отскубна, вдигна ръка и заби назъбения ръб на Пазузу в здравето око на Талиб. Мъжът издаде протяжен крясък и покри лицето си с шепи. Генералът взе заостреното крило на Пазузу и го заби в сънната артерия на палестинеца. В лицето му шурна силна струя кръв.

Талиб притисна гърлото си с ръце. От устата му се разнесе хриптене. Двамата на няколко пъти се сблъскаха в тясната стаичка, като издаваха диви викове. В предсмъртните си гърчове арабинът оплиска с кръв целия под и стените.

Накрая Добкин се отдръпна в ъгъла и остана неподвижен. Заслуша се, за да се увери, че противникът му е мъртъв, после се отпусна по гръб, като се мъчеше да запази съзнание. Изплю се в опит

да се избави от вкуса на кръв в устата си, ала знаеше, че никога няма да успее.

Ласков и Талман останаха също толкова изненадани от поканата да се върнат на заседанието, колкото и всички останали.

Теди слушаше доклада на фотоаналитика Езра Адам. Младежът говореше абсолютно безизразно, но Ласков разбираше, че всъщност думите му означават: „Открих изчезналия конкорд. Повярвайте ми. Вървете и ги освободете.“ Адам обясни всяка една от десетината инфрачервени снимки, които само няколко часа по-рано бе направил американският самолет SB-71 по молба на израелците.

Министрите и генералите, повечето от които не можеха да разберат нищо от светлите и тъмни петна, внимателно следяха анализа и разглеждаха раздадените им фотографии.

Адам остави поредната снимка и погледна министър-председателя.

— Сам виждате, господин премиер, че е малко трудно да разчетем нощните снимки след надигането на вятъра. Би трябвало да направим нови от по-малка височина, но аз, разбира се, съзнавам, че има политически...

— Продължавайте, млади човече — изсумтя един генерал от военновъздушните сили. — Оставете министър-председателя да мисли за това.

— Слушам. Е, тогава да преминем към снимка номер десет. Подобна е на предишните. Виждал съм го и преди. Малки, неравномерно разпръснати топлинни следи. Което предполага битка.

— Или овчарски бивак — подметна пехотен генерал.

— Или село — прибави един министър, който допреди час не знаеше нищо за инфрачервената фотография, но бързо напредваше.

— Да — съгласи се Адам. — Възможно е. Но с опита човек придобива интуиция. На първо място, в този район няма села. Моля, погледнете прозрачното фолио с археологическата карта на Вавилон. Село Квеириш е на километър южно от топлинните източници, близо до Портата на Ищар. Освен това селата изглеждат различно. Огньовете и лампите в село или бивак щяха да оставят други топлинни следи. На

базата на спектрографския анализ на снимките имам основания да смятам, че на този склон е горял фосфор. И тук, в квадрант едно-три, погледнете този топлинен източник. Блед е, но трябва да е голям. Виждате ли? Самолет, чиито двигатели не работят поне от двацет и четири часа. Тук има поредица от нишки като движещи се камиони — или отлитащ лек самолет. Виждате ли тези точки на всяка снимка? Възможно е да е малък самолет, който лети над могилата.

Теди знаеше, че за лаиците в залата всичко това е много подозрително. Но за негова изненада министър-председателят прекъсна Адам по средата на изречението.

— Вярвам ви, сержант Адам. Бог знае защо, но ви вярвам. — Последва още по-голяма изненада. Той се обърна към Ласков, вместо към военните си сътрудници. — Е, Ласков, разкажете ми какво според вас се е случило, като се основавате на тези странни петна.

Теди се огледа.

— Изглежда, че... искам да кажа, че можем само да предполагаме...

— Не. Не — прекъсна го премиерът. — Никакви догадки. Нужно ми е вашето божествено осенение. Какво означава това, генерале? — Той вдигна във въздуха една от снимките.

Ласков избърса лицето си с носна кърпичка.

— Хм, означава, господин премиер, че конкордът е бил принуден... че лиърът го е принудил да кацне във Вавилон. Знаем как е станало. На борда не е имало похитители, разбира се, затова пилотът Бекер — след гласуване, сигурен съм — е приземил самолета извън района, контролиран от терористите, които са чакали на земята.

Той затвори очи и се замисли. След няколко секунди отново вдигна клепачи, но погледът му блуждаеше някъде надалеч.

— В този момент пътниците са имали възможност или да избягат, или да окажат съпротива. Не, не са имали избор. Изглежда, че конкордът е до самия бряг на Ефрат. Така че пътят им е бил отрязан — не са могли да избягат, освен през реката. Терористите незабавно са ги обкръжили. Затова са решили да останат там и да се бият. Намират се на вавилонска цитадела. Удобна отбранителна позиция. Погледнете картите. Имали са едно узи, пушка М-14 с оптичен мерник за нощна стрелба и навярно пет-шест пистолета. Арабите са се изкачили по склона, без да подозират нищо, и защитниците са открили огън.

Терористите са се объркали. При отстъплението си може да са зарязали някое и друго оръжие. По-късно пак са опитали, разбира се...

Ласков замълча за миг.

— Радиостанцията на конкорда се заглушава. Не могат да излъчат сигнал за помощ. От нашите източници ни е известно, че някъде край Хила има предавател, смущаващ радиоемисиите. Само по себе си това не е необичайно — имаме десетки такива сведения. Но в случая тази информация придобива особено значение. Значи стоят и чакат. Чакат някой да им се притече на помощ. — Той се обърна към министър-председателя.

Премиерът срещна погледа му.

— Интересна история, генерале. Опитайте се да ме включите в тази божествена радиомрежа, която толкова ви помага. — Той замълча и почука с молив по масата. — Значи терористите са съвсем малко, така ли? И пътниците на конкорда са успели да се защитят от тях?

— Господин премиер — обади се Адам, — ако на тези снимки действително се вижда битка, тя трябва да е била доста сериозна. По целия район на склона, който е дълъг половин километър, се забелязват топлинни следи.

— В такъв случай — каза министър-председателят — не са на нашите хора. Едва ли биха могли да се сражават с големи арабски сили. Може би това тук — той потупа фотографиите пред себе си — е някакъв местен бунт.

— Не забравяйте големия самолет, господин премиер — напомни му Адам. — И другия във въздуха.

— Голям самолет, бабини деветини — отсече министър-председателят. — Мъгляви глупости. — Той отблъсна купчината снимки настрани. Известно време почукваше с молива си, накъса на парченца лист хартия, после се отпусна назад и въздъхна. — Добре. Голям самолет. Страшна битка. Защо не? — Премиерът се обърна към телефониста си, който седеше в малка ниша, и му извика: — Свързахме ли се с Багдад?

— Багдад е на линия, господин премиер. Президентът им ще е на телефона след минута.

В залата се възцари пълна тишина.

— Иракският президент — съобщи телефонистът. — Четвърта линия.

Министър-председателят вдигна слушалката, натисна четвъртия бутон и заговори на сносен арабски:

— Добро утро, господин президент. Да, отнася се за конкорда, разбира се. Във Вавилон, господин президент. Да, Вавилон.

Мириам Бернщайн и Естер Аронсон все още бяха арестувани в конкорда. Хауснер беше забавил намеренията на Бург за незабавен военен съд, но той настояваше. Яков знаеше, че Бург иска да използва случая, за да го сломи психически. Подозираше, че той вече не вярва в способността му да ръководи. Навярно смяташе, че действа в интерес на групата, и ако това означаваше да разстреля една-две жени и в същото време му отнемеше последните две неща, които крепяха духа му — Мириам и положението на командир, — поведението му бе напълно оправдано. Бург знаеше за него и Мириам, ала това, изглежда, ни най-малко не променяше позицията му и Хауснер не можеше да не го уважава. Искаше му се да е в състояние да го мрази. Ако не го харесваше, Бург никога нямаше да стигне толкова надалеч.

Имаше и други проблеми. Външният министър със закъснение беше започнал своя игра за власт и мнозина го поддържаха не само заради законното му право да оглави групата, но и защото предлагаше непреодолимо привлекателно решение на ситуацията. Според Ариел Вайцман по бреговете на Ефрат вече нямало араби. Ето защо израелците можели да избягат по западната стена и да пресекат реката. Спасителните жилетки от конкорда щели да бъдат раздадени на ранените и онези, които не знаели да плуват.

Хауснер и Бург се бяха съгласили да обсъдят предложението. Събраха се в самолета. Външният министър председателстваше заседанието.

— Признавам, че идеята е доста привлекателна — започна Хауснер, — но много се съмнявам, че Ахмед Риш ще пренебрегне фундаменталната военна тактика и няма да пресече пътя ни за отстъпление. — Той се опита да го обясни на най-цивилно мислещите от групата, ала думите му срещаха все по-силна съпротива.

Отначало позициите му се бяха крепили на шестима фанатично верни мъже: Брин, Каплан, Рубин, Яфе, Маркус и Алперн. Брин беше мъртъв, Каплан, Рубин и Яфе бяха ранени. И хората му вече не бяха

единствените въоръжени на хълма. Дори когато даваше разумни съвети, получаваше отрицателни реакции.

Бург се изказа в негова защита и отбеляза, че дори да преплуват Ефрат, няма да стигнат далеч, ако Риш открие изчезването им.

— Ще ви нападнат на голите речни тераси и ще ви избият като зайци, обкръжени на открито от глутница чакали — или още по-лошо, ще ви принудят да се предадете.

И все пак повече от половината искаха да избягат от Вавилон. Хауснер знаеше, че трябва да направи всичко по силите си, за да задържи групата заедно. Щеше да е жалко — трагично — да види как всичките им жертви отиват на вятъра.

Външният министър настоя да обсъди въпроса за Мириам Бернщайн и Естер Аронсон с Бург, но той отказа. Жените щели да останат под арест, докато изберял членовете на трибунала. Рави Левин го нарече задник и презрително напусна самолета. Краткото заседание се закри, без да определят кога ще се съберат отново.

Хауснер, Бург и мнозина други не съжаляваха за бързото прекратяване на демократичния процес. Те знаеха, че едно евентуално гласуване ще упълномощи външния министър да ги изведе от Вавилон и че този „изход“ ще завърши катастрофално. Ариел Вайцман не бе Мойсей. Водите нямаше да се разтворят пред него и да погълнат армията на Ахмед Риш. Ако Хауснер и Бург бяха единодушни за нещо, това беше, че успешното водене на война е прекалено важно, за да бъде поверено на политици.

Ахмед Риш и Салем Хамади поведоха останките от отряда си през Портата на Ищар нагоре по Свещения път. Когато стигнаха до храма на богинята Нинмах, завиха на запад към гръцкия амфитеатър, навлязоха в коритото на стар канал и се насочиха към вътрешния град. След един километър пресякоха външната градска стена и тръгнаха на север покрай нея към северната цитадела.

Риш закри до Хамади и прошепна в ухото му:

— Ще ги нападнем преди да са се усетили.

— Да. — Салем се заслуша във вятъра, който духаше откъм хълмовете. Вървяха откъм подветрената страна на стената, но руините не надвишаваха два метра и пясъкът задушаваше задъханите бойци,

които се опитваха да не изостават от Риш. — Трябва да намалим темпото, Ахмед.

— Не. Вятърът всеки момент може да утихне.

Хамади не произхождаше от пустинните араби и пясъкът му бе също толкова чужд, колкото и на израелците. Той погледна към хората, които се движеха като призраци в мрака. Мнозина имаха превръзки, някои куцаха. Очевидно вече не бяха толкова дисциплинирани и надеждни войници. Знаеше, че ако битката не се развие както смятат, ще се наложи да избият израелците, без да взимат заложници. А без заложници вече нямаше да могат да преговарят. Така или иначе, Салем разбираше, че двамата с Риш са свършени. Но Ахмед като че ли не беше в състояние да го проумее и той нямаше намерение да му го каже.

Риш ускори ход и ашбалите го последваха. Вече почти тичаха и Хамади имаше чувството, че стремглаво се приближават към съдбата си, към среща с историята, към личната си участ, към сблъсък, който ще окаже въздействие върху отношенията между евреи и араби поне през следващото десетилетие. През последното денонощие внимателно бе следил Радио Багдад и знаеше, че ако не постигнат нищо друго, поне са изложили на сериозна опасност мирната конференция. Ала възможността да променят световната история бледнееше в сравнение с личните им желания и мотиви. Той си спомни как беше претърсил Хауснер — Хауснер, застанал гол под пламтящото слънце до Вавилонския лъв. Представи си докосването до кожата му. Изпълни го непреодолимо желание да изнасили Яков Хауснер. Да го унижи и после да го изтезава и обезобрази.

Хауснер напусна съвещанието сам, приведен под напора на вятъра. Пясъкът брулеше лицето му, окъсаните му дрехи се развяваха. Постоянният вой го влудяваше и му се искаше да изкрещи, да го накара да млъкне.

Откри Каплан на същото място, на което толкова време бе стоял Брин. Бяха пригодили оптичния мерник за АК-47, но прашните облаци затъмняваха образа. Моше имаше треска от раната си, но беше настоял, че е най-добрият стрелец на хълма.

Наоми Хабер се взираше над стената и се опитваше да различи някакво движение. Импровизираните ѝ предпазни очила бяха направени от плексиглас, взет от илюминатори на конкорда, с гума по краищата за изолиране на пясъка.

Хауснер отведе Каплан настрани.

— Нали знаеш, в тази прашна буря няма нужда да чакат луната да залезе.

— Да. — Моше познаваше Хауснер. Познаваше интонацията и маниерите му и разбираше, че предстои нещо, което няма да е приятно.

— Вече нямаме наблюдателни постове и предупредителни системи. Слепи сме.

— Така е.

— Бург категорично забрани на всички да напускат върха.

— Известно ми е. — Хауснер се бе появил пред него от мрака и го беше докоснал като ангел на смъртта. И сега Каплан щеше да умре.

— Но както казват, най-добрата защита е нападението. Не бива да чакаме тук като стадо уплашени овце. Трябва да вземем инициативата. Да нападнем. Като снощи.

— Да.

— Ако не ни изпреварят. Погледни натам.

Каплан покорно се вгледа във вихреция се пясък. Отбранителните съоръжения бяха покрити с прах и видимостта не надвишаваше пет метра извън охраняемата зона. Ашбалите можеха да са някъде там, на шестия метър, и той нямаше да ги усети. Изпълни го внезапен страх, почти паника и Моше стисна автомата си. Испита непреодолимо желание да избяга в нощта, да разкъса мрака с тяло и да види какво се крие на склона.

— Какво има там, Моше? Какво има там?

— Не зная.

— Не искаш ли да научиш?

Каплан не отговори.

Хауснер изчака малко, после продължи да анализира ситуацията.

— Сега най-рационалната тактика е да пратим долу отряд, който да устрои засада. Аз бих избрал външната стена. За да стигнат дотук от Портата на Ищар, ашбалите трябва да минат покрай нея. Не само че така ще унищожим ударната им сила, но и ще предупредим

защитниците на хълма. — Той въздъхна. — Но Бург не желае да рискува повече хора, нито да разделя групата. — Яков замълча за миг. — От друга страна... от друга страна, ако край онази стена залегне някой с автомат, ще очисти поне десетина ашбали още преди да са отвърнали на огъня му. — Хауснер запали цигара в шепи и му я подаде, жест, който Каплан винаги свързваше с шефа си.

Моше вдиша дима и не му я върна.

— Ами... предполагам, че си прав — ако вече не са се изкачили до средата на склона.

— Да — съгласи се Яков. — Има и такава вероятност. А и в основата на хълма със сигурност са разположени часови. Но в този мрак сам човек би трябвало лесно да се промъкне между тях.

Каплан не се съмняваше, че ако се наложи, Хауснер би отишъл сам. Щом беше решил да остане, навярно смяташе, че трябва да изпълни някаква по-важна задача на върха. Но Моше веднъж вече бе рискувал живота си за него и сега искаше да доживее до дълбоки старини.

— Онзи, който слезе долу, няма почти никакъв шанс да се върне.

— Наистина.

— Особено ако има рана, която ограничава подвижността му.

Хауснер кимна.

— Знаеш ли, Моше, на този хълм имаше само неколцина истински войници. Твоите шестима души, Добкин... още няколко ветерани... Бург. Броят им намалява. Професионалните военни знаят, че някой ден ще ги призват да направят нещо, което не биха поискали от новобранец. Разбираш ли?

— Естествено. — Каплан се зачуди защо Хауснер не е отишъл при Маркус или Алперн. Те не бяха ранени. Предполагаше, че е заради класическото „това е чест“ или нещо от този род. Имаше и други причини, ала не можеше да проумее мотивите на Яков Хауснер.

— Е... благодаря, че изслуша дрънканиците ми, Моше.

— Няма нищо. — Той се поколеба и когато видя, че Хауснер не си тръгва, каза: — Всъщност, като слуша другите, на човек могат да му хрумнат добри идеи.

— Точно така.

Моше отново се поколеба, после се обърна. Усети ръката на Хауснер на рамото си и го чу да казва нещо подходящо, но точните

думи не стигнаха до ушите му. И най-ужасното бе, че дори не можеше да се сбогува с хората, които през последните двайсет и четири часа бяха започнали да означават много за него. Докато се отдалечаваше в нощта, Каплан се чувстваше съвсем сам.

28.

Министър-председателят седеше с изправени рамене и притискаше слушалката към ухото си. Очите му блуждаеха из залата и се спираха върху другите мъже и жени, които следяха разговора със слушалки. Не вървеше добре. Иракският президент беше проявил цяла гама от емоции — от изненада, че му се обажда, до скептичност към информацията и накрая нежелание да се ангажира с предложенията на израелския министър-председател.

— Господин президент — спокойно, но твърдо каза премиерът. — Не мога да ви издам източника си, но той обикновено е абсолютно сигурен.

Теди Ласков и Ицхак Талман стояха близо до вратата. Министър-председателят като че ли отново ги претегляше с поглед.

Иракският президент въздъхна, което на арабски означаваше: „Много съжалявам, но ние изобщо не се приближаваме към сключването на сделката“.

— Във всеки случай — отвърна той, — не може да става и дума да пратим разузнавателен самолет. Заради вятъра. Убеден съм обаче, че вашите американски приятели са извършили незаконен полет с някой от своите. Това би трябвало да е достатъчно.

— Не ми е известно такова нещо.

Арабинът не му обърна внимание и започна да повтаря възраженията си срещу всякакви прибързани мерки.

Министър-председателят слушаше тропането на капаците. Знаеше, че поради наводненията, прашната буря и мрака иракчаните не могат да пратят нито коли, нито самолети и че президентът не иска да се разкрие неадекватността на иракската транспортна и комуникационна мрежа, както и неспособността на въоръжените им сили да се придвижват из страната. Но пък Хила се намираше съвсем близо и беше сравнително голям град...

— В Хила няма ли гарнизон? — макар да знаеше, че има, попита той.

Последва продължително мълчание. Изглежда, президентът разговаряше със съветниците си. Накрая отговори:

— Боя се, че това е секретна информация.

Министър-председателят силно стисна слушалката и кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Господин президент... какво предлагате вие? — Той си погледна часовника.

— Да изчакаме бурята да утихне или поне до изгрев-слънце.

— Може да е късно.

— Господин премиер, пак опираме до стария въпрос да рискуваме живота на хора, за да спасим други. Вие ми казвате, че петдесет израелци били обсадени във Вавилон, и искате да рискувам с операция, която ще ни струва също толкова... да не споменавам за парите... Така или иначе, ние нямаме представа какво става във Вавилон.

— Но знаете, че става нещо. Нали?

Иракчанинът се поколеба.

— Да. Нещо. Властите в Хила току-що потвърдиха, че около развалините на Вавилон става нещо.

Когато президентът направи това признание, в залата се разнесе възбуден шепот.

Министър-председателят се наведе напред. Вече не виждаше причина да пази козове си.

— Тогава пратете гарнизона в Хила, за Бога!

Отново последва мълчание. Когато иракчанинът най-после отговори, гласът му звучеше почти извинително и засрамено.

— Гарнизонът в Хила е четиристотин двайсет и първи батальон — вашето военно разузнаване знае за него. Тази част почти изцяло е съставена от палестинци. През шейсет и седма и седемдесет и трета те се сражаваха срещу вас. Офицерите им са иракчани, но войниците са бежанци и синове на бежанци. Няма да е честно да поставяме на изпитание верността им. Сам разбирате.

Премиерът разбираше. Той се огледа. Лицата на хората, които слушаха разговора, бяха гневни.

— Господин президент, бихте ли могли да се свържете с Хила? Ще изчакам. Помолете местните власти или верните си офицери да разберат какво става във Вавилон.

— За съжаление, в момента връзките са изключително затруднени. Заради бурята и наводненията. Ще установим контакт по радиостанцията и ще видим какво ще открият.

— Разбирам. — Министър-председателят нямаше основание да смята, че иракчанинът го лъже за връзките. Оставаше му да изиграе още един коз. — Господин президент, моите военни съветници ме информираха, че е напълно възможно да се стигне до Вавилон по реката. Експедиция от друг гарнизонен град по Ефрат би могла да е във Вавилон за няколко часа.

Този път гласът на иракския президент звучеше решително и нетърпеливо.

— Да не смятате, че Ефрат е като вашата рекичка Йордан? Това е огромна, могъща река. По това време на годината тя блуждае като изгубена овца из равнината — свързана е с езера, блата и безброй потоци, които са толкова пълноводни, че приличат на самия Ефрат. Нощем човек може да се заблуди сред тях.

Премиерът го знаеше. Всъщност самият Вавилон не се намираше на съвременния Ефрат, а край древното, по-тясно корито на реката. И все пак една модерна войскова част трябваше да е в състояние да се придвижи по него. Древните вавилонци го бяха правили.

— Господин президент, на всички ни са известни сериозните проблеми, които има през пролетта страната ви, знаем също, че по всяко друго време на годината можем да разчитаме на бърза реакция в отговор на наша молба. Ясно ни е, че една от причините тези... — не искаше да използва думата „терористи“ — тези партизани да изберат Ирак е недостъпността на Двуречието през тези две седмици. Но съм убеден, господин президент, че вие ще ни окажете нужното съдействие, доколкото е по силите ви.

Не получи отговор.

Министър-председателят разбираше, че иракчанинът вече е преглътнал гордостта си, като е признал потенциалното неподчинение на войниците си, неспособността на въоръжените си сили да маневрират из страната и най-вече пълната си неосведоменост за отвличането на конкорда на негова територия. А също и факта, че в суверенната му държава действа малка частна палестинска армия. Той

усещаше, че президентът не е в добро настроение. Единствената му възможност бе да се опита да го провокира да вземе някакви мерки.

— Господин президент, известно ли ви е, че в пустинята Шамия има палестински базов лагер? Палестинците във Вавилон навярно са дошли оттам.

Отново мълчание.

Премиерът се огледа. Един полковник, специалист по психологическа война, който в продължение на няколко години бе изучавал иракския президент, надраска някаква бележка и я плъзна по масата. Той я прочете. „Щом стигнахте толкова далеч, спокойно можете да продължите. Вече е късно за дипломатичност.“ Министър-председателят кимна и заговори в слушалката:

— Вашите въоръжени сили способни ли са да организират експедиция в този късен час, господин президент?

Иракчанинът продължаваше да мълчи. После студено отвърна:

— Да. Ще наредя да организират експедиция по реката. Но няма да слязат на брега преди изгрев-слънце. Повече нищо не мога да направя.

— Това е достатъчно — каза премиерът, макар да знаеше, че изобщо не е така, ала не искаше да рискува и малкото, което беше постигнал.

— Какво очаквате да открием там?

— Нямам представа.

— Ние също. Надявам се наистина да има нещо. За вас ще е малко смущаващо, ако няма.

— Зная. — Министър-председателят замълча за миг. Беше време за големия въпрос. — Ще ни позволите ли да ви помогнем? Можем да разработим съвместна операция.

Този път отговорът се разнесе незабавно.

— За това не може да става и дума.

Нямаше смисъл да спори.

— Добре. Желая ви успех.

Иракчанинът остави мълчанието да се проточи, после тихо каза:

— Вавилон. Пленът. Странно.

— Да. Странно. — В Близкия изток човек не можеше да направи политически или дипломатически ход, без да се натъкне на пет хиляди години история и вражди. Нещо, което американците например никога

не бяха разбирали. Събития, случили се преди три хилядолетия, се разискваха на международни конференции като че ли са станали по-предната седмица. Имаше ли някаква надежда за тях? — Но не чак толкова.

— Навярно. — Президентът замълча за миг. — Не мислете, че не ви съчувстваме. Терористите не ни правят услуга. Няма отговорно арабско правителство, което да подкрепя постъпката им. — Той направи нова пауза и израелецът чу по електронната слушалка нещо като тежка меланхолична въздишка. Тя бе толкова арабска и в същото време толкова еврейска, че мнозина в залата изпитаха състрадание към него, дори близост. Иракчанинът се прокашля. — Трябва да свършваме.

— Ще ви се обадя преди разсъмване, господин президент.

— Добре.

Връзката прекъсна. Министър-председателят вдигна очи.

— Е, влизаме ли? — Той погледна стенния часовник. До изгрева във Вавилон оставаха малко повече от шест часа. — Или ще изчакаме иракчаните? — Премиерът запали цигара и драскането на клечката ясно се чу в залата. — Разбирате, че това е първият диалог между израелски министър-председател и иракски президент. Можем ли да си позволим да рискуваме това начало? Да рискуваме новия мирен климат? — Той огледа присъстващите и се опита да разчете израженията им. Мнозина от тях бяха участвали на заседанията, свързани с операцията в Ентебе. Сегашният случай бе много по-сложен, а тогава им бяха трябвали дни преди да вземат решение за военна намеса.

Генералите и политиците се изказаха един по един. Всеки имаше по две минути, за да изложи мнението си. Гласовете се разделиха приблизително по равно, но не на военна и цивилна група. Половината от военните призоваваха за съдържаност, половината от цивилните се обявяваха в полза на военни действия.

Думата взе Амос Зеви, заместник-министър на външните работи, в момента изпълняващ функциите на титуляря. Според него, ако присъствали на заседанието, външният министър Ариел Вайцман и заместник-министърът на транспорта Мириам Бернщайн щели да гласуват за политика на съдържаност.

— Възможно е, но не присъстват, господин министър — саркастично отбеляза генерал Гур. — Но ако можеха да гласуват от Вавилон, убеден съм, че щяха да се обявят за незабавна въздушна атака. — Това предизвика първия смях по време на иначе мрачното обсъждане.

Някои смятаха, че Ахмед Риш е пленил израелците и съвсем скоро ще постави исканията си. Тази група настояваше да се пригответ за преговори.

Изправи се министър Йона Галили. Той напомни, че по време на операцията в Ентебе двама от главните равини в Израел разтълкували Халака, корпуса от законови прецеденти в еврейската религиозна традиция, в смисъл, позволяващ размяната на терористи за заложници.

Министърът на правосъдието Натан Дан, самият той равин и юрист, скочи.

— Разграничавам се от това тълкувание.

Министър-председателят удари с длан по масата и накъсаните парченца хартия пред него се разхвърчаха.

— Стига. Тук не е нито йешива^[1], нито телавивско кафене. Не ме интересуват древните закони. Интересува ме сегашната ситуация. Ласков. Ваш ред е. Две минути.

Теди Ласков се изправи в края на дългата маса и цитира класическите военни аргументи за предприемане на незабавни действия, но видя, че думите му не правят никакво впечатление. Хората се бояха, да организират въздушна атака и да открият във Вавилон само дивите зверове на пустинята. При парламентарното управление такъв провал щеше да прати цялото правителство и половината депутати да си пишат мемоарите. Ако намереха само конкорда, но не и участниците в мирната мисия — или Боже опази, ако ги откриеха мъртви — поне щяха да оправдаят действията си като хуманитарна акция. Но ако Ласков грешеше, ако фотоаналитикът се лъжеше, ако там нямаше нищо...

Ласков реши да рискува.

— Разбирам какво ви смущава. Добре. Ако убедително ви докажа, че нашите хора са във Вавилон, някой от вас ще възрази ли да отидем там и да ги спасим?

— Точно това е проблемът, генерале — отвърна министър-председателят. — Ако наистина успеете убедително да ми докажете, че

са там, ще гласувам за военна операция.

Ако по-късните събития покажеха, че е трябвало да организират атака, министрите и генералите можеха да обяснят бездействието си на израелския народ с непълната разузнавателна информация. Можеха категорично да заявят, че изобщо не са знаели за отвличането на мирната мисия във Вавилон. И това нямаше да е само извинение. Щеше да е самата истина.

— И как ще намерите тези убедителни доказателства, генерале?
— попита премиерът. — Опасявам се, че вече не можем да приемем ново божествено осенение.

Ласков не обърна внимание на разнеслия се тук-там в залата смях.

— Давате ли ми всички пълномощия да действам от ваше име?

— Искате прекалено много.

— До изгрев-слънце.

— Е, за толкова малко време не можете да направите големи поразии, струва ми се. Добре. Ще наредя да подготвят въздушна операция. Ако се върнете тук до пет и половина сутринта и ми покажете неоспоримо доказателство, че поне конкордът е във Вавилон, ще натисна червения бутон и ще стиснем палци с надежда за най-добрия изход. Ако обаче иракчаните се обадят преди този час и кажат, че във Вавилон няма никой, каквото и доказателство да ми донесете, няма да има значение. Във всеки случай на сутринта ще трябва да разчитам на иракчаните да спазят обещанието си да пратят военна част във Вавилон. Не искам нашите сили да се натъкнат на техните, затова пет и половина е крайният срок за военна операция от наша страна. Съгласен ли сте?

— Бих желал да командвам ятото изстребители, които пратим.

Министър-председателят поклати глава.

— Каква дързост! Та вие дори вече не сте във въоръжените сили. Защо ви упълномощих да действате от мое име? Сигурно съм се побъркал.

— Моля ви.

В залата се възцари тишина. Премиерът потъна в размисъл, после погледна Теди.

— Ако ме убедите, че нашите хора са във Вавилон, много би ми се искало тъкмо вие да ръководите изстребителите. Не се сещам за по-

подходящ от вас — двусмислено каза той.

Ласков отдаде чест, обърна се кръгом и енергично излезе в коридора. Талман бързо го последва.

Докато си проправяха път сред множеството хора навън, бригадният генерал тихо попита:

— Каква информация можеш да откриеш за толкова малко време, по дяволите?

Теди сви рамене.

— Нямам представа.

Напуснаха сградата, минаха през колонадата и железния портал и излязоха на улицата. Не разговаряха. Чувахе се само воят на горещия сух вятър. Въпреки задуха нощта в Йерусалим беше прекрасна, както може да е само през пролетта. Във въздуха ухаеше на цветя, небето бе кристалночисто. Луната беше почти пълна и обливаше града с топла жълта светлина. Улицата бе павирана с древен камък, къщите спокойно можеха да са на две хиляди години. Времето в Йерусалим сякаш нямаше значение.

— Тогава защо го каза, по дяволите? — попита Талман. — Имаше някаква вероятност да гласуват за операцията. Сега им даде оправдание да си измият ръцете.

— Никога нямаше да гласуват за операцията. Повярвай ми — във Вавилон са, Ицхак. Зная го. — Той се поколеба, после прибави: — Чувам ги.

— Глупости. Вие руснаците сте неизлечими мистици.

Теди кимна.

— Вярно е.

— Настоявам да ми кажеш какво имаше предвид, когато обеща да им занесеш убедително доказателство.

Ласков отново закрачи напред.

— Да речем, че искаш да пратиш сигнал на разузнавателен самолет SB-71. Как ще го направиш без радиостанция?

Талман се замисли.

— Икаш да кажеш фотосигнал, така ли? Е, ще направя голям знак на земята. Или ако не е възможно, например ако самолетът е много високо, тъмно е или има прашна буря, тогава... тогава ще

използвам топлинен източник. Но нали видяхме онези топлинни източници. Те не са убедителни.

— Но ще са убедителни, ако един от тях е във формата на Давидова звезда.

— Такъв нямаше.

— Напротив. — Ласков сякаш говореше на себе си. — Изненадан съм, че никой не се е сетил. Но това е тясно специализирана област. Инфрачервеното фоторазузнаване, искам да кажа. Може би са приготвили такава звезда и чакат да я запалят, ако видят самолет. Просто не разбират, че SB-71 може да я заснеме дори след като е изгоряла. Добкин и Бург трябваше да се сетят за това. От друга страна, възможно е да нямат повече керосин или да им трябва, за да правят бомби. Пък и защо да си мислят, че някой ще извърши разузнавателен полет над Вавилон? Имам предвид, защо...

— Теди — прекъсна го Талман, — въпросът е, че те не са запалили Давидова звезда или друг сигнал, който да ни казва: „Тук сме!“ Може да не са имали време преди... — Той замълча. — Така или иначе, такъв сигнал няма.

— А ако имаше...

— Щях да съм убеден. Както и повечето останали.

— Е, в такъв случай ще трябва да прегледаме снимките, които от въздушното разузнаване са решили, че не си струва да пращат на премиера. Сигурен съм, че ще видим топлинната следа от горяща керосинова звезда на Давид. Само трябва да знаеш какво да търсиш.

Талман внезапно спря и прошепна:

— Да не си се побъркал?

— Ни най-малко.

— Искаш да кажеш, че наистина ще се опиташ да фалшифицираш някоя от онези снимки, така ли?

— Вярваш ли, че са във Вавилон? Или поне, че са били там?

Бригадният генерал вярваше, но не знаеше защо.

— Да.

— Целта оправдава ли средствата?

— Не.

— Ако там бяха жена ти и дъщерите ти, нямаше ли да си на друго мнение?

Талман знаеше за Ласков и Мириам Бернщайн.

— Не.

Теди кимна. Талман не лъжеше. Бе прекарал прекалено много години сред англичаните. Чувствата не оказваха почти никакво въздействие върху решенията му. Обикновено тази негова черта беше положителна. Ала Ласков смяташе, че понякога човек трябва да е малко повече евреин.

— Ще ми обещаеш ли да забравиш за този разговор и да идеш да поспиш?

— Не. Всъщност мисля, че съм длъжен да те арестувам.

Теди го хвана за ръцете.

— Те умират във Вавилон, Ицхак. Зная го. Руснаците наистина са мистици, руските евреи — още повече. Виждам ги, уверявам те. Снощи ги сънувах. Видях Мириам Бернщайн да свири на арфа и да плаче край някакъв поток. Едва в кафенето разбрах какво означава това. Смяташ ли, че ще те излъжа за такова нещо? Не. Разбира се, че не смяташ. Ицхак, позволи ми да им помогна. Позволи ми да направя каквото трябва. Забрави за този разговор. Когато ми беше началник, веднъж-дваж си ме поглеждал по другия начин — да, да, зная го — не се изчервявай. Прибери се вкъщи. Прибери се вкъщи и поспи до обяд. Когато се събудиш, всичко ще е свършило. Ще настъпи национален празник — да, или трагедия — може би дори ще избухне война. Но имам ли друг избор? Позволи ми да го направя. Не ми пука какво ще се случи с мен после. Но сега недей да ме спираш. — Той силно стисна ръцете му.

Неочакваната интимност на Ласков, и физическа, и емоционална, смущаваше Талман. Той леко се размърда, за да му покаже, че предпочита да го пусне, ала Теди не отстъпваше. Бригадният генерал беше на кръстопът и смяташе, че по-лесно ще може да вземе решение, ако Ласков се отдръпне. Израелците застанаха прекалено близо един до друг, не толкова, колкото арабите, но все пак близо.

— Хм... — Ала близостта на Ласков го караше... какво? Усещаше топлината му, дъха му... нещо премина от пръстите на Теди в тялото му. — Аз наистина... — Чувстваше се ужасно неловко. Лицето на другия мъж бе на по-малко от половин метър от неговото. И можеше... да усети какво изпитва Ласков. — Хм... струва ми се, че ще се прибера вкъщи... Не... Ще дойда с теб. Да, по дяволите! Това е безумие... истинско безумие... но ще ти помогна. Да!

На лицето на Теди бавно се изписа усмивка. Да, познаваше Талман. Дори той можеше да се трогне. Добре че се бе сетил да използва съня.

— Чудесно. — Той го пусна и отстъпи назад. — Виж сега, познавам един фотолаборант от военновъздушните сили в Тел Авив. Можем да го вземем по пътя за Цитаделата. Истински магьосник е. Ще направи каквото му кажа, без да задава въпроси.

Талман кимна и двамата почти се затичаха към таксиметровата стоянка пред Министерския съвет.

— В Тел Авив — задъхано каза Ласков. — Бързо!

[1] Ортодоксално еврейско религиозно училище. — Б.пр. ↑

29.

Бениамин Добкин стисна ръката на Шеарясув. Двамата стояха на малък кей. Наоколо бяха всичките няколко десетки жители на селото и безмълвно ги наблюдаваха. Луната осветяваше прашните облаци на отсрещния бряг. Реката се вълнуваше и се плискаше в пристана. Нямаше лесно да я пресече, преходът по сушата също щеше да е тежък. Добкин погледна към стареца.

— Захвърлете го в тресавищата и го оставете на чакалите, а на сутринта започнете работа, както обикновено.

Шеарясув кимна. Нямаше нужда от уроци по оцеляване. В продължение на повече от две хиляди години селото му бе преживяло изпитания, които отстъпваха единствено на европейския холокост.

— Нека Бог е с теб, Бениамин.

Добкин носеше окървавените маскировъчни дрехи и кефията на мъртвия ашбал. Самият Талиб скоро щеше да се озове в търбусите на чакалите, но генералът не можеше да се избави от тревожното предчувствие, че Риш ще дойде в селото, за да си отмъсти, и ще постигне онова, което не бяха успели да направят две хилядолетия.

— Ако го уредим, твоите хора ще пожелаят ли да дойдат... да се върнат в Израил?

Шеарясув го погледна в очите.

— В Йерусалим ли?

— Да. В Йерусалим. Където и да е в Израил. На брега на Херзлия, ако искате. — Съвсем смътно съзнаваше какво става в главата на стареца. За него Израил бе само библейско име, наред с Юдея и Сион. То не означаваше реално място — не повече, отколкото допреди два дни Вавилон за самия него. — Земята е плодородна. — По дяволите, как можеха да се забравят две хилядолетия? Не само че ивритът им беше различен, но и представите и ценностите им сякаш идваха от друга вселена. — Тук сте в опасност.

— Винаги сме били в опасност.

А и какво право имаше да им обещава, че ще им помогне да се върнат в Йерусалим? Как щеше да го осъществи, ако приемеха? Но той

продължи:

— Прекалено отдавна сте във Вавилон. Време е да се завърнете у дома. — Трябваше да е настоятелен. Те бяха като деца и не разбираха с какво ще са по-добре в Израел. А той не искаше да вижда евреи под чужда власт. Когато пътуваше по света и срещаше свои угнетени сънародници, му се искаше да изкрещи: „Елате си у дома, идиоти! Елате си у дома и изправете глави! Вече има къде да се завърнете. Извоювахме го за вас с кръвта си.“ Добкин още по-силно стисна ръката на стария равин. — Елате си у дома.

Шеарясув постави другата си длан на рамото му.

— Алуф — започна той, — да ни изведеш от плена ли си дошъл? Или ще станеш неволен проводник на окончателната ни гибел? Почакай. Остави ме да довърша. В Книгата е писано: „Тогавата станаха отценачалниците Иудини и Вениаминови, свещениците и левитите, и всякой, чийто дух бе възбудил Бог, да идат да градят Господния дом, що е в Йерусалим“^[1]. Ала Бог не възбудил духа на моите предци и те останали тук. Но ще ти кажа нещо, Бениамин. Когато този Господен дом на завърналите се изгнаници, Вторият храм, също бил разрушен и народът се пръснал по света, именно останалите във Вавилон евреи запазили светлината на познанието. През онези години Вавилон, а не Йерусалим бил първият град на еврейското познание и култура. Израил винаги ще се нуждае от своите изгнаници, Бениамин, така че винаги да остане някой, който да пази Закона и да се завърне в Йерусалим, ако някога пак го разрушат. — Той се усмихна и грейналото му тъмно лице се покри с бръчки. — Надявам се, че някой ден Бог ще възбуди духа ви да построите Третия храм. И когато го сторите, си спомни думите ми: ако Йерусалим отново падне, винаги ще има евреи от диаспората^[2], дори ние от вавилонския плен, които ще се завърнат и ще построят Четвъртия. — Старецът стисна ръката и рамото на Добкин, после леко го отблъсна. — Върви, Бениамин. Върви и изпълни дълга си. После може би пак ще поговорим за Йерусалим.

Добкин бързо се обърна и закрачи към края на кея. Не за пръв път го обзе усещане за нереалност. Видът, звуците и особено мирисът на това място не му позволяваха да разсъждава рационално — да разсъждава като военен от двайсети век.

Вълните поклащаха странната лодка, наречена „гуфа“. Всъщност тя представляваше голям кръгъл кош, покрит с прочутата вавилонска

смола. Можеше да е на няколко дни или на няколко хиляди години. Той се спусна вътре и се сви на дъното. След него скочи един младеж, казваше се Хислон, очевидно без да се безпокои, че ще потопи лодката. Гуфата опасно потъна, но после горните ѝ краища се издигнаха на десетина сантиметра над водата откъм страната на момчето и на около пет откъм Добкин. Хислон взе от пристана дълъг прът, освободи въжето и отблъсна гуфата навътре в реката.

Генералът правилно предполагаше, че този вид лодки никога не се използват по време на прииждането на Ефрат. Опасенията му се потвърдиха, когато забеляза, че прътът вече не стига до дъното на реката, колкото и навън да се надвесваше Хислон. Младежът на няколко пъти окуражително му се усмихна.

Гуфата набираше скорост. Добкин знаеше, че трябва да слязат на отсрещния бряг най-много след два километра, иначе щяха да подминат южния край на Вавилон. Не се чувстваше достатъчно силен, за да извърви обратния път. Той отвърна на усмивката на момчето, което се опитваше да изглежда спокойно, но Бен виждаше, че е уплашено до смърт.

Другата възможност бе Хила. Можеше направо да иде в гарнизона и да обясни положението. Оттам щяха да се обадят в Багдад. Но военните в града и местните власти трябваше вече да са разбрали, че във Вавилон става нещо. Тогава защо не бяха дошли да проверят? Той се замисли. Евреите никога не бяха вярвали на чужденци достатъчно, за да поискат от тях помощ. Винаги очакваха коварство и често се оказваха прави. Не, не биваше да ходи в Хила. Трябваше да отиде в мотела или музея, да се добере до телефон и да позвъни в Израел. Това бе единственото място, от което можеха да очакват спасение.

Вятърът духаше силно. Гуфата подскачаше и се клатеше, вълните я плискаха от всички страни. Кръглият кош започна да се върти като пумпал и на Добкин му се пригади. Слабините го боляха, раната в бедрото го изгаряше. Той се наведе навън и повърна.

Почувства се по-добре и наплиска лицето си с вода. Хислон също изглеждаше пребледнял.

Генералът видя няколко светлини на отсрещния бряг и посочи към тях.

— Квеириш — каза момчето.

Добкин вече беше сигурен, че Хислон се тревожи за времето. Западниците винаги имаха прекалено голямо доверие в местните водачи, но в действителност те рядко или никога не правеха нещата, които търсачите на приключения очакваха от тях. Досега младежът несъмнено не бе имал причини да преплава Ефрат през пролетта.

Огромни прашни облаци скриваха източния бряг. Бен знаеше, че дълго преди да залезе луната на могилата ще се разиграе последният акт от драмата.

След завоя при Квеириш гуфата набра още по-голяма скорост, защото попадна в най-силното течение между стесняващите се брегове. Хислон продължаваше да търси дъното с пръта и силно наклоняваше коша настрани, докато се навеждаше навън.

Добкин се опита да прецени кога пътят им ще ги отведе на отсрещния бряг. Малко по-нататък реката завиваше на запад и ако не потънеха, можеха да слязат в близост до южната градска стена. Щеше да му се наложи да извърви най-малко два километра назад до Портата на Ищар и мотела. Чудеше се какво ще прави, когато стигне там.

— От катастрофата до победата има само една крачка — отбеляза Хауснер.

Бург натъпка тютюна от няколко фаса в лулата си и я запали. Двамата се бяха свили сред останките от укрепленията на източния склон. Пясъкът затрупваше окопите и бавно, но неумолимо отново покриваше Вавилон.

— Къде е Каплан? — вече за втори път попита Бург.

„Откъде е разбрал, че Каплан го няма? — зачуди се Хауснер. — Навярно от Наоми Хабер.“

— Знаеш ли, не много далеч оттук, на място, наречено Кут, по време на Първата световна война турците обкръжили цяла британска армия. — Той запали цигара. — Английският експедиционен корпус дошъл от Индия и дебаркирал в Персийския залив при устието на

Тигър и Ефрат. Искали да завладеят древна Месопотамия. Местните араби били като лешояди. След всеки сблъсък между двете войски те събличали мъртвите и довършвали ранените. Убивали изостаналите и отмъквали дрехите и снаряжението им. В тази история има важна поука. Не бива да отиваме на заливните тераси. Даже ашбалите да не ни настигнат, ще попаднем в ръцете на арабите.

Бург уви шала по-плътно около лицето си, смукна от лулата си и го погледна.

— Напълно съм съгласен с теб. По-късно ще разкажа тази история на външния министър. Но къде е Каплан?

— Историята продължава и съдържа още една поука.

Бург примирено въздъхна.

— Добре.

— Е, след една голяма битка англичаните трябвало да се окопаят в Кут. Турците ги обсадили и това се проточило с месеци. Британските подкрепления стигнали на километър оттам, но турците ги отблъснали. Накрая англичаните свършили провизиите си и трябвало да се предадат. Една от най-тежките критики срещу британския командир в доклада на военното министерство била, че не организирал набези срещу турците. Докладът призовавал за край на статичната отбрана и препоръчвал мобилна защита. Никакви стени. Огън и маневриране. Съвременната военна наука е приела този принцип. Защо не го последваме и ние?

Бург принудено се засмя.

— Не виждам аналогията. Къде е Каплан? Долу ли?

— Има аналогия и добрата тактика си остава добра в Кут, Хартум или Вавилон. И като стана дума за Хартум, Бург, не забравяй, че британските подкрепления пристигнали там само с два дни закъснение. Но въпреки това генерал Гордън^[3], войниците му и цивилните вече били мъртви. Ако през следващите няколко часа не пристигне помощ, ще ни сполети същата участ, Бург. Докато си седим тук и никой не се опитва да ни нападне, започваме да си внушаваме измамно чувство за безопасност. Но когато по склона отново с крясъци запълят кръвожадни ашбали, ще се запитаме „Защо не опитахме това?“, „Защо не опитахме онова?“. Е, сега ти казвам, Бург, че всяко отчаяно средство за печелене на време си струва риска.

— Къде отиде Каплан? При Портата на Ицар ли?

— Не. Само до външната градска стена. Те ще минат оттам.

— Откъде знаеш?

— Всички военни проблеми имат ограничен брой решения.

— Когато се върнем, ще ти намеря работа във Военното училище.

Хауснер се отпусна по гръб в окопа и затвори очи.

— Кога ще съдим Бернщайн и Аронсон? Преди или след твоя трибунал?

На Яков му писна от унижения. Не му харесваше да споделя нищо и най-малко властта. Той седна и леко удари Бург по гърдите.

— Недей да ме изкарваш от нерви, Исак, иначе ти ще си на подсъдимата скамейка, не аз. Ако се стигне до гласуване, те ще изберат да ги изведе от пустинята истинското копеле, а не имитация като теб или политик като Вайцман. Хората знаят, че не могат да ви оставят да взимате непопулярни решения и да им ги налагате. Затова кротувай. Съвсем скоро ще се избавиш от мен.

Бург се втренчи в тлеещата си лула.

— Не ти вярвам, Яков. Всеки, който смята, че от катастрофата до победата има само една крачка, е от онези хора, дето искат нова карта след като вече имат двайсет точки на масата за двайсет и едно. В разузнаването не играем така. Приемаме минимална печалба срещу минимални загуби. Така играят всички съвременни армии, разузнавателни служби и външни министерства. Ти си последният от великите комарджии. Но не бива да залагаш живота на други хора. Не бива да залагаш дори живота само на един човек — на смелчагата Моше Каплан — с мъглявата надежда, че това ще ни донесе някаква полза.

— Отлично знаеш, че животът на един човек се смята за малък риск. Според правилата на собствената ти тъпа игрова теория това е допустима загуба за вероятна сериозна печалба.

— Не смятам загубата на един човешки живот за малка.

— Ти си лицемер, Бург. И в живота си още по-гаден. Не се преструвай, че не се зарадва, когато помолих Добкин да тръгне. Беше ти ясно, че го пращам на почти сигурна смърт, и това изобщо не те смущаваше.

— Тогава беше друго. Добкин е професионалист. Хора като него знаят, че поне веднъж в живота настъпват такива моменти.

— Това не улеснява нито него, нито мен. Да не мислиш, че ми е било много приятно да пратя някой от двамата долу?

— Не съм казвал такова нещо. И говори по-тихо. Просто си чеша езика.

— Повече не ми трябва хора, които само си чешат езиците, Бург. Върша онова, което смятам за редно. И се надявам хората в Йерусалим и Тел Авив да забравят за своите игрови теории, защото ако не се решат да поемат този огромен риск, щом разберат къде сме, с нас е свършено.

Бург се загледа надолу към склона.

— Е, по-добре да умрем, отколкото да станем причина за нова война или спасяването ни да изложи на опасност мирната конференция.

Внезапно Хауснер проумя всичко. Бург се готвеше да жертва всички заради нещо, което смяташе за висше благо. Предпочиташе да загине храбро — и безшумно, — за да не изнудват с тях Израел. Хауснер също без колебание щеше да пожертва Каплан, самия себе си и всеки друг заради по-висша цел. Ала къде свършваше жертвата? Ако го победяха, дали Израел щеше да се откаже да използва атомното си оръжие „заради човечеството и висшето благо“? Дали някой, държава или човек, имаше право да каже: „Висше благо ли, бабини деветини. Аз заслужавам да живея и ще убия всеки, който се опита да сложи край на живота ми.“

Но хората се жертваха за висши цели. В момента Каплан правеше тъкмо това. Залегнал съвсем сам в мрака, Каплан знаеше, че му остава съвсем малко време на земята. А Бург искаше да жертва всички, включително себе си, за да не принуди Израел да взима тежки решения.

Хауснер се замисли. Беше готов да даде собствения си живот. Но само защото съдбата го поставяше в положение, в което смъртта щеше да е за предпочитане пред всичко останало. Той, от своя страна, бе поставил Каплан в същото положение. Ако беше отхвърлил любезната покана на Хауснер, Моше нямаше да може да води нормален живот. Ала проблемът не бе в живота и смъртта, осъзна Яков. А в принципа на активна намеса. Израелските евреи не можеха да се оставят да играят онази пасивна роля, довела до гибелта на европейското еврейство.

Ако приемеше аргументите на Бург, Хауснер щеше да отиде срещу природата си. В случай, че го попиташе лично министър-председателят, щеше да отговори: „Разбира се, че искам да дойдете с гръм и трясък и да ни измъкнете. Защо толкова се бавите, мамка му?“ Бург определено мислеше така. Просто пак си чешеше езика. Говореше като външния министър. И като Мириам. Бург Шпионина имаше много лица и говореше на много езици. Но ако наистина вярваше в думите си, той грешеше. Трябваше да го наблюдава. Можеше да се наложи да се избави от него.

Хауснер седеше сам в окопа. Пясъкът се сипеше в дупката и постепенно покриваше краката му. Следите от Бург срещу него вече бяха заличени. Скоро същото щеше да се случи с всичките им укрепления. Някой ден прахът щеше да затрупа и конкорда. Костите им щяха да лежат, погребани тук, и от тях и делата им щеше да остане единствено поредното писмено свидетелство за страдания и мъченичество в Йерусалимската библиотека. Той загреба шепа прах от крака си и го хвърли на вятъра. Вавилон. Мразеше го. Мразеше всеки квадратен сантиметър от неговата мъртва пръст и глина. Вавилон. Покварител на хора. Убиец на души. Свидетел на безброй морални извращения. Убийства. Робство. Кървави жертвоприношения. Как бе могъл да се влюби на такова място?

Беше пратил да я повикат, ала нямаше гаранция, че Мириам ще дойде. Сърцето му тежко се блъскаше в гърдите му. Сухите му устни бяха залепнали една за друга, ръцете му трепереха. „Ела бързо, Мириам!“ Чакането ставаше непоносимо. Той си погледна часовника. Пет минути от тръгването на Бург. Три минути, откакто прати куриер до конкорда. Искеше му се да стане и да се отдалечи, но не можеше да напусне мястото, на което щеше да го търси тя.

Чу два гласа и видя два силуета. Едната фигура посочи, обърна се и изчезна. Другата се приближи към него. Хауснер облиза устни и се опита да овладее гласа си.

— Ела.

Тя се спусна в окопа и коленичи до него в праха.

— Какво има, Яков?

— Просто... просто исках да поговоря с теб.

— Свободна ли съм?

— Не. Не мога да го направя. Бург...

— Можеш да направиш каквото пожелаеш. Ти си царят на Вавилон.

— Престани.

Мириам се наведе към него.

— И една частица от теб е съгласна с Бург. Една частица от теб казва: „Заклучете тая кучка и не я пускайте. Аз съм Яков Хауснер, аз взимам тежките решения и ги спазвам.“

— Мириам, недей...

— Не ме разбирай погрешно. Не се страхувам за себе си, нито за Естер. Боя се за теб. Ако допуснеш този фарс да продължи, част от теб ще умре. С всяка следваща минута ти губиш все повече от човешката си същност. Поне веднъж застани на страната на добротата и състраданието. Не се страхувай да покажеш на всички онзи Яков Хауснер, когото познавам аз.

Той бавно поклати глава.

— Не мога. Наистина ме е страх. Страх ме е, че ако проявя снизхождение, всичко ще се разпадне. Страх ме е...

— Страх те е, че ако проявиш снизхождение, ще се разпаднеш ти.

Яков се замисли за Моше Каплан. Как бе могъл да направи такова нещо с този човек? Спомни си за другите като Каплан през годините. Спомни си как Мириам рецитираше молитвата от Равенсбрюк.

Сякаш прочела мислите му, тя каза:

— Не искам да съм твоя жертва, твой кошмар, твой ужасяващ призрак. Искam да ти помогна.

Той сви крака към гърдите си и отпусна глава върху коленете си. Не беше заемал тази поза от детството си. Усещаше, че губи контрол.

— Върви си.

— Не е толкова лесно, Яков.

Хауснер вдигна глава.

— Не. Не е. — Той се взря в лицето ѝ.

„Изглежда толкова изгубен — помисли тя. — Толкова самотен.“

— Какво искаше от мен?

Яков поклати глава и промълви:

— Не зная.

— Да ми кажеш, че ме обичаш, ли искаше?

— Треперя като ученик на първата си среща и гласът ми е с една октава по-висок.

Мириам плъзна ръка по слепоочието му, после прокара пръсти през косата му.

Хауснер хвана дланта ѝ и я поднесе към устните си.

Искаше му се да я целува, да я милва, ала просто я взе в прегръдките си и силно я притисна към себе си. После се отдръпна и застана на едно коляно. Бръкна в джоба на ризата си, извади нещо и ѝ го протегна в разтворената си длан. Сребърна Давидова звезда. Беше направена от два отделни триъгълника, свързани с нитове, някои от които очевидно се бяха счупили и триъгълниците се бяха разместили.

— Купих я в Ню Йорк по време на последното си пътуване. От „Тифани“. Отбий се и помоли да я поправят. Става ли?

Тя се усмихна.

— Това е първият ми подарък от теб, Яков. Благодаря ти.

Внезапно изражението ѝ стана съвсем сериозно. Мириам коленичи на дъното на окопа и впери очи в сребърната звезда в дланта си.

— О, Яков — промълви тя, — моля те, не се отказвай от живота. — После сви юмрук и притисна звездата към гърдите си. Острите върхове се забиха в плътта ѝ, докато не бликнаха капки кръв. Мириам наведе глава и стисна клепачи, за да задържи сълзите си. — По дяволите. По дяволите! — Тя удари с юмруци по земята и извика на вятъра: — Не, по дяволите. Няма да ти позволя да умреш тук!

Хауснер не отговори, но и неговите очи се навлажниха.

С разтреперани ръце Мириам свали сребърната си верижка. На нея висяха ивритските букви „хет“ и „йод“ — „живот“. Тя я закопча на шията му и притегли главата му към себе си.

— Живот — през сълзи прошепна Мириам. — Живот, Яков.

Моше Каплан лежеше в едно малко дере и наблюдаваше околността през оптичния мерник. Лунната светлина бе прекалено слаба и прашните облаци бяха плътни, ала той ясно виждаше колоната ашбали в маскировъчни униформи на по-малко от двайсет метра

разстояние. Спомни си една гравюра от деветнайсети век, наречена „Върколашкото сбирще“. На нея бяха изобразени гротескни получовеци, събрали се до стената на църковно гробище под луната. Ужасяваща картина, но далеч не толкова, колкото зеленикавата гледка през оптичния мерник.

После образът внезапно избледня и той разбра, че батериите най-после са се изчерпали. Напрегна очи за последен път и натисна спусъка.

Всички на хълма разбраха, че моментът е настъпил.

[1] Ездра 1:5 — Б.пр. ↑

[2] В случая, разселването на евреи извън Палестина след вавилонския плен. — Б.пр. ↑

[3] Чарлз Джордж Гордън (1833–1885) — британски генерал и колониален администратор, загинал при защитата на Хартум от въстаническите сили на Махди. — Б.пр. ↑

30.

Добкин насила накара Хислон да се върне в гуфата и я оттласна от брега. Сега горните ѝ краища бяха доста по-високо над водата и младежът имаше много по-голям шанс да оцелее в Ефрат, отколкото ако споделеше съдбата на Бен. Освен това той беше единствената му връзка с Ума и генералът не искаше Риш да научи за това, ако го залови.

Добкин бе изгубил ориентация и не знаеше къде се намира спрямо Портата на Ищар. Тръгна приведен срещу вятъра и започна да брои крачките си. Навсякъде имаше необозначени разкопки и на няколко пъти едва не падна в сондажите. Е, те поне потвърждаваха, че наистина е във Вавилон. Разпозна характерната белезникава почва, която се беше образувала от кирпичените стени на древните сгради и не позволяваше тук да вирее почти никаква растителност, превръщайки разрушения град в ужасна гола пустош.

След около триста метра се изкачи на малко възвишение и потърси светлините на мотела в мрака, но не видя нищо. Внезапно чу зад себе си шум и се обърна. Нещо се движеше. Нещо с блестящи коси жълти очи.

Чакалът стоеше върху порутена стена с опашка към вятъра и го гледаше, като стоически понасяше прашната буря. Бен изпита съчувствие към този хищник.

— Не зная какво търсиш тук, стари ловецо, но се надявам да го откриеш — стига да не съм аз, разбира се.

Чакалът грациозно се приближи към него, спря и го прецени с поглед. После вдигна муцуна към небето и зави. След като не получи отговор от глутницата си, скочи от стената и изчезна в нощта.

Генералът също се спусна от височината и временно се скри в някаква частично разкопана къща. В тъмните ъгли се криеха бухали и появата му ги накара да забухат. Добкин се отпусна на пода. Измъчваха го вцепеняващи болки. Изпълваше го тотално изтощение. Клепачите му се затвориха и мислите му заблуждаха.

Вавилон. Какво невероятно мъртво място. И мъртвият град се опитваше да го убие, за да поеме костите му в белезникавата си пръст. „И Вавилон ще стане купища развалини, жилище на чакали, за ужас и за присмех, без жители.“^[1] Пророчеството на Йеремия се бе сбъднало също толкова точно, колкото и думите на Исаия.

През четвърти век, спомни си той, персийският цар беше превърнал града в ловен резерват. По онова време все още се бяха издигали невероятните му стени, понякога смятани за Второто чудо на света вместо Висящите градини, макар че повечето от неговите 360 стражеви кули по укрепленията бяха съборени. Тази странна съдба, преобразяването на най-големия град на земята в място за диви животни — всъщност в зоопарк, — още по-точно напомняше на Добкин за пророчествата на Исаия и Йеремия. Жилище за диви зверове.

В началото на пети век Ефрат бе променил течението си, превръщайки Вавилон в безкрайно блато. Тогава се бяха изпълнили думите на Йеремия, изречени осемстотин години по-рано: „Втурна се върху Вавилон морето; той е покрит от многото му вълни“^[2].

Бен усети, че се унася, и скочи на крака. Пийна глътка вода от козия мях и замига, за да проясни очи. Беше се озовал в странен свят и предполагаше, че във всичко това се крие някакво значение, ала нямаше представа какво.

Измъкна се от полуразкопаната къща и излезе на пътека, която минаваше над руините. Зави на север и закрачи покрай заливната тераса на Ефрат. Извървя почти километър, приведен срещу вятъра и увил лице с кефията си.

Вятърът утихна за кратко и му се стори, че чува шум. От вратата го гледаше арабин. Добкин разбра, че е в Квеириш.

— Мотелът — опита се да имитира палестински акцент генералът.

Мъжът реши, че наистина е ашбал, заблудил се в мрака. Не обичаше тези хора, но в момента, изглежда, те бяха властта в района. Никога не бе виждал невъоръжен ашбал и това му се стори странно.

Докато крачеше след него, Бен извади ножа, който му бяха дали евреите от Ума. Няколко минути вървяха по лъкатушна уличка, после мъжът изчезна в мрака между две сгради.

Добкин предпазливо го последва. Арабина го нямаше. Той се притисна с гръб към стената отдясно и запристъпва навътре.

Мъжът внезапно се появи от една ниша в отсрещната стена и протегна ръка.

— Натам е.

Беше козята пътека, по която Хамади ги бе отвел при Портата на Ищар. Бен кимна и му благодари. Разбираше, че за да продължи нататък, трябва да мине много близо до арабина, така че стисна дръжката на ножа си и се изправи пред него.

Мъжът беше приготвил камата си. Искаше да убие ашбала, за да му вземе дрехите, обувките и съдържанието на джобовете му. Палестинците никога нямаше да проследят пътя му до Квеириш.

Добкин стоеше на метър от арабина и го пронизваше с очи.

Селянинът едва сега осъзна колко е едър ашбалът и видя, че е нащрек. Зачуди се дали той не се кани да го убие. Сведе очи надолу и забеляза ножа. Дали трябваше пръв да нанесе удар, или да остане неподвижен и да се моли на Аллах здравенякът да го пощади? Палестинецът едва ли можеше да иска жалката му роба и старите му сандали.

— Аллах да е с теб — каза той, преклони глава и се остави на милостта на непознатия.

Добкин се поколеба, после отговори:

— И с теб. — И изчезна по козята пътека.

Докато се изкачваше и навлизаше в града, отново го обзе усещане за нереалност. Знаеше, че е заради изтощението и стреса, съчетани с всички онези стари карти и хипотетични възстановки на Вавилон, които беше виждал, ала въпреки това не можеше да се отърси от него. Предполагаше, че подобно на повечето евреи — ако разказите за плена по същество отговаряха на истината — и неговите предци са живели тук. Но не се бяха колебали, когато Кир ги беше освободил. Бяха се завърнали, само за да бъдат пръснати отново от римляните няколко века по-късно. Оттогава до 1948 година се бяха скитали без дом по света. След две хилядолетия семейството му се беше заселило в Русия и оттам се бе отправило на последното пътуване до Палестина.

А от Палестина, съвременен Израел, Бениамин Добкин се беше озовал във Вавилон. Дали някога пак щеше да види Йерусалим?

Откри древното корито на Ефрат и покрай старата речна стена навлезе в района на двореца. След петнайсет минути се изправи пред глазираните лъкове на Портата на Ищар, мина през нея и закрачи по Свещения път. Накрая видя светлините на мотела. Като че ли нямаше часови. От отсрещната му страна бяха разпънати палатки. На известно разстояние забеляза малкия музей. Ашбалите ги нямаше. Бяха отишли за пореден път да атакуват хълма. Докато си почиваше, откъм могилата се разнесе дълъг автоматен откос, после настъпи тишина. Зачуди се кой е стрелял. Навярно наблюдателен пост. Още един мъченик в безкрайния списък.

За миг си помисли дали да не потърси доктор Ал-Тани в музея, но се отказа. Нямаше време. А и можеше ли да му се довери? Даже да можеше, не искаше да го замесва. Едва сега осъзна, че не е имал други планове, освен да се обади по телефона. Цялата невероятна операция можеше да успее единствено с дързост и късмет. До този момент късметът не му беше изневерявал. Стигна до Ума и се сдоби с маскировъчен панталон. Намери мотела и ашбалите, изглежда, ги нямаше. Сега само трябваше да влезе вътре и да убие часовия. Но в сградата навярно имаше ранени, а това означаваше и санитарии. Навярно много.

Той се приближи до предната веранда и отвори вратата. Озова се в малко фойе и запремигва, за да приспособи очи към светлината. На рецепцията седеше млад арабин в маскировъчна униформа и четеше вестник. „Всичко е толкова банално“ — помисли си Бен. Младежът вдигна поглед и Добкин видя, че лицето му се напруга.

— Да? — Касим току-що беше решил пак да изнасили еврейката. Ако още бе жива. А сега му пречеха. — Да? — Имаше нещо нередно... този прекалено тесен униформен панталон. Влажен, целият в кал и с тъмни петна като от кръв. Без автомат... Мях за вода... Странна кефия. Касим се изправи.

Бен се приближи до рецепцията, пресегна се, хвана младежа за косата с лявата си ръка, а с дясната заби ножа в ларинкса му и го завъртя. После пусна арабина, който бавно се свлече на пода, избърса

длан във вестника, попи с него кръвта от плота и го хвърли отзад. Все още чуваше къркорещи звуци. Обърна се, видя врата с надпис на арабски „Управител“ и я отвори.

Малкият кабинет се осветяваше от лампион на пода и под него по корем лежеше гола жена, цялата окървавена и навярно мъртва. По кожата и прическата Добкин позна, че не е местно селско момиче, отвлечено по очевидни причини. Той бързо отиде при тялото и го преобърна. Лицето ѝ бе подуто и насинено. Накрая позна секретарката на Игаел Текоа, но не успя да си спомни името ѝ. Коленичи и прилепи ухо към сърцето ѝ. Беше жива. Той погледна окървавеното ѝ тяло. Сякаш ашбалите бяха пуснали срещу нея диво животно.

Взе я на ръце и я остави на малкия диван до стената. На вратата висеше дълга вълнена роба и Добкин зави момичето с нея. На бюфета откри пълна кана до леген с кървава вода и изля малко върху лицето ѝ. Тя леко помръдна. Генералът остави каната. Не можеше да ѝ отдели нито секунда повече. Застана до бюрото и вдигна телефонната слушалка. До болка познатото движение сега му се стори странно, също като по време на синайската кампания, когато бе намерил работещ телефон в разрушено село. Обади се в съседното селище — все още в египетски ръце — и съобщи за предстоящото си пристигане. Тогава се беше пошегувал. Сега всичко бе сериозно. Нетърпеливо зачака сигнала. Над главата си чу стъпки и пъшкане. Санитари и ранени. Зад стената разговаряха хора. Навън вятърът клатеше капаните. Зачуди се дали линията не е прекъсната. Погледна апарата. Нямаше шайба. Контролираше се от телефонист, но как можеше да се свърже с него? Докато почукваше по вилката, сякаш изтече цяла вечност.

Внезапно се разнесе ядосан, груб мъжки глас.

— Да? Тук Хила! Да?

Добкин си пое дъх.

— Хила, дайте ми международни връзки в Багдад, моля.

— В Багдад ли?

— Точно така. — Бен знаеше, че ще трябва да се въоръжи с търпението на човек, строящ къщичка от карти. Само една грешка и връзката щеше да прекъсне.

— Кой се обажда?

Преди да пътува в недемократични държави никога не беше оценявал напълно страната си. Той се поколеба.

— Тук е доктор Ал-Тани. — Не. Телефонистът в Хила със сигурност познаваше гласа на уредника. Ужасна грешка. — Искам да кажа, тук е доктор Омар Саба, гост на доктор Ал-Тани. Дайте ми Багдад, моля.

Последва мълчание.

— Изчакайте.

Добкин се зачуди дали Ал-Тани е в мотелския си апартамент, или в музея. Или пък у дома си в иракската столица? Той притискаше слушалката към ухото си и чакаше. Стенният часовник отброяваше минутите. Откри, че се е зазяпал в легена с кървава вода, и се извърна. Очите му пареха. Струваше му се, че коленете му ще са подкосят. Бен взе телефона и коленичи до Дебора Гидеон. Навлажни устните ѝ от мяха, премери ѝ пулса и повдигна клепача ѝ. Тя беше в шок, но изглеждаше достатъчно млада и здрава, за да го преодолее. Той докосна раните ѝ и внимателно ги разгледа. Вече не съжаляваше, че е убил часовия.

Докато чакаше, се погрижи за момичето, стиснал слушалката между ухото и рамото си. Изтекоха петнайсет минути. Гласовете в съседната стая ставаха все по-силни. Играеха карти. Горещо нещо изтрополи на пода. Ранен, паднал от леглото — или умрял, хвърлен на носилка.

Някой влезе във фойето и извика:

— Касим! Касим! Къде си?

Търсеха убития младеж. Дали щяха да се сетят да погледнат на пода зад рецепцията?

Към кабинета се приближиха стъпки. Бравата се завъртя. Без да изпуска слушалката, генералът се пресегна и угаси лампата. Вратата се отвори. Снопът светлина от фойето премина на метър от него и попадна върху мястото на пода, където бе лежало момичето. Лъчите осветиха увисналия ѝ от дивана бос крак.

— Касим! Къде си, магарешки сине?

— Вавилон? Вавилон? Давам ви Багдад — каза телефонистът от Хила. — Вавилон, там ли сте? Там ли сте?

Добкин стоеше неподвижно и дори не дишаше.

— Връзката с Вавилон е прекъснала — съобщи на багдадската си колежка телефонистът.

Вратата се затвори и в стаята стана тъмно.

— Тук съм — прошепна генералът.

— Какво? Говорете по-високо. Говорете по-високо.

— Тук съм.

— Чуваш ли Вавилон, Багдад?

— Чувам го, Хила — потвърди телефонистката.

В Багдад явно имаха по-съвременна техника.

— Слушам ви, Вавилон — каза жената.

Той отново се зачуди дали да помоли да го свържат с някоя иракска държавна служба, или да обясни на телефонистката кой е и какво иска, но се отказа. Коя държавна служба работеше в този час? А и как щеше да реагира телефонистката? В главата му от само себе си се разиграха няколко сценария и всеки завършваше с край на връзката.

— Слушам ви, Вавилон.

— Свържете ме... — Нямаше начин от земята на исляма да го свържат с Израел. От Истанбул щяха да го направят, ала генералът не знаеше турски, така че щеше да му се наложи да разговаря с арабскоезичен телефонист. И ако в Багдад го подслушваха, щяха да се усъмнят, когато поискаше Тел Авив.

— Там ли сте, Вавилон?

— Да. Атина. Свържете ме с Атина.

— Защо се обаждате в Атина? Кой сте вие?

„Кучка!“

— Аз съм доктор Омар Саба, госпожице, и искам да се обадя на колега в Атина. Незабавно ме свържете.

Последва мълчание.

— Това ще отнеме известно време, докторе — накрая отвърна телефонистката. — Ще ви позвъня, когато установя връзка.

— Не можете ли веднага, моля ви. Много е важно.

Мълчание.

— Чувате ли ме, Багдад?

— Да. Да. Изчакайте. Ще ви свържа.

— Благодаря ви. — Чу момичето да разговаря с Дамаск, Дамаск с Бейрут. Бейрут, голямата междинна станция в Близкия изток, бързо се свърза с Истанбул. Имаше време — и всъщност все още имаше дни, —

когато Бейрут светкавично установяваше контакт с Тел Авив. Но днес можеше да не е един от тях и Бен не искаше да рискува. Часовникът тиктакаше. Добкин направо не вярваше, че е успял да стигне толкова далеч. Очакваше връзката да прекъсне или да се отвори вратата. По лицето му се стичаше пот, устата му пресъхна. Той се заслуша в туптенето на сърцето си.

Играта в съседната стая свършваше. Отново извикаха часовия. Ранените стенеха. Стори му се, че чува автоматични откоси на север. Момичето на дивана проплака насън и Добкин затаи дъх.

Истанбул се свърза с Атина. Атинската телефонистка говореше по-добър турски, отколкото туркинята — гръцки. Истанбул прехвърли линията в Бейрут. Бейрут прескочи Дамаск и направо повика Багдад, откъдето му съобщиха:

— Имате връзка с Атина.

— Благодаря. — От централата в гръцката столица автоматично го бяха свързали с арабскоговоряща телефонистка.

— Номера, моля?

Дали продължаваше да е включен някой от земята на исляма? Искаше му се да поиска англоезична телефонистка, но се боеше да не обърка нещо. Той се забави, за да даде на другите централи време да се изключат. Телефонистите бяха любопитни и подслушваха, докато не позвънеше някой друг или не им омръзнеше.

— Атина ли е? — на арабски попита Добкин.

— Да, господине. Номера, моля?

— Бихте ли го потърсили вие?

— Разбира се, господине. Кой е абонатът?

Генералът си спомни за свой познат археолог.

— Доктор Адамантиос Стататос. Живее в района на Кипсели.

— Изчакайте, моля.

Беше сигурен, че арабските телефонисти вече са затворили, но имаше вероятност да го подслушват от службите за сигурност. Международните разговори в Ирак не бяха толкова чести, особено в този час.

— Доктор Стататос в Кипсели. В момента звъня — каза телефонистката.

— Недейте.

— Моля?

— Не му звънете. Току-що си спомних, че се налага да се обадя на друг човек. — Можеше да разговаря с доктор Стататос и навярно да постигне целта си, но повече от всичко на света искаше да се свърже директно с Тел Авив. И бе толкова близо.

Атинската телефонистка очевидно се раздразни.

— Добре, господине.

— Дайте ми... Тел Авив.

— Тел Авив ли? — Последва мълчание. И преди се беше случвало. Това не я засягаше. Гърция и Израел бяха в добри отношения. Политиката бе глупаво нещо. Но този нещастник звънеше от Ирак и трябваше да внимава. — Изчакайте, моля. — Последва ново прехвърляне между централи, прещракване и бръмчене.

— Тел Авив, господине.

Момичешкият глас, който енергично говореше на иврит, се чуваше съвсем слабо.

— Номера, моля?

Сърцето на Добкин се блъскаше в гърдите му. Искаше му се да пропълзи по кабела и да се озове в Тел Авив. Искаше му се да извика в слушалката и да разкаже всичко на момичето.

— Номера, моля.

Той се овладя.

— Почакайте. — Имаше няколко номера. Неговият например, ала жена му сигурно бе при някой от безбройните си роднини. Имаше много номера. Приятели, офицери, политици. Не. Трябваше да се свърже направо с правителството.

— Господине, вие...

— Кабинетът на министър-председателя в Тел Авив. — Не можеше да даде секретния номер в международен разговор и щеше да му се наложи да разговаря по обикновения. Зачуди се дали правителството е в Тел Авив, или в Йерусалим. Поне щеше да открие някой отговорен дежурен. Добкин отново чу шум във фоайето. Беше само въпрос на време да открият изчезналия Касим.

— Кабинетът на министър-председателя — съобщи друга телефонистка.

— Да. Съвещанието там ли се провежда, или в Йерусалим?

Последва мълчание. Тази информация бе публикувана във вестниците и нямаше причина да не отговори. И все пак...

— Кой се обажда, моля?

— Генерал... — Не знаеше как ще реагира жената, когато чуе името му. — Генерал Коен.

— Ще помоля телавивската телефонистка да ви свърже с Йерусалим, господин генерал.

— Благодаря ви. — Линията даваше заето. Тази нощ всички в Израел трябва да звъняха в кабинета на премиера със съвети и оплаквания. Случваше се по време на всяка криза.

— Всички линии са заети, господине.

— Обаждам се отдалече. По държавен въпрос. Опитайте на този телефон. — Той продиктува секретния номер.

Отговориха му почти незабавно.

— Да? — без да се представя, попита уморен мъжки глас. — Кой е там?

Добкин чуваше гласовете на обикновените телефонисти. Очевидно имаха тежка нощ. Пое си дъх и каза:

— Внимателно ме изслушайте и не затваряйте.

— Няма, господине. — Тази вечер мъжът беше водил много разговори и нито един от тях не беше приятен, но не би и помислил да затвори телефона на някой, който се обажда по ВИП-линията.

— Аз съм генерал Бениамин Добкин. — Бен съобщи кодовото си име и номер.

— Да, господин генерал. — Мъжът натисна някакъв бутон и служител от Шин Бет вдигна слушалката в друга стая.

— Обаждам се от Вавилон. От Ирак. От мястото, където принудително кацна конкордът.

— Да, господине.

— Проверихте ли кода ми?

— Да, господине.

— Но въпреки това не вярвате, че съм генерал Добкин, така ли?

— Не, господине.

— Не те обвинявам, синко. А сега слушай. Трябва да разговарям с някой, който познава гласа ми и може да потвърди, че съм аз.

— Да, господине.

Добкин бавно и ясно заговори:

— Запиши имената на тези генерали. Ако някой от тях е там, свържи ме с него.

— Да, господине.

Бен изреди имената на десетина пехотни и военновъздушни генерали.

— Ако ме свържеш с някой от тях, той ще потвърди кой съм. — Зачуди се дали връзката няма да прекъсне някъде по линията. Дали някой от телефонистите нямаше да чуе, че говори на иврит? И какво щеше да направи? — Е, млади човече?

— Да, господине.

Служителят от вътрешното разузнаване се свърза с един от сътрудниците на премиера по интеркома.

Сътрудникът бързо надраска няколко реда и подаде бележката на министър-председателя.

Теди Ласков отвори дипломатическото си куфарче и извади шест инфрачервени снимки, всяка с увеличение на размазана Давидова звезда. Чувстваше се странно безразличен към това, което се канеше да направи. По един или друг начин, рано или късно щяха да разкрият измамата, разбира се. Кариерата му вече бе приключена, ала името му щеше да бъде дискредитирано и спокойно можеше да се озове в затвора. Но това не го интересуваше. И все пак дали щяха да се досетят? Или щяха да повярват, че снимката просто е случайна илюзия... или чудо? В известен смисъл наистина беше така — начинът, по който откри, че са във Вавилон. Бе толкова сигурен, че сега рискуваше да го хвърлят в затвора, за да ги накара да му повярват. Талман стоеше в отсрещната част на залата. Изглеждаше тъжен. Тъжен, уплашен, изпълнен с угризения и смутен. Но срещна очите му и успя да му се усмихне.

Министър-председателят побутна бележката настрани, без да я прочете.

— Е, генерале? Какво ми носите? Цветни снимки и географските координати на конкорда, предадени на Теди Ласков от Гавриил по заповед на Господ? Хайде, дайте да видим.

Ласков като че ли не го чу.

Сътрудникът настоятелно почука с пръсти по бележката и премиерът най-после погледна към нея, взе я и я прочете.

Отново започнаха да викат Касим. Момичето пак проплака. Някой от арабите в съседната стая я чу, подхвърли мръсна забележка и се изсмя. Тракането на бързострелни оръжия се извиси над вятъра и Добкин разбра, че няма много време. В слушалката се разнесе изщракване.

— Йерусалим? Йерусалим? Още ли сте там?

[1] Йеремия 51:37. — Б.пр. ↑

[2] Йеремия 51:42. — Б.пр. ↑

31.

Засадата на Каплан изненада ашбалите. Нещо повече, изстрелите предупредиха израелците на хълма.

Палестинците едва не, побягнаха под поразяващия огън, ала неколцината им останали офицери, включително Хамади и Риш, успяха да запазят самообладание и отвърнаха на стрелбата.

Моше навярно щеше да успее да се оттегли, но докато зареждаше пълнител след пълнител, го обзе истинска лудост. Грохотът, мирисът, вибрациите и оранжево-червените проблясъци го хипнотизираха. Със скорост около двеста куршума в минута той изстреля близо хиляда патрона. Хауснер не се бе поскъпил с боеприпасите и Каплан имаше намерение да ги използва докрай.

Риш и Хамади бяха запазили присъствие на духа и забелязаха, че ги обстрелва само един човек. Те го заобиколиха, втурнаха се напред под прикритието на гърмежите и виещия вятър и го нападнаха в гръб.

Израелците на хълма чуваха виковете му толкова ясно, сякаш идваха от съседния окоп. Смъртта му настъпи бавно и крясъците му оказаха двойно въздействие — както обикновено в такива случаи. Те затвърдиха решителността на непокорните и разколебаха волята на малодушните.

Хауснер взе микрофона на аудиоуредбата. Вятърът отвя гласа му надолу до градската стена.

— Риш! Хамади! Вие сте зверове! Вие не сте хора! Ще ти откъсна ташаците, Риш! Когато те пипна, ще ти откъсна ташаците! — Виковете му станаха пронизителни и отчаяни, почти като предсмъртните писъци на Моше Каплан и дивия лай на чакалите в подножието на могилата.

Хората на върха се извъръщаха едни от други, докато Хауснер виеше, реवेशе и бълваше най-вулгарните и мръсни заплахи и ругатни, които можеха да си представят. Очевидно бе изгубил самообладание.

Някой — звучеше като Бург — му отне микрофона и се опита да окуражи и утеши Каплан. Нямаше полза. Младежът умря бавно и мъчително.

Израелците започнаха да стрелят наслуки. Няколкото останали буркана с коктейл Молотов бяха хвърлени в нощта, за да осветят склона, но вятърът и пясъкът ги угасиха преди да се разгорят.

Останали по-малко от четирийсетина, оцелелите ашбали се заизкачваха нагоре по двойки. Вятърът ги тласкаше напред. Прашните облаци скриваха придвижването им. Дори проблясъците на автоматите им едва се забелязваха в бурята.

Защитниците на хълма изгребаха пясъка от окопите си и започнаха да отвърщат на огъня. Калашниците почти незабавно започнаха да засичат, но по линията тичаха специално обучени хора, които разглобяваха оръжията и ги почистваха със смазка от конкорда. И все пак пясъкът вземаше своето и от двете страни.

Шансовете в този рунд изглеждаха изравнени, ала Хауснер, Бург и почти всички останали знаеха, че вятърът е в полза на ашбалите. Освен това отбранителните съоръжения бяха полуразрушени, триковете изчерпани и боеприпасите — на привършване. Гладът и жаждата още повече снижаваха боеспособността им. И не на последно място, изглежда, имаше проблем с командването, който оказваше въздействието си върху всички на върха.

Мнозина вярваха в твърдението на Ариел Вайцман, че задната врата е отворена, че западният склон и Ефрат не са блокирани. Всъщност Хамади бе пратил група от източния склон при реката само минути след като бе изгубил радиовръзка със Саид Талиб. Ашбалите в подножието на западната стена нетърпеливо очакваха опит за отстъпление по стръмния склон.

Палестинците използваха мунициите така, сякаш са колкото пясъка. Изстрелваха дълги откоси и неумолимо се изкачваха нагоре.

Хауснер стоеше на командния пост заедно с Бург. Беше се успокоил и като че ли изглеждаше добре. Но за огромно раздразнение на Исак, Яков бе помолил Мириам Бернщайн да стане негова лична куриерка. Технически двете с Естер Аронсон все още бяха под арест, ала никой не възрази, когато Хауснер свали от тях всякакви ограничения. Мириам не спомена за Каплан, нито за епизода с микрофона.

— Когато останат съвсем малко боеприпаси — надвика шума той, — част от хората ни ще се втурнат към западния склон.

Бург кимна.

— И съм сигурен, че ашбалите там само това чакат. Трябва да повторим заповедта да не отстъпват и ако се наложи, да се бият с голи ръце.

— Те не са войници — напомни му Хауснер. — Накрая ще постъпят така, както им подсказват инстинктите им. — Той сниши глас. — Някои вече са се уговорили да се самоубият... След случилото се Каплан самоубийството изглежда примамливо... Не ги обвинявам.

На ниското възвишение настъпи мълчание. Силният вятър развяваше импровизираното знаме. Кафявият прах бе размил цветовете на телавивския пейзаж и алуминиевата тръба все повече се накланяше към земята.

Мириам понечи да каже нещо, после замълча.

— Какво има? — попита Яков.

— Ами... докато още имаме боеприпаси и ашбалите са на източния склон, навярно би трябвало... бързо да се оттеглим, да пресечем върха и да се спуснем по западната стена — заедно и организирано, а не в хаотично бягство. Навярно ще успеем да се справим с групата, която са пратили на брега. Можем да преплуваме Ефрат в мрака.

Хауснер и Бург се спогледаха, после се втренчиха в нея.

— Не забравяш ли ранените? — накрая попита Яков.

— Те са изгубени — както при организирано отстъпление, така и при бягство. Носим отговорност за мнозинството.

— Променила си се — рече Бург.

— Защо предложението звучи толкова ужасно, когато идва от мен? — реторично попита Мириам. — Но е така, нали? — Тя замълча за миг. — Е, бих останала заедно с други доброволци, за да се грижим за ранените, разбира се. И без това ме очаква смъртна присъда. Нали?

Хауснер поклати глава.

— Даже когато взимаш тежки решения, кой знае как успяваш да ги накараш да не изглеждат такива. Жестоката истина е, че ако отстъпим по какъвто и да е начин, или ако видим, че настъпва краят, първо ще застреляме ранените. — Той вдигна ръка да не го прекъсва.

— Не бъди глупава, Мириам. Чу какво направиха с Каплан. Бог знае какво са сторили с Дебора Гидеон.

— Но... те искат заложници.

— Възможно е — обади се Бург. — Но вече може и да не искат. Навярно сега единственото им желание е да отмъстят. Така или иначе, ако все още са живи, Риш и Хамади сигурно ще успеят да им попречат да ни избият до крак. После най-доброто, на което можем да се надяваме, е да ни подложат на бавни, по-изтънчени изтезания, докато издадем всички държавни тайни, които знаем. Не, няма да оставим ранени и доброволци тук, няма да се опитваме да отстъпваме в мрака. Най-добре обучените и дисциплинирани армии избягват нощни маневри.

— Тогава какви възможности имаме? — попита Бернщайн. — Не искате да се оттеглим, нито да се предадем и сте против масовото самоубийство. Какво ни остава?

— Не зная — каза Хауснер. — Най-добрият изход, който мога да си представя, е всички да загинем в бой. Това няма да стане, разбира се. Някои сами ще се предадат, други ще бъдат пленени. Ще има самоубийства и убийства. Възможно е да не забележат неколцина от нас в мрака. Като при всяка друга обсада в историята.

Тримата замълчаха. Хаотичният грохот на битката придоби по-организирана форма. И двете страни бяха уморени и знаеха, че това е последният сблъсък. Всички се движеха механично, като в ритуал, чийто край щеше да настъпи в точно определен момент, каквото и да правеха, за да го ускорят.

Ашбалите се държаха на разстояние от триста-четиристотин метра и се опитваха да извадят израелците от равновесие, като в същото време търсеха най-слабите места в защитата им. До изгрев-слънце оставаха повече от три часа, но ако вятърът не утихнеше и прахът не се слегнеше, щеше да се разсъмне малко по-късно. В тази битка на взаимно изтощаване палестинците имаха известно преимущество в численост и въоръжение и далеч превъзхождаха противника си по отношение на боеприпаси, храна, лекарства и вода. Само трябваше предпазливо да се разгръщат и да принуждават израелците да стрелят, докато изчерпат мунициите си.

Бург се опитваше да разработи няколко плана. Бягство? Контраатака? Да изчакаят до края и да се бият с голи ръце? Да застрелят ранените? Да убият Хауснер? Дали щяха да ги спасят в последния момент? Малко вероятно.

— Какво ли е станало с Добкин?

Хауснер се обърна и погледна на югозапад към мястото, където трябваше да се намира Ума. Взираше се напрегнато, сякаш се мъчеше да установи връзка с генерала. После отправи очи на юг към Портата на Ищар.

— Имам предчувствието, че е успял.

Мириам го държеше за ръка и открито показваше на Бург как стоят нещата.

— Чудя се дали се е свързал с някого.

— Мога да те уверя — отвърна Бург, — че даже по някакво чудо в момента да разговаря по телефона, не вярвам помощта да пристигне навреме. — Той погледна Яков, сякаш за потвърждение, ала всъщност го предизвикваше да му възрази.

Хауснер застана с гръб към вятъра и посочи към невидимия хоризонт на запад.

— Все си мисля, че Теди Ласков е удържал на думата си — че е някъде там с изстребителите си, търси ни и се приближава...

Бург вдигна очи към небето.

— Доста оптимистично от твоя страна, Яков — предпазливо каза той. — Надявам се да си прав.

Хауснер скръсти ръце на гърдите си.

— Знаеш ли, Бург, нещо не мога да приема мисълта, че всички ония адски интелигентни момчета в Тел Авив и Йерусалим се мотаят с пръст в устата. Очаквах повече от тях. Патриотизъм ли е това? Предполагам. Е, сигурно съм очаквал прекалено много. В края на краищата, и аз бях един от тях и виж как прецаках всичко. Пък и имат право на почивка.

Бург не успя да се сдържи и се засмя.

— Не днес. — Винаги, когато започнеш да се съмнява в здравия му разум, Хауснер проявяваше блестяща проницателност.

Приближи се куриерка и Исак Бург отиде да я пресрещне.

Мириам беше стояла на няколко метра от тях, внимателно заслушана в разговора им. Сега се приближи до Яков, отново хвана

ръката му и силно я стисна. Замисли се за Теди Ласков. Напоследък все по-рядко се сещаше за него. След кацането си го представяше точно така, както го описваше Хауснер — виждаше как се спуска с изстребителя си и я спасява... спасява всички. Но всъщност знаеше, че в момента Теди най-вероятно е в немилост и че вината за това отчасти е нейна. Отначало не искаше да направи връзката между своето влияние върху него и действията му във въздуха, ала накрая беше принудена да я признае, приблизително по същото време, по което се наложи да погледне в очите много други истини.

Хауснер ѝ показваше тези истини така, както никой друг мъж в живота ѝ. Другите приемаха нейната представа за света, за да я поласкаят или просто от учтивост. Тъкмо такива мъже привличаше Мириам. Слаби хора с очила, които седяха до нея на семинари и заседания на комисии. Хора, които говореха на партиен жаргон и повтаряха клишета и шаблони, сякаш току-що са им хрумнали.

Ласков се различаваше от другите, съпругът ѝ също. Двамата малко си приличаха и тя ги характеризираше като благородни диваци. Яков Хауснер представляваше друг вариант на същия тип, ала по-краен. Мириам спокойно можеше да преживее цялото им приключение във Вавилон без сериозно да промени светогледа си. Хауснер обаче и бе отворил очите. Гледката не ѝ харесваше, но вече можеше обективно да претегли положителните и отрицателните страни на предложението да застрелят ранените, без да изпадне в пристъп на нравствена ярост.

— Добре ли познаваш Теди Ласков? — попита тя.

— Не много. От време на време пътищата ни са се пресичали.

— Харесваш ли го? — няколко секунди по-късно колебливо попита Мириам.

— Кого? — Той остави мълчанието да се проточи. — А, Ласков. Да, струва ми се. С него човек може да се разбере по-лесно, отколкото с вас политиците.

Тя се усмихна в мрака.

— Прилича ми на теб.

— Кой? Ласков ли? Наистина ли?

Мириам още по-силно стисна ръката му. Приятелите ѝ от нейното поколение, които помнеха концлагерите, бяха ожесточени и не хранеха илюзии по отношение на човечеството. Мнозина страдаха от психически проблеми. В решимостта си да преодолее страха тя бе

прекалила. Лесно се приспособяваше и беше оптимистка до такава степен, че неин приятел психиатър на шега я наричаше невротичка. И все пак се страхуваше, разбира се. Хората казваха, че го виждали в очите ѝ, самата тя го откриваше в огледалото.

— Сигурна съм, че се смята за виновен.

— Е, тогава наистина имаме нещо общо.

— И двамата сте егоцентрични и си мислите, че всичко добро и зло, което става около вас, е резултат от вашите действия.

— А не е ли така?

— С Теди Ласков бяхме любовници — внезапно каза Мириам.

Докато се връщаше към възвишението, Бург чу думите ѝ. Присъствието ѝ продължаваше да го дразни. А сега и това. Вече му идваше прекалено. Той им обърна гръб и се отдалечи.

— И пак ще бъдете — отвърна Хауснер.

— Едва ли.

— В момента този въпрос няма значение, Мириам. — Гласът му прозвуча нетърпеливо.

— Да не рев...

— Ни най-малко. Виж, иди до конкорда и провери дали Бекер е постигнал нещо с радиостанцията. Ако няма какво да ми съобщиш — естествено, че няма да има — остани там.

— Защо?

— Просто остани, по дяволите! Няма нужда да обяснявам заповедите си на никого, включително и на теб.

Тя направи няколко крачки, после се обърна.

— Повече няма да те видя, нали?

— Ще ме видиш. Обещавам ти.

Мириам се вгледа в очите му.

— Повече няма да те видя.

Яков не знаеше какво да ѝ отговори.

Тя се пресегна, притегли главата му към себе си и го целуна.

Хауснер стисна ръцете ѝ и се освободи.

— Не напускай самолета — тихо каза той. — Каквото и да се случи. Обещавах ли ми?

— Ще те видя ли пак?

— Да.

Известно време двамата просто се гледаха. Мириам бавно протегна ръка, докосна лицето му, после бързо се обърна и се отдалечи тичешком.

Той я проследи, докато не изчезна в мрака.

Изкашля праха от гърлото си и избърса навлажнените си очи. Дори в това безсмислено премеждие да имаше божествен замисъл или послание, дори да съдържаеше някаква поука, той не можеше да ги открие. Все същият стар човешки цирк, прояви на храброст и малодушие, егоизъм и себеотрицание, хитрост и глупост, милост и безпощадност. Други бяха само клоуните. Колко пъти трябваше да се преиграва? И защо всичко не свършеше по-бързо? Защо Господ им даваше сили да удължават собствените си страдания, щом крайт бе предопределен? Хауснер отново изпита неспокойното усещане, че е подложен на страшна космическа шега. Обърна се към Бург и извика:

— По този начин Бог ме наказва, че не отказах цигарите, след като обещах на татко. — И се засмя.

Исак пхна ръка в джоба си и стисна малкия пистолет.

32.

— Чувате ли ме, Йерусалим?

— Да, господин... генерал. Почакайте — отвърна дежурният телефонист.

На няколко секунди министър-председателят почукваше с молива си по масата. Отново прочете бележката, после вдигна глава и се опита да овладее вълнението си.

— Предполагам, че ако го чуят, мнозина от вас ще познаят гласа на генерал Добкин.

Отвсякъде го засипаха въпроси и възклицания. Хората скочиха на крака. Премиерът удари с длан по масата, за да ги накара да замълчат.

— Запазете тишина и слушайте внимателно. — Той даде знак на свързочника в нишата и по няколко тонколони в залата се разнесе високо прашене. Министър-председателят натисна един от бутоните на пулта пред себе си. — Кой се обажда?

Добкин бе чувал тази леко подигравателна интонация. За миг му се зави свят, после се овладя и мъчително преглътна.

— Генерал Бениамин Добкин, господин премиер. — Той замълча. — Познахте ли гласа ми?

— Не. — Но премиерът виждаше, че в залата има хора, които са го познали.

— В момента присъства ли някой, който може да познае гласа ми?

— Предполагам. — Той огледа присъстващите. Няколко души колебливо кимнаха. Един от генералите, който беше служил като полковник при Добкин, отбеляза:

— Или е той, или е много добра имитация.

— Говорете, генерале — все още не съм убеден, ала извънредно възбуден, каза министър-председателят. — Откъде се обажда?

Теди Ласков здраво стисна в ръце фалшифицираните снимки и бавно ги прибра в куфарчето си.

— От Вавилон — разнесе се гласът по тонколоните.

В залата избухнаха възклицания и почти всички се обърнаха към Ласков и Талман. Премиерът удари с юмрук по масата, но не успя да въдвори тишина.

— Откъде се обаждате, генерале? — извика по микрофона той.
— Искам да кажа, от какъв телефон? На свобода ли сте?

— Да, на свобода съм. Обаждам се от мотела, господин премиер. Близо до музея. — Добкин се мъчеше да запази самообладание, ала гласът му леко трепереше.

Министър-председателят се намираше в същото състояние.

— Да. Добре. Бихте ли ни описали ситуацията, генерале? Какво става, по дяволите?

Добкин знаеше, че го слуша целият кабинет и военното командване. Той събра мислите си и направи ясно, сбито обобщение на всичко, случило се след отвличането им над Средиземно море.

Петима-шестима сътрудници светкавично донесоха военни карти на района, изчисления на времетраенето на полета до Вавилон, информация за терена, времето, часа на изгрева и разсъмването, както и стотици други факти, събрани след като Ласков бе изложил предположението си. Преди да вземат окончателно решение за операция, трябваше внимателно да обмислят всичко.

Докато говореше, Добкин чу стъпки във фоайето. Леко ранените отиваха някъде. Отвори се врата, после се затръшна. В стаята, в която бяха играли карти, включиха радио. Дрезгав женски глас пееше една от безкрайните арабски песни. Неколцина ашбали започнаха да припяват. Шумът заглушаваше думите му, но в същото време нямаше да му позволи да чуе, ако някой се приближи до кабинета.

— Какво предлагате, генерале?

Бен позна генерал Гур.

— Какво предлагам ли? Предлагам да дойдете и да ни измъкнете оттук, генерал Гур.

— Как са заливните тераси на западния бряг? — попита генералът от военновъздушните сили Кацир.

— Все още са мочурливи — честно отвърна Добкин. — Но по-надалеч от реката изглежда по-сухо.

— Смятате ли, че пътят, на който сте кацнали, ще издържи С-130? — попита Кацир.

— Не мога да кажа. Струва ми се, че при приземяването го разбихме.

— Може би ще се наложи да използваме хеликоптери — обади се някой.

— Не — възрази Бен. — Няма време. В момента палестинците атакуват.

Друг непознат глас предложи първо да пратят изстребители. Спомена се името на Теди Ласков. Добкин бе смятал, че генералът вече е уволнен, но очевидно присъстваше на заседанието. Докато спорът се разгорещаваше, Бен отговори на още няколко въпроса, После внезапно се обади:

— Господин премиер, боя се, че трябва да свършваме. Тъкмо влизат трима господа с автомати „Калашников“ и когато разберат какво става, със сигурност ще ме помолят да затворя телефона.

В Йерусалим чуха нещо като боричкане, после остро изпукване като изстрел или чупене на тежък предмет. Телефонът замлъкна.

Мириам Бернщайн седеше на седалката на втория пилот до Давид Бекер.

— Значи смятате, че никой не е чул сигнала ви за помощ, така ли?

— Не. — Той намали звука на радиостанцията, но го остави така, че да може да го чува. — Лиърът продължава да ни заглушава, но ми се струва, че имат проблем.

— Какъв?

— Какъв ли? — Фактът, че Хауснер бе пратил куриер, а не беше дошъл лично да се информира за напредъка му, показваше колко малко вяра имат в успеха. Мириам Бернщайн обаче беше заместник-министър на транспорта и като такава бе шеф и на Хауснер, и на Бекер. Но това, изглежда, вече нямаше значение. — Какъв ли? Просто не могат да кацнат в праха, ето какъв. Ще се наложи да се приземят и да презаредят някъде, където бурята не е толкова силна. Тогава навярно ще успее да пратя сигнал. Искате ли да съобщите това на Хауснер? Това е всичко.

— По-късно. — Мириам се втренчи през разбитото предно стъкло. — Страх ли ви е от смъртта? — ненадейно попита тя.

Бекер завъртя глава и я погледна на светлината на контролния пулт. Не очакваше такъв въпрос от тази иначе сдържана жена.

— Не. Поне така ми се струва. Аз... Страхувам се да летя отново... но не и от смъртта. Странно... — Нямахте представа защо е толкова откровен. — А вас?

— Почти всичките ми близки са мъртви. — Мириам смени темата. — Какво мислите за Яков Хауснер?

Той вдигна поглед от книгата, в която записваше нещо. Предполагаше, че между Хауснер и Бернщайн има нещо. Но това не променяше нито публичното му, нито личното му мнение за него.

— Нацист.

— Той ви харесва.

Бекер не разбираше накъде води този разговор. Явно нервите й бяха опънати до крайност и просто искаше да си побъбри. Когато гледаха смъртта в лицето, хората вършеха странни неща. Той например току-що бе признал, че се страхува да лети. Не би го изповядал дори пред психиатъра си.

— Не ме разбирайте погрешно, госпожо Бернщайн. Радвам се, че е тук. Без него навярно всичко отдавна щеше да е свършило. — Не изглеждаше свръхнапрегната. Изглеждаше... щастлива, развълнувана. Той сведе очи и продължи да пише.

— Влюбена съм в него.

Бекер счупи върха на молива си.

— О. — Стрелбата навън като че ли се усили и той вдигна глава. През прозореца на пилотската кабина нощта изглеждаше по-страшна и зловеща, отколкото от вън. Беше свикнал през целия си живот да вижда опасностите само през парче плексиглас и започваше да свързва ужаса с него. И смъртта. Когато гледаше през предното стъкло на автомобил и дори през обикновен прозорец на къща, стомахът му се свиваше. До този момент не бе осъзнавал причината. Интересно откритие, ала малко закъсняло. — О. Ясно... Аз...

— Какво пишете... Давид... може ли да те наричам така?

— Да, разбира се. — Той затвори книгата. — Водя бордовия дневник.

Мириам се наведе към него.

— Бордови дневник ли? Искате да кажете, че сте записвали всичко, което се случва, така ли?

— Е, с много сух, официален език.

— Може ли да го видя? — Тя протегна ръка и Бекер ѝ го подаде. Мириам се отпусна назад, разтвори го и прелисти страниците. „16:02. Превключване на рез. такт. чест. Ген. Ласков излъчи последно съобщение: Е-2D ще продължава да ни следи с радара. Ласков оставя на нас решението да използва «Финикс». Ескадрилата се връща обратно.“ Тя прехвърли още няколко листа. „18:31. Авар. кацане. Хес мъртъв от черепна фрактура, предизвикана от тухла, пробила предното стъкло. Пилотът трябваше да спусне свръхзвуковия визьор по-рано. Можеше да предотврати смъртта му.“ Мириам дълго гледа последните изречения, после затвори дневника, вдигна глава и се насили да се усмихне. — Винаги сме били книжовен народ. Писаното слово пази единството ни още от диаспората. Странно, че никой друг не се сети да води хроника на събитията във Вавилон.

— Ами... — Бекер намери някакъв фас и го запали. — Това едва ли може да се нарече хроника, госпожо Бернщайн...

— Мириам.

Той се поколеба.

— Мириам, просто работата ми изисква да...

— Тъкмо това е въпросът, Давид. Винаги някой е длъжен да го прави. Книжник. Пазител на книгите. Учен. Капитан на кораб. През цялата история някой винаги е бил длъжен да води писмени документи и понякога те съдържат истинска мощ и просветление. Ездра е бил книжник и ни е оставил единствения разказ за връщането на изгнаниците от Вавилон. В наше време тази задача може да се изпълнява от пилот на самолет. — Тя му се усмихна.

— Може и да е така.

Мириам се наведе към него.

— Не мога да те убедя в собствената ти значимост, но мога ли да те помоля да скриеш някъде този дневник?

— Добра идея.

Тя понечи да му върне книгата, но се поколеба.

— Имаш ли нещо против за малко да остана тук и да опиша със свои думи случилото се с нас? Ще се опитам да не се разпростирам много.

Бекер се насили да се засмее.

— Разпростирай се колкото искаш. Мисля, че току-що нанесох последния запис.

— Благодаря ти. Имаш ли индиго? Искам да направя втори екземпляр. Можем да заровим дневника и да оставим копието в самолета.

Той намери лист индиго и ѝ го даде.

— Самият дневник трябва да остане на борда. Можем да заровим твоето копие.

— Добре. Благодаря.

— Нали знаеш, никой няма да ги открие.

Тя го погледна.

— Молитвата от Равенсбрюк е била написана на парче хартия, Давид.

— Тази молитва означава много за теб.

— Така е. — Мириам вдигна очи към предното стъкло. — Не е имала подпис, но в лагера са били затворени предимно жени и това навярно може да ни даде някаква идея за автора. — Тя прокара длан по лицето си. — Казаха ми, че... че майка ми е умряла в Равенсбрюк. Ще ми се да мисля, че тя е написала молитвата. — Мириам сниши глас. — Преди думите имаха по-голямо значение за мен, но сега най-важното е, че човекът, който я е написал, е имал вяра. Вяра, че ще я открият. Нещо повече, вяра, че след това ужасно време на света ще останат свободни хора, които ще намерят нещо ценно в нея. И молитвата е оцеляла на онова парче хартия, макар че авторът навярно е загинал. Оттогава е възпроизвеждана милиони пъти и ще оцелее и през следващия холокост. — Тя отново се усмихна на Бекер. — Книгата Битие е написана с мастило от сажди върху папирус, Давид. Ако онзи пръв книжник беше послушал някой като теб, никога нямаше да знаем как е бил създаден светът.

Той се насили да се усмихне.

— Убеден съм.

— Добре. — Мириам взе химикалка от него, наведе се над бордовия дневник и бързо започна да пише.

Внезапно вдигна поглед и в очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Молитвата наистина означаваше много за мен, но не и сега, защото е молитва на прошката — призив да обърнем и другата буза. Авторът ѝ е бил поставен на върховно изпитание и го е издържал. Аз

също бях поставена на изпитание тук — не много тежко, разбира се, в никакъв случай не може да се сравнява с Равенсбрюк — и вече не искам да прощавам. Истината е, че сега съм щастлива. С нетърпение очаквам да застрелям първия вражески войник, който се опита да се качи на самолета. Ако преди да умра оставя вдовици, сираци, родители без деца и скърбящи приятели, ще ми е мъчно за тези клетници, но тук няма нищо лично. Разбираш ли ме? Много ужасно ли ти звучи?

Той поклати глава.

— Око за око.

— Да. И зъб за зъб. — Мириам обърна страницата, нагласи индигото и продължи да пише.

Без да си поглежда часовника, Хауснер усещаше, че изгревът наближава. Битката свършваше и израелците вече почти не стреляха към склона.

Ашубалите предпазливо напредваха, но се смееха и се провикваха в прашната буря. Съзнаваха, че привидното изчерпване на израелските боеприпаси може да е поредната хитрост, ала в такъв случай защитниците на хълма трябваше да са истински актьори. Всъщност група сапъори вече бяха стигнали до южния край близо до възвишението и бяха открили окопите празни.

Бавно се придвижваха в мрака. Вече надушваха плячката и предвкусваха кръвта ѝ. Минаха през повалените засеки и прехвърлиха хребета. Любопитно спряха при окопите, после ги прескочиха. Изпитваха странно тържествуване от навлизането в недостъпното досега леговище на врага.

От време на време някой израелски куршум ги караше да се пръскат и ги забавяше, ала освен постоянния вятър, с чийто вой вече бяха свикнали всички, над върха се беше спуснала зловеща тишина.

От военна гледна точка не срещаха почти никаква съпротива. Най-после постигаха целта си, но въпреки това трябваше да проявяват търпение и предпазливост. След като бяха стигнали дотук, никой от оцелелите не желаше да срещне края си само минути преди окончателната победа. Всички искаха да се насладят на плодовете ѝ.

Въздържаха се да отговарят на единичната израелска стрелба, защото се страхуваха да не привлекат огъня срещу себе си.

Заразменяха си безшумни знаци в мрака и се опитаха да се съберат в редица на равния терен. Никой не биваше да им се изплъзне. Когато прашните облаци се разкъсваха, бойците в средата различаваха очертанията на конкорда.

Израелците постепенно се изтегляха назад. Стреляха само за да държат ашбалите на разстояние и да забавят напредването им. Нямаха план, не бяха получили последни заповеди от командния пост, но отстъплението им беше организирано. Около половината от тях имаха намерение да се опитат да избягат по западния склон, другата половина бяха решили да останат и да посрещнат съдбата си. Ранените бяха изнесени от овчарската колиба и качени в конкорда, където имаше по-голяма вероятност да избегнат клането. Упорито се носеха обаче слухове, че ще ги убият преди палестинците да се доберат до тях.

Защитниците на западния склон стреляха към брега на Ефрат в опит да установят дали наоколо има ашбали.

По полевата си радиостанция Ахмед Риш нареди на малкия отряд край реката да отвърне на огъня. Не искаше евреите да бъдат избити там. Искаше ги за себе си на хълма.

Арабите на брега стреляха по гласиса и сърцата на израелците се свиха, когато подозрението им се потвърди. Нямаше път за бягство. Настъпи смут и някои от онези, които бяха разчитали да се спасят, се разплакаха.

Ал-Бакр, офицерът, който командваше ариергарда на ашбалите, повика по радиостанцията Хамади.

— Тук Хамади. Какво? Кой е той? Ами разберете! Успял ли е да се обади? Телефонистката в Багдад е сигурна, така ли? Какво казва той? Да, знай, че не разбираш иврит, по дяволите! Сигурен съм, че той говори арабски. След като му извадиш едното око, ще проговори. Да. Дръж ме в течение. — Той върна радиостанцията на радиста и погледна към Риш. — Ахмед.

Риш се обърна към него. Двамата продължаваха бавно да напредват сред прашната буря.

— Разбрах достатъчно. Това няма значение.

— Но ако се е свързал...

— Няма значение!

Хамади се извърна. Все повече се убеждаваше, че са обречени. От всички страни бяха обградени от сили, които не контролираха. Ако

се откажеше и изчезнеше в нощта, щеше да доживее да види изгрева на слънцето от Персия. Но не можеше да го стори, както не можеше и да убие Риш.

Джон Маклуър наблюдаваше зелените трасиращи куршуми, които идваха от подножието на гласиса и минаваха пред окопа му.

— Е, няма да се измъкнем оттук. — Той зареди последните два патрона. — Е, полковник, научи ли вече как е на арабски „Заведете ме при американския посланик“?

Ричардсън внимателно облече синята си куртка и я закопча.

— През следващите няколко минути ще трябва да сме много внимателни, Маклуър. Животът ни може да зависи от някоя недоразбрана дума или жест.

Агентът вдигна ударника.

— Защо го направи, Том?

Военновъздушният аташе поправи вратовръзката си и се зае да тупа праха от раменете си.

— Попитах защо го направи?

Ричардсън го погледна.

— Какво да съм направил?

Маклуър вдигна револвера.

Ричардсън намери фуражката си и изсипа пясъка от нея. После се втренчи в широкото дуло.

— За пари. Имам слабост към скъпи неща.

— Колко пари, Том?

— Точно един милион. Долара.

Маклуър тихо подсвирна.

— Не е зле.

— Не. На сигурно място в швейцарска банка. После трябваше да ми преведат още един милион, но едва ли ще го получа.

— Може пък да си изпълнят обещанието, Том. Тези хора имат купища мангизи.

— Така е, Джон. Имат адски много петродолари и се чудят какво да правят с тях. Западът непрекъснато им прелива пари в замяна на петрол.

— Е, сега не става дума за това, нито пък за Израел. Става дума за теб, Том. Ти си полковник от военновъздушните сили на Съединените щати и си се продал на чужда сила. Законът все още го забранява — дори в Америка.

Ричардсън си сложи фуражката.

— Ами, от известно време не съм се прибирал у дома, така че не съм имал възможност да го проверя, Джон. Преди нямаше проблем да публикуваш секретни документи на Пентагона. Сигурен ли си, че законът все още забранява да се продадеш на чужда сила?

— Опитваш се да спечелиш време.

— Да. Е, когато се прибера, ще си понеса наказанието. Защо не отмениш това нещо? Няма да избягам.

— Човек е по-разговорлив, когато е изправен пред пистолетното дуло, Том. — Маклуър изплю кибритената клечка от устата си. — Аз пък си мислех, че харесваш тези хора.

— Напоследък не е много модерно да си явен антисемит.

— Разбирам.

Лицето на Ричардсън претърпя странна промяна. Той стисна устни, присви очи и каза:

— Е, през шейсет и седма обръщах по някоя и друга чаша в офицерския клуб с израелските летци, които обучавах в „Травис“^[1]. И им съчувствах през седемдесет и трета. После някой каза добра дума за мен и се озовах тук. Едва не повърнах, когато ми връчиха заповедта. — Маклуър не каза нищо и след няколко безкрайни секунди Ричардсън тихо добави: — Така или иначе, никой не трябваше да пострада.

— Но ние не говорим за тях, Том. И аз може да не ги харесвам, но преди да ги предам, ще се наложи да ме подложат на изтезания. И знаеш ли защо, Том? Защото така ми е наредил Чичо Сам. За това ми плащат... Том.

— Виж какво, Джон — оживи се Ричардсън. — Мога ли да те купя? Сто бона?

— Съжалявам.

— Половината?

— Не. — Маклуър извади последната си кибритена клечка.

— Плюс целия втори милион, ако го получа?

Агентът като че ли не го слушаше. Задъвка клечката си и каза през зъби:

— Преди малко спомена, че никой не трябвало да пострада. Само че пострадаха много хора, Том. Сериозно пострадаха.

— Зная. И наистина съжалявам, Джон. Всичко това не биваше да се случи. Кой можеше да го предвиди? За това съжалявам най-много. За всички тези жертви. — Той се вгледа в мрака.

— Щом никой не е трябвало да пострада, Том, защо избра втория конкорд?

Ричардсън облиза сухите си устни.

— Ами... добре де... ако се появяха проблеми, първият конкорд трябваше да е... демонстрация. Знаехме, че Авидар ще ни създаде трудности. Не Бекер.

Маклуър се изсмя.

— Значи сте знаели, така ли? Откъде сте знаели такива неща? Ами ако противно на всичко, което ни е известно за човешката природа и прочее, Бекер беше дал газ, а Авидар се беше съгласил да ви играе по свирката? Щеше да ти се наложи да се учиш да ходиш по небето, момчето ми.

— Пресметнат риск, Джон. Виждаш ли, и аз съм рискувал живота си. Не съм страхливец. — Той продължаваше да зяпа в праха. — Чувам гласове. Няма ли да е по-добре да излезем и да се предадем? Или да ги изчакаме тук?

— Нямах търпение да се предадеш на ония млади хамстерчета или там както си викат, така ли? Да не мислиш, че ще те посрещнат като герой, Ричардсън? Ще те убият, тъпо копеле. А после ще убият и мен, за да са сигурни, че никой няма да научи за теб.

Ричардсън поклати глава и се усмихна.

— Не, няма да ме убият. Риш има шеф и двамата с него измислихме гаранция за моята сигурност. Предвиждахме, че ще си имаме проблеми с Риш. Ако ме убият, в сейфа ми в посолството ще открият писмо, в което са посочени имената на арабски агенти в Израел, включително собствените ми свръзки. Обмислил съм го, Джон. — Той замълча за миг. — Няма да им позволя да убият и теб.

— Благодаря, Том. Ти си по-добър от американския посланик. Е, чудя се дали Риш е в състояние да контролира тези момчета... и самия себе си. Сигурно са толкова възбудени, че ще те набучат на кол... Но

може и да не го направят. — Маклуър се замисли. — Знаеш ли, Том, напоследък американското правосъдие наистина е много снизходително. Затова не ти пука дали ще те отведе в Щатите. В повечето страни биха те обесили за левия ташак и биха те оставили да си висиш. В добрите стари Съединени щати, ако изобщо те признаят за виновен, военният или федералният съд ще ти дадат между десет и двайсет години. И ще излезеш след шест... или още по-рано. И ще си живееш живота в Швейцария. Защото Щатите няма да те предадат на Израел, понеже това ще предизвика врява до небесата.

— Не аз определям правилата — предпазливо отвърна Ричардсън.

— Прав си. Но аз понякога ги определям. Когато съм упълномощен. — Той замълча за миг. — Не спомена ли, че ако умреш, прикритията на адски много терористи ще отидат на кино?

— Чакай малко! Няма нужда да бързаме, Джон. Трябва да обсъдим много неща.

— Така е и ако имаме повече време, навярно щяхме да измислим нещо. Но нямаме.

— Чакай! — Ричардсън инстинктивно протегна ръце напред, за да се защити. — Гарантирам ти, че няма да пострадаш. Тези хора...

Маклуър провря револвера си между дланите му и стреля в сърцето му. Главата на Ричардсън отскочи назад и офицерската му фуражка отлетя. Вятърът я поде и я отнесе на запад.

Давид Бекер бързо се спусна по рампата. Носеше метална кутия с копието на кратката хроника на Мириам Бернщайн, увита в намаслени парцали и найлон. Избра място в основата на насипа и изкопа дупка с парче алуминиева тръба. Смяташе, че е безсмислено, но Мириам беше вложила толкова много страст, че... Освен това изглеждаше достатъчно смела, за да посрещне смъртта, и не проявяваше признаци на истерия, въпреки че упоритостта ѝ с тази хроника му се струваше малко ирационална, така че той реши, че е най-добре да не ѝ противоречи. Пусна кутията в дупката и бързо я зарови. Бе скрил самия бордови дневник под покритието на пода в пилотската кабина. Имаше голяма вероятност Израел да си върне

конкорда и някой работник да открие дневника. Но се съмняваше, че ще намерят заровената хроника.

Бекер се изправи и избърса ръце. Чуваха се викове на арабски. Бяха на не повече от двеста метра. Един от израелците стреля по посока на гласовете. Разнесе се мъчителен стон. „Не — помисли си Давид, — когато стигнат тук, няма да са в добро настроение.“ И все пак нито за миг не съжаляваше за решението им да се бият. Не беше чул да се оплаква и никой друг.

Той отиде при предния колесник и спря до Питър Кан, който продължаваше да работи по запалващото устройство.

— Стига, Питър. Вече е малко късно за това. Ела в кабината.

Бордовият инженер вдигна глава.

— Защо, по дяволите? Виж, когато дойдат, искам да видят как Питър Кан се бъхти с това скапано устройство. Може би ще ме съжалят и ще ми дадат билет до Лод.

Бекер се усмихна.

— Добре... до... до скоро.

Кан погледна към него.

— Да. До скоро, капитане.

Давид се върна при рампата и бавно се изкачи, без да обръща внимание на куршумите, които свистяха покрай него. Мина по крилото и влезе в самолета. Трябваше да си пробие път сред ранените, за да стигне до кабината, където седна до Мириам.

— Готово.

— Благодаря.

Двамата дълго мълчаха.

— Винаги съм знаел, че ще умра в самолет — каза накрая Бекер.

Тя се пресегна и го докосна по ръката.

— Мисля, че си най-смелият човек, когото познавам.

Давид погледна контролния пулт. Струваше му се, че трябва да направи нещо, ала имаше заповед от Хауснер да остане в кабината, каквото и да се случи. Той включи радиостанцията и започна да я настройва на различни честоти. Щеше да го прави, докато някой не го простреляше в гърба. „Жалко за Мириам и за всички жени от групата“ — помисли си Бекер. Беше сигурен, че ашбалите са им отредили специална съдба.

— Искаш ли да останеш тук? Имам предвид...

— И аз имам заповед — усмихна се тя.
Той погледна навън през предното стъкло.
— В овчарската колиба се събират хора. Струва ми се, че ще...
— Да, виждам ги. Ще остана с теб, ако нямаш нищо против.
Давид се поколеба, после се пресегна, хвана ръката ѝ и я стисна.

Израелците, които бяха решили да се самоубият, се събраха в оплисканата с кръв, зловонна овчарска колиба.

Като народ, арабите рядко отнемаха собствения си живот, но никой не се изненада, когато влязоха Абдел Маджит Джабари и Ибрахим Ариф. Всички разбираха, че за тях — повече, отколкото за останалите — е най-добре да са мъртви. Вътре цареше пълен мрак и това улесняваше нещата. Почти не разговаряха. Само от време на време някой новодошъл прошепваше една-две думи. Скоро стана очевидно, че няма да дойдат други, но никой не знаеше какво да прави.

На групички в ъглите се бяха събрали общо единайсет души. В една от тях бе Юрий Рубин, основният поддръжник на идеята за самоубийството. На пода до него лежеше Игаел Текоа. Той съжаляваше, че не е умрял от арабските куршуми, когато беше извикал от наблюдателния си пост, за да предупреди защитниците на върха. Сега отново се изправяше пред смъртта. С тях бяха четирима млади сътрудници от Кнесета, двама мъже и две жени, всички членове на Отбранителната лига „Масада“.

В друг ъгъл бяха стюардът Яков Лайбер и двете стюардеси Бет Абрамс и Рахил Баум. През последните два дни Бет се бе грижила за ранените и беше виждала мъките им. От предишното весело момиче не бе останала и следа. Рахил лежеше между Лайбер и Абрамс. Също като Текоа, тя беше отказала да се премести в конкорда. Изпитваше ужасни болки от раните си и не виждаше смисъл да чака нови страдания в самолета.

Преди да вземе решението си, Яков Лайбер бе помислил за трите си деца, ала Рубин го убеди, че ашбалите няма да се смилят над никого от тях. И все пак се колебаеше. Двете стюардеси се нуждаеха от него. Той тихо им шепнеше в мрака. Бет плачеше, Рахил мълчеше. Яков коленичи до нея и стисна ръката ѝ. Бет Абрамс прегърна и двамата.

В третия ъгъл седяха Абдел Джабари и Ибрахим Ариф. Повече от трийсет години бяха живели сред тези хора и сега щяха да умрат с тях.

Джабари запали последната си цигара.

— Знаеш ли, Ибрахим, винаги съм знаел, че няма да умра от естествена смърт.

Ариф трепереше. Той също запали цигара и тежко издиша дима.

— Преди това може да умра от инфаркт — опита се да се пошегува арабинът. — Как ще го направим?

— Мисля, че имаме два-три пистолета.

Ръцете на Ариф се тресяха толкова силно, че едва държеше цигарата.

— Мисля, че няма да мога, Абдел. — Той се изправи.

Джабари силно го дръпна и прошепна:

— Не бъди идиот! Не чу ли какво направиха с Моше Каплан? Можеш ли да си представиш всички неща, които ще направят с теб? Спести си ги, приятелю.

Ариф се разплака и Джабари го утеши. Съжаляваше само, че не се е сбогувал с Мириам. Всъщност през последните два дни почти не я беше виждал. Не искаше да я обременява с присъствието си, ала сега му се щеше да е прекарал повече време с нея. Предполагаше, че е влюбена в Яков Хауснер, и изборът ѝ го смущаваше. Той вярваше, че наистина съществува място, наречено „рай“, което толкова живо описваше Коранът. Вярваше, че ще иде там, но не и Мириам Бернщайн.

— Стига, Ариф. Успокой се. Очаква ни по-хубав свят. Прохладни градини, фонтани, вино и девизи. Това причина ли е да плачеш?

Игаел Текоа, който не обичаше арабите и не одобряваше участието им в мирната мисия, тихо извика от отсрещния край на колибата:

— Абдел, Ибрахим, смелост.

— Добре сме, Игаел — отвърна му Джабари. — Благодаря ти. — Продължаваше да го гризе мисълта, че няма да види Мириам преди да умре. Изкушаваше се да иде да я потърси, но не искаше да оставя Ариф сам. Ашбалите бяха прекалено близо. Трябваше да е сигурен, че ще отнеме на Риш това последно удоволствие. Ала чакането

измъчваше всички. Накрая той наруши мълчанието и попита какво ще правят. Никой не му отговори.

Изстрелите се приближаваха и израелците, които все още отвърщаха на огъня, заеха позиции край колибата. В кирпичените стени се забиха няколко куршума. Това накара всички да се раздвижат. Рубин застана в средата на колибата и се прокашля.

— Трябва да започваме. — Той изчака малко. — Ако смятате, че ще ви е по-лесно, ще го направя аз. Имаме два пистолета.

Джабари рязко се изправи и се приближи до него.

— Моля те. Бързо.

Без да отговори, Рубин вдигна пистолета си, насочи го между двете точки светлина — очите на арабина — и стреля.

Когато екотът заглъхна, в колибата се чу молитва, придружена от тихи ридания.

Юри усети нещо влажно и инстинктивно избърса кръвта от лицето и ръцете си. Целият трепереше. Разбираше, че гласът му ще му изневери, и не знаеше какво да направи. Решителността му го напусна. Той насочи пистолета към сърцето си и натисна спусъка. Тялото му се строполи назад върху четиримата млади сътрудници. Едно от момичетата изпищя и припадна. Другите трима внимателно го положиха на пода. Двамата младежи взеха пистолетите, припряно зашепнаха помежду си, после станаха и отидоха при Лайбер, Абрамс и Баум. Осветиха ъгъла със запалка, прицелиха се, изгасиха запалката и понечиха да натиснат спусъците. Бет Абрамс проплака и Лайбер се хвърли между двете момичета и мъжете. Единият пистолет изстреля, но изглежда, не улучи. Другият младеж отново светна със запалката.

Рави Левин се втурна в колибата, видя всичко преди пламъчето да угасне, сграбчи двамата мъже за яките, запрати ги на пода и започна да ги рита, като крещеше и кълнеше.

— Да не си мислите, че можете да ме надхитрите? Разкрих ви! Знаех какво се каните да направите! Вън! Вън! Излизайте! — Той тичаше из колибата като обезумял и размахваше ръце. На няколко пъти се препъна в телата на Юри Рубин и Абдел Джабари, после започна да рита и тях, докато не осъзна, че са мъртви. — Вън! Вън! Махайте се! Как смеете! Отведете ранените в самолета! Вън!

Появата му развали магията и всички, които можеха, изтичаха навън.

Рави Левин остана сам в средата на колибата. Тялото му се тресеше, по лицето му се стичаха сълзи. Беше постъпил както трябва, ала не бе сигурен, че е прав. Чудеше се как ще погребее двете тела за краткото време, което му оставаше. Чудеше се и кои са жертвите.

Външният министър събра малка, леко въоръжена група в западната част на върха, близо до окопа на Маклуър. Вайцман видя Ричардсън да лежи на дъното, вече покрит с пласт прах, но нямаше време да мисли какво означава това и къде е изчезнал агентът.

Ариел Вайцман беше решен да поведе групата си по стръмния гласис. Имаше намерение бързо да се спуснат по склона и да скочат в реката като Добкин. Без ранените щяха да успеят. Искаше му се Мириам Бернщайн да промени решението си и да дойде с него, ала тя бе под влиянието на Хауснер и не желаше да напусне самолета. Всички бяха облечени в оранжеви спасителни жилетки от конкорда. Той ги строи на ръба на стената, приклепна в поза на спринтьор и им нареди да направят същото.

— Когато преброя до три, тръгваме. Готови...

От командния пост почти не идваха заповеди. Куриерите, които все още изпълняваха задълженията си, носеха на Хауснер и Бург лоши новини и се връщаха обратно само с предложения и окуражения.

Хауснер се обърна към Бург.

— Искаш ли да поемеш цялото командване, Исак? Готов съм да ти го отстъпя.

Бург кисело се усмихна и поклати глава.

— Не, благодаря.

— Смяташ ли, че можех да направя нещо повече?

Шефът на Шин Бет се замисли за миг.

— Не. Честно казано, ти се справи блестящо. Можеше да си мъничко по-дипломатичен... а може би не. — Той се заслуша в приближаващите се изстрели. — И хората ни бяха чудесни.

— Да.

Към командния пост се приближиха Маркус и Алперн. Маркус небрежно отдаде чест.

— Какво ще правим, шефе?

Хауснер не знаеше какво да му отговори. Чувстваше се длъжен да каже нещо, но не можеше да измисли нито заповед, нито думи на благодарност.

— Просто вземете със себе си колкото може повече копелета. — Той замълча за миг. — И ви благодаря. Вие бяхте гръбнакът и сърцето на отбраната ни. Справихте се невероятно. Никой от оцелелите няма да го забрави.

Двамата кимнаха и изчезнаха в мрака.

Бург постави ръка на рамото му.

— Най-добре да отидеш в конкорда преди да са ти отсекли пътя. Обеща й и тя те чака. Аз ще остана тук.

Яков поклати глава.

— Не. Не искам да видя какво ще направят с нея. Тя също няма да иска да види какво ще направят с мен. Знае го и не ме очаква.

— Разбирам. Ще се... знаеш какво имам предвид.

— Не. Не съм от тези хора. Пък и преди да си ида искам да кажа някои неща на Ахмед Риш.

Бург кимна. На лицето му се изписа крива усмивка.

— Страхотно се справихме, нали?

— Да... Слушай!

— Какво?

— Чу ли...

— Да. Да!

Хауснер погледна нагоре. Стори му се, че вижда проблясък, чу и далечния характерен вой на реактивни двигатели.

— Открили са ни, Исак! — извика той. — Открили са ни, по дяволите!

Бург бясно започна да размахва ръце и да вика:

— Тук! Тук сме!

Яков се насили да се усмихне и каза:

— Прекалено късно, за да ни помогнат, но не толкова, че да не пометат Риш и неговата банда. Знаеш ли, възвърнах си вярата в израелското военно разузнаване.

Бург бе толкова възбуден, че отначало не го разбра. После се сети. Бяха пристигнали израелски или иракски самолети, но нямаше да променят съдбата им. Раменете му увиснаха.

— Надявам се, че Добкин е оцелял.

Двамата вдигнаха глави и видяха огнена следа на ракета, която разцепи небето.

[1] Военновъздушна база на САЩ. — Б.пр. ↑

33.

Първото нещо, което направи Теди Ласков, бе да изпълни последното си обещание към Бекер. Той откри лиъра с радара и изстреля по него ракета „Финикс“ от 160 километра разстояние.

Пилотът на лекия самолет се прозяваше и сънливо зяпаше през предното стъкло. Вече му се виеше свят от кръжене на автопилот. Земята не се виждаше от прах, но тук горе беше чисто. Зората изпълзяваше от Персия и изглеждаше, че денят ще е подходящ за полети. След известно време можеше да му се наложи да отиде до лагера им в пустинята Шамия, бързо да презареди и да се върне — освен ако онези глупаци долу най-после не приключеха. Пилотът отново се прозя.

После погледна през левия илюминатор и забеляза в небето огнена жилка. Секунда по-късно с удивление осъзна, че светлината се приближава към него. Той потупа спящия копилот и двамата видяха как пламъкът променя курса си и ги следва. Когато разбра какво е това, пилотът нададе пронизителен вик. Ракетата се устреми към тях и като че ли увисна пред стъклото на кабината. На корпуса ѝ израелските оръжейници бяха нарисували приказната птица, която сякаш се усмихна на първите слънчеви лъчи и намигна на двамата пилоти в мига преди да погълне плячката си в страшно оранжево огнено кълбо. За разлика от истинския феникс обаче, нямаше никаква вероятност да се възроди от пепелта си и да започне нов живот.

Ласков насочваше ескадрилата си с помощта на радара. Компютрите бяха позволили на автопилотите да се движат ниско над земята по време на целия нощен полет и бяха прелетели под йорданските и иракските радари. Почти не бяха имали време да проучат терена, но всеки пилот знаеше, че липсващата информация може да се компенсира с умение и желание. Свръхзвуковият полет над Йордания и западен Ирак, общо хиляда километра, им отне по-малко от четирийсет и пет минути. Освен изстребителя на Ласков, който носеше два „Финикса“, самолетите бяха въоръжени само с ракети въздух-земя.

Веднага щом лиърът изчезна от радара, Теди каза в микрофона:
— „Конкорд“ две, тук Гавриил трийсет и две. Чувате ли ме?

Мириам Бернщайн чу експлозията във въздуха, докато седеше сама в пилотската кабина. Нямаше представа какво е това, но всъщност не я интересуваше.

— „Конкорд“ две, тук Гавриил. Чувате ли ме, „Конкорд“?
Стори й се, че чува далечен глас. Звучеше и смътно познат.

— „Конкорд“ две, „Конкорд“ две, чувате ли ме?

Тя погледна към радиостанцията така, като че ли я виждаше за пръв път.

— „Конкорд“ две, тук Гавриил. Чувате ли ме? Хайде де, обадете се.

Мириам се опита да усили звука и да включи микрофона, но не знаеше как се прави.

— Теди! — извика тя към пулта. — Теди! Чувам те! — Гневно пусна микрофона и изтича от кабината при ранените и сестрите. — Те са тук! Военновъздушните сили! Военновъздушните сили! — Помещението внезапно се изпълни с шум и тя остана за миг като хипнотизирана. Зад себе си чуваше гласа на Теди Ласков, сякаш от някакъв сън.

— „Конкорд“ две, тук Гавриил трийсет и две. Чувате ли ме? Чувате ли ме? — Мириам се втурна навън на крилото. — Давид! Капитан Бекер!

Бекер отново беше отишъл да уговаря Кан да се качи в кабината или ако не успее, поне да се сбогува с бордовия си инженер. Когато чу взрива, незабавно разбра какво става, затича се нагоре по рампата, мина покрай Мириам, влетя в самолета и хукна към кабината.

— „Конкорд“ две, тук Гавриил трийсет и две. „Конкорд“ две. „Конкорд“ две. Отговорете, моля.

Давид с треперещи пръсти взе микрофона и натисна бутона, докато с другата си ръка настройваше честотата.

— Високо и ясно, Гавриил! Високо и ясно! Положението е критично! Критично! Арабите са съвсем близо! Чуваш ли ме, Гавриил? Ласков едва не скочи от седалката си.

— Високо и ясно! Високо и ясно! Положението критично, прието, втори. Дръжте се. Дръжте се. Идва С-130 с десантници на борда. Ще издържите ли?

Гласът на Бекер трепереше.

— Да. Не. Не зная. Можете ли да ни помогнете по някакъв начин?

— Все още съм малко далеч и трябва да намаля скоростта. Ще пристигна след... четири минути. Можете ли да обозначите местоположението си със светлинен сигнал?

— Да! Ще включа светлините за приземяване.

— Прието. Какво ще кажете да запалите малко керосин?

— Да. Да. Имаме коктейли Молотов. Ще осветим границите на позициите си. Следи и за трасиращи куршуми, Гавриил. Техните са много, нашите съвсем малко.

— Прието.

Неколцина леко ранени се бяха наблъскали в кабината зад Бекер. Яфе си проправи път навън, излезе на крилото, изправи се и надвика воя на бурята:

— Военновъздушните сили идват! Военновъздушните сили идват! Обозначете нашите позиции с керосин! Къде е Хауснер? Къде е Бург? Дръжте се! Идват!

Естер Аронсон профуча покрай Яфе и скочи на земята. Залитна, падна, скочи на крака и се затича към западния склон, за да спре външния министър и групата му.

На хълма се разнесоха викове и след няколко минути и ашбалите, и израелците знаеха какво става.

Риш и Хамади поведоха оцелелите си войници в устремна атака към конкорда. Израелците пък отстъпваха към него. Няколкото останали коктейли Молотов бяха запалени и хвърлени. Защитниците престанаха да пестят последните си боеприпаси и стрелбата се усили.

Ашбалите, които вече бяха дали прекалено много жертви, неохотно се придвижваха напред. Всеки следващ убит ги караше да проклинат и вият. Преди бяха водили вътрешна борба между желанието да довършат врага и да оставят битката да се реши от само себе си, без да участват в неизбежните изнасилвания и сеч. Сега пристигането на израелските военновъздушни сили внезапно променяше ситуацията. Трябваше да заловят поне един израелец жив, при това бързо, за да имат заложници, за които да преговарят.

Когато се включиха светлините на самолета, те започнаха да стрелят срещу него, но Риш се боеше, че горивото ще експлодира и

израелците ще загинат, затова нареди на хората си да се целят само в пилотската кабина.

Палестинците разбираха, че не им остава много време. Когато изстребителите се приближиха, трябваше да са колкото може по-близо до израелците. За предпочитане в самия конкорд, след като ги вземеха за заложници. Всичко щеше да се реши след минути.

Взеха трупа на полковник Томас Ричардсън и външният министър поведе групата си обратно към самолета. Потърсиха и Маклуър, но не успяха да го открият. Вайцман разговаря с равин Левин, който му разказа за неуспялото масово самоубийство. Двамата бяха единодушни, че единственото правилно решение е да поставят всички от колибата под арест и седмината, които не бяха ранени, получиша заповед да се качат в задното багажно отделение.

Двамата мъже от Отбранителната лига „Масада“ изнесоха трупа на Юри Рубин и го поставиха в яма, която бяха изкопали за тази цел.

Ибрахим Ариф носеше тялото на Абдел Джабари като дете. Залиташе от тежестта и сълзите го заслепяваха, но не позволяваше да го погребат.

Мириам Бернщайн приклепна на крилото, видя приятеля си в ръцете на Ариф и го повика.

Арабинът вдигна глава.

— Ариф, аз го обичах не по-малко от теб. Но той е мъртъв и трябва да бъде погребан. Изисква го и нашата, и вашата религия. Моля те, разбери. Времето изтича. Направи каквото ти казват.

Ариф понечи да отговори, но не успя да овладее гласа си. Накрая дълбоко си пое дъх.

— Абдел те обичаше... — Той се извърна, втурна се със залитане към ямата, спря на ръба и погледна към тялото на Юри Рубин на дъното. После се взря в отворените очи на Джабари. — Е, сбогом, стари приятелю. — Внимателно го спусна върху Рубин и хвърли отгоре им шепа пръст. В този момент дотичаха двама израелци с автомати и скочиха в тясната дупка. Усетиха, а после и видяха трупите под краката си, но не пожелаха да напуснат единственото прикритие наоколо, а започнаха да стрелят в сумрака. Единият се обърна към Ариф.

— Ако нямаш оръжие, най-добре се скрий. Приближават се.

Арабинът кимна и се върна при конкорда. „Животът — помисли си той — се състои от равни части глупост, страх, ирония и мъка.“ Завиждаше на Абдел за неговите прохладни градини, вино и девизи.

Копилотът на Ласков Дани Лавон пръв забеляза керосиновите огньове. Светлите точки образуваха повече или по-малко овална форма около светлините на конкорда. От изток на запад към самолета летяха зелени трасиращи куршуми. Почти нямаше ответен огън. От тази височина Лавон виждаше слънцето над върховете на Загрос, но лъчите все още не огряваха Вавилон. Над древния град вече се разсъмваше, ала пясъкът и прахът бяха прекалено плътни. Той повика Ласков по интеркома:

— Огньове на север-североизток, капитане. Близко до малкия завой на реката.

— Прието. Виждам ги. — Теди нареди на ескадрилата да се насочи право към целта.

Дванайсетте изстребителя F-14 едновременно се спуснаха надолу като гигантски грабливи птици. Ласков, който летеше пръв, профуча на по-малко от двама метра над хълма. Грохотът на самолетите бе оглушителен и страшен. Надигнаха се огромни прашни облаци и земята под конкорда се разтърси. Всички долу инстинктивно залегнаха.

След преминаването Ласков нареди на половината от ескадрилата да поеме на юг и да се приготви за охрана на транспортния самолет C-130. Съмняваше се, че там има палестинци, но го изискваше правилникът.

Хауснер застана на едно коляно и помогна на Бург да се изправи.

— Едва не събориха лулата от устата ти, Исак. Добре, тук ще се разделим, приятелю. Ти се върни и поemi командването на самолета и хората вътре. Аз ще ги забавя.

— Ако имаме време, щях да споря с теб. Сбогом, Яков. Желая ти късмет. — Той потупа Хауснер по гърба и се затича към самолета.

Яков чуваше ашбалите, които се приближаваха към командния пост откъм изток и юг. Той извади пистолета си и зачака.

От пращната пелена се появиха Маркус и Алперн. Хауснер ги повика и те дотичаха при него.

— Дайте ми един калашник и всичките си боеприпаси. Ще ги забавя под прикритието на това възвишение. Вие незабавно се върнете при конкорда и помогнете за организирането на отбраната. Използвайте бронираната решетка и се укрепете зад рампата и колибата. Трябваше да направим окопи около самолета, но сега няма смисъл да съжаляваме. Изпълнявайте заповедите на Бург. Без да спорите. Вървете.

Те му подадоха автомата и два изхабени до половината пълнителя. Хауснер издърпа от земята изкривения алуминиев прът и го подаде на Алперн.

— Сувенир, Сам. Винаги носи тази тениска, когато разказваш на внуците си за Вавилон. Ще те смятат за истински идиот.

Алперн се усмихна и взе знамето. После двамата махнаха за сбогом и се отдалечиха.

Яков зае позиция зад възвишението, стреля няколко пъти и привлече ответен огън. Появата на Ласков и неговите изстребители го радваше като нищо друго през целия му живот. Но бяха закъснели. Яфе му беше докладвал за транспортните самолети и десантниците, но даже да пристигнеха още сега, пак щеше да е прекалено късно. Трябваше да кацнат на заливните тераси, да надуют салове и да прекосят Ефрат. Ако се приземяха на пътя, щеше да им остане да изминат почти цял километър. А ревът на тежките четиримоторни С-130 все още не се чуваше.

Ако израелците извършеха парашутен десант, можеха да ги спасят, ала в пращната буря това щеше да е чисто самоубийство. Половината от войниците щяха да паднат в реката. Не, изстребителите бяха чудесна проява на сила, ала не променяха нищо. Всъщност даже влошаваха положението. Преди ашбалите бяха готови да ги избият до крак и с това щеше да приключи всичко. Сега трябваше да вземат заложници, за да си спасят кожата. И тогава цялата история щеше да започне отначало. Хауснер се надяваше, че Ласков разбира ситуацията и няма да се поколебае да залее хълма с напалм. Ако не друго, поне

щяха да очистят Риш — и Хамади, когото Хауснер смяташе за далеч по-опасен бъдещ противник.

Във въображението си Яков дълго се сбогува с Мириам. Разкъсваше се между желанието да се върне в конкорда, за да се прости с нея, и да остане тук, където поне чувствата му бяха в безопасност.

Питър Кан, който продължаваше да поправя помощното запалващо устройство в предния колесник, чу виковете и припрените стъпки към самолета и видя неколцина невъоръжени да се качват по рампата. По-напред различи силуетите на коленичили израелци, които стреляха срещу противника. Куршуми изравяха дупки в стените на кирпичената колиба. Няколко души заеха огневи позиции около рампата. Младо момиче се прикри зад неговата ниска пръстена платформа. По един или друг начин крайт приближаваше, но Кан не преставаше да работи.

После бордовият инженер внезапно се претърколи изпод колесника, прескочи залегналото момиче, избърса ръцете и лицето си и бързо се изкачи по рампата. На крилото Мириам Бернщайн го хвана за ръка.

— Виждали ли сте Яков Хауснер?

— Не, госпожо Бернщайн. През цялото време бях под предния колесник. — Кан забеляза, че част от бронираната решетка, която бяха използвали за отбранителните съоръжения, сега е върната в конкорда и поставена покрай стените. Находчивост и рационално мислене до последния момент. Това му харесваше. Ако не друго, поне бе адски добър опит. — Вижте, госпожо Бернщайн, по-добре влезте вътре. Тук привличаме огъня. — Той се освободи от ръката ѝ и се приближи до Бург, който стоеше в най-крайната точка на дясното крило. Около него лежаха шестима души и стреляха в мрака. Всички вече бяха разбрали, че ашбалите не искат да стрелят по крилата и да рискуват да възпламенят конкорда с потенциалните заложници.

Кан потупа Бург по рамото.

— Извинете ме.

Исак се обърна към него.

— А, здравей, Кан. Добър опит с помощното устройство.

— Да, господине. Тъкмо затова исках да поговоря с вас... или с господин Хауснер.

— Казвай, синко. Хауснер още е там. — Той посочи с ръка.

— Да, господине. Хм, мисля, че го поправих.

— Поправил си го?... — Бург ненадейно избухна в смях. — Какво? На кой му пука, синко? Влизай в самолета.

Кан не помръдна от мястото си.

— Струва ми се, че не разбирате, господине. Те няма да пристигнат навреме. Можем...

Мощна експлозия ги повали на крилото. Един от изстребителите прелетя над могилата. Друг се приближи откъм Ефрат и изстреля ракети въздух-земя над конкорда. Те оставиха огнени следи и се взривиха край старите окопи. Трети пусна лазерно насочвана бомба, която избухна на западния склон. Във въздуха се разхвърчаха тухли, тонове пръст се свлякоха по стръмния гласис и завлякоха неколцина ашбали в реката.

Земята се разтърсваше, ударни вълни брулеха старата цитадела, която в продължение на повече от хилядолетие беше бранила северните подстъпи към Вавилон. На стотици метри във въздуха хвърчаха пясък и глина. Червените следи на ракетите прорязваха небето като падащите звезди, които толкова бяха привличали древните вавилонски астролози. Изстребителите поставиха представление, каквото Вавилон никога не бе виждал. Но само толкова. Представление. Ласков не смееше да стреля достатъчно близо, за да постигне сериозен резултат. Просто искаше да спечели време. Докато пристигнат десантниците. Време.

Бург лежеше там, където беше паднал.

— Какво? — надвика експлозиите той. — Какво?

— Мисля, че можем да включим устройството и да запалим двигателите — отвърна Кан.

— И какво от това? Какво значение има, по дяволите? Не ни трябва климатичната инсталация, Кан.

— Можем да се махнем оттук!

— Да не си се побъркал?

Наблизо падна ракета, изора земята край опашката и избухна, пращайки по конкорда пръст и шрапнели.

Бордовият инженер повдигна глава.

— Не съм. Можем да се махнем.

— Къде?

— Където и да е. Стига да се махнем отгук.

Бург хвърли поглед назад. Надяваше се да види как Хауснер се изкачва по рампата с онази вече прочута негова смесица от нехайство и заплашителност. Но там беше само Мириам Бернщайн, която се взираше в огнената нощ. Искаше му се да ѝ извика, ала нямаше да го чуе. Той отново се обърна към Кан.

— Кажи на капитана да се опита да запали двигателите.

Бордовият се втурна към пилотската кабина.

— Давид!

Бекер разговаряше с Ласков по радиостанцията и му махна с ръка да мълчи.

— Давид!

Пилотът насочваше стрелбата на изстребителите и тактиката се оказваше успешна. От кабината не се виждаше много, но той се опитваше да помогне с нещо. А и трябваше да признае, че му доставя удоволствие.

— Добре, Гавриил. Ако имаш още самонасочващи се бомби, сега е времето да ги пуснеш. Мини покрай брега на реката в основата на склона в случай, че някой там е останал жив. Все още можем да избягаме оттам. Хвърли още една на двестатина метра напред и надясно от мен. Ще ти дам знак с предните светлини.

— Прието за реката, втори, но другата цел е прекалено близо до вас.

Кан разтърсваше Бекер за рамото и му крещеше на английски, родния им език:

— Не ме ли чуваш, по дяволите? Поправих помощното устройство. Запали тая дебелогъза птица и я накарай да се махне от тоя лайнарник!

За миг Бекер онемя.

— Поправил си устройството?

— Поправих го. Поправих го. — „Може би“ — помисли си Кан.

Пилотът натисна ключа на помощното запалващо устройство. Не вярваше, че в акумулатора е останала достатъчно енергия, но нищо не му струваше да опита. Заслуша се и въпреки рева на вятъра и експлозиите чу, че устройството се върти. Но не палеше. Бекер

изключи светлините на самолета. Двамата с бордовия инженер безмълвно следяха температурния датчик на устройството. Бялата стрелка не помръдваше. Давид опита с познатото: „Само още веднъж, Господи, само още веднъж“. Нищо.

34.

Двата огромни транспортни самолета С-130 прелетяха ниско над западната пустиня. Бяха напуснали територията на Израел много по-рано от ескадрилата F-14, но се движеха с максимална скорост 585 километра в час и полетът им продължи близо два часа.

Кралят на Йордания незабавно разреши да използват северния йордански въздушен коридор до иракската граница. Едва когато го поставиха пред свършения факт, че изстребителите вече са в Ирак и двата С-130 приближават границата, иракското правителство неохотно се съгласи да ги допусне. Алтернативата беше да откажат и да поискат ескадрилата незабавно да напусне въздушното им пространство, което щеше да наложи смущаващи обяснения как изобщо са проникнали толкова навътре в страната.

След като по телефонните линии бяха разменени много зловещи декларации, Багдад най-после отстъпи пред искането на Йерусалим за съвместна операция и израелският министър-председател и иракският президент подготвиха изявление за пресата. За да му придаде достоверност, Ирак прати малка бойна част от Хашимия по Ефрат и обяви бойна готовност в гарнизона в Хила, макар и двете правителства да знаеха, че не могат да разчитат на палестинските войници. Смяташе се, че Ахмед Риш плаща на повечето от тях, и иранските им офицери внимателно ги наблюдаваха. И Ирак, и Израел разбираха, че частта от Хашимия няма да стигне до Вавилон навреме, за да участва в операцията, но в случая бе важна проявата на подкрепа.

Други иракски офицери от Хила, придружени от полицаи и служители от малкото летище в града, потеглиха с автомобили на север към Вавилон. Те блокираха пътя Хила — Багдад малко по на юг от мястото, на което беше кацнал конкордът, и го обозначиха със светлинни сигнали в сумрака на бурята. Друга бойна част пресече Ефрат с моторница, за да маркира по същия начин импровизирана писта на заливните тераси. Всичко това не беше абсолютно необходимо за приземяването на транспортните самолети, но значително намаляваше рисковете.

След като даде своя принос, иракското правителство пасивно зачака развитието на събитията. Провалът на израелската военна операция нямаше да се приеме като трагедия в някои багдадски кръгове, докато успехът ѝ очевидно щеше да е резултат от иракското участие. И в двата случая нямаше да изгубят нищо. Можеха да си навлекат укори от страна на палестински организации и навярно някои арабски правителства, ала времената бяха такива, че много други арабски държави официално щяха да приветстват хуманитарната проява и Багдад щеше да спечели добрата воля на Запада — добра воля, която по-късно можеше да се превърне в нещо по-конкретно. Като цяло правителството смяташе решението си за правилно — особено след като Израел не им оставяше друга възможност.

Капитан Измаил Блок и лейтенант Ефраим Херцел, пилоти на първия от двата С-130, видяха светлините по пътя за Хила и завиха наляво. Три от изстребителите, пратени да ги покриват, профучаха покрай тях и се понесоха към предвиденото място за кацане. Големият транспортен самолет бързо се спусна надолу, каквото и беше предназначението му в бойна обстановка.

Петдесетимата израелски десантници на борда закопчаха предпазните си колани и се приготвиха за неизбежното разтърсване. Двата джипа, единият със 106-милиметров безоткатен гранатомет, а другият с двучевна 50-калиброва картечница, бяха здраво закрепени на местата си. Лекарите и сестрите за пореден път провериха подвижния си лазарет.

Капитан Блок отново намали скоростта и се обърна към лейтенант Херцел.

— Когато хвърляхме чоп за пътя или заливната тераса и се падна пътят, защо не ми възрази? — Гигантският самолет се носеше сякаш на метри над бруленото от бурята шосе. Блок се опитваше да поддържа курс между светлините, но силният вятър ги тласкаше наляво и ги разтърсваше.

Херцел не откъсваше поглед от пулта.

— Реших, че си избрал пътя тъкмо защото си знаел, че е опасен.

Капитанът вече си мислеше, че ще се наложи да се издигне и да подходи отново, но вятърът утихна за няколко секунди и той тежко приземи самолета.

Меките гуми се удариха в ронливия асфалт и разбиха големи парчета от него, които полетяха във всички посоки. Вихърът ги тласна наляво и Блок компенсира отклонението.

— Стигат ми опасностите с жена ми и гаджето ми. Защо са ми нови? — Той натисна спирачките. Двигателите и гумите нададоха оглушителен вой и хората отзад запушиха уши.

Херцел погледна назад през страничния прозорец и извика:

— Остави малко асфалт, за да можем да излетим, Изи!

— Никъде няма да излитаме. След като всичко свърши, ще се наложи да набираме скорост чак до Багдад.

На големи интервали от двете страни на пътя виждаха иракски автомобили. Мъжете в тях им махаха с ръце и двамата пилоти им отвръщаха.

— Приятелски ли са настроени местните? — попита Херцел.

— Докато на борда има петдесет десантници, няма начин да не са.

Самолетът спря почти на същото място, на което конкордът за пръв път бе докоснал пътя. С-130 беше предназначен точно за такива кацания. Конкордът изискваше огромни гладки писти и Блок не можеше да не се възхити на пилота, който бе извършил такъв подвиг. Погледна напред и нагоре, където високите могили на Вавилон се очертаваха на фона на изсветляващото небе, и каза:

— Вавилон.

Херцел проследи погледа му.

— Вавилон... Вавилон.

Задната рампа се спусна още преди напълно да са спрели. Десантниците изскочиха навън и се разгърнаха покрай пътя. Група иракски офицери и полицаи любопитно ги наблюдаваха от боядисаните си в маскировъчни цветове автомобили. Израелските войници бяха нервни, иракчаните също.

Двата джипа се спуснаха по рампата и минаха под крилете. Взвод десантници обкръжи самолета и оформи защитен периметър. Медицинският персонал на борда започна да се подготвя за ранените. Три стрелкови взвода, всеки командван от лейтенант под ръководството на майор Сет Арнон, се разгърнаха и се затичаха успоредно на джиповете. Насочиха се към първите си цели — Портата на Ищар, мотела и музея.

Капитан Блок ги следеше от пилотската кабина.

— Не е много приятно да си пехотинец.

Лейтенант Херцел вдигна очи от пулта.

— Те спаха по целия път насам и на връщане пак ще спят. Поне веднъж се съжали над помощника си.

Блок погледна към северната цитадела, обгърната в оранжеви, жълти, червени и бели пламъци. Грохотът на битката се чуваше ясно.

— Съжалявам онези нещастници там горе. Знаеш ли, Еф, когато в петък следобед излетяха, си казах: „Какви късметлии, заминават за Ню Йорк на държавна сметка, само за да донесат парче хартия, на което пише «мир».“

Лейтенантът също наблюдаваше проблясъците на далечната могила.

— Май не е много приятно и да си на мирна мисия.

Капитан Барух Гайс и лейтенант Йосеф Щерн не забелязаха иранските светлини по заливните тераси, нито трите изстребителя, които трябваше да ги покриват. Гайс си помисли дали да не изчака слънцето да изгрее над далечната планина, ала докато слушаше разговора между Давид Бекер и генерал Ласков по радиостанцията и гледаше проблясъците на ракетите, разбираше, че не остава много време. Всъщност вече навярно бяха закъснели, но той беше решен да изпълни задачата си.

Капитан Гайс искаше да се приближи колкото може повече до мястото на битката, без да влиза в обсега на оръжията, така че се отказа да търси светлинните сигнали и избра участък само на километър южно от хълма. На неговата карта това място беше обозначено като Ума. Странно, помисли си Гайс. Арабският толкова приличаше на иврита. Ума. „Общност“. Той повика водещия пилот на трите F-14.

— Ще кацна така, че да спра някъде близо до точката, обозначена като Ума. Можете ли да осветите района?

— Прието.

Изстребителят спусна парашут с мощна сигнална ракета. Гайс насочи самолета срещу вятъра и започна да намалява скоростта.

Напред се виждаха очертанията на Ума. Той зави наляво от селото и започна да се приземява.

Лейтенант Щерн погледна надясно през страничния прозорец. В къщите като че ли горяха огньове. Бурята отнасяше сигналната ракета на запад. Тя се клатеше като махало под парашута и хвърляше по земята странни сенки. После прелетя точно над пилотската кабина и двамата се извърнаха от ослепителната ѝ светлина. Изстребителят спусна втори парашут над реката, който също се понесе на запад към тях.

Петдесетте десантници отзад се вслушваха във воя на вятъра и двигателите. Вместо джипове те имаха дванайсет моторизирани гумени сала. Войниците усещаха, че самолетът вече каца, и челата и горните им устни лъщяха от пот.

Лекарите и сестрите си шепнеха разтревожено. Всеки С-130 имаше готовност да приеме двайсет и петима ранени. Ами ако само жертвите на мирната мисия бяха толкова? Можеха да пострадат и десантници. Ами ако имаше ранени пленници?

Капитан Гайс най-после успя да приземи самолета. Разплискаха се хиляди кубични метри кал и покриха корпуса, който пресече мочурището и се насочи към селото. Сигналната ракета започна да догаря и наоколо се спусна мрак.

Пред тях се очертаха кирпичени къщи. Отвъд Ума Гайс зърна водите на Ефрат и натисна спирачките. Самолетът спря на по-малко от сто метра от селото.

Задната рампа се спусна. Три взвода десантници изскочиха навън и се затичаха към сградите. Четвърти взвод се разгърна около самолета и незабавно започна да се окопава в калта.

Майор Самуил Барток стреля с узито си във въздуха, но никой не му отговори. От отсрещния бряг на реката се чуваха гърмежи. Той погледна картата си. Ако не срещнеха съпротива в селото и успееша да се придвижат срещу течението до хълма, щяха да им трябват двайсетина минути, за да заемат позиция. Но и тогава нямаше гаранция, че ще попречат на арабите да настъпват срещу конкорда. Колко бяха палестинците? Според капитан Бекер от над сто и петдесет ашбали бяха оцелели не повече от трийсетина. Невероятен подвиг за мирна мисия. Майор Барток мрачно се усмихна. Не, не беше възможно. Трябваше да е готов за многоброен противник.

Десантниците заобиколиха селото. На север първият израелски взвод стигна до Ефрат. Първият войник, който стъпи на брега, редник Ървинг Фелд, се изпика в реката.

Командван от майор Барток, вторият взвод се придвижи към къщите.

От малката уличка се появи старец и бавно се запъти към тях. Той погледна над главите на израелците към големия самолет сред тресавището. Първите утринни лъчи осветяваха синята Давидова звезда. Мъжът вдигна дясната си ръка и каза:

— Шалом алахем.

— Салаам — отвърна на арабски майорът.

— Шалом — упорито повтори старецът.

Барток не се изненада много. Бяха му казали, че някъде край Вавилон е възможно да живее еврейска общност. Ако имаше време, щеше да поговори с непознатия, но не разполагаше нито с минута за губене. Той махна с ръка.

— Алахем шалом.

По броя на кирпичените къщурки прецени, че селото наброява не повече от петдесетина жители. Майорът извика през рамо към радиста, докато водеше взвода си между сградите:

— Кажи на Йерусалим, че открихме еврейско село. — Той пак погледна картата. — Ума. Попитай дали можем да ги отведем у дома. Даже да не стигнем до конкорда навреме, поне бихме могли да направим това.

Капитан Гайс прие съобщението от радиста и го предаде в Израел.

Министър-председателят изслуша пилота и бавно кимна. Вавилонските евреи. Но те бяха иракски граждани. Отвлечането на чужди поданици едва ли можеше да се сметне за приятелски жест. Ако дадеше разрешение по радиостанцията и Багдад го подслушваше, можеше да изложи на опасност останалата част от операцията. И все пак, според закона за завръщането, всички евреи имаха право да дойдат в Израел. Понякога се налагаше да им оказват помощ. Имаше такива прецеденти. Премиерът огледа присъстващите. Някои кимнаха. Други отрицателно поклатаха глави. Много от лицата изразяваха

мъчителната дилема, пред която бяха поставени всички. Но решението зависеше от него. Нямаше време за обсъждане.

— Имате ли място? — попита той по микрофона.

Капитан Гайс се усмихна.

— Как може да нямаме място за тях?

— Ами... хм, ако искат... да се върнат у дома, вземете ги. Край.

— Министър-председателят се отпусна назад. Тук се твореше история. Или навярно провал. Вече бе стигнал толкова далеч, че спокойно можеше да пренебрегне последствията от всякакви нови опасни решения. Той помоли да му донесат чаша кафе.

35.

Първите слънчеви лъчи вече огряваха планините и равнините. Ласков отново прелетя над Вавилон и се зачуди как ли е там долу. Изпитваше същото желание да се приземи, както някога над египетските пирамиди. Но съдбата му отреждаше да наблюдава света от кожената си седалка. Бе прекарал прекалено голяма част от живота си над тази плодородна земя и с нетърпение очакваше да се слее с обитателите ѝ след като тази история свършеше.

Той изслуша докладите на пилотите, които бяха покрили кацането на двата С-130.

— Прието. Сега се върнете в ескадрилата и обстрелвайте хълма. И внимавайте. — Генералът се спусна ниско за поредната си атака. Небето бе ясно, но прашната буря на земята продължаваше да свежда видимостта до по-малко от неколкостотин метра.

Ласков натисна един от бутоните на руля и 20-милиметровата картечница проряза пътека от изток на запад. Спря точно преди да стигне до пустите израелски окопи. Видимостта все още не беше достатъчна, за да обстрелва арабите без риск за сънародниците си.

Конкордът внезапно се появи пред него и той рязко набра височина. За миг зърна жена, застанала на крилото, и си представи, че е Мириам. Като че ли викаше някого.

Ужасно му се искаше да разпита Бекер за нея. Незададените въпроси мъчително напиреха в гърдите му. Ала в Израел имаше стотици други хора, които се вълнуваха за своите близки. Трябваше да потърпи заедно с всички тях.

Прелетя над Ефрат, зави и се насочи на юг със своите шест изстребителя, за да се смени с другата половина от ескадрилата. Сега беше техен ред да изпразнят смъртоносния си товар. Той погледна към индикаторите за горивото. Още малко и нямаше да стигне за обратния път. Теди натисна бутона на интеркома.

— На оная улица долу няма ли бензиностанция?

— Да бе — отвърна Дани Лавон. — Свий наляво, карай хиляда километра към светлината и спри в Лод. Приемат всякакви кредитни

карти.

Ласков се усмихна. Бе предупредил помощника си да следи горивото, без да го казва директно. Защо пилотите винаги разговаряха със заобикалки и лоши шеги? Даже в Червената армия. Американците пък бяха истински майстори на тези номера. Сигурно те го бяха измислили.

Докато прелиташе над транспортния самолет върху заливната тераса, Теди видя десантниците, които се качваха на надуваемите си салове от пристана на малко селце, и си погледна часовника. Все пак не се бяха забавили много. Ласков повика капитан Гайс.

— Тук Гавриил трийсет и две. Над теб съм. Страхотно кацане. Все още не виждам светлинните сигнали. Ще си отварям очите за капан.

— Прието, трийсет и втори. Добре се справи във Вавилон. Как е положението на земята?

— Виси на косъм. Край.

Един от изстребителите се отдели от другите и закръжи над приземилия се С-130. Други два покриха саловете.

Сега генералът полетя над източния бряг на реката и мина над втория транспортен самолет на пътя за Хила. Духаше ужасен вятър и пилотът беше оставил двигателите включени.

Ласков различи мотела, музея и кулите на Портата на Ищар. Искаше му се да изстреля последната си самонасочваща се ракета срещу мотела, но от Йерусалим бяха забранили. Смятаха, че Добкин и плененото момиче, за което бе споменал, все още може да са живи. Теди се съмняваше. Но съвсем скоро щяха да разберат. Десантниците и джиповете приближаваха района. Знаеше, че ще има битка, и имаше заповед да унищожи мотела и музея, ако израелците се забавят повече от десет минути. Пленниците биха го одобрили. Ако той се намираше на тяхно място, нямаше да му хареса, но щеше да разбере. Добкин също. Добкин беше войник.

Давид Бекер отново натисна ключа на помощното запалващо устройство. Този път се завъртя по-бавно. Акумулаторите бързо се изтощаваха — ала температурата все още не се повишаваше. Той погледна Кан, който седеше на копилотското място.

— Съжалявам, Питър.

В кабината изсвири куршум и двамата се приведоха. Бекер усети мирис на керосин и разбра, че е улучен резервоар или горивна тръба.

— Опитай пак — отвърна Кан. — Опитай пак, Давид. Нямаме какво да губим.

— Напротив — надвика шума Бекер. — Не усещаш ли миризмата на керосин?

— Не усещам никаква миризма, освен на нажежено олово! Натисни го!

— Последният акумулатор ми трябва за радиостанцията!

— За Бога, опитай пак!

Давид познаваше бордовия си инженер като учтив и лаконичен човек и се изненада. Посегна към ключа, после погледна през разбитото предно стъкло. Трима-четирима ашбали напредваха на по-малко от сто метра разстояние. Някой — приличаше на Маркус — стреля срещу тях и те залегнаха. Първите слънчеви лъчи се опитваха да проникнат през прашната пелена и видимостта постепенно се повишаваше. Бекер различаваше в далечината тъмни фигури. Зачуди се дали са палестинци.

Един от изстребителите профуча толкова ниско, че конкордът се разтърси. Обгърна го огромен облак от пясък. Без да се замисля, пилотът натисна ключа, после бавно се обърна към Кан.

— Причува ли ми се, или е истина?

Питър не чу нищо, но усети вибрациите с тялото си.

— Запали! — надвика една току-що експлодирала ракета той. — Поправих скапаната браква само с гаечен ключ и отвертка! Поправих я! Майната му на Хауснер!

На Бекер му хрумна, че Кан изобщо не се вълнува какво ще се случи после. Беше поправил двигателя и толкова. Сега идваше неговият ред. Той остави устройството да поработи минута. През цялото време очакваше гъстите керосинови изпарения да се възпламенят и да ги взривят на парчета. Но вятърът очевидно ги разнасяше. Пилотът се поотпусна. Генераторът зареди акумулаторите, енергийното захранване се изключи и основните системи влязоха в действие. Светлините в кабината станаха по-ярки, уредите и индикаторите на таблото оживяха.

Бекер избърса лице и прокара длани по предницата на ризата си. Десният извънбордов двигател запали веднага, сякаш току-що излизаше от ремонтната работилница на „Ел Ал“. Той се обърна към Кан и бордовият инженер направи знак с палци нагоре. Давид сведе очи към индикаторите за гориво. Стрелките не помръдваха. Единственият двигател изгаряше огромни количества несъществуващ керосин. Пилотът не можеше да разбере. Причината трябваше да е в някой повреден сензор. Някъде в този самолет, беше убеден в това, в някой от тринайсетте резервоара имаше достатъчно гориво. Той натисна ключа на левия извънбордов двигател, който бързо се завъртя и след две-три секунди запали, блъвна валмо бял дим и заработи нормално. Бекер опита десния бордови двигател, но той отказа. Пилотът продължи да си играе с него.

Кан се изправи и се премести пред собствения си пулт, където можеше да помогне с нещо. Много от системите не функционираха. Конкордът никога повече нямаше да излети, но с малко късмет щеше да измине известно разстояние по земята.

— Хайде, пиленце!

Десният бордови двигател най-после запали, но не работеше както трябва. Бекер натисна ключа на левия. Нищо. Опита пак. Абсолютно нищо. Все едно да въртиш ключа на автомобил без акумулатор.

— Към този двигател няма подаване на енергия — извика Кан.
— Остави го.

— Ясно. — Пясъкът, който поглъщаха двигателите, можеше да ги повреди след секунди, всеки момент можеше да свърши горивото, ала Давид не искаше преждевременно да отпусне спирачките. Не и докато моторите не се задвижеха с пълна мощност.

— Всички да се качат в самолета! — викна той на бордовия инженер.

Питър отвори вратата към пътническото отделение. Ранените лежах на освободените от седалки места или седяха и придържаха към корпуса парчета от найлоновата бронирана решетка. Хората, които се грижеха за тях, бяха приклекли. Някои насочваха автомати през разбитите илюминатори и очакваха последната атака на ашбалите.

Кан изтича на крилото през аварийния изход. Двата десни двигателя мощно го разтърсваха. Поне десетина мъже и жени стояха

на колене или лежаха върху алуминиевата повърхност и стреляха в сумрака. Неколцина души на земята прилагаха отчаян пехотински трик и стреляха без патрони, като имитираха откат, за да карат напредващите палестинци да залягат. От двата касетофона продължаваше да се носи грохот на оръжие, но не им бяха останали други военни хитрости. Бордовият инженер забеляза Бург на същото място, където го беше оставил, и се втурна към него.

— Ще потеглим! — извика той. — Наредете на всички да се качат в самолета!

Бург му махна с ръка, за да му даде знак, че е разбрал. Групата на външния министър бе налице, оцелелите самоубийци бяха под наблюдение в багажния отсек. Ранените се намираха на борда. Всички останали бяха на крилото, под самолета или в овчарската колиба. Всички, освен Хауснер и Джон Маклуър. От известно време никой не ги беше виждал. Бург започна да вика, но нямаше нужда. Дори и ашбалите вече знаеха какво става.

Последните въоръжени израелци на земята се качиха на самолета. Някои заеха позиции на лявото крило, други залегнаха по корем върху дясното, а двама се покатериха върху корпуса. Алперн изтича по рампата, понесъл безжизненото тяло на Маркус. Петимата други от групата му го следваха. Исак отново прехвърли наум списъка. Като че ли това бяха всички. Десантниците щяха да изровят погребаните, щяха да открият трупа на Каплан, а може би и Дебора Гидеон, и Бен Добкин. Липсваха само Хауснер и Маклуър. И все пак не бе сигурен. Той бързо записа имената в малкото си тефтерче, събу си обувката, пхна го вътре и я запрати колкото можеше по-надалеч. Ако конкордът изгореше, десантниците поне щяха да намерят тефтерчето и щяха да получат представа за броя на жертвите.

После изтича при Алперн, който тъкмо влизаше вътре.

— Хауснер?

Мъжът сви рамене.

— Знаеш, че няма да дойде.

Бург кимна и в същия миг срещна погледа на Мириам Бернщайн. Беше чула думите на Алперн.

Тя се втурна към ръба на крилото и понечи да скочи долу. Исак я хвана и я дръпна назад. Мириам се опита да се отскубне, но той я

държеше здраво и с помощта на една жена я помъкна към аварийния изход.

Ашбалите знаеха, че израелските десантници се приближават. Вече бяха достигнали предела на храбростта си. Бяха толкова изтощени, че почти не осъзнаваха какво става около тях. Всяка следваща стъпка ставаше все по-мъчителна. Устата, ноздрите и ушите им бяха задръстени с прах, пясъкът ослепяваше очите им. Мислите им бяха насочени не към израелците пред тях, а към онези отзад. Всеки тайно разработваше път за бягство в случай, че не успеят да вземат заложници преди десантниците да ги настигнат.

Но продължаваха да напредват, тласкани не само от мисълта, че трябва да пленят защитниците на хълма, за да спасят собствения си живот, но и от крясъците и заплахите на Ахмед Риш и Салем Хамади. А и ашбалите все още бяха опасна сила, дори в сегашното си състояние. Като тигри, които макар и ранени, трябва да бъдат заобикаляни отдалеч.

Риш спря две момичета, сестри, които се опитваха да се върнат назад с оправданието, че се били заблудили от изстрелите, които идваха от подножието на склона. Той използва възможността да стегне дисциплината, нареди им да коленичат и ги застреля в тила.

За миг Хамади се запита дали това няма да е пословичната сламка, която ще строши гърба на камилата. Ала екзекуциите оказаха очакваното от Риш въздействие. Малката група, вече само двайсетина души, продължи по-бързо напред към вибриращия конкорд. Салем се зачуди колко тирания могат да изтърпят хората преди да се разбунтуват. Трябваше да запомни тази поука, ако някога изобщо му се удадеше възможност да командва войници.

Когато чу рева на двигателите, Хауснер отначало се изненада. После си спомни неуморната решителност на Кан и се усмихна. Съмняваше се, че Бекер ще успее да задвижи повредения самолет със заровен в пръстта нос и спукани гуми. И все пак опитът заслужаваше възхищение. Колкото и бързо да пристигнеха, десантниците така или иначе щяха да закъснеят. Но ако конкордът ги посрещнеше на източния

склон, положението щеше да е съвсем друго. Това щеше да удиви всички, включително Давид Бекер, подозираше Хауснер. Всички, освен Кан.

Яков застана на колене, стреля и продължи да отстъпва назад. Покрай него профучаваха единични куршуми откъм израелците, но това беше неизбежно. Постепенно обаче стрелбата утихна. Внезапно двигателите завиха и Хауснер разбра, че Бекер се кани да освободи спирачките. Погледна през рамо и видя червения блясък на моторите. Завъртя се обратно и от прашния облак към него се втурна редица ашбали. Чу гласа на Ахмед Риш, който се носеше над рева на изстребителите, тракането на автоматите и двигателите на конкорда:

— По-бързо! По-бързо! Това е последната ни възможност! Сега или никога! Хайде, тигърчета мои, напред към плячката!

Яков знаеше защо палестинците следват Риш. И преди беше чувал този глас, само че немски, а не арабски. Някои хора се раждаха с дарба на водачи и когато умовете им бяха болни, резултатът бе пагубен.

Хауснер стигна до някаква яма и скочи в нея. Усети труповете под краката си и се зачуди кой ли е срещнал края си тук. После приклекна и зачака Ахмед Риш в мрака.

Взводът на лейтенант Йошуа Гидел остана зад малкия музей, докато другите два с единия джип заобиколиха мотела и продължиха по Свещения път. Десетимата войници на Гидел се разгърнаха по петима от двете страни на джипа със 106-милиметровия безоткатен гранатомет и започнаха да напредват по откритото пространство между музея и мотела.

В колата заедно с лейтенанта бяха шофьорът, двама стрелци и уредникът доктор Ал-Тани. Гидел го беше открил в кабинета му в музея. Иракчанинът преглеждаше инвентарните си списъци, като че ли навън не ставаше нищо. Това напомни на израелския офицер за историята с Архимед, който работел върху математически проблем, докато римляните нахлували в обсадения град. „Не ми разваляй чертежите“ — казал ученият и вбесеният римски войник го убил. „И така — помисли си Гидел — Архимед се превърнал в герой и мъченик за интелектуалците, а военните получили поредната черна точка.“

Лейтенантът преодоля инстинкта, на който някога се беше поддал римлянинът, и само захвърли инвентарните списъци на пода.

Сега уредникът седеше до него.

— Според вас колко ашбали има в мотела? — попита офицерът.

Доктор Ал-Тани имаше там апартамент, но бе свикнал да спи на кушетка в кабинета си. Но се хранеше в мотела и използваше санитарния му възел.

— Не са споделили с мен, млади човече. — Ученият поправи очилата си.

Гидел го изглежда многозначително.

— Предполагам обаче, че има най-малко петдесет ранени, десетина или повече санитарни, лекар, неколцина часови и дежурни офицери.

— В сградата има ли мазе?

— Не.

— Цялата ли е от бетон?

— Да.

— Някакви гости? Персонал?

— Не. Сезонът още не е започнал.

— Други цивилни?

— Понякога няколко селски момичета. Разбирате.

— Имат ли радиостанция? Свързват ли се с другите на могилата?

— Да. Във фоайето е. На рецепцията, където седи дежурният.

— Ранените въоръжени ли са?

— Да.

— Имат ли тежки оръжия? Картечници? Гранатохвъргачки? Миномети? Ръчни гранати?

— Не съм виждал такива неща.

— Къде биха пазили пленник?

— Бяха пленили едно момиче. Държаха я в кабинета на управителя.

— Израелка? — Гидел знаеше за нея от информацията на генерал Добкин.

— Да, струва ми се.

— Ами генералът? — Лейтенантът вече му беше разказал всичко, което знаеше за Добкин, ала Ал-Тани го приемаше скептично и

навярно си мислеше, че израелците се опитват да използват приятелството му с генерала. — Значи не сте го виждали, така ли?

— Вече ви казах, не съм.

— И не сте чували за него?

— Щях да ви кажа.

— Къде другаде биха могли да държат пленник?

— Нямам представа. Не в стаите. Пълни са с ранени. Не и в кухнята. Нито в трапезарията. Има дневна, но и тя се използва. Струва ми се, че кабинетът на управителя е най-подходящ. Не съм ходил в мотела, откакто според вас ви се е обадил Добкин, така че сигурно е там.

Гидел погледна към сградата. Няколко прозореца светеха.

— Къде е този кабинет?

— Наляво от входа. Прозорците са на фасадата.

— Кой е главният там?

— Ал-Бакр.

— Разумен човек ли е?

Доктор Ал-Тани си позволи да се засмее.

— Искam да кажа, смятате ли, че ще предпочете да преговаря, отколкото да накара ранените да се сражават?

— Питайте него.

Лейтенант Гидел продължи да наблюдава мотела. Странно, като че ли никой не забелязваше приближаването им. Джипът се движеше с 5 километра в час и десантниците тичаха от двете му страни. Сградата вече се различаваше по-ясно и офицерът повдигна бинокъла за нощно виждане към очите си. Пред къщата бяха опънати палатки. Имаше и няколко евкалипта, които отчасти скриваха верандата. Вляво бяха паркирани автомобили. От комините се виеше дим. Закуска. На терасите на двата етажа седяха хора. Все още никой не ги виждаше. Той се обърна към Ал-Тани.

— Все пак мислите ли, че ще прояви здрав разум? Имате ли някакво влияние над него?

— Аз ли? — Уредникът поклати глава. — Аз съм... по-точно, бях техен пленник. Не се заблуждавайте. Не съм от тях.

Гидел отново насочи вниманието си към мотела.

Доктор Ал-Тани предпазливо постави ръка на рамото му.

— Млади човече, ако знаех, че моят приятел генерал Добкин е там и е жив, щях да направя всичко по силите си, за да го спася, но тези хора просто нямаше да ме послушат. Видях какво направиха с момичето. Повярвайте ми, ако е бил техен пленник, генерал Добкин е мъртъв или би предпочел да е мъртъв. Не си губете времето и не излагайте на опасност хората си.

Лейтенантът фокусира бинокъла си. Неколцина мъже напрегнато се взираха от страничните тераси. Носеха бели роби и някои бяха превързани. Гледаха към северната цитадела. Другите на горната веранда обаче се бяха обърнали в неговата посока.

— Благодаря ви, докторе — без да сваля бинокъла, каза той. — Моля ви, скочете от джипа. Освен ако не искате да дойдете с нас.

— Не, благодаря. Успех. — Уредникът скочи на земята и се претърколи настрани.

Гидел видя, че няколко души тичешком влизат в сградата.

— Увеличи скоростта! — Джипът ускори, десантниците също. — Заредете противобетонен снаряд и се пригответе за стрелба. — Двата войници заредиха гранатомета и се прицелиха.

Внезапно откъм мотела изстреляха два дълги откоса зелени трасиращи куршуми, които изсвистяха над колата.

Лейтенантът изгуби всякаква надежда за преговори.

Изтрака друг автомат, после още един. Ашбалите ставаха все по-точни.

Шофьорът подаде радиотелефона на Гидел.

— Въздушното покритие.

Офицерът го взе.

— Тук източен бряг две-шест.

— Прието. Тук Гавриил трийсет и две. Какво ще кажете да отнеса онази къща, момчета?

— Не, Гавриил. Възможно е вътре да има наши. Ще се справим сами.

— Прието. Ако промените решението си, обадете се.

— Прието. Благодаря. — Гидел се обърна към двамата стрелци. — Пазете лявата част на първия етаж. Огън.

Войниците изстреляха 50-калибров трасиращ куршум от насочващата пушка, монтирана за основната цев. Той улучи втория етаж точно над входа. 106-милиметровият снаряд попадна само на

метър оттам. Последва оглушителна експлозия и бетонната сграда се разтърси. От съседните прозорци изригнаха пламъци, дим и останки. Всички светлини угаснаха. Лейтенантът нареди на шофьора да увеличи скоростта. Десантниците започнаха да стрелят в движение с гранатохвъргачки М-79, автомати „Узи“ и М-16. Двамата стрелци заредиха нов 106-милиметров снаряд, който пробива входната врата и избухна във фоайето. Двама от войниците изостанаха от другите, залегнаха на земята с леките си картечници М-60 и обсипаха мотела с дълги откоси 7.62-милиметрови куршуми.

Джипът и десантниците бяха на двеста метра от сградата. Ашбалите бяха престанали да стрелят още след първия 106-милиметров снаряд. Трети влетя през разбития прозорец вдясно от входа и избухна вътре. Дясната половина на къщата започна да се срутва. От прозорците скачаха мъже и жени в бели роби и тичаха към колите. Леката картечница насочи огъня към машините. Те експлодираха една след друга и хората побягнаха в мрака.

Лейтенант Гидел нямаше желание да стреля по сграда, в която има ранени, но според доктор Ал-Тани и генерал Добкин това беше щабът на палестинците. А и ашбалите бяха започнали първи. Те бяха нарушили основното правило да не смесват медицинските и военните функции и сега си плащаха за това.

Когато приближиха на петдесет метра, 106-милиметровият гранатомет прати още един снаряд през входната врата, този път зареден със сълзотворен газ.

Цялата фасада беше осеяна с дупки от куршуми, дървените капаци бяха нацепени и горяха. От всички прозорци излизаше дим, във въздуха се носеше тежък мирис на кордит. Отвътре долитаха отчаяни писъци.

Джипът прегазва палатките, изкачи се по предните стъпала, мина по останките от верандите и влетя във фоайето. Шофьорът включи фаровете. Всеки от десантниците си избра прозорец и се хвърли през него.

Сред останките от опустошения мотел лежах мъртви и умиращи. Част от тавана на фоайето бе пропаднал и в ъгъла се въргаляха горящи легла и пациенти. Израелците си сложиха противогази и хвърлиха гранати със сълзотворен газ в стаите на първия етаж. Двама войници стреляха с гранатохвъргачките си нагоре

по стълбището и през дупката на тавана. Други двама изтичаха през задната врата и излязоха на терасата навреме, за да видят десетина души по роби и униформи, изчезващи в сивкавия сумрак. Оставиха ги да избягат.

Вдигнали ръце на главите си, по стълбището се заизливаха мъже и жени в тлеещи и окървавени нощници — кашляха, стискаха очи и повръщаха от газа.

Лейтенант Гидел се втурна в кабинета на управителя. В стаята нямаше никакви следи от атаката, освен неизбежната напукана мазилка. От тавана все още се сипеше прах, който покриваше всичко. Офицерът първо забеляза момичето и докато тичаше към него, се препъна в проснато по очи на пода тяло на мъж със завързани ръце и крака. Позна генерал Добкин по огромния му ръст и внимателно го преобърна по гръб. Лицето му беше окървавено, едното му око висеше навън на очния нерв. Лейтенантът се извърна за миг и дълбоко си пое дъх. После отново погледна. Очевидно първият 106-милиметров снаряд бе прекъснал мъчителя на генерала посред работата му. Реши, че генералът е мъртъв, но после видя, че от счупения му нос и подутите му устни излизат кървави мехурчета.

Взводният санитар влезе в стаята и изтича при момичето.

— Жива е. В шок. — Той застана на колене до Добкин и бързо го прегледа. — Генералът губи кръв. — Санитарят сведе очи към разкъсаните му дрехи. — Господ знае какви наранявания има. Хайде да ги отнесем в джипа и да ги откараме в самолета.

— Добре. — Гидел извика през прозореца на шофьора: — Предупреди в самолета да се приготвят за двама ранени. Шок и загуба на кръв. Кажи им да се свържат с Йерусалим. Открихме първите двама вавилонски пленници... живи... — Той се обърна към санитаря. — Надявам се другите да са в по-добра форма. — Лейтенантът вдигна поглед към окаяните мъже и жени, които десантниците извеждаха навън, и нареди на шофьора: — И съобщи, че сме заловили неколцина вавилонци.

Двамата оцелели ашбали в подножието на гласиса видяха израелските войници, които се приближаваха с гумени салове. Бяха най-малко трийсет души, но бяха лесна мишена и арабите се прикриха зад една ниска могила и откриха огън. Още първите куршуми пробиха три сала и раниха неколцина десантници. Израелците незабавно отвърнаха на стрелбата, но бяха в по-неизгодна тактическа позиция. Майор Барток нареди да слязат на източния бряг.

Войниците поеха в колона по заливната тераса. Бяха на половин километър от стръмния гласис и майорът се съмняваше, че ще се справят с все още обстрелващите ги ашбали за по-малко от десет минути. За да спестят време, трябваше да ги заобиколят и да се изкачат на старата цитадела по тясната някогашна речна стена. Ако не срещнеха съпротива, щяха да стигнат до конкорда за четвърт час. Докато тичаше заедно с войниците си, Барток взе радиофона от радиста и повика майор Арнон.

— Източен бряг шест, тук западен бряг шест. Как е при вас, Йони?

Арнон говореше задъхано и с кратки, отсечени изречения. Очевидно също тичаше.

— Пресякохме външната градска стена. Открихме един наш убит. Обезобразен. Тринайсет убити противници. Очевидна засада. Насочваме се към източния склон. До върха има половин километър. Почакай. — Той замълча и се закова на място. — Чувам нещо, което ми прилича на реактивни двигатели. Възможно ли е да са запалили конкорда?

— Един момент. — Барток превключи на честотата на „Ел Ал“, по която разговаряха Ласков и Бекер, после отново се свърза с Арнон. — Казват, че двигателите на конкорда били запалени. Не зная какви са намеренията им, но внимавай.

— Прието. Край.

Един от пилотите на Ласков го повика обратно над конкорда.

— Какво правиш, втори? — ядосано попита той.

Бекер си беше сложил униформената фуражка и това го бе ободрило.

— Махаме се оттук!

— Недей! Ще избиеш всички!

— Току-що попитах чудесния си компютър и той ми отговори „Прави каквото искаш, глупако. Само ме измъкни оттук.“ Така че ще послушам съвета му. Съжалявам, Гавриил.

— Ще избиеш всички, по дяволите! — Ласков едва не изгуби самообладание. — Давид... чуй ме...

— И без това всички сме мъртви — прекъсна го Бекер.

— Не разбираш ли? Вие закъсняхте и не можете да ни помогнете. Закъсняхте.

— Не. Аз категорично...

— Съжалявам, генерале. Справи се блестящо. Наистина. Пожелай ни късмет. Край.

— Късмет. Край.

Давид Бекер освободи спирачните и зачака. Нищо. Следеше индикаторите, но не можеше да направи нищо повече. Самолетът сякаш се напрягаше да потегли напред и зловещо вибрираше. Той погледна през рамо към Кан.

Бордовият инженер вдигна очи от пулта си.

— Не ги изключвай, Давид. Просто чакай.

Бекер кимна. Така или иначе конкордът щеше да се разпадне. Даже да успееш да се придвижат до източния склон, по пътя надолу щяха да се разбият. Дори само вибрациите можеха да повредят самолета още преди да са помръднали и на сантиметър. Най-страшното щеше да се случи, ако се възпламенеше изтичащото гориво. В известен смисъл се надяваше наистина да експлодират или керосинът да свърши и не разбираше защо двигателите продължават да работят.

Обзе го странно спокойствие. Той погледна през предното стъкло и видя хора, които стреляха към самолета. Няколко куршума улучиха

кабината и остро електрическо прашене му подсказа, че са попаднали в пулта.

Конкордът не тръгваше.

Двата извънбордови двигателя бяха набрали почти максимална мощност, но десният бордови двигател работеше едва с половината от капацитета си. Кан опита всичко, за което можеше да се сети, за да насочи към него повече енергия. Само да преодолееха първоначалната инерция. „Неподвижните обекти проявяват склонност да остават неподвижни.“ Щом самолетът потеглеше, всичко щеше да е наред. „Движещите се обекти проявяват склонност да остават в движение.“

— Изключи енергията на левия извънбордов двигател — внезапно извика Питър.

Бекер разбра. Щом конкордът не тръгваше напред, може би щеше да се завърти наляво. Той изтегли дросела на левия двигател. Двата десни високо завиха. Дясното крило се раздвижи — бавно, отначало почти незабележимо.

Самолетът започна да завива наляво. Носът му постепенно се издигаше над пръстта. Дясното крило се блъсна в покрива на овчарската колиба и го събори. Десният колесник опря в рампата, конкордът почти спря, после продължи напред и колелото мина през насипа.

След като преодоляха първоначалната инерция, Бекер натисна напред дросела на левия двигател. Продължаваха да завиват наляво. Пилотът инстинктивно започна да натиска педалите на опашката и предното колело, после с известно раздражение си спомни, че вече нямат нито опашка, нито преден колесник.

Кан го видя и извика:

— Щеше да е страхотен номер, ако можеше да го направиш, Давид.

Бекер се насили да се усмихне.

— Ще се наложи да го оставя сам да ни води. Слушай, в случай че по-късно нямам възможност, нека те поздравя сега. — Той хвърли поглед през рамо. — Каквото и да се... — Питър легеше по лице върху пулта си. По бялата му риза се разширяваше кърваво петно. — О, Господи!

Яков Хауснер тичаше плътно зад бавно движещия се самолет и изстрелваше къси откоси във всички посоки, скрит от облаците прах, които вдигаха двигателите. Не беше убил Риш. Терористът не бе глупав. Движеше се в средата на група от седем-осем души и даже да беше изчакал да го подминат, Яков нямаше да успее да му излезе в гръб. Ако искаше, можеше да очисти Хамади, но нямаше желание да си даде живота за него. Бе принуден да се оттегли в овчарската колиба, но когато ашбалите почти я обкръжиха, това едва не му струва живота. Сега отново бягаше и търсеше място, на което да се скрие и да изчака Ахмед Риш, за да разкъса гърдите му с горещо олово.

Докато конкордът набираше инерция и подскачаше по неравния терен, десетина израелци отчаяно стреляха от крилата. Някои от тях извикаха на Хауснер да побърза, но Яков като че ли не ги чу. Те завързаха ризите си една за друга и ги провесиха към него, ала той не им обърна внимание.

Неуспелите самоубийци все още бяха в задното багажно отделение, вече по-скоро за удобство, отколкото за наказание. Изпадналата в истерия Мириам Бернщайн бе затворена при тях. Бет Абрамс се опитваше да я успокои.

Ибрахим Ариф седеше до зейналата дупка в херметичната стена. Докато гледаше как земята се плъзга под тях, той видя мъж, тичащ сред облаците прах зад самолета. Арабинът извика на младия преводач Йезекиил Рабат, който ги пазеше. Рабат си проправи път до стената, провря глава навън и насочи автомата си. Вече се готвеше да стреля, когато позна дрипавия бос човек.

— Това е Яков Хауснер!

Мириам Бернщайн разблъска плътно притиснатите тела, провря се между Ариф и Рабат и с невероятна скорост започна да се измъква през отвора. Ариф успя да я хване за единия глезен, Йезекиил за другия. Тя едва не се отскубна, но Яков Лайбер я задържа за крака и я задърпа навътре. Бет Абрамс се хвърли към тях и изкрещя:

— Пуснете я! Пуснете я!

Мириам се държеше за две кръстосани подпори в опасната част, които бяха поддържали единайсетия резервоар. Тя викаше и риташе бясно. Не можеха да я изтеглят, но и тя не можеше да се освободи.

— Яков! Яков! — викаше Мириам.

Конкордът набираше скорост и Хауснер започна да изостава. Когато се обърна, за да стреля срещу приближаващ ашбал, той падна, остана да лежи в праха и проследи с поглед отдалечаващия се синьобял самолет. Накрая махна с ръка за сбогом. Мириам Бернщайн си помисли, че я е видял, и продължи да ридае:

— Яков! Яков!

Всеки път, щом Бекер се опиташе да насочва самолета с дроселите, той заплашително намаляваше скорост. Накрая колелата се подхлъзнаха наляво и пилотът се зачуди дали няма да се счупи главният колесник. Час по час поглеждаше през рамо към Кан и търсеше някакви признаци на живот, но бордовият инженер не помръдваше.

От време на време мяркаше фигури на араби, които изплуваха от праха и отново изчезваха, докато самолетът бавно се отдалечаваше на запад от склона, на който искаше да стигне Давид.

Знаеше, че отзад са ранени поне още няколко души. Имаше предчувствието, че когато спрат, конкордът ще е пълен с трупове. Представи си как през дупките в алуминиевия корпус се стича кръв. После, кой знае защо в съзнанието му изплува друга картина: всички слизат по рампата от главната врата, окървавени и с черни, кухи очи. Бяха... видиотени. Усещаше, че яката му е подгизнала от пот. Ръцете му трепереха.

През левия прозорец видя ръба на западния склон. Какво щеше да се случи, ако се спуснеше по стръмния гласис? Дали самолетът щеше да се разпадне? Или бързо щеше да потъне в реката и всички да се удавят? Имаше само един сигурен начин да провери. Бекер рискува и изтегли назад дросела на левия двигател. Дясното крило светкавично се завъртя. Той натисна дросела докрай и в същото време издърпа този на повредения бордови десен двигател. Сега мощността бе равномерно разпределена от двете страни и маневрата насочи конкорда право към склона. Инерцията носеше огромната машина напред. Двата работещи двигателя виеха така, като че ли са претъпкани догоре с пясък, и издаваха вледеняващо тракане.

Самолетът приближи до гласиса на няколко метра от позицията на Маклуър и Ричардсън. Давид се молеше някой колесник да не

пропадне в окопа и да прехвърлят старата отбранителна линия. Надясно видя могилната, под която почиваше Мойсей Хес. Лично беше избрал мястото, за да гледа към Ефрат. Бекер се обърна назад и извика:

— Всички вътре! Възглавниците! На пода! Наведете глави!

Хората на крилете вече бяха започнали да влизат в пътническото отделение. Покрай стените бяха наредени възглавници и одеяла.

Дългият нос на конкорда се подаде над гласиса. Давид си представи, че самолетът прилича на фантастично — по-скоро кошмарно — създание, коленичило на ръба на пропаст, разперило криле или пелерина и готово да се издигне в небето.

Той натисна напред дросела на повредения двигател, за да получи максимална мощност. Конкордът се поклащаше, сякаш не можеше да вземе решение — и навярно отразяваше неувереността на своя пилот. Бекер погледна към широката река. Сивкавата светлина хвърляше слаби отблясъци по неспокойните вълни на Ефрат.

Давид сведе очи към пулта. Уредите показваха, че десният извънбордов двигател работи все по-слабо, и той наистина го чуваше да заглъхва. Нямаше значение дали заради пясъка, или защото свършваше горивото. После внезапно угасна левият, а десният изкашля черен дим. Конкордът увисна над бездната.

Подтиквани от дивите викове на Ахмед Риш, оцелелите ашбали упорито преследваха самолета, който пълзеше напред като гигантска ранена птица. Почти никой не ги обстрелваше. Не бе влязъл вътре само един израелец, вкопчил се в скобите на разбитата опасна част. Риш нареди всички да се прицелят в него и към високо издигнатата опашка полетяха трасиращи куршуми. Мъжът, изглежда, беше тежко ранен, ала продължаваше да натиска спусъка.

Палестинците събраха последните си сили и поведени от Салем Хамади, започнаха да се приближават към конкорда. Ахмед Риш тичаше последен, стреляше в краката им и ги удряше с приклад в гърбовете. За всеки, който познаваше старогръцките митове, сцената би трябвало да напомня за Харон, лодкаря на ада, удрящ обречените души с весло, докато ги превежда през Стикс. А всичко бе започнало толкова обещаващо. Горда бойна част от над сто и петдесет души, сега

сведена до по-малко от двайсет ужасени, унижени и окаяни човешки същества, които повече приличаха на чакали, отколкото на тигърчета.

Риш застреля един ашбал, който падна и не успя да се изправи. Зад себе си чуваше автоматите на израелските десантници, които преследваха него.

Ласков наблюдаваше битката от самолета си, ала не можеше да направи нищо, защото арабите бяха прекалено близо до конкорда. А и минималната скорост на изстребителя беше прекалено висока. Ескадрилата му бе избрана именно заради скоростта и обсега си. Помисли си дали да не поиска десантниците да се оттеглят, но в крайна сметка те бяха в основата на спасителната операция. Затова продължаваше да кръжи над района и да обстрелва участъци, далеч от самолета на западния склон и от десантниците, които настъпваха от юг и изток.

Хауснер лежеше в плитка дупка, покрит с прах, и се вслушваше в забиващите се наоколо му куршуми. Ашбалите не бяха видели падането му и го подминаха. Докато се прикриваше, чу утихващия вой на двигателите, които угасваха един по един, и предпазливо надигна глава. Конкордът се поклащаше на ръба на склона. Ашбалите се приближаваха към него. От изток напредваха десантниците. Яков се изправи на едно коляно и презареди калашника си. Огледа се и видя, че е на същото място, на което се бяха любили с Мириам. Прокара пръсти по топлия прах, върху който бяха лежали телата им.

Отново погледна към конкорда. Искаше да убие Риш, макар да знаеше, че и той ще умре. Ала сега започваше да му се струва, че ще загинат всички останали, а той ще оцелее, защото даже Риш да не ги настигнеше, този дързък опит да се спуснат към реката щеше да ги погуби. Хауснер можеше само да изчака десантниците. И после да се прибере у дома. Но знаеше, че няма да го направи. Той скочи и хукна към конкорда.

Бекер не можеше да реши дали наистина иска да прехвърли ръба на склона. Колкото повече се взираше в реката, толкова по-далечна му изглеждаше. Ала имаха ли друга възможност?

Бург беше влязъл в кабината и в момента закопчаваше колана на Кан. Бордовият инженер бе жив, но раната на гърдите му все повече затрудняваше дишането му. Исак се огледа, намери някаква карта и я напъха в дупката. Това като че ли помогна.

— Доведи десетина души в отделението на стюардите! — извика пилотът.

Бург кимна, изтича в пътническото отделение и предаде заповедта.

Десет здрави и леко ранени бързо се изправиха и се втурнаха в малкия отсек. Самолетът още повече се наклони и се плъзна напред. Исак се върна в кабината, седна на мястото на втория пилот и закопча колана си.

Изпреварил залитащите от изнемога ашбали, Салем Хамади тичаше успоредно на дясното крило, докато не стигна на два метра от гласиса. Миг преди самолетът да се плъзне по склона, палестинецът прехвърли автомата си през рамо и скочи върху крилото.

Приземи се с разперени ръце и крака върху алуминиевата повърхност и в същия момент конкордът бавно се запуска по склона. Хамади запълзя нагоре и се опита да открие някаква опора. Накрая кракът му хлътна в назъбена дупка. Той се оттласна към аварийния изход и се вкопчи във вратата. Като че ли никой не гледаше през прозорците. Салем се вмъкна в самолета.

Конкордът набра скорост и се понесе към Ефрат.

Ашбалът видя, че израелците седят с наведени между коленете глави. Пред лицата им бяха поставени възглавници и одеяла. Той се плъзна по наклонения под към вратата на пилотската кабина, опря гръб в нея и зачака сблъсъка. Нямаше представа каква съдба го очаква — удавяне, разстрел или плен — ала знаеше, че когато настъпи краят, не иска да е до Ахмед Риш.

Изгорелите рицинови храсти бързо се приближаваха към предното стъкло. Бекер зърна двама тежко ранени палестинци, които бягаха в противоположни посоки по брега. Усети, че главният колесник поддава. Самолетът се запързала още по-бързо, носът заора в пръстта и корпусът леко се повдигна като шейна по неравен сняг. В следващия миг конкордът се стовари по корем във водата и Давид чу пляска в същия момент, в който усети разтърсването. Вълните се издигнаха до прозорците и заляха двамата с Бург. После настъпи мрак.

Горещите двигатели „Олимпъс“ мигновено изпариха хиляди литри вода. Самолетът започна да се пълни и да потъва, после се уравни. Възцари се пълна тишина. Пътниците най-после се осмелиха да повдигнат глави.

Салем Хамади се вмъкна в полузаятата кабина. Първо видя мъж в униформа, пристегнат с предпазния си колан пред пулта на бордовия инженер. Кръвта му изтичаше и оцветяваше в розово водата наоколо. Тялото на израелеца на пилотското място беше проснато върху руля. На третата седалка седеше цивилен, който също изглеждаше в безсъзнание. Искрящи парчета плексиглас покриваха всичко. Постепенно светлините на контролния пулт започнаха да отслабват, после угаснаха лампите на тавана. Хамади извади дългия си нож. Инстинктивно разбираше, че цивилният евреин е най-важен, и първо се насочи към него.

Яков Хауснер спря малко преди да стигне до ашбалите, които стреляха по бавно отдалечаващия се по течението самолет, вдигна автомата си и се опита да различи Риш, но всички палестинци бяха покрити с белезникав прах и му изглеждаха еднакви.

Изстребителят на Ласков лениво кръжеше над заливните тераси, после ненадейно се устреми към ашбалите на хълма. Теди беше наредил на майор Арнон да остане на място до следваща заповед. Частта на майор Барток бе променила посоката си и десантниците тичешком се спускаха обратно към саловете си в опит да пресрещнат конкорда.

Небето забележимо изсветляваше и вятърът утихваше. Палестинците, които толкова време бяха използвали прикритието на бурята и мрака, внезапно се почувстваха голи. Изстребителят изстреля последните си четири ракети и рязко се издигна нагоре. Ашбалите изчезнаха в ад от оранжеви пламъци и шрапнели.

Ударната вълна събори Хауснер и за няколко секунди го оглуши и ослепи. Но когато успя да се надигне и да отвори очи, видя Ахмед Риш. Терористът стоеше сам надалеч от купчината димящи тела на последните си бойци. Вятърът бавно разнасяше смрадта на горяща коса и плът.

Яков се изправи и се огледа. Освен тях двамата с Риш на хълма нямаше жива душа. Терористът като че ли обмисляше най-безопасния път за бягство. Беше застанал с гръб към Хауснер, който небрежно се приближи към него и каза:

— Здравей, Ахмед.

Риш не се обърна.

— Здравей, Яков Хауснер.

— Ние победихме, Риш.

Арабинът поклати глава.

— Не съвсем. Хамади е на конкорда. Освен това самолетът може да потъне. И съм убеден, че с мирната конференция е свършено. Моля

те, не забравяй също всички убити и ранени евреи. Не е ли по-точно да се каже, че сме наравно?

Хауснер стисна калашника си.

— Хвърли автомата и пистолета си. После бавно се обърни, копеле гадно. С ръце на тила.

Риш се подчини и се усмихна.

— Изглеждаш ужасно. Искаш ли малко вода? — Той наклони глава към манерката на колана си.

— Затваряй си скапаната уста. — Ръцете на Яков трепереха и дулото на автомата му описваше къси, отсечени дъги. Като че ли не можеше да реши какво да прави.

Арабинът отново се усмихна.

— Всичко беше по твоя вина, знаеш го. Нямах да се случи, ако не беше толкова некадърен. Нямах представа колко нощи през миналата година съм се събуждал целият в пот след кошмарен сън, в който Яков Хауснер се сеца да претърси конкордите от носа до опашката. Яков Хауснер. Легендарният гений на „Ел Ал“. Яков Хауснер. Надценявахме те. — Той се засмя. — Никой не ни беше казал, че Яков Хауснер е просто рожба на израелската пропаганда. Истинският Яков Хауснер няма ум дори колкото камила. — Терористът се изплю на земята. — Ти можеш да оцелееш, а аз да умра, но не бих си сменил мястото с теб.

Хауснер избърса праха от устата и очите си. Разбираше, че Риш се опитва да го накара да натисне спусъка.

— Свърши ли?

— Да. Казах ти всичко, което исках. Сега ме убий.

— Боя се, че съм намислил нещо друго. — Стори му се, че лицето на арабина пребледнява под дебелия пласт прах. — Заловихте ли генерал Добкин? Ами момичето от наблюдателния пост? Пленихте ли ги? Хайде, Риш. Отговори ми честно и ще ти пръсна главата — бързо и чисто. Иначе...

Терористът сви рамене.

— Да, пленихме и двамата. Когато ги видях за последен път, бяха живи. Но от мотела ми се обадиха по радиостанцията и ми съобщиха, че вашите войници стреляли с гранатомети и картечници по ранените. Кой може да каже дали още са живи?

— Лазаретите и щабове не бива да са на едно място, Риш, така че не ми дрънкай глупости. — Той се задави и изплю праха от устата си.

— Вода?

— Млъквай. — Залавянето на Риш щеше да е сензацията на десетилетието. Трябваше им жив. Можеше да отговори на много въпроси, които отдавна вълнуваха израелското разузнаване. Самият Хауснер също искаше да научи някои неща. — Кой ти предаде информацията за полета?

— Полковник Ричардсън.

Яков кимна. После Неочаквано попита:

— А съпругът на Мириам Бернщайн? И другите? Какво се е случило с тях?

Риш се усмихна.

— Отговори ми, гадино.

— Предпочитам да отнеса тази информация в гроба.

Показалецът на Хауснер се напрегна върху спусъка. Ако го оставеше жив, терористът щеше да прекара остатъка от живота си зад бодливата тел в „Рамла“. Доживотният затвор бе по-тежко наказание от куршум в главата. Но в душата си Яков копнееше за библейско възмездие. Око за око, зъб за зъб. Изпълваха го всички първични страсти, цялата омраза на човечеството, и му се искаше да види кръвта на Риш. Той олицетворяваше чистото зло и докато дишаше, беше опасен като чума.

— Ние убихме любовницата ти, нали? И ударът беше двоен, защото тя е била твоя сестра. — В психологическия профил този въпрос не се изясняваше докрай, но Яков вече бе сигурен.

Риш не отговори, но зъбите му се оголиха в животинска усмивка, която накара Хауснер да потръпне. Арабинът стоеше под утринния вятър с вдигнати ръце, лицето и дрехите му имаха цвят на мъртва пръст, изгряващото слънце хвърляше зловещи отблясъци в очите му. Яков видя Пазузу, източния вятър, предвестника на болест и смърт. Цялото му тяло се тресеше от умора и възбуда. Той сведе автомата и стреля.

Куршумът пръсна капачката на коляното на Риш. Терористът се свлече на земята и зави от болка.

— Убий ме! Ти ми обеща!

Хауснер изпита необяснимо облекчение от вида на течащата кръв и раздробените костички, от мъчителните стонове.

— Ти ми обеща!

— Кога сме изпълнявали обещанията си един към друг? — Той отново стреля и отнесе второто му коляно.

Риш зави като животно и заудря с юмруци в праха, като хапеше езика и устните си толкова силно, че по брадичката му потече кръв.

— Заради любовта на Аллах! Заради Божията любов, Хауснер!

— Предците ти вавилонци ли са, Риш? Дали моите са били вавилонски пленници? Затова ли толкова векове по-късно сме тук? Това ли целеше? — Той натисна спусъка и разби дясната китка и лакътя на арабина.

Риш се строполи по очи и зариди.

— Милост! Милост! Моля те!

— Милост ли? Ние семитите никога не сме проявявали милост едни към други. Вие проявихте ли милост към Моше Каплан? А той прояви ли милост към вас? Нашите народи безмилостно са се избивали още от Потопа, а навярно и преди него. Земята между Тигър и Средиземно море е най-голямото гробище на света и за това сме виновни ние. Ако мъртвите се изправят в Деня на Страшния съд, няма да има място за всички. — Той прати цял откос в лявата предлакътница на Риш и почти я откъсна.

Арабинът изгуби съзнание. Хауснер се приближи до него, зареди нов пълнител и стреля в тила му. После яростно ритна безжизненото тяло. То се претърколи през ръба, плъзна се по стръмния гласис и падна в Ефрат.

Докато следеше потъването му, Яков забеляза в подножието на стената двама ашбали — стреляха по отдалечаващия се конкорд и очевидно го улучваха. Хауснер се прицели и отново превключи на автоматична стрелба. С периферното си зрение зърна изстребителя, който се спускаше право към него от изсветляващото небе. Помисли си, че ако хвърли автомата и размаха ръце, пилотът може да не стреля по него. Поколеба се, сетне натисна спусъка.

Теди Ласков се забави само за миг, после натисна бутона на последната си ракета.

Калашникът на Хауснер млъкна. На брега вече нищо не помръдваше. Той чу приближаващата се към него ракета, после видя

самолета да се издига над реката. Знаеше, че всичко, което е правил, не само през последните няколко дни, а през изминалите години, е било самоунищожително. Господ — Несправедливият, не Добрият — само го беше чакал да си въобрази, че има за какво да живее, и сега му издърпваше килима изпод краката. Яков винаги бе смятал, че ще свърши така, и не съжаляваше. Ако изобщо скърбеше за нещо, това беше Мириам.

Последното, което видя, бе номерът на опашката на изстребителя. Гавриил 32. Обгърна го ослепителна светлина, после го изпълни златиста топлина и той си я представи седнала на празнична маса в огряна от слънце стая.

Ласков погледна назад и видя как западният хребет избухва в оранжеви пламъци.

Салем Хамади бързо се насочи напред. Високите облегалки скриваха телата на мъжете и той се замисли за миг. Пристъпи към Бург, сграбчи рядката му бяла коса, дръпна главата му назад и оголи гърлото му. Сведе очи към лицето му и позна шефа на омразната Мивцан Елохим. Ръцете му се разтрепериха. Все едно че самият сатана бе оставен на милостта на дългия му нож. Тъкмо се канеше да му пререже гърлото, когато зърна движение вляво от себе си. Салем погледна към Бекер, който беше дошъл в съзнание и го наблюдаваше. Очите му излъчваха презрение и отвращение. Не страх. Ръцете на Хамади се разтрепериха, устните му потръпнаха. Хрумна му, че няма да промени нищо като убие този човек. Иначе поне щеше да спаси собствения си живот. До този момент никога не се беше отказвал от възможността да очисти враг. Зачуди се дали ще е в състояние да го стори. Хамади бавно отдръпна ножа си от шията на Бург.

Бекер посочи разбитото предно стъкло.

Салем кимна и бавно заговори на иврит:

— Предай в Израел, че Салем Хамади е спасил живот. Предай на Исак Бург, че ми дължи услуга. — Навярно някой ден щеше да си прибере дълга. Повечето агенти и от двете страни пазеха дълговете си като застраховки живот. — Салем Хамади. Услуга. — Той се провря между Бекер и Бург, покатери се върху пулта, промъкна се през разбития прозорец, претърколи се по носа и изчезна във водата.

Давид вече бе в пълно съзнание. Знаеше, че не е сънувал, защото виждаше кървавата резка на шията на Бург. Струваше му се странно. Странен случай в странна земя. Хамади. Салем Хамади. Ако някога отново видеше Йерусалим, щеше да съобщи за него.

Бекер погледна към Кан и подвижна:

— Питър!

Не получи отговор. От раната на гърдите му не излизаха мехурчета, което означаваше, че или е затворена, или е мъртъв.

Конкордът се държеше над водата най-вече заради огромната площ на крилете си, ала пилотът разбираше, че това няма да продължи още дълго. Вълните вече ги заливаха. Водата в отсеците под пода теглеше самолета надолу, тежките двигатели силно накланяха разбитата опашка. Бекер усещаше, че носът започва да се издига.

Вратата на пилотската кабина рязко се отвори и вътре влетя Яков Лайбер.

— Капитане, в задното багажно... — Той видя отпуснатите на седалките си Кан и Бург.

Давид забеляза, че сега, когато отново имаше нужда от професионалните му способности, Лайбер напълно е възвърнал самообладанието си.

— Продължавай, стюард. Докладвай.

— Слушам. Задното багажно отделение е залято и евакуирах само... потенциалните самоубийци. Виждам вода в отсеците под пода. Освен това не знам нищо за Алперн. Мисля, че когато се спуснахме по склона, беше на опашката.

Бекер кимна.

— Добре. Прати Бет Абрамс и още някой да се погрижат за Кан и господин Бург. После накарай всички да си сложат останалите спасителни жилетки, ако вече не са го направили. И ми докладвай по-подробно за състоянието на самолета.

— Ясно. — Лайбер тичешком се върна отзад. Пътниците бяха преживели падането почти без драскотина, но уплашено гледаха към шестте изхода и започваха да се трупат около тях. Яков откри Бет Абрамс седнала при Мириам Бернщайн, прошепна й нещо, после продължи и отиде при Естер Аронсон и външния министър.

Бет Абрамс, Естер Аронсон и Ариел Вайцман бързо се насочиха към пилотската кабина. Двете жени незабавно разкопчаха коланите на

Бург и го понесоха към пътническото отделение.

Външният министър се наведе над рамото на Бекер.

— Потъваме ли?

Давид изчака да останат сами.

— Да. Потъваме. Ако потънем изведнъж, ще се удавим. Навярно е най-добре да наредите на всички незабавно да се евакуират.

— Но ранените...

— Сложете им спасителни жилетки, господин министър. Не могат да останат тук.

— Няма ли начин да стигнем до брега?

Бекер се обърна към страничния прозорец. Наляво се издигаха могилите на Вавилон и цитаделата, където беше смятал, че ще срещне края си. На ръба на гласиса стояха неколцина десантници, други му махаха от подножието. Някои бяха спуснали гумени салове във водата и се опитваха да настигнат конкорда. В далечината на западния бряг видя малък кей, на който също имаше израелски войници. Ала самолетът беше попаднал в основното течение на Ефрат. Допреди десетина минути тази възможност му се бе струвала абсолютно маловажна. Ако останеха на повърхността още известно време, огромният корпус можеше сам да се отклони към брега. Но нямаше да останат на повърхността.

— Стигнахме толкова надалеч — каза той.

— И сме толкова близо — отвърна Ариел Вайцман. — И не сме стигнали толкова надалеч, за да се издавим като плъхове в тая проклетата река.

— Хауснер успя ли да се качи на борда? — попита Бекер.

— Не. Остана на могилата.

Пилотът кимна.

— Как е Мириам... госпожа Бернщайн?

Вайцман го стрелна с поглед и отвърна официално:

— Ще се оправи, капитане.

Когато двете жени изнесоха и Питър Кан, Давид се втренчи в кървавата вода на пода и каза:

— Салем Хамади беше тук.

— Какво?

— Нищо. Просто разсъждавах на глас. — Той се загледа в плъзгащите се покрай тях брегове. Самолетът се движеше по-бавно.

Очевидно натежаваше. Някой — десантниците, пилотите на изстребителите или самият той — бързо трябваше да измисли изход.

Бекер се отпусна на облегалката. Едва бе свикнал да седи в наклонената напред кабина, а сега носът се издигаше нагоре. Странно, че тези дребни неудобства изглеждаха толкова сериозни по време на криза. Опита да включи радиостанцията, макар да знаеше, че няма електричество.

— Аз съм капитанът и мога да наредя на хората да се евакуират, ако вие предпочитате да не го правите, господин министър — каза той.

— Ще имаме ли време да се евакуираме, когато разберем, че потъваме?

— Ние вече потъваме, господин министър.

Вайцман се загледа към кея в далечината, после се обърна към страничния прозорец. Гумените салове се приближаваха.

— Ще изчакаме — колебливо рече той.

— Добре. — Пилотът се отпусна и зарея очи навън. Бяха постигнали забележителни успехи, ала находчивостта и хитростите най-после бяха свършили. Въпреки че приличаше на гигантска водна птица, конкордът не беше създаден да плава.

Мириам Бернщайн гледаше Ефрат през илюминатора. Сълзи замъгляваха очите ѝ, но знаеше, че все още се движат край Вавилон. В далечината се появиха кирпичени къщи, на брега стояха хора. Призматичният ефект на пропуканото стъкло обагреше черните роби и сиво-кафявите колиби във всички цветове на дъгата. Като вавилонските глазирани тухли. Стори ѝ се, че съзира пленените евреи, които се трудеха по бреговете на реката, представи си арфите им, закачени на призрачните върби. Въздъхна и притисна чело към прозореца. Сълзите свободно потекоха по лицето ѝ. Знаеше, че е мъртъв. Съдбата му бе предопределила да се изправи лице в лице с Ахмед Риш. Само се надяваше, че най-сетне е намерил покой.

— Горивото, господин генерал — съобщи по интеркома Дани Лавон.

Ласков погледна към индикаторите. Бойните маневри бяха изгорили повече керосин, отколкото предполагаше.

— Прието. Прати другите обратно. Ще се наложи да поостанем още малко.

— Прието. — Лавон се свърза с ескадрилата.

Изстребителите се подредиха във V-образно формирование и прелетяха покрай тях. Спуснаха се ниско над водата, едновременно наклониха криле и поеха на запад.

Теди ги проследи, докато не изчезнаха, после се обърна напред. Слънцето се издигаше точно над най-високия връх на Иран. Лъчите му превръщаха сивата земя на Месопотамия в златиста. Вятърът беше утихнал и само тук-там по алувиалната равнина се носеха прашни облаци. Той погледна надолу към двата транспортни самолета, димящия мотел, руините на Вавилон и кацналото наред тях арабско селце. На отсрещния бряг се намираше еврейското село и големият бял конкорд плаваше към него.

— Невероятно — каза Ласков по интеркома.

— Наистина — съгласи се Дани Лавон.

Генералът се зачуди дали Мириам е на конкорда. Крилете му вече изглеждаха замъглени, което означаваше, че са под водата. Не му даваше и две минути. Той отново опита да се свърже на честотата на „Ел Ал“.

— „Конкорд“ две, тук Гавриил трийсет и две. Бягайте, по дяволите! Бягайте! Чувате ли ме? — Не получи отговор. Към самолета се приближаваха пет гумени сала. Дали Бекер ги виждаше? Не бяха много, но поне можеха да качат някои от ранените. Останалите трябваше да се спасят с плуване. Защо не излизаха, по дяволите? Той повика пилотите на двата С-130. Всички имаха идеи, но никой не знаеше какво точно да правят. Бяха подготвили планове за почти всякакви ситуации, ала никой не бе предвидил такова развитие на събитията. Майор Барток имаше най-голяма възможност да ги спаси. Десантниците в Ума бяха помолили за помощ селяните и мнозина от тях се опитваха да пресрещнат конкорда с гуфи.

— Ще изгубим хора, но какво друго ни остава? — каза външният министър. — Ще се евакуираме.

— Почакайте малко. — Бекер видя, че Ласков рязко завива, за да продължи над тях. Остър завой. Завой надясно. Той погледна надолу

към безполезното контролно табло и включи аварийното захранване. Нищо. Вече го знаеше. Но имаше нужда от енергия. Енергия. Двигателите бяха мъртви, генераторът също. Акумулаторите бяха под водата. Азотният контейнер беше останал във Вавилон, основните хидравлични помпи бяха потопени или повредени. И все пак имаше източник на енергия. Зачуди се защо не се е сетил по-рано. Бързо се пресегна под седалката си и дръпна ръчка, която никога не бе подозирал, че ще използва. Задейства се механична хидравлична помпа, която отвори капака под конкорда и спусна навън малка генераторна перка.

Няколко индикатора мигновено оживяха. Перката също включи аварийна помпа и някои от системите се активираха. Вече имаха витло. Отчаяно — ала *tres pratique*. Ако седеше зад пулта си, Кан щеше да съобщи, че всичко изглежда наред.

Бекер знаеше, че има само секунди преди водата отново да изключи тази аварийна система. Електрическите и електронните индикатори на таблото премигваха. Хидравликата обаче издържаше. Той завъртя руля. Дясното крило потъна във водата и лявото започна да се завърта.

Външният министър го разтърси за рамото.

— Давид! Казах да...

— Чакайте! — Конкордът се движеше... завиваше надясно и се плъзгаше към западния бряг. Приближаваха се към пристана на Ума. Бекер искаше да заклеци самолета между него и сушата. Ако го подминеха и се блъснаха в самия бряг, конкордът можеше да се разпадне във водата.

Скоростта постепенно се увеличаваше. Промяната на посоката беше извадила самолета от летаргичното му потъване. Давид стискаше руля толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Хидравличните и електрическите системи отслабваха. Сега корпусът отново бе хоризонтален и бързо се плъзгаше по водата. Пилотът изруга на английски.

Да, реката не беше точно като редкия въздух. Конкордът пак потърси най-малкото съпротивление и носът и опашката му се ориентираха по посока на течението. Но поне вече бяха по-близо до брега. Тук реката се движеше по-бързо и ги повдигаше малко по-нависоко. Може би все пак щяха да се блъснат в кея.

Внезапно откъм пътническото отделение се разнесоха ликуващи викове и той погледна през рамо. Яков Лайбер се втурна в кабината.

— Саловете на десантниците ни настигнаха!

Външният министър надзърна през страничния прозорец.

— Навярно би трябвало да се опитаме да евакуираме ранените.

— Никой да не мърда от мястото си — нареди Бекер. — Дори най-малкото движение може да се отрази на посоката ни.

Стюардът предпазливо се върна отзад и предаде заповедта.

Един от гумените салове се изравни със страничния прозорец и майор Барток извика нещо за евакуиране. Давид поклати глава и направи жест с ръка, за да покаже, че самолетът е нестабилен.

Майорът кимна и вдигна палци нагоре.

Бекер извърна лице от прозореца и погледна към реката. Кеят вече беше на около сто и петдесет метра — две дължини на конкорда. Гуфите се плъзгаха от двете му страни, управлявани от странни наглед евреи. Той отново насочи вниманието си напред. Струваше му се, че ще подминат малкия пристан, и все пак някак знаеше, че ще успеят. Внезапно го изпълни усещането, че изпитанията им са свършили. За пръв път от много време го обзе пълно спокойствие и Давид се отпусна на седалката. Ветрецът галеше лицето му през разбитото стъкло. Самолетът като че ли се плъзна надясно. Или просто беше оптична илюзия, причинена от отражението на светлината във вълните? Дали още отначало се бяха насочили към кея? По-късно щеше да попита генерал Ласков.

Дясното крило се плъзна по брега и проряза няколко кирпичени къщи, което накара конкорда рязко да се завърти надясно. Лявото крило потъна дълбоко във водата.

Пристанът бързо се понесе към тях. Десантниците и селяните с лодките си изостанаха. Насоченият надолу нос се блъсна точно под водното равнище като римски боен кораб с железен таран и се заби в древните кирпичени тухли. На по-малко от метър пред себе си Бекер зърна нечий обувки на сушата. Корпусът на самолета опря в речното дъно. В следващия миг навсякъде около него беше пълно с хора — десантници, селяни и оцелели участници в мирната мисия. Чуваше ги на покрива, по лявото крило и край вратите. Смътно долавяше виковете, плача и прегръдките им. После изведнъж се озова на кея и отдаде чест на конкорда.

38.

Мириам Бернщайн и Ариел Вайцман откриха майор Барток сред тълпата на пристана. Външният министър се представи и незабавно попита:

— Какво става с мирната конференция?

Военният се усмихна.

— В Ню Йорк все още очакват израелската делегация.

Един от пилотите на транспортните самолети попита Давид Бекер дали по време на премеждието са страдали от недостиг на вода.

— Да, разбира се — потвърди Бекер. — Не виждате ли, че всички сме много жадни?

— Виждам — отвърна пилотът. — Но се чудех защо всички мъже са гладко обръснати.

— Обръснати ли? — Давид прокара ръка по лицето си. — А, той ни караше да се бръснем.

Хаим Левин спря майор Барток на кея и поиска да го откарат със сал на хълма при майор Арнон, за да помогне при откриването и изравянето на мъртвите. Барток го увери, че няма нужда да се връща, ала равинът упорито продължаваше да твърди, че той греши.

Ума никога не бе виждала такава процесия по единствената си уличка и едва ли някога отново щеше да види. Селяните пренасяха носилки с ранени и раздаваха храна и вино на желаещите. Носеха се виковете, плач и песни, някои танцуваха. Появиха се флейти и техните натрапчиви мелодии придружаваха пътниците на конкорда, които бавно се насочваха към транспортния самолет. Някакъв старец подари на Мириам Бернщайн струнен инструмент. Арфа.

Всичко се случваше невероятно бързо за оцелелите и те почти не го осъзнаваха. Всеки имаше въпроси и колкото повече обяснявах, толкова повече ги разпитвах. Майор Барток взе радиофона си и повика капитан Гайс, който седеше в кабината на единия самолет.

— Съобщете в Йерусалим... Съобщете в Йерусалим, че сами са се освободили от плен. Ще ги откараме у дома. По-късно ще пратя доклад за жертвите.

— Прието — отвърна Гайс и предаде информацията по радиостанцията.

Когато получи съобщението, министър-председателят избърса две сълзи и стисна очи. Замисли се за това колко неувверени в себе си са били. Но накрая бяха взели правилното решение и нищо друго нямаше значение. Чудеше се кои са оцелели. Дали външният министър беше жив? Делегатите? Бернщайн? Текоа? Тамир? Сапир? Джабари? Ариф? Ами Бург? Добкин? И Хауснер. Голямата загадка. Вечният бунтар. Мириам Бернщайн винаги бе успявала да убеди министъра на транспорта да не го уволнява. Щеше да му се наложи да отговаря на много въпроси. Премиерът отвори очи и се огледа.

— Герои, мъченици, глупаци и страхливци. Ще ни трябва поне месец, за да разберем кой какъв е.

Капитан Измаил Блок подготвяше самолета си за излитане. На борда се намираха всички десантници на майор Арнон, както и петнайсет изровени или непогребани трупове от върха, този на Алперн и обезобразено тяло от подножието на хълма. Войниците бяха открили обувката с бележника на Бург и това им позволи бързо да изпълнят неприятната си задача.

Бяха намерили труп, толкова разкъсан от шрапнели, че едва не го сметнаха за арабин, но един от десантниците забеляза ивритските букви „хет“ и „йод“, закачени на тежка верижка на шията му. В самолета бяха също трийсет и петте ранени ашбали, наред с шестима убити араби, разпознати като издирвани терористи. Ахмед Риш и Салем Хамади не бяха сред тях.

На операционните маси лежаха генерал Добкин и Дебора Гидеон. Двамата хирурзи чакаха да излетят, за да продължат работата си.

Рави Левин, който все пак беше успял да накара Барток да го върне на хълма, се приближи до лекарите. Докторът, който оперираше Дебора Гидеон, кратко кимна. Жената, която оперираше Добкин, смъкна маската си.

— Никога не съм виждала такава жестокост. — Тя замълча за миг. — Но ще остане жив. А сега най-добре ни оставете, рави. — Лекарката се усмихна и отново си сложи маската.

Хаим Левин отиде в дъното на самолета, за да потърси лейтенант Гидел и да продължи спора си за необходимостта по време на бойни операции да се яде само кашерна храна.

Трябваше им прекалено много време да излетят и капитан Блок се беше изнервил.

— Казах ти, че ще набираме скорост чак до Багдад.

— Надявам се, че няма да ни искат пътна такса, Изи.

Самолетът най-после се издигна и Блок рязко зави наляво над Ефрат и погледна надолу към конкорда.

— Знаеш ли, Еф, ще ми се да се запозная с онова побъркано копеле, което е кацнало тук и после е отплавало по реката.

— Бекер. Летял съм с него като стажант. Адски е добър.

Блок се усмихна.

— Ама беше страхотна операция, нали?

Майор Барток наблюдаваше стареца, който бавно се приближаваше на магарето си по заливната тераса. Самолетът вече бе почти натоварен и двигателите му работеха, но това като че ли ни най-малко не впечатляваше стареца. Барток търпеливо стоеше на задната рампа и чакаше.

Шеарясув не се страхуваше от чудовищната машина, нито магарето му. Старецът се качи на рампата, спря пред майора и попита:

— Как е алуф Добкин?

— Той вече излетя, рави. — Военният посочи нагоре. — Добре е. Старецът кимна.

— Ще му предадеш ли нещо от мен?

— Разбира се.

— Това е и отговорът на твоя въпрос. — Шеарясув се изправи на магарето. — Ние от Ума ви благодарим за любезното предложение, но не можем да дойдем в Израил с вас.

Барток раздразнено поклати глава.

— Защо? Тук нямате бъдеще.

— Тук не мислим за бъдещето. — Старецът наблегна на първата дума.

— Върнете се у дома в Йерусалим, рави. Има място за вас. Всички ще се съберете в самолета. Няма от какво да се боите. Елате. Съберете се със своя народ. Вземете имуществото и добитъка си, ако искате. Иди да ги доведеш, Шеарясув. Пленът свърши. Върнете се от Вавилон.

Старецът надзърна вътре. Видя странни светлини, чу странни звуци. Там бяха другите евреи, израилтяните. Те ходеха, седяха, плачеха и се смееха. Не разбираше всичко, случило се през последните дни, ала знаеше, че идват от могъща държава. Ума можеше да се присъедини към нея, синовете и дъщерите й щяха да израснат там.

— Имаме много приятели и роднини в Хила и Багдад. Какво ще си помислят, когато дойдат в Ума и открият, че сме изчезнали? Не можем да си идем ей така.

Майорът нетърпеливо махна с ръка.

— Не вярвам, че искате да останете тук. Това е ужасна земя.

— Това е нашата земя. Ще ти кажа същото, което казах и на алуфа. Винаги трябва да остава някой. Във всяка държава трябва да има част от нас, от диаспората. Така никога повече няма да могат да пленят всички ни, като превземат Йерусалим. Разбираш ли?

Майор Барток погледна към равнината, после отново се обърна към стареца.

— Да, разбирам. Но тази земя е друга. В нея има нещо зло. Вие сте дошли тук като роби и все още ви смятат за такива. — Видя, че няма да постигне нищо, и въздъхна. Последните ранени бяха качени на борда. Не можеше да чака. Основното му задължение беше към тях. Израелецът се насили да се усмихне. — Запомни това, рави: ако този брит Шалом, за който приказват всички, мине добре, евреите от тази земя ще могат да се върнат в Израил. Предай на другите в Хила и Багдад, че ги очакваме. Очакваме и вас от Ума... и теб, Шеарясув.

— Няма да забравя.

Майорът кимна.

— Ще ми се да можех да те убедя. Навярно, ако алуфът беше тук... Е, сбогом, Шеарясув. Трябва да се връщаме... в Йерусалим.

Старецът се усмихна.

— Сега този град е силен и могъщ.

— Да.

— Сбогом. — Старецът обърна магарето и се спусна по рампата.

Майор Барток го изпрати с поглед, после даде знак да вдигат рампата, влезе в огромното помещение и каза на бордовия инженер:

— Предайте на пилотите, че сме готови да си идем у дома.

Някой в самолета четеше от Йеремиа:

— „... голямо множество ще се върне тука. Те отидоха със сълзи...“

ЕПИЛОГ

Защото тъй казва Господ: радостно пейте за Иакова и възклицавайте пред главата на народите; възгласяйте, славете и казвайте: избави Господи, Твоя народ, остатъка от Израиля!

Ето, Аз ще ги доведа от северната земя и ще ги събера от земните краища; сляп и хром, непразна и родилка заедно с тях, — голямо множество ще се върне тука.

Те отидоха със сълзи, Аз пък ще ги поведя с утеха; ще ги поведя край водни потоци по равен път, по който не ще се спънат...

Чуйте, народи, словото Господне и разгласете по далечните острови и речете: Който разпиля Израиля, Той и ще го пази, както пастир — стадото си.

Защото Господ ще изкупи Иакова и ще го избави от ръцете на оногова, който беше по-силен от него.

Йеремия 31:7-11

Двата транспортни самолета С-130 летяха на запад над иракската пустиня.

Исак Бург седеше на един брезентов стол и тихо разговаряше с майор Барток, който пишеше оперативния си доклад. Ръцете и голите гърди на Бург бяха намазани с йод. На шията му имаше бяла превръзка, която той постоянно докосваше.

Барток удивено клатеше глава на отговорите му и полагаше всички усилия да разбере как мирната мисия е унищожила цяла рота опитни войници. От професионална педантичност или обикновено човешко любопитство майорът се опитваше да открие елементите, които бяха направили възможно това чудо.

— Навярно в армията бихме могли да използваме няколко батальона делегати на мирни конференции — каза той.

Бург се усмихна.

— Просто толкова силно вярвах в мира, че когато някой се опитваше да го провали, те се разгневяха и реагираха като лъвица, защитаваща малките си. Парадоксално е, знаей, но не мога да го обясня по друг начин.

— Звучи добре — отвърна Барток. — Но ще напиша само, че успехът се дължи на съчетание от умело ръководство, подходящ за отбрана терен и изобретателни защитници.

— Звучи добре — повтори Бург.

Той прие втора чаша кафе от стюарда и се отпусна назад. Този кратък полет беше най-дългият през живота му.

Майорът започна да препрочита списъка на жертвите. Убит в бой. Ранен в бой. Изчезнал в бой.

Бург се огледа. Бяха изгубили толкова много хора. Толкова много заслужаваха да са тук, а не в зелените чували за трупове на борда на другия самолет.

— Хората от охраната са се справили невероятно — каза Барток.

Исак кимна. Петима от шестимата бяха мъртви. Брин, Каплан, Рубин, Алперн и Маркус. Бе останал само раненият Яфе. Дворцовата гвардия на Хауснер. С тяхна помощ беше наложил своята власт. Те му бяха верни и той им бе верен. Какво повече можеха да искат мъжете един от друг? Бяха професионалисти, а професионалистите винаги даваха големи жертви. Ала така и трябваше да е.

И пилотите. Те също бяха професионалисти, също бяха дали жертви. В самолета си — независимо дали в Лод, или Вавилон — екипажът се беше чувствал отговорен за пътниците. Даниил Якоби и Рахил Баум бяха тежко ранени, но Бург виждаше, че все още са на операционните маси, а това бе за предпочитане, отколкото да са под зеления брезент на рампата. Състоянието на Питър Кан също беше сериозно, но стабилно. Вече го бяха оперирали. Хирургът му бе показал окървавената карта, с която Бург беше затворил раната на гърдите му. „Това му е спасило живота — рече лекарят. — Когато го изпишат от болницата, ще ви е дължник.“ После смачка картата и я хвърли в кошчето за боклук.

Имаше мъртви и сред секретарите, преводачите и сътрудниците. Четиримата убити от наблюдателните постове, плюс онези, които щяха

да умрат преди да кацнат в Йерусалим. Но Бург не познаваше всички и това го радваше, защото в сърцето му нямаше място за повече скръб.

И изчезналите. Това беше най-жестоката статистика. Дали да тъгуваш за смъртта им, или да се надяваш, че лежат някъде и страдат, но са живи? Дали да се молиш да са затворени в някой адски арабски зандан? Мириам Бернщайн можеше да отговори на тези въпроси по-добре от останалите. Вече трябваше да се моли за двама.

Наоми Хабер липсваше. Никой нямаше представа какво се е случило с нея. Някои предполагаха, че се е спуснала по склона и е успяла да се приближи достатъчно, за да застреля Моше Каплан. Всички бяха чули изстрела и наистина не беше логично мъчителите на Каплан изведнъж да са се смилили над него. Но къде бе тя? Десантниците не я бяха намерили.

И Джон Маклуър. Агентът беше изчезнал. Бург разбираше света на Маклуър, защото самият той живееше в него. В този свят бе възможно всичко, но дори според техните стандарти беше малко странно да се скриеш от собствените си спасители. Дали той бе убил Ричардсън? Подозираше, че е така, и знаеше причината. Лекарите от другия самолет бяха съобщили, че в тялото му не е имало куршум. Бил изстрелян от упор и излязъл от другата страна.

Но къде беше Маклуър? Навярно вече в американското посолство в Багдад или в дома на свръзката на ЦРУ в Хила. Някой ден щеше да се появи в ролята на архивист в библиотеката на Информационната служба на САЩ в Бейрут. Винаги се появяваха така.

Майор Барток го попита дали познава добре Яков Хауснер.

— Беше ли истински водач?

— Категорично. — Хауснер. Къде бе Яков Хауснер? Навярно мъртъв. Дали някога щяха да разберат?

Този човек беше толкова сложен, че смъртта му — или изчезването му — пораждаше сложни чувства. Оставането му на хълма не можеше да се свърже просто с желанието му лично да отмъсти на Ахмед Риш. Той бе искал да умре, но беше искал и да живее. С такъв облог нямаше начин да изгуби. А Хауснер беше роден победител. Завръщането в Йерусалим щеше да го подложи на въпроси, на които не би желал да отговори никой изключително горд човек. И той бе останал.

Мириам Бернщайн седеше на пода, опряла гръб на стената и подпряла брадичка на коленете си. Тихото бръмчене на двигателите я унасяше. Външният министър си почиваше на брезентова пейка до нея. Еуфорията бе преминала. Повечето други около нея заспиха. Неколцина все още бяха възбудени и се опитваха да приказват на хора, които бяха почти в безсъзнание. Дори войниците не искаха да слушат и разговарят и се бяха отделили при опашката. Миришеше на тела, анестетици и лекарства.

Мириам погледна към Давид Бекер, който седеше недалеч от нея. Не спеше, но мислите му очевидно блуждаеха надалеч. Имаше много герои, но ако тя трябваше да избира, определено щеше да се спре на него. Той беше приел професионалната похвала на капитан Гайс и лейтенант Щерн със скромност и почти момчешко удоволствие. Красив летец. Съвършеният герой. В Йерусалим го очакваха царски почести. Щеше да му помогне и американският му произход. Тя се зазяпа в лицето му. Изглеждаше самотен.

Бекер се откъсна от унеса си, видя, че тя го гледа, опита се да се усмихне, но разбра, че не е успял, и се прокашля.

— Изгубихме нашия дневник.

— А моята хроника сигурно е била взривена от бомба.

— Не сме много добри книжници.

— Такава беше идеята.

— Да. — Давид се усмихна и затвори очи.

Мириам видя, че е заспал, и реши да последва примера му.

Външният министър се наведе към нея и я потупа по рамото.

— Ще трябва да подготвим общо изявление. И най-важното, трябва да разграничим случилото се тук от мирната конференция. Трябва да възродим духа на идеята и да... — Той махна с ръка и не довърши изречението.

Мириам Бернщайн го погледна и каза:

— Няма да дойда в Ню Йорк с вас.

Вайцман се сепна.

— Защо?

— Не вярвам в мирната конференция.

— Глупости.

Тя сви рамене. Какво щеше да я посъветва Яков Хауснер? Винаги се бе отнасял цинично към мирната мисия, но навярно би й

препоръчал да отиде и да им даде да разберат, че с нея не се преговаря лесно. Ако разчитаха на Мириам като най-слабо звено в израелската делегация, арабите щяха да се разочароват.

— След ден-два ще си на друго мнение, Мириам.

— Навярно. — Не ѝ се спореше. Тя чу гласа на Естер Аронсон, който идваше някъде от средната част на огромния отсек. Момичето четеше от Йеремиа:

— „... защото ето, Аз ще избавя тебе от далечната земя и племето ти — от земята на пленството; и ще се върне Иаков...“^[1] — Племето? Неговото потомство? Неговото потомство от Вавилон? Може би. Мириам, неволно докосна корема си.

Външният министър отново я потупа по рамото.

— Казах, че... неговата постъпка наистина беше себеотрицателна и алтруистична — имам предвид това, че остана и забави ашбалите.

Мириам се насили да се усмихне.

— Алтруистична ли? Яков Хауснер не знаеше значението на тази дума. Не, беше чисто егоистична, уверявам ви. Не искаше да го разследват — не само заради бомбите, но и заради ръководството му, заради узурпирането на властта и заради всички убити, докато командваше той. Предпочел е да умре, отколкото да го изправят на подсъдимата скамейка. — Тя отново се опита да се усмихне, но по лицето ѝ потекоха сълзи.

Ариел Вайцман се почувства неловко и пак я потупа, този път по ръката.

— Успокой се, може да не е убит.

Мириам се замисли за мъжа си. Същото ѝ повтаряха и за него. А в Европа все още имаше евреи, които лепяха обяви по таблата за съобщения в търсене на съпрузи, жени, синове и дъщери след толкова много години. Тя погледна Вайцман и лицето ѝ стана твърдо като камък.

— Мъртъв е, по дяволите! Мъртъв. Проклет да е, че се отказа от живота си. — Мириам зарови лице в шепа и се разрида.

И двамата бяха мъртви и нямаха гробове, на които да иде, също като родителите ѝ, сестра ѝ и втория ѝ баща. В миналото ѝ нямаше нищо осезаемо, нищо, което да може да докосне. Сякаш тези хора изобщо не бяха съществували толкова много от местата, които

свързваше с тях, бяха извън нейния свят. Европа. Вавилон. Изпълни я непреодолима скръб. Яков ѝ беше казал да вика и крещи, да покаже на света как страда, ала тя не можеше и нямаше да го направи. И даже да го направеше, това нямаше да облекчи болката. Само да не ѝ бе признавал, че я обича. Тогава щеше да ѝ е много по-лесно да го преодолее като временна страст, неувереност или нещо друго. Само не истината.

Някой пак я потупа по рамото и Мириам вдигна глава. Усмиваше ѝ се млад пилот, който ѝ подаде лист хартия.

— Радиограма.

Няколко секунди тя само я гледаше, после я разгърна и прочете надрасканите с молив думи. „Обичам те. Теди.“

— Ще отговорите ли?

Мириам избърса очите си, поколеба се, после поклати глава.

— Не. Благодаря.

Изненаданият пилот се обърна и се отдалечи.

Тя отново прочете бележката и я прибра в джоба си. Пръстите ѝ докоснаха сребърната звезда от Яков. Мириам извади ръката си. Щеше да провери за потомството на Яков преди да се срещне с Теди Ласков.

Теди Ласков за последен път прелетя над Вавилон. На земята като че ли не помръдваше нищо друго, освен вятъра, пясъка и самотен мъж на магаре, който пътуваше на запад през заливните тераси и гледаше нагоре към небето. Големият синьо-бял конкорд лежеше до кея на Ума. „Би трябвало да изглежда още по-нелепо на това място“ — помисли си Теди. Селото и самолетът бяха кулминацията на две хиляди и петстотин години отделно развитие и все пак ги свързваше нещо общо.

Ласков рязко зави и пое на запад, надалеч от люлката на цивилизацията, надалеч от земята на плена, над пустинята Шамия към Йерусалим. Подвижните криле на изстребителя му, преди разперени за битка, сега бяха свити като пелерина.

След няколко минути настигна двата транспортни самолета.

Мириам не бе отговорила на публичната проява на любовта му и той се чувстваше малко глупаво. Ласков се стрелна между двата С-130,

зави, набра скорост и разпери криле, за да може да лети по-бавно. Отново мина покрай тях и махна с ръка в кабината си.

Хората зад всички илюминатори също започнаха да му махат.

Мириам Бернщайн колебливо се изправи, застана до другите, които гледаха навън, и със закъснение махна на изстребителя. После се обърна, отпусна се на пода и заспа още преди да е легнала. Давид Бекер я зави с одеяло.

Теди приключи с акробатиката и изчезна на запад. Пое курс към Йерусалим и премина през звуковата бариера. Щеше да ги посрещне на земята — изкъпан и в цивилни дрехи, — когато пристигнеха, все още покрити с вавилонски прах. В съвременния свят ситуацията се променяха с невероятна скорост. Изглежда, нямаше установена точка като Полярната звезда, по която да определяш посоката. Зачуди се дали Мириам се е променила във Вавилон. Не. Не и Мириам. Тя беше стабилна, почти безразлична. Отначало щяха да изпитват отчужденост и студенина — те понякога идваха с раздялата, — но това щеше да премине.

Ласков без причина се издигна в стратосферата. Просто искаше да види земното кълбо и вечните звезди в черните небеса. Тук перспективата се променяше. Вавилон. Йерусалим. Бог. Мириам Бернщайн. Теди Ласков. Всичко си идваше на мястото в тази ледена безвъздушна пустош. Щеше да го изпита преди да види куполите и кулите на Йерусалим.

В Ню Йорк беше десет вечерта. Арабската и израелската делегация се бяха събрали в заседателната сграда на Обединените нации. На всеки петнайсет минути получаваха съобщения от Багдад и Йерусалим. Последните телетипи най-после бяха донесли окуражаваща новина.

Някой отвори бутилка арак и тя обиколи присъстващите. Не разговаряха много, но когато напрежението започна да отслабва, между двете групи се установи доверие, дори приятелство. Арабски делегат вдигна тост. Скоро всички предлагаха наздравници. Аракът и сладкото вино се лееха.

Саул Езер, постоянен представител на Израел в ООН, си помисли, че никога не е присъствал на по-дружеска среща между

предварителни делегати на конференция. Когато пристигнеха, мисиите от Израел и арабските страни щяха да заварят плодородна почва. Той тихо се изправи, отиде на телефона в съседната стая, набра номера на един хотел в центъра на града и потвърди резервациите на израелската делегация.

Шеарясув изгуби от поглед самолета и насочи магарето си на изток към Ума. Бяха преживели странно събитие в безвременния, неизменен живот на Ефрат.

Равинът си представяше празненствата в Йерусалим, ала за Ума щеше да настъпи период на несигурност. Ако тяхното село обаче не оцелееше, щяха да останат общностите в Багдад и Хила. Ако и те изчезнеха, щеше да остане Йерусалим или някое друго място. Някой ден Господ щеше да престане да поставя на изпитания чедата Си и тогава всички щяха да се завърнат в обетованата земя, спокойни, че вече не се налага да са далеч от Сион, за да гарантират запазването на своя народ.

В далечината слънцето изгриваше над вавилонските могили. Шеарясув вдигна глава и запя с ясен глас, който се понесе над самотната равнина, прехвърли Ефрат и стигна до руините на Вавилон:

— „И ще събера остатъка от Моето стадо из всички земи, където ги бях изгонил, и ще ги върна в кошарите им, — и ще се плодят и размножават.

— И ще поставя над тях пастири, които ще ги пасат, и те вече не ще се боят и плашат и не ще се губят, казва Господ.“^[2]

[1] Йерекия 30:10. — Б.пр. ↑

[2] Йерекия 23:3-4. — Б.пр. ↑

Издание:

Нелсън Демил. При реките на Вавилон

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Хистов

Компютърна обработка: ИК „Бард“ ООД, Линче Шопова

ISBN: 954-585-136-8

Издателство: ИК „Бард“, София, 2000

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.